

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Armas is an expert on what makes a romance reader's heart race."

—TESSA BAILEY, #1 *New York Times* bestselling author

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE *Long* GAME

a novel

ELENA ARMAS

AT R I A P A P E R B A C K

Y E N I Y O

R K L O N D O N R O N T O ' Y A

S Y D N E Y

N E W D E L H I

*Bir ya da iki kez kaybetmiş olabilecek tüm kızlar için,
Ne olmuş yani?
Bırak o güzel duygular onların üzerine yağsın bebeğim.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Adalyn

Başı omuzlarından yuvarlandı ve bir gümbürtüyle ayaklarımın dibinde durdu.

Omurgamın tepesinde tüylerim diken diken oldu ve vücuduma yayıldı.

Bu sahneye aşına olmalıydım. Yaşadığım ve ekranda izlediğim bir şeyi hatırlamalıydım. Ama hatırlamıyordum. Bu yüzden sessizlik çöküp Miami Flames'in tesislerini ani bir boşluğa sürüklediğinde, kalbim karnıma düştü. Ve kameramanlardan birinin sesi mikrofona takılıp fısıltıyla "Dostum, bunu kaydediyor musun?" diye sorduğunda Nefesimin kesildiğinden oldukça emindim.

Aman Tanrım. Ne-

Paul'ün başının üst kısmı maskot kostümü Sparkles'ın başsız yakasından dışarı fırladı ve içimi bir panik dalgası kapladı.

Paul gözlerini kırptırdı, yüz ifadesinde öfke ve şok birbirine karıştı ve ardından "Senin derdin ne lan?" diye çıkıştı.

Sanki beynimin içgüdüsel bir parçası ona cevap vermek istiyormuş gibi dudaklarım aralandı.

Şimdi. Bir fark yaratmayacak olsa bile. "I-"

Ekrandaki görüntü dondu ve bakışlarımı, hafızamda eksik olan otuz saniyeyi yeniden üreten iPad'i tutan adamın yüzüne doğru zorladı.

Miami Flames FC'nin CEO'su ve genel müdürü ve Miami merkezli iş adamı Andrew Underwood, "Bence yeterince gördük," dedi.

Yanındaki adam hafif bir kıkırdamayla, "Rica ediyorum," dedi. "Bu bir kriz toplantısı ve tüm ayrıntılara sahip olduğumuzdan emin olmalıyız." Kriz toplantısı mı? "Aslında," diye devam etti David, "bence en başından tekrar oynamalıyız. Adalyn'in sevgili Sparkles'ımızın başını keserken ne homurdandığından emin değilim. Sadece öfkeli bir hırıltı mıydı yoksa gerçek kelimeler miydi-"

"David," diye araya girdi Andrew, cihazı onları benden ayıran gereksiz büyüklükteki masanın üzerine bırakarak. "Bu ciddi bir mesele."

"Öyle," diye onayladı genç adam ve sırtıttığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu. O sırtışı biliyordum. O sırtışı öpmüştüm. Tam bir yıl boyunca onunla çıktım. Sonra, hayatım boyunca hayalini kurduğum pozisyon ona verildiğinde onun altında çalışmışım. "Her gün bir MLS kulübünün iletişim müdürü, takımın maskotuna on santimlik topuklu ayakkabılarla saldırmıyor." Gülümsemesinin genişlediğini hissettim, duydum ve yüzümün taşa döndüğünü hissettim. "Kesinlikle şok edici bir dönüş. Ama aynı zamanda-"

"Kabul edilemez," diye bitirdi Andrew onun yerine. "Bu odadaki herkes bunu biliyor." O soluk mavi gözler benimkilerle buluştu, keskin ve acımasız. Bu bir sürpriz değildi. O bakışı ben de biliyordum. Hayatımın büyük bölümünde o bakışa katlanmışım. Devam etti, "Adalyn'in patlaması affedilemezdi ama kendini de unutmamalısın. Bahsettiğiniz kişi benim kızım."

Sanki bu hatırlatma her gün görmezden gelmeye çalıştığım bir şey değilmiş gibi çenemi kaldırdım.

Adalyn Reyes, hayatı boyunca çalıştığı futbol franchise'ının CEO'sunun aşırı başarılı kızı.

"Ses tonum için özür dilerim Andrew," dedi David ve ses tonu yumuşamış olsa da ona bakmadım. Bakamazdım. Son yirmi dört saat içinde olanlardan sonra olmazdı. Öğrendiklerimden sonra olmazdı. "Ama Flames'in operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısı olarak olayın yankıları konusunda endişeliyim."

Olay.

Dudaklarım sıkı bir çizgi halinde sıkıştı.

Babam dilini şaklattı, gözlerini cihaza çevirdi ve kilidi tekrar açtı.

Bir belge açılana kadar parmağını yukarı aşağı, sağa sola kaydırды. Baş aşağı bile olsa, neye baktığını hemen anladım. Basın ve medya raporları için tasarladığım şablondur. Artık herkesin kullandığı şablon. Şu anda ekranın parlak kırmızıyla parlamasına neden olan öncelikli konular için renk kodlu sistemi ben yaratmışım.

Kırmızı, en yüksek öncelikte olduğu gibi. Kırmızı, krizdeki gibi.

Aylardır içmemiştik. Yıllardır.

"Bunu onaylamadım," diye mırıldandım, babam videoyu oynatmaya başladığından beri ilk kez sesimi duyuyordum. Boğazımı temizledim. "Her rapor yönetime ulaşmadan önce benden geçmelidir."

Ama babam sadece derin ve uzun bir nefes verdi, beni görmezden gelerek on beş sayfalık rapora göz gezdirdi.

Gözlerim büyüdü. "Ben-"

"Olayın medya etkisi," dedi benim üzerimden. "Bununla başlayalım."

Dudaklarım tekrar aralandı ama David yaklaştı, kirli sarı saçları dikkatimi dağıtıyordu. Gülümsemesi bakışlarımla buluştu ve bir şeyler bildiğini hemen anladım. Benim bilmediğim bir şey.

"Viralite oranı," diye devam etti babam, işaret parmağıyla ekrana dokunarak. Midem bulandı. Viralite mi? Neyin viralitesi? Babamın kaşları çatıldı. "Bir izlenimin bir görüntüden farkı nedir?"

"Hangi platformdan bahsediyoruz?" Omuzlarımı dikleştirerek söze girdim. "Bu yüzden bunları onaylamam gerekiyor. Genelde sizin için notlar eklerim. Bir göz atmama izin verirsen-"

David dudak büktü, bakışları babamın elindeki iPad'e kaydı. Sonra da, "Sanırım bunun pek bir önemi yok, Andrew," diye takıldı. Gözleri benimkilere döndü. "Video tüm platformlarda altı milyon kez izlendi. Sanırım bunu hepimiz anlıyoruz."

Video.

Altı milyon

görüntüleme. Tüm

platformlarda.

Dizlerim titredi. *Ben* yalpaladım. Ve ben öyle biri değildim.

Çoğu zaman bana çok klinik, mizahımın çok kuru ve gülümsemelerimin çok nadir olduğu söylenirdi. Flames'in ofislerinde benimle arkadaş olmak için ePort yapan tek kişi olan asistanım Kelly, bana açıkça rahatsız edilmeyen kraliçe diyor. Ama buradaki çoğu insanın benden buz kraliçesi, kar kraliçesi ya da soğuk ve dişi olmaya atıfta bulunan terimin herhangi bir varyasyonu olarak bahsettiğini biliyorum. Bunun beni rahatsız etmesine asla izin vermem.

Çünkü ben hiç tereddüt etmedim. Ya da yalpalamadım. Ya da

olayların beni etkilemesine izin vermedim. Düne kadar, ben-

David bir kahkaha attı. "Resmen viral oldun, Ads."

David'in söylediği gibi, *altı inçlik topuklu ayakkabılarla takımın maskotuna ateş ettiğim*de.

Öğle yemeğim, kısmen her zaman çok nefret ettiğim o *reklamlar* yüzünden, kısmen de ben... Tanrım. Buna inanamıyordum. Viral olmuştum. Viral.

"Altı milyon kişi izledi," dedi babam, ben konuşmadığımda - konuşmadığımda- başını sallayarak. "Altı milyon insan senin maskota buldozer gibi çarptığını, yüzünü tırmaladığını ve lanet kafasını kopardığını gördü. Altı milyon. Miami metropolünün nüfusu kadar." Kulaklarının ucu kızardı. "Kendi hashtag'iniz bile var: #sparklesgate. Ve insanlar bunu kulübünün yanında kullanıyor."

"Her şeyin kaydedildiğini bilmiyordum," diye mırıldandım, sesimin nasıl çıktığından nefret ederek. "Ortada dolaşan bir video olduğunu bilmiyordum ama-"

"Bu durumda *ama diye* bir şey yok Adalyn. Bir iş arkadaşına saldırdın." *Saldırı* kelimesi havada asılı kaldı ve çenem kenetlendi. "Paul bir çalışan ve Sparkles da bu ekibin bir parçası. O, Miami Flames'in 1re'sini, ölümsüzlüğünü ve dönüşümünü temsil eden bir anka kuşu. Sizin takımınız. Ve kulübün yıldönümü için basın evdeyken ona saldırdınız. Gazeteciler. Kameralar. Takım ve aileleri. Tanrı aşkına, izleyen çocuklar vardı."

Omuzlarımın dik durduğundan emin olarak yutkundum. Güçlü. İmaj böyle durumlarda her şey demektir. Ve ben kırılmazdım. Burada olmazdı. Bir daha olmaz. "Anlıyorum, gerçekten. Sparkles önemli bir sembol ve hayranları tarafından çok sevilir. Ama *saldırı* kelimesi abartı gibi görünüyor. Paul'e fiziksel olarak zarar vermedim, ben..."

"Sen ne?" diye bastırdı babam.

Görünüşe göre, Sparkles adını taşıyan ve ölümsüzlüğü temsil eden köpük, polyester ve akrilik tüylerden yapılmış iki metrelik bir kuşun kafasını kestim. Video kanıtlarına göre.

Ama bunu söylemenin bir faydası olmayacaktı, bu yüzden ağzım tarihteki en uzun on beş saniye gibi gelen bir süre boyunca açık kaldı ve... tek bir şey bile söylemedim.

Babamın başı yana eğildi. "Lütfen, açıklamanızı çok isterim."

Kalbim küt küt atıyordu. Ama söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, hazır olmadığım ya da donanımlı olmadığım bir konuşmayı başlatmadan olmazdı. Şu anda değil ve

muhtemelen hiçbir zaman.

"O..." Sesimin kalitesinden bir kez daha nefret ederek devam ettim. "Zorlu bir karşılaşma. Bir kaza."

Son birkaç dakikadır alışılmadık bir şekilde sessiz olan David homurdandı ve sık sık sakın ve soğukkanlı olarak adlandırılan yüzüm Aamed oldu.

Babam iç çekerek iPad'i masasının üzerine koydu. "David, Paul'ü suç duyurusunda bulunmamaya ya da bize dava açmamaya ikna ettiği için şanslıyız."

Suçlamalar. *Bir dava.*

Midem bulandı.

"Ona bir zam teklif ettim, belli ki kabul etti," diye ekledi David. "Ne de olsa bu bizim çok sakın Adalyn'imiz için karakter dışı bir patlamaydı."

Beste kelimesini sanki kötü bir şeymiş gibi söylemesi, bir Aaw, beni göğsümden vurdu.

"Olayın kaydını istedik," diye devam etti babam. "Hepinizden sonra ama Aed... *sahne*. Ama birisi olayı telefonuyla kaydetmiş olmalı. David, kamera ekibiyle birlikte gelen stajyerlerden biri olduğundan şüpheleniyor."

David kıkırdadı. "Yine de kesin olarak bilmek imkansız."

Bunun olduğuna inanamıyordum. Tanrım, yaptığım şeye inanamıyordum.

Yabancı ve tuhaf bir his gözlerimin arkasını itti. Görüşümü puslu hale getiren bir sıcaklık iğnesi gibiydi. Bu muydu- Hayır. Bunlar mıydı- Hayır. Olamaz. Ağlamak üzere olamazdım.

"Bu sadece bir video," dedim ama tek düşünebildiğim en son ne zaman ağladığımı hatırlayamadığımdı. "Her şey geçecek." Gözlerimdeki acı daha da arttı. "İnternet hakkında bildiğim bir şey varsa, o da her şeyin kısa ömürlü olduğudur." Neden en son ne zaman ağladığımı hatırlayamıyordum? "Yarın kimsenin umurunda olmayacak."

David'in telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. "Oh," dedi ekrana bakarak. "Nedense bundan şüpheliyim. Görünüşe göre basından birkaç sorudan daha fazlasını alıyoruz. Senin için."

Bu kesinlikle endişe vericiydi ama başka bir şey daha vardı. "Neden..." Kaşlarımı çattım ve telefonuma baktım. Hiçbir şey yoktu. "O e-posta bana gelmeliydi. Neden bana gelmedi?" David omuz silkti ve babam yüksek sesle nefes verdi

görevinden. Tekrar. Ona tekrar baktım ve yüz ifadesi içimde bir şeylerin harekete geçmesine neden oldu. "Bunu tersine çevirebiliriz." Sesim umutsuz geliyordu. "Bunu tersine çevirebilirim. Yemin ederim. Bu ekstra ilgi dalgasından faydalanmanın bir yolunu bulacağım. Hashtag'den bile. Hepimiz takımın manşetlere çıkamadığını biliyoruz ve o kadar uzun süredir Doğu Konferansı'nın dibinde sıkışıp kaldık ki..."

Babamın yüzü sertleşti, gözleri mavinin buzlu bir tonuna döndü.

Sessizlik, ağır ve kalın, odada kristalleşti.

Ve o zaman, kirpiklerinin aşağı yukarı hareket edişinden, verdiğim savaşın sona erdiğini anladım. Aip'i değiştirmesini sağlayacak tek şeyi yüksek sesle söylemiştim. Miami Flames çamura batmıştı. On yıldan fazla bir süredir playoff'lara kalamamıştık. Stadyumları doldurmaktan çok uzaktık. Bu, Andrew Underwood'un kâr getirmeyen tek yatırımıydı. Ona paradan daha fazlasına mal olmuştu. Gururuna.

"Sadece şunu demek istedim-" Ben başladım.

Ama artık savaşımı kaybetmiştim. "'Miami Flames'in Evinde Maskot Katliamı,'" iPad'den okudu. "Biraz daha fazla ilgi için bu nasıl?"

Yutkundum. "*Katliam* kelimesini kullanmanın biraz abartılı olduğunu düşünüyorum."

Devam etmeden önce başını salladı: "'MLS Miami Flames'in Yıldönümü Katliamla Sona Erdi."

"*Katliam* da yanlış bir kelime gibi görünüyor."

Babamın işaret parmağı havaya kalktı. "'Miami'nin En Sevdiği Kuş Koparıldı ve Kızartıldı. Sırada Kimin Kafası Kopacak?'" İşaret parmağı ekrana döndü ve kaydıldı. "Sparkles Ölmeyi Hak Etti." Başka bir kaydırma. "Lady Birdinator'a Aşk Mektubu."

Lady Birdinator. Tanrım.

Sırıtan David'in bir bakışını kazanarak geri çekildim. "Bu medya kuruluşları sadece kolay tıklanma için para kazanıyorlar. Bizi ya da franchise'ı ilgilendirecek ciddi değerlendirmeler yapmıyorlar. Ekibim bir strateji oluşturacak. Bir basın açıklaması göndereceğiz. Biz-"

"Miami Flames'in Sahibi Andrew Underwood'un Kızı ve Eski Podyum Modeli Maricela Reyes, Takım Maskotuyla Yaşadıkları Korkunç Olaydan Sonra Olay Yerinde"

Bu ofise girdiğimden beri tenimi kaplayan o nemli his omurgamdan yukarı tırmandı. Kollarıma. Boynumun arkasına.

Devam etti, "Adalyn Reyes Unhinged. Underwood İmparatorluğu'nun Varisi Kim?" Gözlerimi kapattım. "Miami Flames FC İnceleme Altında. Kulüp Sonunda Çöküyor mu?" Sırtımdan aşağı bir damla soğuk ter süzüldü. "Sıkıcı Flames'in İletişim Müdürü Sonunda İçinde Biraz Ateş mi Buldu? Kadın Öfkesi Açıklandı."

Sıkıcı ve sıkıcı.

*Sonunda içinde biraz ateş
buldu. Kadın öfkesi.*

O anda kendimi ne kadar dik tuttuğum önemli değildi, ne kadar küçük hissettiğimi görmezden gelmek imkansızdı. Yetersiz. Ve ağırlığımı değiştirdiğimde, özel dikim pantolon takımım bile yanlış hissettirdi. Tenime karşı gevşek ve dikenli. Sanki içine ait değilmişim gibi.

"Pekâlâ." Babamın sesi beni geri getirdi. Ona yeniden odaklandım. Yüzüne. Gözlerindeki sertliğe. "Dürüst olacağım, bunlar manşet olmak için biraz laf kalabalığı, ama sanırım tam on ikiden vurduklarında bir önemi kalmıyor." Bir duraklama. "Hâlâ bu ilgiden faydalanabileceğimizi düşünüyor musun Adalyn?"

Başımı salladım.

Kulüpte çalıştığım onca yıl boyunca örnek aldığım ve etkilemeye çalıştığım adam iç çekti. "En azından bunun nedenini bize söyleyebilir misiniz?" diye sordu ve bu soru beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, öylece kalakaldım, ağzım açık ona bakakaldım.

"I..." Yapamazdım. Yapamazdım.

David oradayken olmaz. Belki dün bana sorsaydı, beni yakalasaydı ve kendi deyimiyle *olay yerinden kaçarken* bir cevap isteseydi. Belki ona o zaman söyledim. Belli ki kendimde değildim. Ama şimdi yapamazdım.

Sadece bu suçlamaların doğru olduğunu kanıtlardım. Profesyonel olmadığımı. İşime ve bir gün sahip olmak istediğim işe uygun değildim. Bu şekilde kaybetmişken nasıl herhangi bir şeyin sorumlusu olabilirdim?

"Tatlım," dedi David ve ona doğru dönmemi sağladı. Bana Adalyn'den başka bir şey demesine izin verdiğime inanamıyordum. Ama en azından şimdi, neden hâlâ böyle bir cesareti olduğunu biliyordum. "Çok solgun görünüyorsun. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım, öyle olmasa bile. Hem de hiç. "Burası sadece sıcak. Ve ben... Dün gece neredeyse hiç uyumadım." Boğazımı temizledim, babamın bakışlarıyla karşılaştım, kelimeler ağzımdan döküldü. "Ne kadar çok çalıştığımı ve kendimi kulübe ne kadar adadığımı biliyorsun. Sadece..." Bunu unutmak mı? Benim tarafımı mı tutacaksın? Soru sormak yok. Babam ol.

Andrew Underwood sandalyesinde arkasına yaslandı, altındaki deri gıcırdıyordu. "Sırf benim kızım olduğun için sana farklı davranmamı mı istiyorsun?"

Evet, söylemek istedim. Sadece bu seferlik. Ama gözlerimin arkasındaki baskı geri döndü ve dikkatimi dağıttı.

"Hayır." Eliyle önündeki havayı kesti. "Bunu hiç yapmadım ve şimdi de yapmayacağım. Sen hâlâ bir Underwood'sun ve beni ve tüm kulübü utandırdıktan sonra özel muamele istemekten daha iyisin."

Utancı verici. Kendimi, babamı ve kulübü utandırmıştım.

Babamın patronum olarak söylediklerinin ya da yaptıklarının beni etkilemesine izin vermediğim için kendimle hep gurur duymuşumdur. Ama çirkin gerçek şuydu ki, etkiliyorlardı. Bu, bu patron-çalışan ilişkisi sahip olduğumuz tek ilişkiydi.

Elimdeki tek şey buydu.

"Davranış kurallarını ihlal ettiniz," diye devam etti. "Bu da bana seni kovmam için bir gerekçe sağlıyor. Ve her şeyi göz önünde bulundurursak, size bir iyilik yapıyor olabilirim."

Ainched.

Buna karşılık Andrew Underwood bana bakarken gözlerini kıstı. Ve ancak sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra iki elini de masanın üzerine bıraktı. "David'in bütün gün medyadan aldığı talepler hoşuma gitmiyor." Başını öne eğdi. "Dikkat dağıtıyorsun, bu yüzden biz bu işi hallederken Miami'den ayrılmanı istiyorum."

David bir şeyler mırıldandı ama emin olamadım. Babamın sözleri kafamın içinde yankılandı.

Bunu düzelt. O zaman bir çözüm vardı.

Babam sandalyesinden kalktı. "Asistanınız. Adı ne?" "Kelly," diye cevapladı David benim yerime.

Babam başını sallayarak, "Tüm iletişim ve medya soruşturmalarını o devralacak," diye devam etti. "Adalyn ayrılmadan önce onu hızlandıracak." Sağa doğru bir adım attı, bir çekmeceyi açtı ve bana baktı. "Bir tut

Sana her ne oluyorsa, bırak da burada hasar kontrolü yapalım." iPad'i içeri soktu. "Ve bundan annene bahsetmemeni tercih ederim. Eğer tek kızını sezon sonuna kadar sürgüne gönderdiğimi öğrenirse, bunun sonunu duymak istemem."

Sürgün.

Sezon sonuna kadar.

Bu haftalar sonraydı. Aylar. Flames ve Miami'den uzakta. Ona başımı salladım.

"Yarın gidiyorsun. Bir görev için. Senin varlığını ve tüm o yeni keşfettiğin... tutkunu gerektirecek bir hayırseverlik girişimimiz var." Durakladı. "Bu aslında bir süredir düşündüğüm bir şeydi. Sanırım şimdi tam zamanı." Masasının etrafında yürüdü. "Peki ya Adalyn? Senden bunu da buradaki işin kadar ciddiye almanı bekliyorum. Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma."

İKİNCİ BÖLÜM

Adalyn

"Yeşil Savaşçılar mı?"

İçimi çektim ve kiraladığım arabanın ön panelindeki telefonuma baktım.

"Takımın adının bu olduğuna emin misin?" Matthew'un sesi tekrar hoparlörden geldi. "Onları daha önce duyduğumu sanmıyorum." Bir duraklama. "Bekle, Charlotte Warriors mı?"

"Charlotte Warriors gibi bir MLS takımına gönderiliyor olsaydım bunu bilirdim sanırım." Direksiyonu kavrarken omuzlarım çöktü, ama ses tonumu olabildiğince neşeli tutmaya çalıştım, ki o anda sesim tükenmişti. "Bunun hayırsever bir proje olması gerekiyor, o yüzden daha küçük düşün."

"Daha küçük, tamam," diye mırıldandı, dizüstü bilgisayarının tuşları arka planda ses çıkarıyordu. "Ne için olduğunu bile bilmediğin bu yere gidiyor olman biraz tuhaf değil mi? Böyle bir şey için bilgilendirilmiş olmanız gerekmez mi?"

"Tuhaf durumlar tuhaf çözümler gerektirir," diye karşı çıktım. "Ama ben bilgilendirildim. Bana bir yer, bir irtibat kişisi ve ekibin adı verildi. Sorun şu ki araştırma yapacak zamanım yoktu." Aight'ımı yakalamadan önce Kelly'yi hızlandırmak için yirmi dört saatim varken olmazdı. Bir yorgunluk dalgası bana çarptı ve esnememi bastırmama neden oldu. "Toplanacak vaktim bile olmadı." Ya da uyumaya. "Neyse ki, araştırma konusunda iyi olan ve gazetecilik onun işi ve tutkusu olduğu için zaman sıkıntısında iyi çalışan birini tanıyorum."

"Kariyer avantajları," diye mırıldandı en iyi arkadaşım, sesinden anlamadığım bir şey damlıyordu. Kaşlarımı çattım ama ben sormadan devam etti. "Ve sana yardım edeceğim, eğer önce gerçekten ne düşündüğümü söylememe izin verirsen."

"O kariyer avantajını unutmuşum," diye kestirip attım.

"Bence," diye açıkladı, yorumumu görmezden gelerek, "böyle aptalca bir şey yüzünden kendi kızını sürgün etmek aşırı tepki vermek olur."

"Lütfen," dedim nefes alarak. "Lafi dolandırma."

"Sözlerimi küçümsüyordum. Aslında babanın küçük bir sürtük gibi davrandığına inanıyorum."

Omuzlarımdaki gerginlik iki katına çıktı.

Matthew babamı hiç sevmemişti, tıpkı babamın onu hiç sevmediği gibi. İkisini de suçlamıyordum. Birbirlerinden tebeşir ve peynir kadar farklıydılar. Gündüz ve gece. Su ve yağ. Tıpkı Matthew ve benim gibi. Adam açık sözlü, kabadayı ve çekiciydi, oysa ben -ve bu konuda babam- ölçülü, eleştirel ve Matthew gibi hayatta her şey hakkında şaka yapmak için fazla pragmatiktim. Gülmek ve kıkırdamak sonuç getirmiyordu. En azından benim dünyamda.

Nasıl arkadaş olduğumuz bile hep merak konusuydu. En azından benim için. En iyi arkadaşım için değil. Yıllar önce Doña Clarita'nın Sandviç Dükkanı'ndaki kuyrukta yollarımız ilk kesiştiğinden beri niyetleri konusunda çok netti.

Bana asılmaya çalışmıştı ve ben de ona kafasının iyi olup olmadığını sormadan önce aşağı yukarı bakmıştım. Tepkisi şamatalı bir kahkaha ve ardından *senden hoşlandım* oldu. *Beni diken üstünde tutacaksın*.

O günden sonra bir şekilde ayrılmaz olduk.

"Babam haklı," dedim ona. "Çalıştığım takımın maskotunun kafasını koparıken homurdanıp hırladığım utanç verici bir video var."

"Çok komik. Ve dünya şu anda çok acımasız. İnsanlar sizde kendilerini görüyorlar. Bu kadın öfkesi gösterisiyle ilişki kuruyorlar." Yine mi kadın öfkesi? "Eğer bir şey varsa, bu güçlendirici. Kesinlikle utanç verici değil."

Utanç verici.

Beni ve tüm kulübü utandırdıktan sonra özel muamele istemekten daha iyisin.

Babamın sözlerini hatırlayınca midemin nasıl bulandığını görmezden gelerek yutkundum. "Bunu benim için ballandıra ballandıra anlatmaktan daha iyisini biliyorsun sanırım."

"İnternette daha kötü şeyler de gördüm, Addy. Yani kavga ettiniz-"

"Bu bir kavga değildi," diye araya girdim, kaşlarımı çatarak telefonumdaki harita uygulamasına baktım. "Ve bana Addy deme, *Matty*. Lakapların beni çocuk gibi hissettirdiğini biliyorsun." Eski sevgilimden ya da en yakın arkadaşımından gelmesi fark etmezdi. Adalyn dışında herhangi bir isimle anılmaktan nefret ederdim.

"Peki," diye yumuşadı, ses tonumu duymazdan gelerek. "Yani bu bir kavga değildi. Bir münakaşa yaşadınız-"

"En fazla bir scuAe."

"Yani Sparkles'la -en fazla- bir skuAe yaşadınız, sonra aptalın biri klibi bir uygulamada yayınladı ve şimdi Z kuşağı bunun üzerine atladı, ne olmuş yani? Herkes zoomerlar tarafından beğenilmek ister. Paranın olduğu yer orası. Sen muhtemelen onların en sevdiği Y kuşağısın."

"Teknik olarak sınırdayım. Yani her halükarda ben bir zillennial'ım, millennial değil." Telefonumu tekrar kontrol ettim, yolun neden kıvrımlı olduğunu ve her iki taraftaki yeşilliğin neden sıklaştığını merak ediyordum. Bu kadar yükseğe tırmanmayı ben de beklemiyordum. "Ne olursa olsun, video bugün erken saatlerde sekiz milyona yakın izlendi. Ve asistanıma sorduğumda bana bugün Flames'in tesislerinde muhabirlerin olduğunu söyledi. Gazeteciler. Sanki ben... ne bileyim, 2000'lerin ortasında seks kaseti sızan bir ünlüymüşüm gibi."

"Ve bunun Kim Kardashian için nasıl sonuçlandığına bakın. Şimdi bir serveti, bir markası, şaibeli bir eski sevgilisi ve yakında bir hukuk diploması var."

"Matthew," diye uyardım nefes vererek. "Kardashian'ların neden yirmi birinci yüzyılın başına gelen en iyi şey olduğunu düşündüğünü tekrar tartışmayacağım. Onlardan biri olmak gibi bir niyetim olmadığı gibi, sen de sırf onlar..." Arkasından gittim. "Bilirsin, büyük kalçalar."

"Onların girişimcilik yeteneklerine de değer veriyorum," diye karşılık verdi teatral bir solukla. "Ve bir eşek adam olmak suç değildir. Her neyse, dinleyin. Gazeteciler muhtemelen Williams ya da Perez'i antrenmana girerken yakalamaya çalışıyorlardı. Asistanının olayı abarttığından eminim çünkü David ona öyle yapmasını söyledi. Senin milyonlarca kez daha iyi yapabileceğin bir iş için işe alındığından beri babanın uşağı oldu. Ama senin için Andrew bu. Küçük bir b-"

"Çok uzun zamandır Chicago'dasın," diye araya girdim. Ve ironik bir şekilde, David'in hiçbir zaman babamın kölesi olmadığı ortaya çıktı. Bunun

yerine kendimi durdurdum. "En son ne zaman bir Flames oyuncusunun bu kadar ilgi gördüğünü hatırlamıyorum." Duydum ki

deri gıcirtısını duydum ve aşığıya baktım. Direksiyonu biraz fazla sıkı kavradığım için parmaklarım bembeyazdı. Bir nefes verdim. "Babam bana bir şans vererek bana bir iyilik yapıyor. Kendimi affettirmek için bir yol."

Uzun bir süre sessiz kaldık ve Matthew konuştuğunda sesi ciddiydi. Dikkatliydi. Bundan hoşlanmamıştım. "Yerinde durmakla ilgili bir sorunun olmadığını biliyorum ama... Sparkles'la olan bu şey sana göre değil." Midem bulandı. "Bir şey mi oldu? Seni buna iten bir şey mi?"

İşte bu. Kendimi Sparkles'a fırlatmadan önceki o korkunç anlardan beri üzerimde olan o ezici baskı göğsüme geri döndü. Ama bir kez daha, patlamamdan önce olanlar hakkında konuşmaya hazır hissetmiyordum. Her türlü duygu ses tellerimi tıkamıştı.

Boğazımı temizleyene kadar saniyeler yavaş yavaş geçti. "Duygularımı kontrol etmeye başlayacağını bilseydim, bu zamanı başka bir şeye ayırırdım. Podcast gibi. Karmaşık ve korkunç bir cinayeti anlatan derin bir sesle araba sürmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Ciddiyim," dedi usulca. Çok yumuşak. O kadar ki göğsümdeki ağırlığın yer değiştirmesine neden oldu.

"Dürüst olmak gerekirse Matthew," dedim ona, ses tonum tamamen hayatta kalmak için biraz sert çıkmıştı. "Şimdiye kadar #sparklesgate ya da #LadyBirdinator yazılı tişörtler bastırıp postaya vermeni beklerdim. Bu dokunaklı gösteriş hayal kırıklığı yaratıyor."

Değildi, ama şu anda içimde isyan eden her şeyi eleyemiyordum.

Uzun ve derin bir nefes verişinin sesi hoparlörden geldi. "Siktir, Addy." Güldü ve bu sefer *Addy*'nin ağzından kaçırmasına izin verdim. "İşte şimdi sürprizimi mahvettin."

Kendimi rahatlamış hissettim. Sadece birazcık.

Çünkü tam zamanında, önümdeki yolun kıvrılmaya başladığını, ağaçların arasına girip çıktığını fark ettim. Hangi cehennemdeydim?

"Seni arama nedenime geri dönebilir miyiz?" diye sordum. "Şu anda gideceğim yere yeterince yaklaşmış olmalıyım ve oraya vardığımda beni neyin beklediğini bilmek istiyorum."

"Pekâlâ," diye kabul etti, dizüstü bilgisayarındaki tuşların sesi yine hattan geliyordu. "Yani Yeşil Savaşçıları arıyoruz."

"Doğru. Kuzey Carolina'da."

Birkaç saniye geçti, sonra dedi ki, "Hiçbir şey. Tek bir şey bile yok. Bunun doğru isim olduğuna emin misin?"

Yaşlı Adalyn öyle olduğumu söylediler. Ama değildim. Son yirmi dört saat artık ne kadar *eski Adalyn* olmadığımı bir kanıtıydı. "Yeşil Meşe'yi dene. Dene..." Bunun hayırsever bir girişim olması gerekiyordu, bu yüzden belki de ekibin manşetlere çıkmasını beklememeliydim. "Eğlenceyi dene."

Son sözüm arabanın içindeki dar alanda asılı kalmış gibiydi, tekerleklerin alttaki engebeli kaldırıma çarpma sesi dışında sessizdi.

Ne zaman toprak bir yola girmiştim? Ve Matthew neden konuşmuyordu? Telefonum çekmiyor muydu?

Telefonumun ekranına baktım. Parmaklıklar oradaydı.

"Matthew?" Bir inilti.

Olamaz. "1. ne yaptın?"

"Bu konuda mutlu olmayacaksınız." "Daha spesifik olabilir misin?"

"Mantıklı ayakkabılar aldınız mı?"

"Mantıklı mı? Ev terliği mi demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Haftalarca burada olacağım, yani evet."

"Terlik değil. Daha çok çizme gibi."

"Çizme mi?" Tekrar ettim.

"Dışarıda giyilebilecek türden. Bilirsiniz, rahat, sağlam ve 15 santimlik bir topuğa bağlı olmayan."

"Botların ne olduğunu biliyorum." O tür bir şey düşünmemiş olmama rağmen gözlerimi devirdim. "Yine de işe gidiyorum. Buraya gününbirlik bir gezi için gelmedim..." Harita uygulamasına tekrar baktım. "Çok büyük bir dağ sırası." Bu kasaba dünyanın neresindeydi? Tanrım. O uçağa atlamadan önce gerçekten araştırma yapmalıyım. "Flames'teki işime ayırdığım kadar zamanı Yeşil Savaşçılar'a da ayırmayı planlıyorum. Ayrıca, boş zamanım olursa, ki olmayacak, Gore Tex kullanmayı ve uçurumdan düşme riskini içeren aktivitelere katılmadığımı biliyorsun."

"Oh, ama yapacaksın."

Kaşlarımı çatarak başka bir toprak yoldan sağa döndüm. "Bu da ne demek oluyor?"

Tuşların tıkırtısı. Başka bir inilti.

Kulaklarım patladı. Tanrım, ne kadar uçmuştum? "Matthew, telefonu yüzüne kapatmama üç saniye kaldı."

"Pekala. İlk olarak ne istiyorsun? Kötü haberi mi? Yoksa daha kötü haberi mi?" "İyi haber yok mu?" Gözlerimi kısarak sordum.

kavşağa doğru gidiyordum. Dönüşe geçtim, yol bir çeşit dağ patikasına dönüştü. Çakıl taşları lastiklerin altından sıçramaya başladı ve kiralık arabanın altına çarptı. Direksiyona tutundum. Sıkıca. Bu doğru olamazdı. Böyle bir yolda araba kullanmamam gerektiğinden oldukça emindim. Gerçekte yol olmayan yoldaki tümsekler yüzünden tüm araba titriyor, sarsılıyordu. "Sanırım bir hata yaptım."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi Matthew. Ve eğer gerçekten dinliyor olsaydım, sesindeki aciliyeti duyabilirdim. Ama buranın neden bir kasaba olmadığını düşünmekle meşguldüm. Ormanın derinliklerine sıkışmış bir araziye giriyordum. *Ormanın*.

Matthew konuşmaya devam etti, ben bir köşeyi dönerken sözleri kafamın içinde kayboldu.

Kabin. Bir kulübe. Ahşap kirişleri ve pencereleri olan, geride bıraktığım ağaç yığınının bakan gerçek bir kulübe.

Bu doğru olamaz.

Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, buraya gelirken kafamda bu fikri oluşturmuştum. Uçakta kendimi bir Kuzey Carolina şehrine gittiğime inandırmıştım - belki de bir banliyösüne, bu da neden daha önce duymadığımı açıklıyordu. Ne de olsa bu bir görevdi. Bir MLS takımı tarafından yönetilen hayırsever bir girişim. Gerçek bir şehirde ciddi bir projeydi. Ama şimdi buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Bu arazinin bağlı olduğu yer bir şehir olamaz. Ya da bir banliyö.

Yakınlarda yeterince büyük bir kasaba da yokmuş gibi görünüyordu.

Etrafım doğayla çevriliydi. Ormanlık alan. Zümrüt yeşili ve bakırımsı kahverengiyle kaplı yamaçlar. Beni rustik bir dağ inzivası olarak reklamını gördüğüm türden bir araziye götüren toprak yollardan geçtim. Kuş cıvıltıları vardı. Yapraklar hışırdıyordu. Rüzgar esiyordu. Sessizlik.

Nefret ettim.

Çok dikkatsiz davranmıştım. Çok aceleci. Kelly'nin bana gönderdiği konumu harita uygulamasına girmeden önce kontrol etmeliydim. Araştırmalıydım. I

sahip olmalı-

Haritalar uygulamamın kadın sesi "Varış noktanıza ulaştınız," diye bağırdı.

Boğazımın dibindeki tıkanma hissini görmezden geldim ve kulübenin etrafında tekrar dönerek park edecek bir yer aradım. Bir açıklaması olmalıydı. Bir nedeni. Muhtemelen dağlardaki kestirme yoldan gelirken kaçırdığım büyük bir kasabaydı. Ve, hey, en azından kulübe... zevkliydi. Çoğu insan böyle huzurlu bir yere kaçma fırsatı bulduğu için mutlu olurdu. Dağdan gelen temiz hava. Bir battaniyenin altında rahat gün batımları. Yeşilliklere bakan bir sundurma.

Ama ben çoğu insan gibi değildim.

Soğuktan nefret ederdim. Ve temiz hava almak için ülkenin bir ucundan diğer ucuna seyahat etmek gibi garip bir ihtiyacım yoktu. Miami'nin havasını seviyordum. Şehri. Sahilini. Bunaltıcı sıcağı bile. Flames'teki işimi. Hayatımı.

Midem burkuldu, bir bulantı yumağı yukarı tırmandı.

Sparkles'ın kafasının çimlere düştüğü görüntüler gözlerimin önüne geldi.

Sözleşme ihlali.

Kadın öfkesi.

Utanç verici.

Dikkat dağıtıyorsun, bu yüzden Miami'den gitmeni istiyorum.

Avuç içlerim tekrar nemlendi, direksiyon kayganlaştı. Araba hâlâ hareket ediyor muydu yoksa park etmiş miydim?

"Adalyn?" Matthew bana hâlâ orada olduğunu hatırlatarak sordu. Konuşuyor muydu? "Konuş benimle."

Ama vücudumda olup bitenlere odaklanmaya çalışmakla çok meşguldüm. Bu yorgunluk muydu? Dehidrasyon mu? En son ne zaman su içmiştim? Regl mi oluyordum? Başımı salladım. Tanrım, yine mi kaybediyordum? I-

Bir şey tampona güm diye çarptı.

Frene bastım, bu hareket o kadar ani ve sertti ki tüm vücudum öne doğru fırladı.

Alnım direksiyona çarptı.

"Ouch." Kulaklarımdaki çınlamanın arasından inlediğimi duydum.

"ADALYN?" sesi sağ tarafımda bir yerden geldi. Matthew'un sesi. Sesi şimdi çok duyulmuştu. "Tanrım, az önce ne oldu?"

"Bir şeye çarptım," diye anons ettim, alnımın sağ tarafını yakan bir acı hissiyle. Kesik kesik nefes alarak kendime üç saniye verdim, başımı direksiyonun derimsi yüzeyine yasladım, sonra doğrulup başımı çevirdim ve gösterge panelinden düşen telefonumu aramaya başladım.

Matthew'un sesi geri döndü.

"Bana iyi olduğunu söyle yoksa yemin ederim hemen şimdi anneni ararım-" "Hayır," diye mırıldandım. "Lütfen, yapma. Maricela'yı değil. O bilemez." Gözlerimi kıptım, Görüş alanımın kenarlarında beliren küçük noktaları temizlemeye çalışıyordum. "Ben iyiyim," diye mırıldandım, arabanın dışında hareket eden bir şey fark ettim. Bir şey... koşuyordu. Ve... Gıdaklıyor muydu? "Sanırım az önce bir tavuğa çarptım."

Ben emniyet kemerini çözüp telefonu Aoor'dan alırken hoparlörden anlaşılmas küfürler geliyordu. Dik pozisyona döndüm ve

-

Başım dönüyordu. "Bu bir hataydı," diye mırıldandım.

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum, Adalyn. Yeşil Savaşçılar-" "Kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Çık o arabadan," dedi. "Şimdi."

Matthew'un göremediği bir baş hareketiyle arabayı geri vitese taktım. "Araba garaj yolunun ortasında, o yüzden park edeceğim ve sonra-"

"Hayır."

"Arabayı burada öylece bırakamam." Araç hareket etmeye başladığında çakıl taşları lastiklerin altından atladı. "Belki tavuğu da kontrol etmeliyim." Kafamdaki bulanıklıkta bir düşünce oluştu. "Aman Tanrım. Ya onu öldürdüysem?" Gözlerim tavuğun kaçtığı yöne doğru kaydı. Buna inanamıyordum. "Başka bir aptal kuş daha."

Göz kapaklarım kapandı. Sadece bir anlığına. Bir nanosaniyeden fazla olamazdı, kısa süreli bir erteleme, ama-

Bir gümbürtü beni sarstı.

Bir gümbürtü. Bir şeye çarpmıştım. Tekrar. Tavuktan daha büyük bir şeye.

Ayı gibi bir şey. Tanrım, ayı olmasın.

Gözlerimi kırıştırarak açtım, panik içindeydim.

Aynı nefeste arabanın arkasından bir hırıltı -beni dehşete düşüren bir ayı hırıltısı- geldi. Ayağımı ileri attım. Ama kafam bulanıktı ve

temel reAeksler açıkça yanlış, çünkü frenler yerine gaza basmış olmalıyım.
Ve kirayı bir ağaca fırlattı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cameron

Arabanın içindeki kadın baygındı.

"Alo?" Gözlerimi kısarak seslendim. Yüzünü görmeye çalışıyordum ama başı pencereye dönüktü ve görebildiğim tek şey bir tutam... kahverengi saçtı. Pencereye vurdum ve biraz daha yüksek sesle "Alo?" diye tekrarladım.

Tepki yok.

Tanrım. Bu iyi değildi.

İçimde kalan kızgınlık ve öfkeyi bir kenara iterek, arabanın kilidinin açık olduğunu umarak kapı kolunu oynattım ve hızlı bir *tıkırtıyla* açıldığında rahatladım.

Bu rahatlama, kadın ölü bir ağırlık gibi yana devrildiği anda kayboldu.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında, onu havada yakaladım. Bu durum rahatsız edici olmaktan çıkıp endişe verici bir hal almıştı.

Daha fazla zaman kaybetmeden onu göğsüme yasladım ve yere yatırabilmek için araçtan tamamen çıkardım.

Yanına diz çöktüm, saç yığını hâlâ yüzünü kapatıyordu ve elimle kenara itmeme için beni zorluyordu. Bir dizi ayrık dudak, düğmeli bir burun ve soluk yanaklar ortaya çıktı. Fazla solgun olduğunu fark ettim, bakışlarım bariz yaralar olup olmadığını inceliyordu. Gözlerim alnındaki bir şişlikte durdu. Kırmızının çirkin bir tonuydu ve endişelerimi hafifletmiyordu.

"Alo?" Üçüncü kez seslendim ama ondan herhangi bir tepki alamadım. Yanağını usulca okşadım. Hâlâ bir şey yok. "Tanrım."

Başımı bir an için arkaya yatırdım, elimi yüzümde gezdirdim ve makul hareket tarzından korktum. Beni neredeyse ezeceği gerçeğini aklım almıyordu. Etrafta dolaşan lanet kuşu kaçırmak

haftalardır mülkte olması yeterince adil, ama ben? Arabanın tam arkasında duruyordum. Ve ben küçük bir adam değildim. Güpegündüz 1.80 boyundaki bir adamı gözden kaçırmış, sonra da lanet arabayı bir ağaca fırlatmıştı.

"Ve şimdi bana lanet olası bir ambulans çağırıcaksın, değil mi?" Başımı sallayarak ve cebimden telefonumu çıkararak fısıldadım. "Tabii ki arayacaksın."

Tam kilidi açıyordum ki, nihayet kıpırdandı ve dikkatimi yeniden çekti.

Bir inilti onu terk etti.

"Hadi," diye mırıldandım, hevesle bilincinin tamamen yerine gelmesini bekliyordum.

Başı yana doğru hareket etti, gözbebekleri göz kapaklarının yumuşak görünümlü derisinin altında titriyordu.

Huzursuzlaşarak bir nefes verdim. Bir kez daha elimi uzattım. Uyanmasına ve bir olmasına ihtiyacım vardı. Beyin sarsıntısı geçirme olasılığı konusunda endişeliydim elbette ama kendim için de endişeliydim. Ve en son istediğim şey bunu rapor etmek ve acil servisleri ya da Tanrı korusun yetkilileri aramak zorunda kalmaktı. Ben-

Gözleri birden açıldı ve hareketlerim aniden durdu.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Kimsin sen?" diye boğuk bir sesle bağırdı. Bakışları tam omzuna temas etmek üzereyken elime doğru kaydı. "Dokunma bana." Tekrar yukarı baktı. "Kendimi savunmayı biliyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Seni götürebilirim." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bu pek tehditkâr değil," diye mırıldandım. Bir an için bana kaşlarını çattı ve sonra hareket ederek yüzünü buruşturdu. "Neyin acıyor?" Sordum ve hareket etmediğinde ya da konuşmadığında elimi tekrar ona doğru uzattım. Gerekirse yaralarına kendim bakar, iyi olduğundan emin olur, sonra da kontrol için onu en yakın hastaneye bırakırdım. O benim sorunum değildi ama ben-

Bana vurdu.

Elime. Keskin ve hızlı bir vuruş.

Gözlerimi kırptım.

"Sana bana dokunmamamı söylemiştim." Kadın neredeyse tükürüyordu. Öfke yüz ifadesini çarpıtmıştı. Ya da belki de korkuydu. Açıkçası anlayamadım. Ayrıca umurunda bile olmayacak kadar sarhoştum. "Ee?" diye ısrar etti. "Sen kimsin ve ben neden yerde yatıyorum?"

Nutkum tutulmuş bir halde ona bakmaya devam ettim. İnançsızlığımı bir kenara bırakıp nihayet konuşabildiğimde, "Arabanla bana çarptın" dedi.

Kadın kaşlarını çattı. "Ben vurmadım-" Kendini durdurdu, çenesi yavaşça açıldı. "Ah." Farkına varmak yüzünü yıkadı. "Oh."

"Evet. Oh," diye kestirip attım.

"Hırıltı," diye mırıldandı. "O sendin."

"Tabii ki bendim, neye çarpacağını sandın?"

"Bilmiyorum. Bir... ayı mı?"

Kaşların çatıldı. "Ve hala fren yapmadın mı?"

"Fren yapmaya çalıştım."

"Fren yapmaya çalıştın," diye tekrarladım, gözlerim bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış olan lüks ve kesinlikle araziye uygun olmayan arabaya takılmıştı. Nispeten yavaş hareket ettiği ve arabanın tamponunu zar zor çizdiği için şanslıydı. Ben de şanslıydım.

Kadın sessiz kaldı, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı ve bana muhtemelen her şeyi hatırlarken onu izlemekten başka seçenek bırakmadı - hem de salyangoz hızıyla. Bakışlarım aşağıya kaydı, düğmeli gömleğini, kalem eteğini ve topuklu ayakkabılarını inceledim. Giysilerinden -tasarımcı olduğuna şüphe yoktu- son derece kullanışsız aracına kadar bu kadınla ilgili her şey, büyük şehir hayatının ve ofise giderken fotoğraflarını çektiği pahalı içeceklerin kokusunu taşıyordu. Bilerek geride bıraktığım her şey.

Gözlerim tekrar yüzüne kaydı. Kafasında birkaç dakika önceki kadar çirkin olan noktaya. "Başımı kontrol ettirmelisin. Seni en yakın hastaneye götüreceğim-"

Yukarı doğru sarsıldı ve sadece geriye düşmeyi başardığında sözlerimi durdurdu.

"Kesinlikle olmaz." Başka bir pervasız girişimde bulunmasını engellemek için avucumu göğsüne koydum. Yukarı doğru itti ve benim tarafımdan herhangi bir ePort'un

Onu orada tut. *Beni alabilirsin, kıcımın kenarı.* "Başka bir aptal kazaya karışmayacaksın."

Çenesi eğildi, gözleri elime takıldı. Tam göğüslerinin üstünde. Kaşlarını çatı. "Sana yapmamamı söylemişim-"

"Kayıp mı oldun?" Tehditkâr bakışlarından etkilenmeden sözünü kestim. Dokunuşum tamamen klinikti. Pratikti. "Bu yüzden mi buradasın?"

Gözleri kısıldı. "Neden kaybolayım ki? Sen yoluma çıktığında arabamı park ediyordum-"

"Ya kayboldunuz," diye tekrar araya girdim, "ya da izinsiz girdiniz. Seçimini yap."

Bu onu hazırlıksız yakalamışa benziyordu çünkü birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyordum. "Aman Tanrım. Sen arabalarının önüne atlayarak yoldan geçenleri dolandırmakla yaşayan çılgın bir vahşi doğa sakini misin?" Kaşlarım çatıldı ve başını salladı. "Bahse girerim sakalın ve aksenin sahtedir."

Başımı eğdim. Tamam, ya delinin tekiydi ya da şimdiye kadar karşılaştığım en büyük beyin sarsıntısını geçirmişti.

"Sana ödeme yapabilirim," dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. "Eğer gidersen ödeyeceğim. Şu anda bir dolandırıcının dikkatimi dağıtmasına katlanamam."

Sakinleştirici bir nefes aldım. "Şuradaki kulübe mi?" Sesimin sertleştiğini duyarak başımla arkamı işaret ettim. "Ben orada yaşıyorum. Sakin değilim, orayı kiralamak için küçük bir servet harcıyorum. Neredeyse senin tarafından ezileceğim araba yolu ve çarptığın meşe de dahil." Horoz ne yazık ki onunla birlikte geldi.

"Ne?" diye mırıldandı, kaşları düğümlenmişti. Tekrar yüzünü buruşturdu.

Gözlerim yukarı doğru kaydı. Alnında şimdi şişmekte olan noktaya. "Bunun buza ihtiyacı var," dedim kızgınlığımı bastırarak. Göğsünü bıraktım ve elimi ona uzattım. "Muhtemelen senin de bir doktora ihtiyacın var. Hadi, seni götüreyim. Ayağa kalkabilir misin-"

"Ama şuradaki kulübeyi kiralıyorum. Ve seni neredeyse arabamla ezmiyordum."

Uzun bir süre onu değerlendirdim, ne kadar hayalperest -ya da sarsılmış- olduğunu anlamaya çalıştım. Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, harekete geçtim. "Pekala, ben

Artık vakit kaybetmeyi bırak," dedim kollarımı sırtına ve bacaklarına dolayarak. "Seni acil servise, hastaneye ya da burada olmayan herhangi bir yere götüreceğim."

Kulaklarımı delen tiz bir ses çıktı ondan.

"Yüce İsa-" diye yakındım ve kollarımda dönüp durdu. "Yapar mısın-" Onu kaldırdım, dirseği göğsümün tam ortasına çarptı. "O-" Arabasına doğru ilerlemeye başladım. Sivri bir şey çeneme doğru savruldu. "Bu senin dizin miydi?" Tekrar salladı. Onun diziydi. "Tanrı aşkına," diye mırıldandım, pes ettim ve kollarımla bacaklarımın birbirine dolanmasını yere bıraktım.

"Sana kendimi savunmayı bildiğimi söylemiştim." Avuçlarını eteğinin kumaşından aşağıya doğru geçirerek sinirlendi. Topuklu ayakkabılarla bile çeneme zar zor ulaşıyordu. "Ve beni hiçbir yere götürmüyorsun. Kendimi iyi hissediyorum, doktora ihtiyacım yok ve kaybolmadım." Omuzlarını dikleştirdi, kahverengi gözlerinin ardında dönen duygular olmasa tam bir soğukkanlılık görüntüsüydü. "Burayı kiraladım ve eşyalarımı yerleştirmek istiyorum. Gitmem gereken yerler ve yapmam gereken şeyler var, o yüzden sen ve sahte sakalın ve aptal aksanın yola çıkabilirsiniz."

Çenem sıkıştı. Burnumdan derin ve uzun bir nefes aldım. Ondan geriye doğru saydım. Çok yavaş. *On, dokuz, sekiz...*

"Ee?" diye devam etti, sesi ısrarcı ve çileden çıkarıcıydı. *Beş, dört, üç...* "Önce tartaklanıp sonra dolandırılmak bugün ihtiyacım olan son şeydi."

Gözlerimi kapattım, içimden hıçkırıkla kıkırdama arasında bir şey çıktı.

Tam bir çılgınlık. "Neye sırtıyorsun?"

Tekrar ona döndüm. "En yakın hastane yaklaşık otuz mil doğuda," dedim, konuşmaya karışmasına fırsat vermeden. "Şimdi babanın arabasını al ve giderken hiçbir şeyi ya da kimseyi öldürmeden mülkümden çık, tamam mı?" Kadının ağzı öfke dolu bir ifadeyle bir karışık açık kaldı. Arkamı döndüm. "Ve morarmadan ve makyaj için bir servet harcamadan önce üzerine biraz buz koy," diye ekledim.

Tam bir dangalak gibi davranıyordum ama bir kadının incinmiş duyguları umurumda bile değildi. Ona yardım etmeye çalışmışım. O reddetti.

Artık burada işim bitmişti. Umarım onun da işi bitmiştir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adalyn

İnanılır gibi değil.

Bunu söylediğine ve çekip gittiğine inanamadım.

Kulübeme geri döndüm.

Bir hıçkırıkla arabaya geri döndüm ve telefonumu çıkardım.

Ekran düzinelerce mesaj ve cevapsız aramayla aydınlandı. Hepsi Matthew'dan. I-

Hay aksi. Onu tamamen unutmuşum.

Bildirimleri taradım, son derece endişeli mesajlardan, hayatta olduğuma dair herhangi bir işaret vermezsem 1re tugayını ya da daha kötüsü annemi aramakla ilgili tehditlere kadar her şeyi buldum. Ona kısa bir mesaj attım.

Ben iyiyim. Arama kesildi ve telefonum çekmiyordu.

Bu ifadedeki tek gerçek, aramanın kesilmesi idi. Ve Matthew gerçekten endişelenmiş olmalı çünkü birkaç saniye içinde ondan bir cevap aldım.

WTF ADALYN. NE KADAR ENDİŞELİ BİLİYOR MUSUN?

İçimi çektim. Muhtemelen biraz üzölmekte haklıydı ama...

Çaresiz bir çocukmuşum gibi benim için endişelenmeyi bırak ve bana güven. Ben iyiyim.

Ekрана baktım, en iyi arkadaşımı terslediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum ama o adamla karşılaştığım için hâlâ sarsılmıştım. Üç nokta başladı

atlıyordu, ama ne yazdığını görmek için beklemedim.

Seni sonra ararım ve lütfen Maricela'yı arama.

Ekranımı kilitledim ve kendime toparlanmak için tam bir dakika tanıyarak uzun bir nefes aldım. Başım zonkluyordu ama birkaç ağrı kesicinin geçiremeyeceği bir şey değildi. Bir hastaneye ihtiyacım yoktu. Ya da buza. Ve kesinlikle bir yabancıнын bana neye ihtiyacım olup olmadığını söylemesine de ihtiyacım yoktu.

Yeni keşfettiğim bir enerji dalgasıyla kendimi bir silkeledim ve kulübeye -şu anda ve muhtemelen yasadışı olarak işgal ettiği kulübeme- doğru ilerlerken e-postamdan rezervasyon onayını çıkardım. Birkaç kez aşağı kaydırıdıktan sonra mesajı buldum. İçeriğini tarayarak üzerine tıkladım.

İşte oradaydı. İşte oradaydı. Rezervasyon onay numarası. Adalyn Elisa Reyes.

Adres. Lazy Elk Lodge, Green Oak, Kuzey Carolina.

Lazy Elk Lodge. Tanrım, bu isim oldukça açık bir resim çiziyordu - eğer biri varış noktasına varmadan önce bu tür şeyleri gerçekten kontrol ederse.

Verandanın basamaklarını tırmandım ve bu düşünceyi bir kenara itmek için ePort yaptım. Bunun için kendimi hırpalamak artık hiçbir işe yaramayacaktı. Bakışlarım etrafta dolaştı ve şimdi gerçekten baktığım için birinin buraya neden gelebileceğini anladım. Kulübe çok güzeldi - eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız. İki kata sığacak kadar yüksekti ve giriş kapısının her iki yanında tavandan tabana cam pencereler vardı, bu da manzarayı mükemmel bir şekilde tamamlayan zarif ama rustik bir görünüm sağlıyordu.

Ön kapıya ulaştım ve kapıyı çalmak için elimi kaldırmadan önce kendime tek bir nefes alma izni verdim.

Kapı açıldı, sanki diğer tarafta beni bekliyormuş gibi.

Kısa ama dağınık bir sakalın altındaki sert ve keskin hatlara sahip o yüz ortaya çıktı. O kadar yeşil olduğunu fark etmediğim yeşil gözler benimkilerle buluştu. Hâlâ öfkeliydiler.

Ağzımı açtım ama şimdi ona dik ve ayakta durarak iyice bakabildiğim için içimi garip bir his kapladı. Bu adamda bir şeyler vardı, yüzünde ya da belki de siyah saçlarla dolu kafasında ya da belki de omuzlarının genişliğinde... tanıdık gelen bir şeyler? Ama *nasıl*? Gözlerim dolaştı

biraz daha, ağzında durdu. Dudakları, neredeyse kafamın içinde bir yerlerde çan çalan sıkı bir somurtmayla bastırılmıştı. Belki de tüm o sakallar tarafından gizlenmemiş olsalardı...

"Bu bir hataydı." Ağzının kelimelerin etrafında hareket ettiğini duymak yerine gördüm.

Bakışlarına karşılık verdim. "Ne demek istiyorsun?"

Ama cevap vermek yerine kapıyı kapatmaya başladı.

Elimi ve ayağımı öne doğru iterek kapı ile çerçeve arasına yerleştirdim. "Bekle."

Hakkını yemeyelim, bekledi. Beni kolayca alt edebilir ve kapıyı kapatabilirdi. Ufak tefek bir kadın sayılmazdım ve topuklu ayakkabı giyiyordum ama yine de üzerimde yükselmeyi başardı. Ayrıca zayıf görünüyordu. Güçlü. Gözlerim kapının aralığından görünen omzuna ve koluna kaydı. Aklıma tek bir kelime geldi: atlet. Yüksek performanslı bir sporcuyu gördüğümde tanımıştım. Doğru zaman değildi ama incelememe devam ederek yüzüne döndüm. Bulanık beynim bağlantıyı kurmak üzereydi. Biliyordum.

Evet. O gözleri daha önce görmüştüm. O inatçı kara kaşları. O uzun ve düz burnu da.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve kapıyı tutuşunun değiştiğini hissettim. İşte o zaman gözlerim aşağı indi ve parmaklarına takıldı. Güçlü, uzun. Ortadaki hafifçe çarpıktı. Serçe parmağında C harfli bir mühür yüzük vardı.

Bir C. Ama olamazdı. O-

Boğazını temizledi ve beni kendime getirdi.

Telefonumu kaldırdım. "İşte rezervasyonum. Bir göz atın ve kendiniz görün. Bu kulübeyi kiraladım." Cihazı yüzüne doğru ittim. "Lazy Elk Lodge."

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve sonunda kapıyı tekrar açtı. Basın toplantılarında her zaman kullandığım ses tonunu kullanarak ona "Dinle," dedim.

Kibar ama 1rm. Direkt konuya gir. "En kötü ihtimalle, bu talihsiz bir çifte rezervasyon vakasıdır ve bizim hatamız değildir. Ama eğer olan buysa, bunu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor." İsteksizce telefonumun ekranını tararken yüz ifadesini kontrol ettim. "En iyi ihtimalle yanılıyorsunuz. Bu durumda size birkaç saat izin vereceğim ve daha sonra geri geleceğim. Şehirde yapacak işlerim var. Zarar yok, faul yok."

Dudaklarından bir homurtu döküldü. "Bu çok kötü bir özür."

"Özür dilemiyorum, medeni olmaya çalışıyorum."

"Tembel Geyik'in kiracısı da değilsin," diye karşı çıkınca gözlerim doldu. "Orada Lazy Elk Lodge'daki Sweet Heaven Cottage'ı rezerve ettiğiniz yazıyor." Sıkılmış görünmeye cesaret ederek bir çift kızgın kaşını kaldırdı. "Orası her neresiyse. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, kulübemde yapmam gereken işler var."

Telefonumu aldım ve e-postanın detaylarını yakınlaştırdım. "Bu olamaz. Doğru." Aşağı doğru kaydardım. Görüş alanıma giren iki büyük resim dikkatimi bir çizgiye çekti: Sweet Heaven Cottage, 423 Lazy Elk Street, Lazy Elk Lodge. "Ama bu doğru olamaz," diye tekrarladım. "Buraya geldiğimde arabayla arazinin etrafını dolaştım ve hiçbir şey yoktu." Gözlerim arazinin her karışını taradı, bu noktada neredeyse umutsuzca arıyordum. "Sokak yok. Ve başka bir kulübe de yok."

Ama yoktu. Pek yoktu. Ama başka bir şey fark ettim.

Üzerinde durduğumuz verandanın sağında bir kulübe vardı.

Bir kulübe değil. Kesinlikle benim kaldığım kulübe değil, değil mi?

Ancak, ne kadar çok bakarsam, Eylül güneşinin altında yana doğru eğilmiş ahşap bir direkte asılı olan numarayı gözden kaçırmak o kadar imkansız hale geliyordu.

Numara şöyle: 423 LAZY ELK STREET.

Midem korku ve... başka bir şeyle doldu.

İçeriye görmemiştim ama görmeme de gerek yoktu. Orada kalacak donanıma sahip değildim. Bu garip his yoğunlaştı ve hayatımda ilk kez havlu atıp kuyruğumu bacakları arasına sıkıştırarak eve dönmek istedim. Utanç verici olmanın ötesinde bir hayal kırıklığı olacaktım, ama bu? Açıkça donanımsız olduğum kırsal bir bölgede bir kulübe mi? Bu çok fazlaydı. I-

Arkamdan bir kıkırdama geldi, alçak ve derin ve öylesine küçümseyici ki, beni atlamaya hazır olduğum çukurun kenarından yakaladı.

Bu ben değildim. Bu sabah kendime artık sallanan Adalyn olmayacağıma dair söz verdim.

"Mükemmel olacak," dedim ve arkamı dönüp onun bakışlarıyla buluştum. Yeşil gözleri hafifçe büyüdü ama sinmedi. İşte tam o anda her şey netleşti. Bu adamın kim olduğunu hiç şüphesiz biliyordum. Bu adamın kim olduğunu

çok... kibirli. Kendinden çok emin. Kazanmaya alışkın bir adamdı. Ve daha yeni kazanmıştı. Ben hatalıydım. Kalan son asaletimle omuzlarımı dikleştirdim. "Ve emin ol *komşu*, onu bulduğuma göre artık yakandan düşeceğim ve yapman gereken o çok önemli işi yapmana izin vereceğim."

"Ben senin komşun değilim."

"Yine de bana mülkü paylaşıyormuşuz gibi geliyor." Kollarımı açtım. "Güzel Green Oak'taki güzel ve rahat Lazy Elk Lodge."

"Kalmıyorsun," dedi garip bir ses tonuyla. "Orada yaşaman mümkün değil" -barakaya doğru başını salladı- "orada."

Dudaklarımın kenarları bana sorma değil de söyleme şeklinden dolayı daha da yukarı kalktı. "Tabii ki gelebilirim. Rezervasyon yaptırdım ve şehirde yapmam gereken çok önemli bir iş var."

Acı ve mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkardı. "Sevgilim-"

"Lütfen." Yüz ifadem taşa döndü. "Bana öyle deme."

Kaşlarını çattı, muhtemelen yanlışlıkla lütfen dediğim için. "Adalyn," dedi sahte olduğunu düşündüğüm o İngiliz aksanıyla, adım alışıktır olmadığım bir şekilde söyleyerek. "Adalyn Elisa Reyes."

Bunu neden yaptığını, tam adım neden böyle söylediğini anlamamıştım. Gözlerimi kısmıştım. "Demek okumayı biliyorsun, tebrikler."

Sinirlenmek yerine, laf sokmamla eğlenmiş gibi görünüyordu. "Bu bir kulübe değil," diye devam etti. "Kulübe bile sayılmaz. Lanet olası bir baraka."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri bana kuşkuyla baktı. "Oraya girebileceğini düşünmen mümkün değil. Ne kısa ne de uzun vadede." Başını öne eğdi. "Aslında, orada tek bir gece bile kalabileceğini sanmıyorum."

Haksız değildi, muhtemelen yapamazdım. Ama hayatımın yarısını tıpkı onun gibi erkeklerle çevrili olarak geçirmiştım. Rekabetçi, yargılayıcı; hafife alınmayı sevmezdim. Ve zaten ona karşı bir savaş kaybetmişim.

"Sanırım bunu görmemiz gerekecek." Arkamı döndüm ve merdivenlerden aşağı indim. Aşağıya indiğimde omzumun üzerinden ona baktım ve "Komşu" diye ekledim.

"Ne demek hepsi dolu?"

"Green Oak'ta otel, motel veya Airbnb yok. Kısa ya da uzun dönemli kiralanabilecek başka bir mülk de yok. Sadece Lazy Elk Lodge var. Yakın kasabalara bakabilirim ama bu da gidip gelmeniz gerektiği anlamına gelir. Ayrıca yüksek sezonun sonu. Çok sayıda yürüyüş rotası, şelaleler, göller, güzel-"

"Kelly," dedim, farkında olmadan patronumun sesini kullanarak. "Bölgenin ne sunduğu beni ilgilendirmiyor. Ben başka bir konaklama yeri bulmakla ilgileniyorum. Başka herhangi bir yer. Burada kalamam."

Tereddüt etti, sonra "Delne 'yapamam'" dedi.

Kelly'yi takdir ediyordum, gerçekten. Her zaman çok çalışırdı, inisiyatif sahibiydi ve kimsenin onu ezmesine izin vermezdi, bu yüzden onu ham potansiyelinin boşa harcanacağı biletleme bölümünden kapmışım. Ama bazen sabrımı sınırdı.

"Bir avcı kulübesi hayal et." Nerede olduğumu yeterince net bir şekilde resmetmeye çalışarak ona takıldım. "Ağırlığınız altında eğilen çürümüş ve gıcırdayan ahşap, tek bir pencere, bir duvarda asılı gördüğünüz en büyük boynuz seti." O şeye odaklandım, tüylerim diken diken oldu. "Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır. Bunlar havalı boynuzlar bile değil. Onlar size ölümü, Aesh'i ve kemikleri düşündüren türden."

Dilini şaklattı. "Ama resimler çok rahat görünüyordu. Küçük bir yer yok mu?"

Bakışlarım sözde 1replace'e sıçradı. Şangır şungur sesler çıkaran bir çeşit demir ocağıydı. "Teoride evet. Gerçekte ise muhtemelen uyandırmak istemediğim bir şeye ev sahipliği yapan bir kara delik."

"Yani bir ruh gibi mi? Ya da-"

"Kelly," dedim başımı sallayarak. "Yaşayan bir şey, muhtemelen dişleri ve pençeleri olan."

Mırıldandı. "Peki ya yatak?" Korkunç mobilya parçasına baktım. Devam etti, "Çok... rustik ve gösterişsiz seksi miydi? Bir oduncunun edepsizlik yapacağı türden bir yatak gibi-"

"Çok eski bir sayvanlı yatak," diye aceleyle söze girdim, göz kapaklarım o canavarlığı görmemek için hızla kapandı. "Ve ben senin patronunum. Cinsel fantezilerini duymak istemiyorum. Özellikle de oduncularla ilgiliyse ve özellikle de bu gece uyumak zorunda kalacağım sayvanlı yatakla ilgiliyse."

"Sanırım sen daha çok vücut parçalayan bir kızsın patron. Ve seni suçlamıyorum. Ben ondan biraz daha karanlığım." Ne diyeceğimi şaşırılmış bir halde gözlerimi kırdım. "Belki de o kadar kötü değildir?" diye sordu. "Belki de tek yapman gereken kulübeyi yassılaştırmaktır. Senin olsun." Etrafıma bakındım, en ufak bir rahatsızlıkta migreni tuttuğunu iddia eden ve bir keresinde oP imzalayan bu kadından tavsiye alıp alamayacağımı merak ediyordum.

"mevcut olduğu için özür dileriz. :)" yazan bir e-posta

Hayır. Ben Kelly değildim. Aramızda yaş farkı yoktu ama evrenler kadar uzaktık ve benim evrenimde yassılaştırma benim yapabileceğim ya da nasıl yapılacağını bildiğim bir şey değildi.

"Hey, patron?" Sesi beni kendime getirdi. Tereddüt etti, sonra "Gitmem gerek" dedi.

Arka planda birini duyduğumu sandım. "David orada mı?" Hemen çıktım. "Seninle mi?"

"Şey..."

Ne söyleyeceğime inanamıyordum ama bunu tırmandırmam gerekiyordu. Ve ne yazık ki bu eski sevgilimle konuşmak anlamına geliyordu. "Telefonu ona ver. Onunla konuşmak istiyorum."

Biraz hışırta oldu. Sonra Kelly, "Üzgünüm ama zaten bir ofis kağıdı tedarikçimiz var." dedi. Ne? "Biz de ormansızlaşmaya karşıyız. Aslında, kendinizden utanmalısınız. Gelecek kağıtsız ofislerde efendim."

"David'in orada olduğunu biliyorum."

"Hemen geliyorum David, evet!" diye haykırdı, sesi kulağımı delip geçti. Sonra kısık bir sesle ekledi, "Kaçmam gerek patron. Güçlü kalmayı unutma."

Güçlü kalmak mı? "Ne yap-"

"Güle güle!"

Ve görüşme sona erdi.

Güçlü kal. Bu ne anlama geliyordu ki? Ve Kelly neden başka biriyle konuşuyormuş gibi yapmıştı? Bir şeyler ters gidiyordu. Ve genellikle bu beni harekete geçirirdi.

Yenilenmiş bir amaç duygusuyla telefonumun kilidini açtım ve bir psikopat tarafından dekore edilmiş bu korkunç, küçük, tüyler ürpertici kulübenin fotoğraflarını çekmeye başladım. Buranın yaşanabilir bir yer olmadığına dair kanıtı ihtiyacım vardı.

Bunu yaptıktan sonra bavulumu, sözde 1 numaralı yer ile vücudumun herhangi bir parçasıyla süslemeye hiç niyetim olmayan tek kişilik bir kanepenin arasında duran dar ve hafifçe çarpık tuvalet masasına doğru yuvarladım.

Fermuarı çekmeye başladım, kanepeye, sayvanlı yatağa ve... her şeye yan gözle bakıyordum ki sözleri bana geri çarptı.

Orada tek bir gece bile geçirebileceğini sanmıyorum.

Bir hışımla bavulumu açtım ve makyaj çantamı yerleştirdim. Burada görevli olduğumu unutamazdım. Hâlâ şehre gitmem ve Yeşil Savaşçılar'ı bulmam gerekiyordu. Kim bilir, belki de tüm durumu yanlış değerlendirmiştim. Belki de bölgede kiralama işleri böyle yürüyordu. Otel ya da motel yok, sadece... bu. Kabin ateşi bir şeydi. Aslında-

Dışarıdan gelen bir ses dikkatimi çekti.

Durdum, yavaşça arkamı döndüm, parmak uçlarımda pencereye doğru yürüdüm ve Aimsy perdesini bir hamleyle kenara ittim.

Uzun boylu bir 1gure, uzun ve kararlı adımlarla kamaraların arasındaki boşluğu geçiyordu.

Gözlerimi ona diktim.

"Şu haline bak," diye mırıldandım nefesimin altında. "Süslü püslü lojmanından sanki buranın sahibiymişsin gibi kasıla kasıla çıkıyorsun."

Teknik olarak öyle sayılır. Evi kiraladı. Ya da en azından yarısını. İyi, süslü yarısı.

Şimdi kendime birkaç dakika ayırmışken, ne kadar rahatsız olduğumu görmezden gelemezdim. Onun haklı, benimse haksız olmam canımı sıkıyordu. Böyle bir duruma sokulmaya alışık değildim ve Sweet Heaven Cottage'ı işaret ettiğinde kendimi aptal gibi hissettim. Aptal. Ve karakterim hakkındaki hızlı yargısı, muhtemelen hak etmiş olsa bile, kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. Gururumu, zekamı, yön duygumu ve okuma yeteneğimi incitmişti. Belki de, eğer bu olay

Başka zaman olsa umursamazdım. Ama bugün olmuştu ve kendimi tekrar tekrar utandırmaya alışık değildim.

Yine de gururumu bir kenara bırakıp özür dilemem gerektiğini görebiliyordum. En azından kazara ona arabayla çarptığım için. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum. Ve yine de... araziye boydan boya geçen çakıllı patikada yürürken, sanki benimle ilgili her şeyin ne kadar uygunsuz ve uygunsuz olduğunu görebiliyormuş gibi, şüpheli ve bilerek bana yukarıdan aşağıya bakışını aklımdan çıkaramıyordum. Yersiz.

Yerimde

değildim. Ama o

da öyleydi.

IFFHS Dünyanın En İyi Kalecisi ödülünü iki kez kazanan, Premier Lig'in eski oyuncusu ve son on beş yıldır MLS'in yıldızı olan Cameron Caldanı neydi? -Green Oak, Kuzey Carolina'da ne yapıyordu? L.A. Stars'dan emekli olduğu haberi ani ve nispeten yeni gelmişti. Ülkedeki her oyuncuyu takip etmiyordum, özellikle de Batı Konferansı'nda oynuyorlarsa, ama haberdar olmak benim işimdi. Emekliliğiyle ilgili herhangi bir detayın söylendiğini hatırlamıyorum. Sadece eldivenleri astığını açıklayarak herkesi şaşırtmıştı.

Cameron araziye çevreleyen ağaçların kenarına en yakın kaviste durdu. Cama biraz daha yaklaştım. Adam uzun boyluydu, ki bu bir kaleci için alışılmadık bir durum değildi ama şahsen daha iri ve daha geniş görünüyordu. Yollarımız daha önce hiç kesişmemişti, L.A. Stars'ın genellikle playoPs'a katıldığını, Flames'in ise hiç katılmadığını düşünürsek bu garip değildi. Ama neye benzediğini biliyordum. Cameron Caldanı gözden kaçması ya da gözden kaçırılması zor bir adamdı. Beni şaşırtan sakalıydı. Muhtemelen kafasına aldığı darbe. Ortam da öyle.

Ormanın ortasında Cameron Caldanı'yi bulmayı kimse beklemiyordu.

Tanıdığım en büyük futbol ineği olan Matthew, Cameron Caldanı'nın Green Oak'ta olduğunu öğrendiğinde aklını kaçıracaktı. Muhtemelen Cameron'ın cesedini sıyırdığı için arabamın tamponuna bir türbe yapacaktı.

İşte bu yüzden Matthew asla bilemezdi.

Pencerenin diğer tarafındaki adam diz çöktü ve yakından gördüğüm o güçlü ve hafif çarpık parmaklarıyla yerden bir şey aldı.

inceledim. Bir süre sonra, önündeki bitki örtüsünü araştırmasını izledim.

Bariton sesi çınladı. Cruiser ya da Booster'a benzeyen bir şeydi.

Bir hayvanın adı mı? Ormandan bir şeyin fırlamasını bekleyerek onunla birlikte bekledim. Bir köpek mi? Cameron Caldani gibi birinin ne tür bir evcil hayvanı olabilirdi ki? Kendimi o kadar kaptırmış, o kadar meraklanmışım ki, durduğum pencereye doğru döndüğünde hazırlıksız yakalandım.

Yeşil gözler üzerime dikildi.

Ve ben... ben daldım.

Doğruca Sweet Heaven Cottage'ın pek de pürüzsüz ve temiz olmayan zeminine. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi değildi. O adamın bakışlarından daha korkutucu toplantı odaları ve basın toplantılarıyla karşılaştığımı düşünürsek saçmalıyordum.

Başımı sallayarak üçe kadar saydım, çenemi kaldırdım, toplayabildiğim kadar klas bir şekilde ayağa kalktım ve tekrar pencereden dışarı baktım.

Cameron Caldani'den eser yoktu.

Gitmişti ve ardında tüy olması gereken bir şey bırakmıştı. "Oh Tanrım."

İnledim, üzerime yeni bir suçluluk duygusu çöktü.

Cameron'ın evcil hayvanı. Az önce aradığı. Cruiser ya da... Booster. Arabamla çarptığım tavuk olabilir mi?

Göz kapaklarım kapandı. Öfkelenmesine şaşmamalı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cameron

Sanki anlamadıkları bir dilde konuşuyormuşum gibi bir düzineye yakın göz bana yavaşça kırıştı.

Kaşlarımı çattım ve bugün nasıl olup da kendimi bir başka tuhaf durumun içine soktuğumu merak ettim. Ama bu sefer cevabı biliyordum. Burada olmayı kabul etmişim. İsteksizce de olsa.

Auttering'in şiddeti arttı ve bana çocukken televizyonda izlediğim o aptal çizgi filmlerden birini hatırlattı.

"Tüm bu kirpik sesleri de neyin nesi?"

Önümdeki dokuz kızdan sekizi hep bir ağızdan "Pretty pleaaaaaaaase?" diye bağırdı.

"Hayır dedim," dedim kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak. "Şimdi, konileri ve topları getirme sırası kimde? Antrenman gollerini daha sonra atacağım."

Asimetrik atkuyruklu olan bir adım daha yaklaştı. "Sadece bir video olacak Bay Koç," dedi Maria - dokuz yaşında grubun en büyük kızlarından biri -dedi. "Bizimle kamera karşısına geçmekten başka bir şey yapmanıza gerek yok ve bunu hiçbir yerde yayınlamayacağız bile. Söz veriyorum." Ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Çok rica ederim?" diye tekrarladı, kelimeyi tekrar uzatarak. "Bay Koç?"

Yine mi Bay Koç saçmalığı? "Sadece Cam."

"Bu yapacağınız anlamına mı geliyor, Bay Cam?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Hayır. Şimdi-"

"Ama senin adın tam anlamıyla Cam." Bir adım öne çıktı, tüm grup da onunla birlikte hareket etti. "Peki kamera ne işe yarar? Videolar için!"

Boş gözlerle çocuğa baktım. Tanrım, bugün kaçırdığım ekstra CaPeine'e gerçekten ihtiyacım vardı. "Cam'in geldiği yer orası değil."

"O zaman nereden geliyor?"

"Cameron," diye cevap verdim düşünmeden ve hemen pişman oldum. "Ama bana Cam diyebilirsin. Ne Kamera, ne Bay Koç, ne de Bay Cam. Sadece Cam."

Maria'nın başı eğildi, zorlukla tutulan siyah saçları hareketle birlikte kaydı. Aralarında en şımarık, en açık sözlü çocuk oydu. Muhtemelen kendi iyiliği için fazla zekiymiş. Dudakları aralanmaya başladığında kendimi hazırladım. Neyse ki o daha konuşmadan uzaktan biri bağırdı.

Hepimiz sese doğru döndük ve bize doğru koşan bir çocuk gördük. Chelsea.

Biliyordum çünkü on kişilik oyuncu kadrosu içinde yedi yaşında en küçük çocuklardan biri olmasının yanı sıra antrenmana lanet olası bir tütüyle gelmekte ısrar eden de oydu. Birden fazla rengi vardı. Bu maviydi ve şortunun üzerinden beline yapışıyordu.

Tanrım. Bu yüzden bana Cam'den başka bir şey dememeleri konusunda ısrar ettim. Açıkça, koç değil. Onlara koçluk yapıyordum ama onların koçu değildim. Olamazdım da.

"Özür dilerim," dedi Chelsea bize ulaştığında, soluk soluğa iki büküm. "Bale dersim biraz gecikti ve annem beni babamın alacağını sandı. Ama babam da annemin aldığını sanmış. Bu yüzden annem beni Fairhill'den buraya kadar getirmesi için babamı aramak zorunda kaldı." Göğsü kabardı. "Ne kaçırdım?"

"Bay Kamera bizimle bir video kaydetmek istemiyor," dedi Maria. "Ve dans etmesine bile gerek yok."

Chelsea ağzına bir parça sakız attı. "Neden?" "Antrenman sırasında sakız yok," diye hatırlattım. "Peki tütü gidebilir mi?"

"İçindeki Siyah Kuğu'yu yönlendiriyor," diye cevapladı Maria Chelsea adına. "Değil mi, Chels?"

Chelsea sakızı isteksizce parmaklarıyla çıkardı, şortunun cebine soktu ve başıyla onayladı. "Doğru, Bay Cam."

Onlara göz kırptım. O filmin onlar doğmadan önce çıktığından emindim. "O filmi izlemek için çok küçük değil misiniz?"

Maria omuz silkti. "Geçen hafta kardeşim izliyordu. Ben sadece bir göz attım, Bay Cam."

Mavi Şeye baktım. "Tütünün de siyah olması gerekmez miydi?" Bir omuz silkme daha. Bir iç çekiŐi bastırdım. "Ve son kez söylüyorum, sadece Cam 1ne."

Maria ellerini kalçalarına dayayarak, "Bugün çok huysuzsunuz Bay C," diye mırıldandı. "Peki... Cameron ilk adınız mı yoksa soyadınız mı? Göbek adınız da var mı?"

"Göbek adı yok. Soyadı yok. Ve Şimdi" -malzeme kulübesine en yakın kızları işaret ettim- "lütŐen malzeme odasından koni ve top getirebilir misiniz? Çok değerli zamanımızı kaybediyoruz."

Çocuklardan dördü koşarak uzaklaştı ve gözlerimi Maria'ya çevirdiğimde yüzünde Şüpheci bir ifade vardı. "Yani sen Zendaya gibisin?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Ben bir *zendoya* değılim, o her neyse. Ben Cam'im. Şimdi hepimiz-"

"Aman Tanrım," dedi Maria gayet teatral bir Şekilde. "Zendaya'nın kim olduğunu bilmiyor."

"Kaç yaşındasın, Koç Cam?" Chelsea sanki beni yeni bir ışık altında inceliyormuŐ gibi etrafımda yavaşça dolaŐarak sordu. Ancak ön tarafa döndüğünde, "Büyükbabamdan daha genç görünüyorsun. O gömleğinin altına jartiyer giyer. Annem bunun tuhaf olduğunu söylüyor ama bence komik. Torununuz var mı?"

"Evet, doğum gününüz ne zaman Bay Cam?" Maria Şaka yaptı. "Ah, söylerseniz astral haritanıza bakabilirim!" Gömleğinin altında sakladığı kablodan bir telefon çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı. "Tarih, saat ve tam doğum yerine ihtiyacım var."

Elimi burnumun kenarına götürdüm, baş ağrım Şakaklarıma vurmaya başlamıştı.

"Sizce Koç kaç yaşımda?" Maria'nın gruba poz verdiğini duydum. "On sekiz yaşımda mı? Yoksa daha büyük mü?"

"Maria," diye yeni bir ses duyuldu - Ardıç, kısa saçlı, sessiz, ben talimat verdiğimde hep dinlerdi. "Saçmalama, yüz yaşımdan büyük olamaz. Vampir gibi bir Şey olmalı. Ya da en azından süper güç *Őurubu* enjekte edilmiş ve sonra insanlığı kurtarmak için hayata döndürölmeden önce onlarca yıl dondurulmuş biri."

Ve bu yorum, beni tamamen dehşete düşürerek, parıltılı paranormal yaratıklar ve... hakkında hiçbir şey bilmediğim süper kahramanlar hakkında çok tutkulu bir tartışmanın fitilini ateşledi.

Orada öylece durdum, başım ağrırken çocukların bu günlerde ne kadar gelişmiş olduğunu merak ettim. Tanrım. Ben lanet bir futbolcuydum. Küçük bir kasaba çocuk takımı benim yerim değildi. Onlara doğru dürüst bir antrenman bile yaptıramazdım. Buraya sadece Josephine'e söz verdiğim için gelmişim ve o da beni kötü bir anımda yakalamıştı. Son zamanlarda bunlardan çok yaşadım. Keşke antrenmandan önce tuvalete gitseydim. Yan odaya taşındığımı iddia eden o manyak rutinimi bozduğu için çıkarken bir tane alacak vaktim olmamıştı.

Gözlerimi kapattım, artan gevezeliği bastırmaya çalışarak başarısız oldum ve bugün ikinci kez ondan geriye doğru saydım. Sonra parmaklarımı ağzıma götürdüm ve ılık çaldım.

Gevezelikler aniden kesildi. Hepsi bana doğru döndü.

"Juniper," dedim kısa saçlı kızı göstererek.

Gözleri büyüdü. "Ben hiçbir şey söylemedim. Bir şey söylemediğim için başım belaya giremez."

Çok mu sert davrandım diye düşünerek çenemi sıktım. İfademi ve ses tonumu yumuşatmaya çalıştım. "Buraya gelin lütfen. Grubun ön tarafına."

Juniper isteğime kuşkuyla baktı.

Maria bir soruya cesaret etti. "Bu bize burcunu söyleyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bu nasıl olur-" Kendimi durdurdum. "Hayır. Josephine'i almaya gidiyorum demek oluyor. Ve ben dönene kadar kimse bu alandan ayrılmayacak ve Juniper sorumlu olacak."

Juniper hemen şikayet etti, "Ama ben dokuz yaşındayım. Yetkili ben olamam."

"Ben de yapamam evlat," diye mırıldandım. Görünüşe göre farklı bir yüzyıla ait olacak kadar yaşlı görünüyordum.

Ama bugün bunu yapamazdım, caPeine olmadan olmazdı. Bu benim hayattaki tek düşkünlüğümdü. Disiplinli ve katı rejimli bir hayattan sonra tek zaafım. Josephine kasabadaki tek tedarikçiydi ve onun muayenehanelerin etrafında olduğunu biliyordum çünkü

Bir ziyaretçinin geleceğinden bahsetmişti. Gerekirse tuvalete gitmesi için ona yalvarırdım.

"Ama antrenmanda olmalıyız," diye karşı çıktı Juniper. "Ve ben daha önce hiç antrenman yönetmedim."

Arkamı döndüm, koşmaya başladım ve omzumun üzerinden bağırdım, "O zaman doğaçlama yapmaya çalış. Ben hemen döneceğim."

Gözümün ucuyla Juniper'in ellerini havaya kaldırdığını gördüm, umutsuzluk hareketi... zıplama hareketine dönüşmüştü.

"Tanrım," diye mırıldandım, kızların yarısının onu taklit edişini izlerken. "Bu-" Bir şeye çarpmamla birlikte kelimeler dilimin ucunda kayboldu.

Birisi. Yumuşak ve sıcak biri. Kollarım ön tarafıma yapışmış olan kişiye uzandı ve bakışlarım aşağıya indi. Açık kahverengi saç tellerinden oluşan bir yığın sağ göğüs kafesime yapışmıştı.

Aynı anda birbirimizden uzaklaştık, bir çift iri kahverengi göz benimkilerle buluştuğu anda beni tanıdı.

"Sen," diye homurdandı
Adalyn. "Sen," diye
homurdandım.

"Bu çok sevimli bir tanışma değil mi?" dedi Josephine. Eli dostça bir okşamayla koluma düştü. "Cam, bu benim en yeni arkadaşım ve Green Oak sakini Adalyn. O-"

"Onun kim olduğunu biliyorum,"
diye kestirip attım. Adalyn'in
gözleri kısıldı.

Josephine bir kakhaha attı. "Oh, pekala. İkinizin tanıştığını fark etmemiştim." Göz ucuyla onun Adalyn'e yaklaştığını gördüm. "Peki nerede kalıyorsun Ada? Sana Ada diyebilir miyim? Cam sana çarpmadan önce bana söylemek üzereydin."

"I..." Adalyn'in boğazı düğümlendi, garip bir duygu yüzüne yayıldı. "Bana Adalyn demeni tercih ederim. Ve Tatlı Cennet Kır Evi'nde kalıyorum." Her ne olduysa toparlandı ve bana bir bakış fırlattı. "Ne kadar istersem. Çünkü bu kesinlikle yapabileceğim bir şey."

Ona etkilenmemiş bir bakış attım.

"Demek bu yüzden birbirinizi tanıyorsunuz!" Josephine ciyakladı. "Siz ikiniz komşusunuz. Ne kadar harika, değil mi?"

"Tek kelimeyle muhteşem," diye mırıldandım.

Josephine başını salladı. "Gerçekten de öyle. Kulübeyi paylaşacak ve ekiple birlikte çalışacaksın. Yaşasın!"

Hem Adalyn'in hem de benim başım Josephine'e doğru döndü.

Kadın ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, siz ikiniz neden bana bir köpek yavrusunu tekmelemişim gibi bakıyorsunuz?" Kimse konuşmadı. Josie dilini şaklattı. "Pekâlâ, görüyorum ki burada sahipsiz bir gerginlik var. O yüzden sırayla yapalım." Yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. "Adalyn, ilk sen başla."

"Bayan Moore," diye başladı Adalyn.

Ama Josie bir kahkaha attı. "Ah canım, lütfen, böyle formalitelere gerek yok. Kendimi belediye başkanı olarak tanıttığımı biliyorum ama bu kadar küçük bir yerde bu gönüllü bir görev." Sesini alçalttı, "Ayrıca otuz yaşında bile değilim ve formaliteler bana kendimi yaşlı hissettiriyor." Adalyn'in diğer kadına göz kırpışını izledim, sonra yine parlak bir gülümsemeyle bastırdı. "Ee? Ne diyordun?"

"Evet, um," Adalyn beni bir koluyla kenara itip Josephine'e yaklaşmadan önce tereddüt etti. Onun bu tavrına kaşlarımı çattım. "Bir tür hata olmalı. Takımla birlikte çalışmıyoruz. Yeşil Savaşçılar'la bir ilişkisi olamaz, çünkü olsaydı bunu bilirdim."

İşte bu dikkatimi çekti.

Josephine şaşkınlıkla başını eğdi. "Ama o öyle. Cam..." Josephine bir an için arkasını döndü. "Cam, Yeşil Savaşçılar'ın koçu."

Onu düzeltmek için ağzımı açtım -geçici olarak koçluk yaparak ona sadece bir iyilik yapıyordum- ama Adalyn'in tepkisi beni şaşırttı.

Yanakları pembenin koyu bir tonuna büründü ve dudakları aralandı.

Geniş ve paniklemiş kahverengi gözlerini bana çevirdi ve sonra, "O zaman kırmızı. Hemen harekete geçin."

ALTINCI BÖLÜM

Adalyn

Dahi kaleci ve Premier Lig efsanesi Cameron Caldani bana baktı.

"Doğru," diye mırıldandım ama bu doğru değildi. Ağzımdan ne çıktığını bilmiyordum. "Bu benim... Yeşil Savaşçılar'ın genel müdürü olarak ilk kararım." Aman Tanrım. Bir unvanım bile var mıydı? "Ve takımın faaliyetlerini denetlemekten ve tam potansiyellerine ulaşmalarını sağlamaktan sorumlu yeni kişi olarak, ona ihtiyacımız olmadığına karar veriyorum. Bu nedenle, o 1red." Sesim çatallaştı ve nedense "İyi günler" diye ekledim.

Josie sustu.

Cameron gözlerini inanılmaz derecede yavaş kırptı, dudakları anlam veremediğim bir şekilde seğiriyordu.

Beni izlerken, şu anda benimle alay etse, *babam* hakkında bir şey söylese, kaybolduğumu ya da buraya ait olmadığımı ve tek bir gece bile dayanamayacağımı söylese, muhtemelen yıkılıp ağlayacağımı biliyordum. Ya da daha kötüsü. Tanrı bugünlerde ne yapacağımı kestiremediğimi biliyordu.

Dudakları durup anlam veremediğim bir somurtmaya dönüştüğünde nefesimi tuttum. "Şimdi ne yapacaksın?" dedi.

Tamam.

Bununla çalışabilirim. Düşmanlıkla. Alaycılıkla. Hatta küçümsemeyle. Bunlara alışmıştım.

"Hiçbir şey yapmayacağım," dedim ona, sesim güçlenerek. "Çünkü zaten yaptım. Koçluk görevinden azledildin."

Josie kendini kısmen toparlamış görünüyordu çünkü garip bir şekilde kıs kıs güldü. "Bence... eğlenceli ve dostça şakalaşma gereksiz yere tırmanıyor. Bıraksak nasıl olur?"

Cam antrenmana dönsün ve bunu daha sonra bir dilim kırmızı kadife pasta yerken tartışalım mı? Bugün Josie's Joint'in özel günü ve yeni gelenler için pasta müesseseden."

"Hiçbir şeyi tartışmaya gerek yok," diye cevap verdim, gözlerim başını yana eğmiş ve beni tuhaf bir şekilde inceleyen Cameron'daydı. "Onu kim kiraladı?" Aklıma bir şey geldi. "Onu da mı babam buraya gönderdi?"

Cameron Caldanı'nın gözleri kısıldı, yeşil rengi tanımadığım yeni bir duyguyla koyulaştı. Bu adam neden çözemediğim yürüyen bir bilmeceydi? Bundan hoşlanmadım.

"Ben... yaptım." Josie tereddüt etti. "Ben olsam *işe* alma kelimesini kullanmazdım, çünkü ona tek kuruş ödenmiyor. Daha iyi bir kelime... *işe* aldım. Evet, Cam'i ben *işe* aldım."

"Beni sen gönüllü yaptın," diye karşılık verdi acı bir tonda.

Josie bu kez biraz daha doğal bir şekilde güldü. "Biliyorum, biliyorum. Ama kızların bir koça ihtiyacı vardı ve senin de, bilirsin işte. Huzura ve sessizliğe. Yani bu mükemmeldi, çünkü sen zaten buradaydın ve böyle bir takıma koçluk yapmak çocuk oyuncağı."

"İhtiyacım olan şey coPee."

Bunu görmezden geldim çünkü... Huzur ve sessizlik? Kızlar mı? Böyle bir ekip mi? Kadın bir ekiple çalışmak beni heyecanlandıran bir değişiklikti, karar verdim ama yine de bir şeyleri kaçıırıyordum. "Ben... Ben anlamıyorum. Bir anlığına geri dönebilir miyiz? Onun burada olduğunu ve bizi böldüğünü unutabilir miyiz?"

Cameron homurdandı.

Josie bana, "Sanırım seni takımla tanıştırmak için uygun bir zaman," dedi. "Yeşil Meşe'nin Savaşçıları buralarda bir kurumdur -ya da belki öyleydi-" diye açıkladı şakacı bir göz kırpmayla. "Annem gençken, bölgedeki tek kadın futbol takımına sahiptik. En azından gençlerin çoğu büyük şehirlere gitmeye başlayana ve her şey... yokuş aşağı gidene kadar. Takım sonunda yok oldu ve güzel bir anıya dönüştü. Annem artık aramızda değil ama Moe Dede'nin çok güzel hikâyeleri var." Hüzünlü bir gülümsemeyle omzumu okşadı. "Seni onunla tanıştırayım. Cheap Moe's ve Outdoor Moe's'u işletiyor. Ve eskiden Moe's Joint olarak bilinen kafemin de sahibiydi. Seni sevecektir. Her neyse, takımı geçen yıl hayata döndürdüm. Hatırlaması daha kolay olsun diye adını Yeşil Savaşçılar olarak değiştirmeye karar verdim."

Bu, Matthew'un telefonda ekip hakkında bulduklarını bana söylemekte neden çekingen davrandığını açıklıyordu. Bu... Üzerinde düşünülmesi gereken çok fazla bilgi vardı. Kasabanın belediye başkanı, üzerinde minik papatyalar olan yeşil tulumlar giyen benim yaşlarımda bir kadın, bir dakikadan kısa bir süre içinde birçok kişisel detayı gönüllü olarak anlatmıştı. Ve görünüşe göre Yeşil Savaşçılar, eski adıyla Yeşil Meşe Savaşçıları, daha geçen yıl hayata döndürülmüştü. "Ben... Sanırım birkaç sorum var. Açıklığa kavuşturmak ve tartışmak istediğim konular, eğer sorun olmazsa en kısa zamanda."

"Sana resimleri göstereyim," diye teklif etti. "Annem hepsini saklamış. Ve size söyleyeyim, geçmişten bir patlama." Bir şey hatırlıyor gibiydi. "Neredeyse en heyecan verici kısmı unutuyordum: Six Hills Küçükler Ligi'nde ilçemizi temsil edeceğiz!"

Bu beni duraksattı. "*Küçükler ligi* mi?"

Coşkulu bir baş sallama. "Yeşil Savaşçılar geçen sezon ülkedeki en iyi U10 takımıydı, bu yüzden Altı Tepe'ye katılmaya hak kazandık. Yaşasın!"

Bütün kan yüzümden çekilmiş gibiydi. "U10?" Fısıldadığımı sandım ama kulaklarım çınılıyordu ve aniden bayıldığımı hissettim. Josie'nin gülümsemesi düştü. "Sen ne..."

Ve soru beni tamamen terk etmeden önce, etrafımız çocuklar tarafından sarılmıştı. Çocuklar. Küçük kızlar. Renkli şortlar, spor ayakkabılar, her yöne uzanan at kuyrukları ve şaşırtıcı bir şekilde tütü giymişlerdi. İçlerinden biri kolunun altında bir futbol topu tutuyordu. Ve hepsi de kabaca on yaşın altında görünüyordu.

"Adalyn," Josie'nin sesi kafamdaki şaşkınlık ve güvensizlik bulutlarını dağıttı. "Seni Yeşil Savaşçılarla tanıştırmak benim için bir zevk."

Takıma göz kırptım. Çocuklara. Onlar da bana göz kırptı. "Ama babam..." Başladım ama aklıma gelen tek şey karmakarışık bir soru karmaşasıydı. "Babam asla- Bu değil- Neden- Onlar çocuk mu?"

Her nasılsa gözlerim Cameron'a takıldı, o da bana çözemediği bir bulmacaymışım gibi bakıyordu. Ya da sanki ikinci bir kafa çıkarmak üzereymişim gibi. Emin değildim. Mantıklı gelmiyordu. Hiçbir şey mantıklı değildi. I-

"Juniper," diye seslendi çocuklardan birine. "Adalyn için bir buz torbası getirir misin lütfen?"

"Ben yaparım!" diye bağırdı biri ve atkuyruklu ve dağınık siyah saçlı bir

bulanıklık yanımdan geçti.

"Teşekkürler Maria," diye homurdandı nefesinin altından, gözleri hâlâ bende idi.

Muhtemelen şikayet etmeliydim. Ama o kadar enerjim olduğunu sanmıyordum. O çimenlik alanda dururken gerçekten de kendimi en dipte hissediyordum. Takımımın maskotuna açık bir muhakeme hatasıyla saldırmanın dibe vurmak olduğunu düşünmüştüm. Sonra, bunun görüntülerinin olduğunu ve klibin viral olduğunu öğrendiğimde, bunun dibe vurmanın altındaki dibe vurma olduğundan emindim. Ama sonra, sürgün edilmiş ve uzaklara gönderilmiştim, sadece dağların ortasında küçük ve pejmürde bir av kulübesinde sıkışıp kaldığımı fark ettim. Ve işte bu diye düşündüm. Gerçek dip burası.

Yanılmışım.

Bu.

Yeşil Savaşçılar öyleydi. Kurtuluşumun anahtarını elinde tutan bu çocuk takımı benim gerçek dibe vuruşumdu.

Kızlar etrafımızda dolaşıyordu ve Josie'nin onlarla etkileşime girdiğini belli belirsiz fark ediyordum. Gözlerimi kırıştıtararak gerçeğe döndüm ve kendimi Cameron'a bakarken buldum. Koyu renk saçları, dağınık sakalı, merak ve endişe arasında bir şeyle bakan yeşil gözleri. Egzersiz kıyafetleri bile giymişti. Göğsüne yapışan ve omuzlarını daha da geniş gösteren uzun kollu bir termal ve şort. Kalçalarının ortasına kadar uzanan naylon bir şort.

"Ne..." Kendi kendime mırıldandığımı duydum. "Burada ne işin var? Neden buradasın? Hiç mantıklı değil." Ben de mantıklı gelmiyordum. Ama kafam o kadar karışmıştı ve gafil avlanmışım ki beynim bu gerçeği bir kez daha anlamaya kararlı görünüyordu. "Sen Cameron C'sin.

."

Josie'nin panik içindeki yüzü Cameron'ın yanında belirdi, Cameron şimdi bana daha önce olmayan bir düşmanlıkla bakıyordu. "Olamaz. Hayır, hayır." Kıkırdadı ama sesinde gerginlik vardı, şimdi yüksek bir fısıltıya dönüşmüştü. "O buralarda sadece Cam."

Hâlâ şaşkın olan bakışlarım Cameron'a doğru kaydı ve ben daha hazırlanamadan o arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Josie iç çekti.

Ve ben... Az önce ne olmuştu? Cameron neden aniden gidiyordu? Josie neden Cameron'ın kimliğini gizliyordu?

Ancak bu çok geçerli sorulardan herhangi birini sormak yerine, bakımsız tesislerin kenarından yürüyüşünü izledim ve "Her zaman fırtına gibi mi çıkar?

yerlerin?"

Josie, ona şaşkınlıkla bakmama neden olan bir inançla, "Bu konuda çok fazla düşünme," dedi. "Cam biraz... mesafeli, ama geri döneceğinden eminim."

"Umarım yanılıyorsundur," diye ağzımdan kaçırdım ve Josie'nin meraklı bakışlarıyla karşılaştım. "Ondan nefret etmemin bir nedeni var." Sadece bu nedenin tam olarak ne olduğuna karar vermem gerekiyordu.

Sanki bu bir şakaymış gibi güldü. Belki de Josie'nin çalışma şekli böyleydi. Belki de her zaman bardağın dolu tarafını gören insanlardan biriydi. Her zaman gülüyordu. Gülümseyen. Pozitif.

"En iyisi bu," dedim ona. "Birbirimizden hoşlanmamamız karşılıklı. İşe pek de iyi başlamadık ve onun... benden nefret etmek için iyi bir nedeni var. I-" Başımı iki yana salladım. "Bu sabah neredeyse evcil hayvanını eziyor olabilirdim." Josie'nin gözleri büyüdü. "Biliyorum. Korkunç hissediyorum ama araba yolundan geçen bir tavuğu fark etmek o kadar da kolay değil." Görünüşe göre altı yaşında bir profesyonel futbolcuyu fark etmek de öyle.

Josie eliyle bir kahkaha attı, gözlerinin kenarları mizahla kırışıyordu. "Zavallı şey için endişelenme, onlar dirençli yaratıklardır. Eminim hâlâ hayattadır ve gıdaklıyordur. Koştüğünü gördün mü?" Başımı salladım ve alnımı işaret etmeden önce gülümsedi. "Kendini böyle mi yaraladın? Kabalık edip sormak istemedim ama yeni olmuş gibi görünüyor ve Cam çocuklardan birinden buz torbası istedi." İfadesine endişe karıştı. "Kontrol ettirmelisin."

"Bana öyle söylendi," diye fısıldadım, sesime yenilgi karışmıştı.

"Burada işimiz bittiğinde seni Moe Dede'ye götüreceğim. Eskiden sağlık görevlisiydi ve hala bazen kasabada gönüllü olarak çalışıyor."

"Önemli bir şey değil," dedim, adamın başka ne yaptığını merak ediyordum. "Çok az acıyor."

"Israr ediyorum."

"Tamam," diye yumuşadım ve bakışlarımı şimdi çimenlerde oturup kendi aralarında sohbet eden kız grubuna çevirdim. Tütülü olan sanki tüm eğlenceyi mahvetmişim gibi bana suçlayıcı bir bakış attı ve midemde beklenmedik bir suçluluk duygusunun kabarmasına neden oldu. Josie'ye döndüm. "Cameron gibi birinin takıma koçluk yapması konusunda çok heyecanlı olduğunuzu biliyorum ama sizi temin ederim ki artık ben burada olduğum için onsuz da bir olacaksınız."

Josie gülümsedi ama bu kısa sürdü. "Cam'in kim olduğunu gizli tutarsanız memnun olurum." Yüz ifadesi ciddileşti. "Kasabada kimse bilmiyor."

"Ama..." Kafamın içindeki çarklar dönmeye başladı. Cameron Caldani... saklanıyor muydu? Green Oak gibi bir yerde kalmasının nedeni bu muydu? Başımı iki yana salladım. "Onu kimsenin tanımamış olması nasıl mümkün olabilir?"

"Sakal mı?" Josie baktı. "Futbol ya da beyzbol oynamadığı ya da araba dağıtan bir reklamcı olmadığı gerçeği mi?" Bir omuz silkme daha. "Sen ilksin. Ve bu şekilde devam etmeliyiz. Bu onun için önemli ve ben de buna saygı duymak istiyorum." Megawatt sırtışı geri döndü. "Ve küçük kasabaların nasıl olduğunu bilirsin, biri bunu öğrendiği anda Green Oak'taki herkes öğrenir, sonra tüm ilçe öğrenir ve biz göz açıp kapayıncaya kadar gazeteciler tavukları besleyen emekli bir futbol yıldızının" -ellerini kaldırdı- "fotoğrafını çekmeye çalışır."

Bunun nasıl iyi bir haber olacağını anlayabiliyordum. Cameron Caldani Amerika'da hiçbir zaman ünlü olmamıştı ama böyle bir şeyin nasıl tersine çevrilebileceğini çok iyi biliyordum.

"Ayrıca," diye devam etti Josie, "Vasquez'ler dışında burada futbolla ilgilenen tek kişi benim." Dudaklarından bir nefes çıktı ve bana gizemli bir bakış gönderene kadar bir an sessiz kaldı. "Bir zamanlar MLS'den biriyle nişanlıydım. Cam ve ben böyle tanıştık." Dudakları yakalayamadığım bir duyguyla büzüldü. "Her şeyin Aames'te havaya uçtuğuna tanık oldu."

Hafifçe arkamı döndüm, gözlerim tekrar gruba doğru kaydı. Tam olarak rahatsız değildim ama Josie'nin gönüllü olarak verdiği kişisel bilgiler çok fazlaydı. Ve ben tamamen yabancıydım.

Josie sessizliğimi yanlış yorumlayarak, "Merak etme tatlım," dedi. "Ben artık iyiyim. Bu benim tek başarısız aşk denemem de değildi. Ama bu başka bir günün hikâyesi."

"İyi olmana sevindim," diye söze girdim, hassas ya da dostça bir şey söyleyebilmek için beynimi zorladım. "I..." Tanrım, bu tür etkileşimlerde çok kötüydüm. "Ben de mi MLS'de çıkmıyorum?" Josie'nin kaşlarının çatılmasına neden olacak şekilde göz attım. "Çoğu oyuncu değerinden fazla iş çıkarıyor ve en son dünyayla uzaktan yakından ilgili biriyle birlikte olduğumda, o- Bu TMI. I-"

Mavi-beyaz bir buz torbası önüme atıldı ve beni pişman olacağım bir şey gevelemekten kurtardı.

Onu okşayan küçük ellere baktım. "Teşekkürler," dedim ve pedi çocuğun elinden kapıp alnıma koydum. Hemen acıdı.

"Rica ederim," dedi kahverengi gözlü bir çocuk dişlek bir gülümsemeyle. "Ben Maria Vasquez. Doğum gününüz ne zaman? Tarih, saat ve tam yer lazım."

Josie'nin kıs kıs güldüğünü duydum. "Maria, etrafta dolaşıp insanların yaşlarını sormakla ilgili ne konuşmuştuk?" Çocuğun omzunu sıvazladı. "Bu Adalyn, Miami'den geliyor, değil mi?" Ona başımla onay verdim. "Ve takıma yardım edecek."

"Yardım etmek basitleştirmektir," diye karşı çıktım.

"Ben-" "Bay Cam'in kışına tekmeyi basan sen misin?" "Maria," diye tekrar uyardı Josie.

Gözlerini devirdi. "Pardon, Bay Cam'in poposunu kastetmiştim. Geçen gün ona serseri dedi. Çok konuşmaz ama bazen komik kelimeler kullanır. Sanırım Boğa burcu. Ve ben Boğa erkeklerine güvenmem. Siz hangi burçsunuz Bayan Adalyn?"

"Hmm, Başak? Ama-"

"Heyecan verici! Yeni koçumuz siz misiniz?" Bana bir bakış attı, beni bir kez daha gözden geçirdi. Gözleri ayaklarımı buldu. "Bize bunlarla mı koçluk yapacaksın?"

Topuklarıma baktım. "Ben-"

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, başının üstündeki at kuyruğu üç kelimeyle birlikte hareket etti. "*Prenses Değişimi* filmindeki Vanessa Hudgens'a benziyorsun. Ekibin makyajını mı yapıyorsun?" Arkasını döndü. "Çocuklar, buraya gelin! Yeni bir koçumuz var!"

"I..." Dudaklarım titredi. "Ne?"

Çocukların geri kalanı bize baktı ama hiçbirisi Maria kadar heyecanlı görünmüyordu. Aslında, uzaktan bile olsa, birkaçı benden biraz korkmuş görünüyordu. Hatta bir tanesi "Prenses gibi görünmüyor" diye homurdandı.

Bir başkası "Koç Cam bize koçluk yapmaya devam edemez mi?" dedi.

"Dürüst olmak gerekirse Büyükbaba Moe'yu tercih ederim. Antrenmanların çoğunda oyun oynamamıza izin veriyor."

"Ben de Koç Cam'i istiyorum. Neden onu korkutup kaçırdı?"

Bu son yorum üzerine çenem Aoor'a düştü.

Josie kolunu benimkiyle birleştirdi.

"Yeşil Savaşçılar'a hoş geldin Adalyn," dedi kızların tartışma tonuna uymayan neşeli bir sesle. "Antrenmanı bitirdiğimizde sana şehri gezdireceğim. Ana Cadde'deki birkaç dükkân ve birkaç mil güneydeki Vasquez çiftliği dışında görülecek pek bir şey yok ama önemli bir tanıdık edindin: ben." Sırıttı. "Ve eğer istersen o kırmızı kadife parçasını kapabilirsin."

Green Oak'un bu kadar küçük bir kasaba olduğunu duymak pek de moral verici değildi ama Josie iyi biriydi. Ve insanların beni kollarını açarak karşılamasına alışık değildim. Her ne kadar her türlü sosyal çevreye girmemi sağlayan yüzlerce fırsata sahip ayrıcalıklı bir hayat sürmüş olsam da, her zaman kendi içime kapanmıştım. İnsanlarla kaynaşmak benim için kolay değildi ya da belki de bunu zorlaştıran bendim. Her iki durumda da gerçek suydı ki, Matthew dışında arkadaş olarak kabul ettiğim pek kimse yoktu.

Bu yüzden onu geri çevirmezdim. Ya da pastayı. Belediye başkanıyla arkadaş olmak işe yarayabilirdi ve kesinlikle Vanessa Hudgens'tan daha fazla kıvrımım vardı, bunun da tatlıya olan düşkünlüğümle çok ilgisi vardı.

Ne yazık ki, ben daha kabul etmek için ağzımı açmadan, telefonuyla oynayan çocuklardan biri yüksek sesle nefes alarak dikkatimizi çekti.

"Bu Bayan Adalyn değil mi?" diye bağırarak cihazı işaret etti. Bütün kızlar yaklaştı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve gözlerim panikle açıldı. Josie şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Vay canına." Çocuğun çenesi şok içinde düştü. "Neden dev bir kuşun canına okuyor?"

Bu kadar mola yeter.

Telefonum Matthew'un mesaj zil sesiyle çaldığında yatmaya gidiyordum.

Birbirimizi son gördüğümüzde kendisi için ayarladığı on beş saniyelik aptalca melodi bitmeden telefonum elimdeydi.

Konuştuğumuzdan beri sosyal medyayı kontrol ettin mi? Ya da hiç?

Korkunç ve istila edilmesinden korktuğum yatağın kenarına oturdum ve birkaç saniye ekrana baktım. Birkaç saat önce Josie's Joint'ten Lazy Elk'e dönerken telefonda konuşmuştuk. Matthew'u bilgilendirdiğim kısa bir görüşmeydi; pasta yemiştım, muhtemelen bir arkadaş edinmiştım, Büyükbaba Moe sevimli bir ihtiyardı, Green Oak inanılmaz derecede küçüktü, açık havada bir sürü şey vardı, hayırseverlik girişimim bir çocuk takımıydı, Sparkles'ı zaten biliyorlardı, içlerinden biri tütü giyyordu. Ve Matthew buna karşılık, "*Sana söylemiştim*" demişti. Ya da beni eşyalarımı toplayıp Miami'ye dönmeye teşvik eden bu dört kelimenin genişletilmiş bir versiyonu. Telefonu yüzüne kapatmıştıım.

Havaalanından beri internete girmedim. Yapacak çok iş var ve telefon çekmiyor.

Üç nokta ekranda uzun süre zıpladı, yerimden kıpırdamama ve yorganın yıpranmış kumaşını çıplak bacaklarıma sürtmeme neden oldu. Ne yazık ki yanıma sadece ipek uyku şortu ve atlet almıştıım; her zaman uyuduğım şeydi bu ve yine alışılmadık bir şekilde dikkatsiz davranmıştıım. Gerekli araştırmayı yapmış olsaydım ve kiraladığım evin boynuz, toz ve kaba Aannel yorgan gibi şeylerle kaplı olacağını bilseydim, bulabildiğim en kalın ve en uzun pijamaları sipariş ederdim.

MATTHEW: Bunu size gönderdiğimi unutmayın çünkü bunu bilmemekten nefret edeceğinizi biliyorum.

Bu midemi bulandırdı. Önce vurup sonra düşünen bir mesajcıydı.

Neden beni uyarıyorsun? Bana sadece linki gönder.

MATTHEW: Sana göndermeden önce, kötüleşmeye başladığın anda beni arayacağına dair söz vermeni istiyorum.

Ben sarmal değilim.

Ne dersiniz deyin.

LINK.

Garip, cızırtılı bir ses telefonumdan başımı kaldırmama neden oldu. Zorlukla aydınlatılmış kabini inceledim, diğer her şeyin yanı sıra, içeri sızan vahşi bir hayvanla da uğraşmak zorunda olup olmadığımı merak ettim.

Ekranda bir bağlantı belirdi.

Tıkladım ve hemen TikTok'a yönlendirildim. Başlayan klip tanıdıktı. Duvarda asılı korkunç büyüklükteki boynuzların altındaki bavulda duran bordo pantolon takımımı ve Louboutin topuklu ayakkabılarımı giyiyordum. Hafıza bloke olmuş ya da kafamın içinde bir yere gömülmüş olabilirdi ama hayatımı altüst eden klibi tanıdım. Sırada ne olduğunu biliyordum. Yapmak üzereydim-

Bir tekno ritmi çalmaya başladı. Gerçi bu bir ritim değildi. Tam olarak değildi. Sparkles'ın kostümünün polyesterinin yırtılmasıydı ve bir ritim oluşturmak için tekrarlanıyordu -looplanıyordu-. Dehşetle, karışıma daha fazla ses eklendiğini duydum. Homurtularım. Hırlamalarım. Beni terk eden ve hatırlayamadığım ciyak ciyak sesler. Paul'un "Ne oluyor lan?" sesi. Hepsini. Ve o...

"Korkunç," diye fısıldadığımı
duydum. Dehşet verici.

Gerçekten.

Çünkü ben artık bir remikstim. Bir şarkı.

Orada öylece kalırken gözlerim kapandı, otuz saniyelik tekno karışımı bir döngü halinde kabinin içinde yankılandı. Göğüs kafesimde bir basınç patlaması hissettim ve ağzımdan hıçkırığa çok benzeyen bir ses çıktı. Ama hıçkırık olmadığını biliyordum çünkü ağlamamıştım. Ağlamazdım. Ya da ağlayamazdım. Bu yüzden gözlerim kuru kaldı.

Kendime rahatsız edilmeyen bir kraliçe olduğumu hatırlattım. Bir buz kraliçesi.

Sonra hepsini yuttum, başımı salladım, bu baskıyı olabildiğince derine ve uzağa ittim ve mesajlaşma uygulamama geri döndüm.

ADALYN: Etkileyici.

Matthew anlamadığım giflerden birini gönderdi. Ama bu sefer sormadım. Bir görevim vardı. Bu önemli değildi ve ben de bunu geçiştiriyordum.

ADALYN: Yani insanlar boş zamanlarında yapacak daha üretken şeylere ihtiyaç duyuyor. Yeni olan ne?

MATTHEW:...

İyi misin?

ADALYN: Eğer sorduğun buysa, ben sarmal değilim.

Emin misin? Bu çok fazla. Eğer sen olsaydın sorun olmazdı... Bilmiyorum. Sadece hayal kırıklığı ya da başka bir şey yüzünden kanlı cinayet çılgınlıkları atarak ormana doğru çıplak koşmak.

Gözlerimi devirdim.

ADALYN: Bu çok spesifik.

ADALYN: Birinin sarmalını böyle mi hayal ediyorsun? Çırılçıplak?

Herkesi çıplak hayal ediyorum. Seni bile. Yeterince basit bir hayal gücü olan basit bir adamım. Occam'ın ustura teorisi.

Occam'ın usturası bu anlama gelmiyor.

Ne demek istediğimi biliyorsun.

Gerçekten yaptım.

Sarmal değilim. Ya da çıplak.

Tamam. Sana inanıyorum. Ama... bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?

Elbette. İyi geceler.

MATTHEW:... Sen çok kötü bir yalancısın. İyi geceler, Addy.

Evet. İkisi hakkında da yalan söylüyordum.

İç çekerek telefonumu kilitledim ve şarj cihazıma taktım. Yatakta yuvarlandım, üzerimdeki o garip baskıyı atamadım. Her ne kadar önemsememek için elimden geleni yapsam da remiksi öğrenmek beni etkilemişti. Klip hâlâ ilgi çekiyordu. Hâlâ viraldim. Ben #LadyBirdinator'dım, Tanrı aşkına. Ve kızlar - beni kurtaracak ve bana Miami'ye dönüş bileti alacak bir başarı öyküsü yaratmak için yönetmem ve kullanmam gereken takımın çocukları - bunu çoktan öğrenmişlerdi. Josie gülüp geçmiş, hatta bunun bir kaza olduğuna dair açıklamama inanmıştı. Ama tüm kasabanın o videoyu görmesi ve öğrenmesi an meselesiydi.

Aklıma çok özel bir dizi yeşil göz geldi. *Orada bir gece bile kalabileceğini sanmıyorum.*

Sanki bu adamın yüzünü kafamdan atmama yardımcı olacakmış gibi kendimi salladım. Uyumak istiyorsam rahatlamam gerekiyordu ve Cameron Caldani'de bunun tam tersi bir etki vardı. Bu yüzden uzuvlarımı gevşetmeye odaklandım ve zihnimi boş tutmaya çalıştım.

Tekno remiksinin melodisi bana geri çarptı. "Tanrım," diye mırıldandım ve AirPods'uma uzandım.

Onları yerleştirdim, telefonumu aldım ve bir podcast'i çalmaya başladım.

"Merhaba gerçek suç severler," diye başladı favori podcaster'ımın sesi. Adamın sesi Cameron'ınki kadar derin değildi ama çok benzer bir aksanı vardı. Bu da ironikti. Ve önemsizdi. Gözlerimi kapattım ve bir nefes verdim. "Bugünkü bölümde sizi benimle birlikte Alaska'nın en vahşi tundrasına götüreceğim. O yüzden kapılarınızı kilitleyin, en rahat koltuğunuza oturun ve zamanda geriye yolculuk yapalım, Alaska'nın katilinin davasına..."

Başımı yastığa gömüp, yatıştırıcı ses tonuna ve zihnimde canlanan zengin imgelere odaklandım. Bu, yağmurlu bir gün için sakladığım bir bölümdü, ancak hikayeye girdiğimde, artık o ses tarafından sakinleştirilmiyordum. Ve görüntüler artık zengin ve zihnimde değildi. Ürkütücü ve rahatsız edici derecede tanıdıktilar. Özellikle de boynuzlar-

Kabinde bir şey kıkırdadı. Ya da çatırdadı. Ya da gıcırdadı.

Bölümü durdurdum.

Yavaşça doğruldum ve bir şeyler hayal ettiğimi düşünerek kulübeyi kaplayan gölgeleri aradım. Ama gerçek şu ki, hiçbir zaman büyük bir hayal gücüne sahip olmamıştım. Kulübenin diğer tarafında bir şeyler duyduğumdan emindim.

Bir gıcırta daha yankılandı. Bu daha yakındı.

Nefesimi tuttum, kalbimin atışları hızla şakaklarıma ulaşıyordu. AirPods'umu çıkardım ve her köşeyi ve gölgeyi tekrar aradım, hiçbir şey bulamadım.

Kulübeye gizlice girip beni izleyen bir hayvan ya da -İsa aşkına- çılgın bir Alaska kasabını düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Aptalca bir içgüdüyle ellerimi yorgana doladım ve çeneme götürdüm. Kumaş o kadar kaşındırıyordu ki sanki bir şey tenimde sürünüyormuş gibi hissettim. Ama bu paranoyadan kaynaklanıyor olmalıydı. Telefonumu aldım ve Aashlight'ı açtım. Olamazdı-

Karanlığın içinden kediye benzeyen bir dizi küçük göz kırpıştı.

Ve aynı anda, kırımın altında bir şey hareket etti. Altımda.

Çığlık attım. Yataktan fırladım, komodininin üzerindeki her şeyi kaptım ve koşmaya başladım.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. *Hayır.*" Bulduğum ilk ayakkabıya yöneldim. Bugün giydiğim stiletolar. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi." Kulübeye doğru koştum. Evrenin zaten dolu olan tabağıma bir de bunu ekleme cüreti karşısında dehşete düşmüş ve öfkelenmişim. "En altta olmam gerekiyordu," diye devam ettim, boynuzlara ulaştım ve çantamı astığım yerden aldım. "Daha önce olan her şeyin benim dibe vuruşum olması gerekiyordu. Daha fazlası olmamalıydı."

Ama görünüşe göre varmış.

Ve daha da kötüsü, Cameron Caldani haklıydı. Başaramayacaktım. Bu gece için bile.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cameron

"Pervasız, inatçı kadın," dedim pencereden dışarı bakarak.

EPort'u birkaç kez göz kırpmak için kullandım, hatta bir yudum daha aldım - French press, espresso içen biri olduğum düşünülürse korkunç sulu bir şaka - ama makinemi geride bırakmıştım ve belli ki gözlerim bana ihanet ediyor olmalıydı. Ya öyle ya da başından beri haklıydım.

Aklımda tek bir hedef vardı, o da kapı; ama Willow'un mutfaktan bana seslendiğini duydum. Green Oak'a gelmeden önce, neden kahvaltı etmediğimizi merak ettiğini düşünebilirdim ama durmadan miyavlamasının ve seslenmesinin artık yemekle hiçbir ilgisi yoktu. Pierogi'nin aksine Willow, Los Angeles'ta ilk kutu paketlenildiğinden beri söylenip duruyordu. Buraya geldiğinden beri, çektiği tüm sıkıntıların suçlusunun kim olduğu konusunda çok netti. Beni. Bu yüzden oturma odasına geçip onu mutfak tezgahının üzerinde, French press'in hemen yanında bulduğumda, az sonra ne olacağını çok iyi biliyordum.

"Lütfen biraz dinlenebilir misin?" İki kedimden birine sordum. "Her seferinde sadece bir tane karmaşık ve sinir bozucu dişiyle uğraşabilirim."

Bakışlarımı sessizce tuttu, sonra tencereye yaklaştı. Bana meydan okuyordu. "Willow," diye uyardım. Ama yanıt olarak pençesini çıkardı.

"Yemin ederim,

Willow. O kakao iyi değil, ama eğer beni-"

Sözümü keserek miyavladı. Sanki bana, *ne düşündüğün ya da düşünmediğin umurunda değil* der gibiydi. Ve Tanrım, ağzımdan mizahsız bir kahkaha fırladı, çünkü yıllar önce sahiplendiğim kedinin bana bir günden az süredir tanıdığım bir kadını hatırlatması nasıl mümkün olabilirdi?

O küçük ama sinsi pençe yaklaştı ve beni ayılttı. "Willow," dedim. Yumuşakça, bu sefer yalvarırcasına. "Burada mutlu olmadığını biliyorum ama hepimizin

için-"

Willow tezgâhtan atladı ve koridora fırladı.

"Uyum sağla," diye bitirdim, gözlerim az önce arkasında bıraktığı çamur izine odaklanmıştı. Sesimi yükselttim. "Ve lütfen, evden gizlice çıkmayı bırak."

Pierogi başını koltuğun kolundan kaldırarak bana hayırsever bir bakış attı.

"Teşekkürler, P," dedim ona.

Mutfak adasındaki telefonum çaldı. Bir bakışta kim olduğunu -Liam, eski menajerim- ve ne istediğini anladım; uğraşacak enerjim yoktu.

Bu yüzden ekranı kilitledim, cebime attım ve kendime yeniden toparlanmak için on beş saniye verdim. Sonra da evden çıkıp verandaya doğru yürüdüm. Kendimi kandırmayacaktım, büyük ve gürültülü bir parçam o kadınla ilgili hiçbir şeye karışmamam gerektiğini biliyordu. Ona gitmeyi aklımdan bile geçirmemeliydim. Kim olduğumu biliyordu ve bunu kızlara neredeyse ağzından kaçıracaktı.

Neredeyse bir ay boyunca kimliğimi gizledim. Yürüyüşlerime çıktım, Josie'nin Joint'inden pipo aldım, sezon başladığından beri haftada üç kez isteksizce antrenman yaptım ve içime kapandım. Koçluk, burada aradığım şey için zaten bir esnetmeydi. Huzur ve sessizlik. Sessizlik. Doğa. Futbolla *ya da futbolla* ilgili hiçbir şey yoktu. Evet, Los Angeles'ta on beş yıl oynadıktan sonra bile sevdiğim sporu futboldan başka bir şey olarak adlandırmak zorunda kaldığımda hala içimde bir sızı hissediyordum.

O kadının gelişi her şeyi karıştırmıştı. Adalyn Elisa Reyes büyük bir rahatsızlıktı ve onun arabasına doğru yürümemeliydim.

Ters yöne gidiyor olmalıyım. Muhtemelen uzaklaşmalıyım. Başka bir şehre.

Takım elbiseleri, topuklu ayakkabıları, ekibi tam potansiyeline ulaştırma planları ya da ihtiyacım olmayan ya da istemediğim bir ilgiyi çekeceğinden şüphelendiğim saçmalıklarıyla sadece bela getireceğini biliyordum.

Yine de kendimi bahçemden geçerken ve birincimi onun arabasının camına vururken buldum.

Deja vu hissini görmezden gelerek sürücü koltuğuna kıvrılmış kadının tepki vermesini bekledim. Başı bir kez daha cama yaslanmıştı ve dudakları

Ayrılmıştı ama yüz ifadesi uykuyla gevşemişti. Gözlerim bana ihanet etti, vücudunu aşağı doğru indirdim ve kollarının çıplak bacaklarını nasıl sardığını fark ettim. Nefesimin altında küfrettim. Neredeyse hiçbir şey giymemişti. Sadece hayal gücüne çok az şey bırakan Aimsy ipeksi bir uyku seti.

İçimde derinlerde bir şeyler kıpırdandı.

Çıldır mıydı? Eylül ayı bu bölgede ılıman geçerdi ama geceleri sıcaklık en az yirmi derece düşebilirdi. O-

Ah, Tanrı aşkına. Bu kadının soğuk olup olmaması umurumda değildi.

Bakışlarımı sergilenen tüm o tenden ayırdım ve cama tekrar vurdum. Çok, çok daha sert.

Bir sarsıntıyla uyandı.

Üstünü başını tutarken tüm vücudu zıpladı, o kadar şaşkın ve korkmuş görünüyordu ki bir an kendimi kötü hissettim. Ben mi? O böylesine pervasızca sorumsuz davranırken vicdan azabı duymak.

Gözleri beni buldu. "Yine mi sen?" diye bağırdı, sözleri camın etkisiyle bulanıklaşmıştı. "Beni korkuttun! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne yapıyorum ben?" Şaşkınlıkla tekrarladım. "Daha iyi bir soru, arabanda bu şekilde uyuyarak ne yaptığını sanıyorsun? Delirdin mi sen?"

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez." Başını çevirdi, bana pro1le verdi.

Yavaşça nefes vererek elimi arabanın tavanına koydum ve daha yakına eğildim. "Benim bahçemde kamp yapıyorsun, bu da seni benim işim yapar. Birbirimize bağlamak zorunda kalmamak için camı açabilir misin?"

"Bizim bahçemiz," dedi, bakışlarını ön cama dikerek. "Ve sen hep bağıırıyorsun.

Cam ya da değil."

Öfkem alevlendi. "Adalyn," dedim ve sadece bu kelime bile başını sallayıp isteksizce düğmeye basması için yeterli oldu.

Camı indirdikten sonra, etkilenmemiş bir bakışla beni kıstırdı. "Ee? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kaşlarım başımın tepesine fırladı. "Pardon?"

"Ah, nerede benim terbiyem." Sesinden alaycılık damlıyordu. "Günaydın komşu. Bu berrak ve güzel havada size bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

Sabah mı?" Dudakları şimdiye kadar gördüğüm en yapmacık gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu daha mı iyi?"

Kadına göz kırptım. Baktım, gerçekten. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Tekrar. Hayatımda hiç kimse beni bu kadının yaptığı gibi silahsız bırakmayı başaramamıştı. Ve kariyerim boyunca bazı sinsî piçlerle tanışmıştım.

Sessizliğim üzerine elimi işaret etti. "Bu benim için coPee mi? Eğer öyleyse, hayır teşekkürler.

Yabancılardan bir şey kabul etmediğim gibi size de güvenmiyorum."

Yere baktım ve ilk kez kupamı yanımda getirdiğimi fark ettim. Tanrım. Neyim vardı benim? "Ben yabancı değilim." Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Ve inan bana, içkine ilaç katmak ya da her ne ima ediyorsan onu yapmak umurumda değil. Seni baygın gördüm ve en az uyanık olduğun kadar işe yarıyorsun. Daha fazla değilse bile."

"Senin türünün ne kadar sinir bozucu olduğunu unutup duruyorum." Benim türüm. "İngilizce mi?"

"Güneşin üzerlerine doğup battığına inanan kendini beğenmiş oyuncular." Bir omuz silkme. "Ve bu arada? Sen bir yabancısın. Senin hakkında bildiğim tek şey adın ve arabada otururken insanlara, özellikle de kadınlara bağırmaktan hoşlandığın." Sesini alçalttı. "Bana sorarsanız dava açılmayı bekliyor gibi."

Gözlerimi ona diktim. Beni aşağılayarak etkisiz hale getirebileceğini sanıyordu. "Sana bir soru sordum."

"Tüm o agresif bağırışlar ve rahatsız edici vuruşlar arasında kaçırmış olabilirim." Dudakları büzüldü. "Aslında, sen-"

"Kes şu lanet saçmalığı, sevgilim."

Omuzları yukarı kalktı. "Benim bir adım var-"

"Bunu biliyorum," diye araya girdim, ama o yine beni oyaladı. "Sana söylemiştim, Adalyn. O lanet kulübede bir gece bile kalamayacağını söylemiştim. Söyle bana, ha? Neden burada uyuyorsun? Arabanda. Eminim iyi bir sebebin vardır."

Sonra bana baktı. Gerçekten baktı, yüz hatları yumuşadı, sanki sözlerim onu o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki duvarları yıkılmıştı. O anda onu gerçekten görebildim. O kabadayılığın, gururun ve anlam veremediğim düşmanlığın ardında yatan ve kendi öfkemi ortaya çıkarmayı başaran Adalyn'i.

Her yönü gösteren saçlarına ve gözlerinin altındaki mor halkalara rağmen iki şeyi gözden kaçırmak imkânsızdı: Adalyn Reyes çok güzeldi. Ve aynı zamanda fena halde dağınıktı.

Başımdan gitmesini istediğim güzel ve ateşli bir baş belasıydı. "Burada uyumak güvenli değil," diye üsteledim, sesimin yumuşadığını duyarak. "Ya da akıllıca.

Bu sorumsuzluktur. Eğer rezervasyon yaptırdığınız kabini kullanmak istemiyorsanız, o zaman gidin. Eşyalarını topla ve git." Bu sözler üzerine yüzü soldu ama ben devam ettim. Mesajın yüksek sesle ve net bir şekilde iletilmesine ihtiyacım vardı. "Eğer buraya büyük kulübünüz için aptalca bir yardım kotasını doldurmak için gönderildiyseniz, yalan söyleyin. Tamam mı? Bu çok kolay ve tüm kulüpler bunu yapıyor. Birkaç rapor ya da hikâye uydurun ve evinize gidin. Numara yapmayı bırak ve-"

Sürücü kapısını açarak sözlerimi durdurdu ve bir adım geriye sendelememe neden oldu. Vücudunun yarısını dışarı çıkardı ve bir çenesini bana doğrulttu. "Dinle," diye tısladı ve tüm korumaların geri geldiğini bana bildirdi. "Ve dikkatle dinle, seni inatçı, ukala, çileden çıkarıcı ve sinir bozucu... huysuz adam."

Kaşlarımı çattım. "Ne-"

"Kendini benden daha önemli gördüğün için ya da travma veya küçük bir penis nedeniyle garip bir üstünlük kompleksi geliştirdiğin için bana patronluk taslayabileceğini düşünüyorsan, tekrar düşünmeni öneririm."

Kaşlarım yukarı kalktı ve saç çizgimle buluştu. "Ben-"

"Buraya senin için gelmedim," diye yüksek sesle fısıldadı, yüzü kızarmaya başlamıştı. "İmtiyazım için buradayım. Ve ben öylece bir hikaye uydurabilecek bir gazeteci değilim. İşimi ciddiye alıyorum ve o aptal yardım kotası benim buradan tek çıkış biletim."

Ağzımı tekrar açtım, ama kapıyı itti, daha da geniş açtı ve karnıma bir tokat attı. "Tanrı aşkına, kadın. O lanet olası arabayla bana vurmanın nesi var?"

Adalyn bana cevap vermedi, ayaklarından sarkan bir çift ayakkabıyla arabadan çıkmakla meşguldü -yalınayak, fark ettim-.

"Adalyn," diye seslendim, yanımdan geçip giderken gözlerimle onu takip ettim. Bu iş hiç beklemediğim bir şekilde tırmanmıştı ve şimdi kendimi dev bir dangalak gibi hissediyordum. "Ben

."

Ama Adalyn söyleyeceklerimi umursamadı. Kasıla kasıla yürümeyi bıraktı ve dönüp keskin bir sivri ucla beni işaret etti.

"Kendine sakla, çünkü umurumda değil," dedi ve çenemin kapanmasına neden oldu. "Ve şunu kalın kafana sok: Öngörülebilir gelecekte kalmayı planladığım tek yer burası." Yutkundu ve o zaman göğsünün inip kalktığını fark ettim. Hay sikeyim. O kadar büyük bir pislik miydim? "İnanın bana," diye devam etti Adalyn, sesi çatlayarak. "Benim söz hakkım olsaydı Green Oak'ta olmazdım. Tek kullanımlıkmışım gibi hayatımdan sürgün edilmeseydim burada olmazdım. Tebrikler, haklıymışsın. Bir gece bile dayanamadım. Ama şunu bil ki, başka makul bir seçeneğim olsaydı, o arabada yatmazdım!" Ses tonu yükseldi, gıcırtilı bir tona ulaştı. "Eğer varlığım seni bu kadar rahatsız ediyorsa, o zaman burada yokmuşum gibi davran. Çünkü sana bir haberim var Aash: Hiçbir yere gitmiyorum *dostum*!"

Kanlı. Dostum. Benimle dalga mı geçiyordu? "Ada-"

Ben olduğum yerde donup kalmış, iki sorunun cevabını alırken, o döne döne o köhne kulübenin içine doğru ilerledi. Evet, benimle alay ediyor olmalıydı ve evet, kesinlikle bir hıyarlık yapmıştım.

Gözlerimi kapattım, bir gümbürtü ve bir çığlık duyana kadar başımı iki yana salladım.

Göz kapaklarım tam zamanında kalktı ve bir stilettonun kabinden çıkıp ayaklarımın dibine indiğini gördüm.

Bir stiletto.

Uzaklaş, dedim kendime tekrar. Sana kolay bir çıkış yolu verdi. Onu görmezden gel.

Omuzlarımı dikleştirdim, kalan kakaomu içtim, Aying ayakkabısını aldım ve kapısına yöneldim.

Sweet Heaven Cottage'a girdiğimde ilk gördüğüm şey Adalyn oldu. Hâlâ ağır ağır nefes alıyordu, saçları hâlâ dağınıktı ve bacakları ile kolları sergileniyordu. Bir kez daha, bakışlarımın bu son gerçekte biraz kaybolmasına izin vermekten kendimi alamadım. Ve bir kez daha, gördüklerimden hoşlandığımı itiraf edecek kadar dürüsttüm. Kalçalarının ve uyluklarının kıvrımları, çıplak ayaklarının görüntüsü ve hatta göğüslerinin o ince bluzun altında nefes alış verişiyle nasıl hareket ettiği hoşuma gitmişti. Ne de olsa ben yaşayan, nefes alan bir erkektim. Ve o-

"Öfke kontrolü sorunum yok," diye açıkladı ve bakışlarımın yüzüne dönmesini sağladı. "Sen sormadan ya da işaret etmeden önce bunu açıklığa kavuşturmak istedim. Gerçekten yok. Sinir bozucu bir durumla uğraşıyordum. Ayakkabımla ilgili."

"Götlük etmek istemem *dostum*," dedim bilerek kalın bir aksanla, gerginliği biraz olsun azaltmak için kelimeleri ona geri fırlatarak. "Ama öfke kontrolü sorunları olan biri olsa böyle derdi."

Küçük bir hıçkırık çıkardı, omuzları bir santim aşağı indi. "Sinirimi başka bir şeyden çıkarmamı mı tercih edersin? Çünkü başka bir ayakkabım var."

"Oh, bunu özellikle bir şeyle mi yapıyordun?"

Sağına doğru bir bakış fırlattı ve ancak o zaman fark ettim. Devasa ve eski sayvanlı yatak. Kaşlarımı kaldırdım ve direklerden birinin garip bir açıyla asılı olduğunu fark ettim. Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Lanet olası bir gülümseme. "Ayakkabıyı bir çeşit çekiç olarak kullanıyor olabilir misin?"

"Ben böyle becerikliyimdir," diye yanıtladı basitçe. "Ya bu olacaktı ya da öfkemi birinden çıkaracaktım."

Gözlerim tekrar ona kaydı. Ve zihnimdeki görüntü o kadar hınzırca bir hızla şekillendi ki, bu sefer dudaklarımın kenarlarının seğirmesini engellemek için hiçbir şey yapamadım.

Yüz ifadesi dehşete kapıldı. "Tanrım, hayır. Hayır. Demek istediğim-"

"Ne demek istediğinizi biliyorum," dedim omuz silkerek. "Ve reddetmek zorundayım. Senin gibi küçük bir kuş tarafından şişlenmek benim öncelik listemde değil." Dışarıdan aldığım ayakkabıyı Aoor'un üzerine koydum. "En azından bugün değil."

Gözlerini devirmeden önce bir an dondu kaldı ama boğazının ve yanaklarının kızardığını fark etmedim. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Saplanmış. Ayrıca, ben küçük değilim. Ya da bir kuş."

Birkaç adım ilerledim ve elimdeki kupayı mutfak olduğunu tahmin ettiğim yumurta kabuğu rengindeki bir dolabın üzerine bıraktım. Tanrım. Burası düşündüğümünden de kötü durumdaydı. "Dinle, buraya geçici bir barış anlaşması yapmak için geldim, tamam mı?"

Bana şüpheci bir ifadeyle baktı, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Bunu neden yapasın ki? Dün için özür bile dilemedim."

"Gerçekten üzgün müsün?"

Yenilmiş bir nefes nefese kaldı. "Özellikle korkunç bir gün geçiriyordum." "Peki o zaman. Çok zavallı ve çok geç kalmış özrünüzü kabul edilmiş sayın."

Adalyn'den gelen sesi duymazdan geldim ve kulübenin içine doğru ilerledim. Etrafıma hızlıca bir göz atarken ahşap ayaklarımın altında gıcırdadı. Her yüzey temizdi ve tavanda ağır mobilyalar taşınmış gibi izler vardı. Bu barakayı bir tatil evine dönüştürmeye kimin karar verdiğini merak ettim. Belli ki burada bulunmamış biri.

Kollarımı uzattım. "Bu kulübenin nasıl bir sorun olduğunu görebiliyorum. Asgari yaşam standartlarına sahip herkes için öyle olacaktır. Ama arabanda kamp yapmana izin veremem. Orada bir gece uyumakla başlar, iki geceye dönüşür ve haftanın sonunda dikkatsiz davranır, dışarıda yiyecek bırakır ve vahşi bir hayvanı kendine çekersin."

Bu onun dikkatini çekti. "Vahşi bir hayvan mı? Ayı ya da onun gibi bir şey mi?" "Siyah ayılar bu bölgede pek nadir görülmez." Yüzü soldu ve ben de bu şansı değerlendirdim.

devam etmek için. "Ve bunu riske atamam. Bakmam gereken bir ailem var, tamam mı?" Willow'u evde tutamıyor gibiydim.

"Oh," diye nefes aldı ve beni tamamen şaşırtacak şekilde yüzü yumuşadı. Dudakları aralandı, gevşedi ve hafif bir pembe tonu tüm yüzünü kapladı. "Bilmiyordum, evli olduğunuzu hiç okumadım ya da duymadım. Ya da çocuk sahibi olduğunuzu."

"Bilmiyorum."

Bana özellikleri sormak ister gibi baktı ama sadece dudağını ısırды.

Gözlerimi onun ağzından ayırdım ve etrafındaki her adi mobilya parçasıyla meşgul oldum. "Bunun bir aldatmaca olduğunu mu düşünüyorsun?" Başımla yatağı işaret ettim ama bütün evi kastetmiştim. "Yoksa dekora karşı işlenmiş gerçek bir suç mu?"

"Belki ikisinin karışımıdır?"

"Umarım bunu sizin için kim ayarladıysa şu anda en azından 1 kızarmıştır." "Bunu benim ayarlamadığımı nereden biliyorsun?"

Ona dönüp baktığımda kaşlarının düğümlendiğini gördüm. Dalgınca alnına dokundu ve hafifçe hıçkırdı. Sesim sertleşti. "Kontrol ettirdin mi?"

"Bu benim asistanımın hatası değil," dedi son yorumumu görmezden gelerek. "En azından ben öyle düşünmüyorum. Zaten şu anda kimseyi suçlayacak durumda da değilim."

"Sürgün mü?"

Cevap vermek yerine gözlerini kaçırdı. "Kabin bir olacak. Hepsi bir, gerçekten."

"Beni kandırabilirdin. Bu konuda o yatağı da kandırabilirdin."

Uzun bir süre sessiz kaldık ve bu sessizliğin daha önce her konuşmaya eşlik eden o aceleci ve patlayıcı gerginlikle dolu olmaması beni tamamen şaşırttı. Sessizce yatağa bakmakta olan Adalyn'e baktım, görünüşe göre düşünceleri içinde kaybolmuştu.

Yumuşak bir mırıldanma onu terk etti ve konuştuğunda bunu gerçekten fark edip etmediğini anlayamadım. "Çocukken bunlardan birini hayal ettiğime inanamıyorum."

"Yaptın mı?" Yeterince merak ederek mırıldandım.

İrkilmiş görünüyordu, hatta belki itirafı konusunda biraz utangaçtı ama sözünü geri almadı. "Evet. Bunun istila edilmiş olması çok kötü."

"İstila mı?"

Tüm o yumuşaklık yok oldu. "Neden arabamda uyuduğumu sanıyorsun?"

Bu kulübe bir vahşet, iğrenç bir şakaydı ve bunu biliyordum, ama şimdi yaşadığım tüm o açıklanamaz öfke yeniden canlandı. Tanrım. O rahat sessizlik buraya kadarmış. "On beş yıldızlı bir otelden daha azını düşünmeye katlanamayan şımarık bir baba kızı olduğun için mi?"

Doğrusu bunu söylemekten nefret ediyordum. Ama bir parçam beni buna zorlamıştı. Anlamadığım bir yanımdı. Onunla hiçbir şey yapmak istemeyen bir yanımdı.

Gözlerinin arkasında daha önce gördüğüm tüm o 1re yeniden alevlendi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Ve benim hakkımda çok şey biliyorsun, demek istedim. Ama kolumu uzattım ve avucumu kaldırdım. "Bana telefonunu ver."

Gözlerini kırıştırdı. "Hiç normal sosyal işaretler biliyor musun? Zor olabileceğimi düşünmüştüm ama sen imkânsızsın."

"Kesinlikle öyleyim. İnanılmaz derecede sinirliyim." Parmaklarımı oynattım. "Telefon. Seninkinden numaramı mesaj atarım."

"Ve neden senin numaranı isteyeyim ki?"

Hiçbirini dört gözle beklemediğim yüzlerce neden düşünebilirdim, ama ona lanet olası bir ateşkes teklif etmişim. Ve ben bir canavar değildim. "Sana ileteceğim

Kulübeme döndüğümde Lazy Elk Lodge'un iletişim bilgileri. Bana verilen. Daha hızlı hareket etmelerini istiyorsanız onları arayın ve benim adıma aradığınızı söyleyin. Kulübeyi yenilemelerini isteyin."

Dudakları geniş bir O şeklini alarak açıldı.

"İstersen asistanım olduğunu söyle," diye devam ettim. "Bir alet kulübesinde yaşayan ve ortalığı kasıp kavuran çılgın bir komşu hakkında şikayette bulun. Eminim bu onların dikkatini çekecektir."

Bakışları birkaç kez yüzüm ve uzatılmış avucum arasında gidip geldi.

"Bütün gün vaktim yok," dedim ona. "Ve sana yardım ediyorum."

"Bana şımarık diyerek ve kendini beğenmiş, kibirli bir p-" Kendini durdurdu.

"Pislik. Bunu yüksek sesle söyleyebilirsin, sevgilim." Yaklaştım. "Şimdi, telefon." Dudaklarından bir yudum hava üfledi. "Arabamda."

"Tanrım," diye fısıldadım, cebimden benimkini çıkarıp kilidini açtım ve ona uzattım. "Numaranı benimkine kaydet o zaman. Sana mesaj atarım."

Eli tereddüt etti ama sonra telefonu avucumdan kaptı, parmakları elimin arkasını hafifçe sıyırdı ama dokunuşunu fark etmemi sağladı. Yanakları kızardı ve bakışlarını yere indirerek şöyle dedi: "Sana hâlâ güvenmiyorum. Ve eğer bu benimle oyun ya da şaka yapmanın bir yoluysa..." Bir an için yüzünde bir ifade belirdi. "Kendini zahmetten kurtar."

Damarlarımdaki kan dondu.

"Lütfen bana bak," dedim ona, sesim alçak ve kasten sertti. "Sana aptal bir üniversiteli çocuk gibi mi görünüyorum?"

Bu kızarıklık yoğun bir pembe tonuna dönüştü. Kaşlarını çattı ama başını salladı.

"Sana küçük şakalar yapmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi mi görünüyorum?" Bakışlarımla buluştuğundan emin olmak için bir adım daha yaklaştım. Beni bir kez daha salladı. "Bu doğru. Çünkü ben senden hoşlanmayabilirim, sen de benden hoşlanmayabilirsin ama sana söz veriyorum Adalyn, spor olsun diye seni kandırmak gibi anlamsız şeylerle vaktimi harcamak için çok yaşıyım."

Boğazı çalışarak gözlerimi bir anlığına oraya sürükledi.

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Ben sadece kazanmaya değer bir şey olduğunda oynarım. O yüzden numaranı rehberime kaydet ve telefonu ver. "O zaman

Green Oak'un sahip olduğu tek şeyin bu olduğunu ne kadar çabuk anlarsanız, bu kasabadan o kadar çabuk kurtulursunuz."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adalyn

Flames kimlik bilgilerim askıya alınmıştı.

Tuşa tekrar bastım, tribünde otururken dizüstü bilgisayarını dizlerimin üzerinde dengeledim.

Kullanıcı adınız veya şifreniz sistemimizdeki herhangi bir kullanıcıyla eşleşmiyor.

Her şeyi tekrar girdim, portalı yeniledim, bağlantıyı kestim ve dizüstü bilgisayarını telefonumdaki hotspot'a bağladım. Aynı mesaj.

Midem bulandı.

Bu gerçekleşiyor olamaz. Bir tür uyarı olmadan olmazdı. Bu... "Bayan Adalyn?"

Vücudumda korku dalgaları yaratan o mavi açılır pencereden başımı kaldırıp çocuklardan birine baktım. "María Camila Vasquez, değil mi? Dün bana buz getirmiştin." Buz, cildimin bir bölümünün kararmasını engellememişti -sadece birkaç günlüğüne, demişti Büyükbaba Moe- ve bu sabah yüzümü makyajla kapatmama neden olmuştu. Tıpkı Cameron'ın tahmin ettiği gibi. Ugh.

Maria'nın bir an için kafası karışmış gibiydi, ben de Josie'nin dün bana uzattığı ve bütün sabah üzerinde çalıştığım liste yığınının listeyi çıkardım. Altı Tepe Küçükler Ligi hakkında bilgiler vardı - altı komşu ilçenin en iyi takımları katıldığı için bu şekilde adlandırılmıştı - maç programı, playofflara kalan takımlar için geçici tarihler ve en önemlisi: Yeşil Savaşçılar'ın neden kalifiye olduğu. Onlar bu ilçedeki tek U10 futbol takımıydı.

Basılı listeyi taradım. "Evet," dedim, dokuz yaşındaki çocuğun fotoğrafını kontrol edip ona bakarak. "María Camila Vasquez. Listede biraz daha genç görünüyorsun ama bu sen olmalısın."

"Sadece Maria iyidir," dedi yanakları pembeleşerek. "Artık kimse bana María Camila demiyor. Belki babam hariç. Ve o da sadece

Ev işlerimi yapmak yerine gizlice Brandy ile oynamaya gittiğim için bana çok kızgın. Brandy'nin yalnız olması umurunda değil ve bu yüzden onu görmek için gizlice dışarı çıkıyorum." Ağzımı açtım ama söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ettim, Maria bunu devam etmem için bir davet olarak algıladı. "Bazen bana babamı hatırlatıyor. Bence arkadaş olabilirler ama babam her zaman çiftlikle o kadar meşgul ki kimseyle oynayacak vakti olmuyor. Benimle bile." Aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Eğer tanışmak istersen onu buraya getirebilirim."

Bir an için ona göz kırptım. "Oh... Hmm. Brandy senin arkadaşın mı?" Listeye tekrar göz attım. "Sanırım... Sanırım isterse takıma katılabilir ama takımın kaç oyuncu alabileceğini görmek için U10 kurallarına bakmam gerekecek. Kaç yaşında?"

"Hakkında..." Ellerini uzattı ve teker teker saydı. "Altı...?"

"Denemek için çok genç olabilir." Josie'nin bana verdiği yığını karıştırmaya başladım. "Yönetmelik bir yerlerde olmalı. Dur bakalım. Chelsea zaten yedi yaşında. Yani belki..."

"Yine de yaşına göre büyük. Onu diğer keçilerle kıyasladığınızda."

Ellerim durdu. "Keçiler mi?"

"Brandy bir keçi." Maria sırtıttı. "Aynı zamanda kör. Ve anksiyeteden muzdarip." Bir duraklama. "Hmm, belki de altı değil de on beş aylıktır. Şu an emin değilim."

Tanrım. Kendimi toparlamam biraz zaman aldı çünkü buraya nasıl gelmiştim? Bir çocuğa endişeli altı ya da on beş aylık kör keçisinin futbol takımına katılamayacağını söyleyecek noktaya mı?

Elimdeki kâğıt yığınına yere bıraktım. "Sanırım Yeşil Savaşçılar'da Brandy'ye yer yok. Ne yazık ki."

Maria başını salladı, gözlerinin ardında anlayıştan başka bir şey yoktu ve o gülümseme beni işaret ediyordu. Sessizlik içinde. Çok uzun bir süre.

Boğazımı temizledim. "Peki... Bir şey mi istedin?"

"Ah, evet." Yüz ifadesi aydınlandı. "Herkes senden korkuyor, bu yüzden beni buraya ekibin temsilcisi olarak gönderdiler."

İçime şok ve korku yayıldı.

Korkmuştum. Çocuklar benden korkuyordu. Bunun bana hissettirdiklerini bir kenara ittim. "Bu anlaşılabilir bir şey. Herkes yabancıları sevmez ve o video en iyi tanıtım değildi."

"Yine de senden hoşlanıyorum," diye karşı çıktı. "Bence güzelsin ve kıyafetlerini seviyorum. Ve diğerleri gibi dinlenen bir cadı yüzün olduğunu düşünmüyorum."

Bağırmaya başladım ama öksürerek üstünü kapattım. "Çok nazıksın, teşekkür ederim Maria."

"Bir şey değil." Maria başını salladı, gülümsemesi daha da genişledi. "Ayrıca Bay Camelback'e gerçekten ihtiyacımız olmadığını düşünüyorum."

Bu sefer tepkimi ölçemedim. Homurdandım. *Bay Camelback*. "Peki neden?"

"Çünkü bize koçluk yapmalısın. Tıpkı dün söylediğim gibi. Bunu hiç düşündün mü?"

"Oh." Omuzlarım gerildi. "Hayır, hayır. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yine de yeni bir koç arayacağım." Josie kimsenin futbol konusunda heyecanlı olmadığını söylemişti ama bu kasabada bir grup çocuğa koçluk yapabilecek biri olmalıydı. Gerisini ben hallederdim. Bugün ilerleyen saatlerde kızları almaya gelen ailelerle başlayacağım. Bazıları Cameron'ın ortalıkta olmadığını fark ettiklerinde bana şüpheli bakışlar atmıştı ama Josie onları yatıştırmak için buradaydı.

"Bence bu şimdiye kadarki en iyi fikir," diye ısrar etti Maria. "Senin için zor olmayacak. Chelsea ve ben seni Google'da araştırdık ve gerçek bir takım için çalışıyorsun. Son koçumuz Moe Dede'ydi ve eminim bu işte ondan çok daha iyi olacaksın. Eğlenceli biri ama bir keresinde Juniper topu saha dışına gönderdiğinde köşe vuruşuna gol demişti."

Bu bilgi üzerinde düşündüm. Josie'nin Cameron'ı işe alma konusunda bu kadar istekli olmasına şaşmamalı. "Ekip seni bana bunu sorman için mi gönderdi?"

"Hayır, beni Bay Camomile'i geri getirme planı hakkında sizinle konuşmam için gönderdiler ama bence planı boykot edip kendi işimizi yapmalıyız. İki kişilik bir ekip olacağız. Wednesday ve Thing gibi. Ben Çarşamba olabilir miyim?"

Ben... "Ne?"

Maria'nın ağzı açık kaldı ama telefonum çaldı.

"Bekle, bu Miami olabilir." Cihazı çantamdan çıkardım ve ekranda

babamın adını gördüm. Babam hiç aramazdı. İçimde bir umut

Göğüs. Belki de ofiste bana ihtiyaç olduğunu fark etmişlerdir. Belki de o kadar da gözden çıkarılabilir değildim. "Maria, ben bunu hallederken sen de kızların yanına dönüp ısınma hareketleri yapmaya ne dersin? Belki... birkaç koni ile bir çizgi oluşturup topu aralarında koşturmaya çalışırsın? Ben buradan izliyor olacağım."

Neşeli bir "Tamam!" ile arkasını döndü ve alanın ortasında toplanmış olan gruba doğru koşmaya başladı.

Bir an için çalan telefona baktım, sonra açtım. "Baba-"

"Ay mi, Adalyn," diye bağırdı hemen. "Anne?"

"Adalyn, aşkım, *dime que estás bien*," diye bağırdı annem telefonda.

Tökezleyerek tribüne geri döndüm. "Anne, babamın ofisinde ne yapıyorsun?"

"Bana annelik yapma," diye uyardı hiç kaybetmediği o kalın aksanıyla. "Bundan ne kadar hoşlanmadığımı biliyorsun. Annem şöyle, annem böyle." Dramatik bir huP. "Babanın seni kaçırdığını öğrendikten sonra elime geçen tek şey bu."

"Maricela," dediğini duydum babamın arkadan. "Onu kaçırmadım, Tanrım. Ben sadece-"

Ama Maricela Reyes öfkeliydi ve öfkeliğinde konuyu açamayacağınız bir şey vardı.

"İsa'yı bu işe karıştırma!" diye tükürdü babama. "Bana biricik kızımı rızası dışında bir yerde tutmadığını mı söylüyorsun?" diye devam etti ve yemin ederim, öfkeyle göğsünü tuttuğunu çok iyi görebiliyordum. "*O benim biricik kızım, Andrew. Benim kanım. Eğer büyükannem bunu görseydi, asla affetmezdi. Eğer...*"

Annem de babamın kan bağı ve ailenin gerçek değerleri hakkında hiçbir şey bilmediğini anlatıp durdu. Tabii ki İspanyolca, ki annem üzgün olduğunda bu dil kullanılırdı.

"Maricela," diye yalvardı babam hattın diğer ucundan. "İngilizce konuş lütfen. Böyle konuştuğunda seni anlamıyorum."

Annemi savunma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Ama yıllar sonra, böyle tartışıklarında sessiz kalmayı öğrenmişim.

"Peki bu kimin suçu, ha?" diye karşılık verdi. "Belki ePort'u yapmış olsaydınız, ama hayır. *Hayır. Porque tú...*"

Ve böylece tekrar devam etti.

Uzun ve derin bir nefes verdim, iyi bildiğim bir tartışmayı bloke ettim. Babamın annemi karanlıkta tutarak kaçınmak istediği şey tam da buydu. Bir çatışma. Beni her zaman ortada bırakmayı başaran bir çatışma, bu yüzden onun talebini kabul etmiştim. Annemle babamın hiç evlenmemiş olması önemli değildi; böyle durumlarda boşanmış anne babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Birkaç dakika sonra "Anne," dedim. Kabul edilmeyince, tıpkı onun beni her zaman teşvik ettiği gibi İspanyolca "*Mami, por favor*" dedim.

Beklediğim gibi, bu onun dikkatini çekmemi sağladı. "Özür dilerim. Sadece senin için endişeleniyorum Adalyn," dedi, sesi yumuşamıştı ve babam hemen unutulmuştu. "Sen iyi misin?"

"Elbette öyleyim," diye yalan söyledim. Ve anneme yardım edemeyeceği şeylerle yük olmanın bir anlamı olmadığı için ekledim, "Söz veriyorum. Ben mükemmelim."

"*No mientas, Adalyn.*"

Ugh. Beni çok iyi tanıyordu. "Yalan söylemiyorum," diye ısrar ettim, ses tonumu yumuşatarak ve kendimi tam bir sahtekâr gibi hissederek. "Bu sadece bir iş gezisi." Devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldım ve bu şekilde bile sesim titredi. "Her şey harika gidiyor ve endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

İfademi koyu bir sessizlik izledi.

"Gördün mü?" Babamın ona söylediğini duydum. "O iyi. O da bir yetişkin, Tanrı aşkına. Onu boğuyorsun."

Annemin bir başka nefes alışını duydum, ardından aceleyle atılan adımlar ve kapanan bir kapı geldi.

"Alo?" Telefonda sordum. "*Mami?*"

"Baban sinir bozucu davranıyor," diye açıkladı annem. "Her zamanki gibi. Bu yüzden onunla hiç evlenmedim." Dilini şaklattı. "Ofisinin tuvaletine girdim çünkü o dinliyor diye istemediğin şeyler söylemeni istemiyorum."

Bu... acıttı. Ama bunu tartışacak yüreğim olduğunu sanmıyordum. "Bana güvenebilirsen bunun anlamı çok büyük olur."

"Güven," diye homurdandı, ama kötü niyetle değildi. "O zaman neden bir şey söylemedin? Ve baban neden bana nerede olduğunu söylemiyor? Miami'den ayrıldığını öğrenmek için neden buraya gelmem gerekti?"

"Tesislerde ne yapıyorsun?" Kaçtım. Annem stadyuma hiç adım atmazdı. Coral Gables'tan neredeyse hiç çıkmazdı.

"Seni aramaya geldim. O korkunç videoyu gördükten sonra. Matthew ile konuşuyordum, bilirsin, haftalık görüşmemiz sırasında ve o-"

"Onu öldüreceğim, ben-"

"Adalyn Elisa Reyes."

"Özür dilerim," dedim, Matthew bunu hâlâ duyacak olsa da. Dudaklarımdan zorla bir yudum hava çıktı. "Gideceğimi sana söylemediğim için de özür dilerim. Ve video için de." Göz kapaklarım bir an için titreyerek kapandı. "Yaptığım şey affedilemez."

"Affedilemez." Ağzından yakalayamadığım bir dizi İspanyolca küfür çıktı. "Sen benim kızımsın. Affetmeyeceğim hiçbir şey yapamazsın. Ya şu Paul? Her zaman ağzı bozuktur. Sana ne dedi, ha?" Midemde bir şeyler düğümlendi. Paul hiçbir şey söylememiştir. Yaptığı en kötü şey, ben... kendimi kaybettiğimde yoluma çıkmak olmuştur. "Ne var biliyor musun? Bilmek bile istemiyorum. Her neredeyse oraya gideceğim ve ona gerçek bir iş arayacak yaşa geldiğini söyleyeceğim. Bilirsin, tüylü kostümler içermeyen bir iş."

"Lütfen yapma," dedim bir iniltiyi bastırarak. "Ve o bir sanatçı, bunu biliyorsun. Yaptığı iş için ona iyi para ödüyoruz."

"Muhtemelen çok fazla. Onu bir restoranın mutfağında görmek isterdim. İşte bu zor bir iş. Kalabalık için kışını sallamak değil."

"Anne." İnledim. "Eskiden eğlence sektöründeydin. Modellik yapardın. Bu Paul'ün yaptığından çok da farklı değil."

"Ondan önce de birçok mutfakta çalıştım. Hem de çirkin, pis mutfaklarda. Bahse girerim o çocuk hayatında bir çivi bile kaldırmamıştır."

"Ben... Orada..." Bunu tartışmanın bir anlamı yok. "Babamla konuşmam gereken bir şey var. Lütfen telefonu ona uzatır mısın?"

Maricela Reyes benimle işinin bitmediğini söyleyen bir iç çekti. "İş. Her zaman iş. *¿Y qué hago con los pastelitos que te traje?* Neşelendirirler sanmıştım

Seni kaldırıyorum. İnternet çok acımasız. Videonuzun altındaki yorumlar-"

"Kelly onları çok sevecek," diye araya girdim. İnternetin ne dediğini duymak istemiyordum. "Tatlıları ona ver."

"Tamam, yaparım. Ve seni seviyorum, tamam mı? Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"

"Söz veriyorum," diye tekrar yalan söyledim. Bundan kurtulmak için kendimden başka kimseye ihtiyacım olmayacaktı.

Kadın babama dönerken hatta bir ses duyuldu ve sonra babamın sesi kısık bir şekilde "Evet?" diye kesildi.

"I..." Başladım, bir saniye fazla uzun bir süre gözümü kaçırmak gibi bir hata yaptım. "Adalyn, bütün gün bekleyemem."

Babam beni göremese de omuzlarımı dikleştirdim. "Beni oradaki durum hakkında bilgilendirmek için aradığını sanıyordum. Miami'deki."

"Arayan annendi." Bir duraklama. "Ve sana tüm dikkatini bu göreve vermeni söylediğimi çok net hatırlıyorum."

"Buradan yapabileceğim bir şey varsa, ben-"

"Burada sana ihtiyaç yok Adalyn. Asistanın işleri hallediyor. Ve çok kesin konuştum: uzaktan çalışmak yok."

O umut kırıntısı da uçup gitmiş ve içimde bir boşluk oluşmuştu. "Sisteme erişimim bu yüzden mi iptal edildi?"

"Evet," diye hızlıca cevap verdi. "İlgilenmem gereken acil bir şey olursa David'e ulaşacaksın. İkinizin... ilişkide olduğu zamanlardan kalma özel numarası hâlâ sende olmalı." Ne öğrendiğime bakılırsa, *ilişkiye* girmek biraz abartılı bir ifade gibi görünüyordu. "Acil olmayan her şeyi açıklayacak, detaylandırarak ve kaydedeceksin-" Sinirli bir iç çekişle kendini durdurdu. "Notu okumadın mı?"

Yeşil Savaşçılar hakkındaki tek sayfalık notta takımın eğlence amaçlı bir U10 olduğu belirtilmemiş miydi? Bende vardı. Şimdi. Görünüşe göre biraz geç kalmışsın. "Evet, aldım."

"O zaman ne yapacağınızı biliyorsunuz. Takımın sponsorluğunu üstlendik, bu yüzden onu Flames'in bir uzantısı olarak düşünün. Bundan iyi bir hikaye çıkmasını bekliyorum. Kırsal bir toplum için ne kadar iyi şeyler yaptığımızı yazmaları için birkaç gazeteci ayarlamalısın. Bundan bir başarı öyküsü yaratın." Bir iç çekiş daha. "Bu tam bir zaman kaybı. Her şey senin için açık olmalı, Adalyn."

Kendimi tribünlere gömülmüş hissettim. Belki de şöyle olmalıydı. "Takımdan bahsetmişken, Yeşil Savaşçılar. Beklediğim gibi değil." Bir şey söylemesini bekledim ve söylemeyince sessizliği bozma ihtiyacı hissettim. "Ne yazık ki konaklama da pek ideal değil. Kulübe-"

"Bana tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun Adalyn?"

"Bu..." Yüzlerce olası şey söyleyebilirdim. Eskiden baskı altında iyi çalışan biriydim, bu yüzden tüm bunların neden saçma olduğuna dair akıllı, iyi gerekçelendirilmiş argümanlar bulabileceğimi biliyordum. Maaşımın çok altında. Ama bunun yerine ağzımdan kaçırdım: "Kalacak yerim vasatın altında ve bir çocuk ekibiyle çalışmam gerekiyor."

Hatta acı bir kahkaha patlaması yankılandı. "Peki. Pes etmeden önce yirmi dört saat dayandın."

Bu sözler göğsümün ortasına inen bir darbe gibi geldi. Ve her ne sebeple olursa olsun, kafam çok benzer bir ifadeyi yüzüme geri fırlatmaya karar verdi. Cameron's. *Orada tek bir gece bile geçirebileceğini sanmıyorum.*

"Seni suçlamıyorum," diye devam etti babam. "Sana sağladığım hayatın rahatlığını geride bırakmak kolay değil. O yüzden Bir, seni başka bir yere göndereceğim. Bir seçim yap, Underwood Holding'de bu iş bitene kadar seni meşgul edecek yeterince seçenek var. Zaten her zaman emlakçılık için daha uygun olduğuna inanmışımdır."

Bütün kan yüzümü terk etti, bir hışırtıyla ayaklarımın dibine düştüm. "Ama benim istediğim bu değil. Bunu biliyorsun."

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu bana, cevabını bildiği halde: Miami Flames. Benim işimi. Hayatımı. Ondan ve David'den saygı görmek. "Eve geri dönmek mi? Kaçabilirsin. Annenin söylediğinin aksine, seni orada zorla tutmak gibi bir niyetim yok. Ama Flames'teki işini sana geri veremem. Yüzün hâlâ kötü bir şakaymışız gibi ortalıkta sallanıyor."

Kötü bir şaka.

Boğazım kurudu. Kalbim küt küt atıyordu. O gün yaşadığım her şey geri geldi. Aynı anda hem üşüdüğümü hem de ısındığımı hissettim. "Eve geri dönmeyeceğim. Bunu yapabilirim. Bunu 1x yapacağım."

"Ben de bunu duymak istiyordum," dedi ve bu gönülsüz yorumun bende yarattığı rahatlama nefret ettim. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, ofisi kasıp kavurmadan önce gidip anneni aramam gerekiyor."

Ve ben başka bir şey söyleyemeden arama sona erdi.

Gözlerimi kırıştıtırıp boşluğa bakarken elim yanıma düştü.

Uzun süre öyle kaldım, bir dakika mı on beş dakika mı emin değildim. Eylül ayının keskin havasında huzur bulmaya çalıştım, göğsümdeki çarpıntıyı yavaşça normal bir tempoya getirdim, yüzümde akşamüstü güneşinin rahatlığını aradım. İyi hissettiriyordu. Ya da bir insan yerin yedi metre altında, gerçek bir kayanın dibinde dururken ne kadar iyi hissedebilirse o kadar iyi.

Uzakta bir kuş cıvıladı, ses etrafımı saran mutlak sessizlikte yankılandı.

Tribündeki yerimden kaşlarımı çattım.

Neden mutlak bir sessizlik içindeydik?

Gözlerim ekibin bulunduğu noktaya kaydı ama orada kimseyi bulamadım. Ne takla atan tütülü çocuklar, ne bitmek bilmeyen konuşmalar, ne de çimlerin üzerinde yatan kimse vardı.

Panik, güçlü ve ezici bir dalga halinde sistemime girdi. Elimdeki telefonla sarsılarak ayağa kalktım ve süpersonik bir hızla tribünden aşağı indim.

"Alo?" Aradım, artan çaresizliğim sesimden okunuyordu. "Kızlar?"

Ama kimse cevap vermedi.

Kenarlarda hızlı adımlarla yürürken bakışlarım tesislerin her köşesini ve kenarını arıyordu. Dünyanın neresindeydiler? Bütün bir takımın çocuklarını kaybettiğime inanamıyordum. Tanrım. Bu yeni bir düşüştü. Bu aynı zamanda onların koçu olmama nedenimdi. Saha kenarına ait değildim ve çocuklar konusunda işe yaramazdım. Eğer yakındaki ormana ya da sokağa çıksalardı, kendimi asla affetmezdim. I-

Karşı yönden yüksek bir ses ve ardından bir kıkırdama patlaması geldi ve hemen o tarafa yöneldim. Malzeme kulübesi mi? Birincisini daha fazla takırdama sesi izledi, sanki her türlü şey yere çarpıyormuş gibi, hızlanmamı ve çimlere kazılan bir çift topuklu sandalet giymemeyi dilememi sağladı.

"Lütfen yaralanma. Lütfen morarma, kanama ya da..."

Kulübeden bir topun yuvarlandığını fark ettiğim anda durdum. Metalik kapılar ardına kadar açılmıştı, bir tanesi menteşelerinden sarkıyordu,

ve içeriden boğuk sesler geldi. Bir top daha yuvarlandı. Sonra bir üçüncüsü. Ve bir dördüncü.

Göğsüm kabarak içeri girdim. Alan görüldüğünden daha büyüktü - yüksek bir tavanı vardı ve benim kulübemin en az yarısı büyüklüğündeydi - ve... her türlü eşya Aoor'un üzerine saçılmıştı. Dolaplardan yelekler dökülüyordu. Koniler yere saçılmıştı, daha iyi zamanlar görmüş toplarla dolu ağlar her yere saçılmıştı. Diğer spor malzemelerinin bulunduğu karton kutular bile vardı.

Tam bir karmaşaydı. Ve tüm bunların ortasında kızlar vardı.

Kıkırdamalar aniden kesildi.

Nefesimi sakinleştirmek için bir ePort yaparak olabildiğince sakin bir şekilde "Yaralanan var mı?" diye sordum.

Hepsi başını salladı.

"Çürük yok mu? Kanama yok mu? Hiçbir şey yok mu?

Herkes sağlam mı?" Hepsi başını salladı.

Ancak o zaman kendimi rahat bıraktım.

Kısa kumral saçlı kız, ezberlediğim listeye göre Juniper Higgins, öne çıktı. Ortasına sarıldı. "Bayan Adalyn, onları durdurmaya çalıştım ama beni dinlemediler."

"Juni!" diye yakındı içlerinden biri. "İspiyonculara dikiş atılır."

Juniper kızardı. "Gerçek bu. Başımızın belaya gireceğini söylemişim. Ve şimdi Bayan Adalyn öfkeli görünüyor."

"Öfkeli değilim," dedim. Onlara değil. Kendime kızgındım.

Birisi fısıldadı, "Ama o hep böyle görünüyor." Bu, yanaklarıma farklı bir sıcaklık getiren bir homurdanma gibi görünüyordu. "Videoyu görmedin mi?"

Midemde bir şeyler ekşidi.

"O videoda görüldüğü gibi bir canavar değil!" diye karşı çıktı muAed bir ses, gözlerimi bir köşeye sürükledi ve kafasına sarı bir külah geçirilmiş Maria'yı gördü.

"Aman Tanrım. Bu nasıl oldu?" Ona doğru yürüdüm ve omuzlarındaki şeyi çıkarmaya çalıştım ama çıkmadı. Ateş et. "Çıkmıyor." İnledim. "Sen iyi misin?"

"Ben 1ne'yim," diye yanıtladı Maria. "Gördün mü? Bir canavar bana yardım etmeye çalışır mı?" "Kıç yalayıcı" diye mırıldandı.

"Tamam," dedim. "Birinci kural: takım içinde isim takmak yok, tamam mı?" Grubun isteksiz homurdanmasını evet olarak kabul ettim ve Maria'yı koniden kurtarma girişimime devam ettim. "Ve ben kızgın değilim. Ya da öfkeli. Ben..." O şeyi çektim ama sıkışıp kaldı. "Endişelendim."

İnandıklarının aksine, ben bir canavar değildim. Çocuklarla aram iyi olmayabilirdi ama kendi sorumsuzluğum yüzünden onlara bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Aynı çocuk fısıldayarak, "Bütün büyükler böyle söyler ama ne olursa olsun başımız belaya girer," dedi. Başını Ardıç'a doğru çevirdi ve daha yüksek sesle, "Dikiş attıracaksın," dedi.

"Kural iki," diye elimi havaya kaldırarak dikte ettim. "Kimseye dikiş atılmayacak."

Belki ben hariç. Hepsi benim hatamdı.

İşleri kontrol altına almak için acele ederken, durumu açıkça yanlış hesaplamış ve yanlış değerlendirmiştim. Bunların çocuk olması buradaki işimi kolaylaştırmayacak ya da iş yükümü Miami'de alıştığımın altına düşürmeyecekti.

Muhtemelen tam tersi olurdu.

Ve şimdi bir külahın içinde sıkışmış bir çocuğum ve bir malzeme odası kargaşam vardı.

Maria'dan bir anlığına vazgeçerek ellerimi kalçalarımaya dayadım. Eğer babamın dediği gibi bir başarı hikâyesi yazmak istiyorsam, sadece antrenman sırasında onlara göz kulak olacak birine ihtiyacım yoktu. Bir koça ihtiyacım vardı. Fark yaratacak birine. Birine-

Bir grup nefes nefese kalınca gerçekliğe geri döndüm.

Sonra, giderek aşına olmaya başladığım bir aksanla kelimeler çıkaran derin bir ses, "Tanrı aşkına burada ne oldu?" dedi.

Başımı çevirdim ve Cameron'ın barakanın halini görürken gözlerinin kocaman ve korku dolu olduğunu umdum. Ama öyle değildi. Doğruca bana bakıyordu.

Ve ikimiz de şaşırarak, "Merhaba, Koç" diye cevap verdim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Adalyn

"Koç," dedi adam, sanki bu kelime zehirli bir şeymiş gibi.

Onu suçlamadım.

Bu fikir benim bile hoşuma gitmedi. Ama hayat böyleydi. Bazen büyük kız külotunuzu giyip sineye çekmeniz gerekiyordu. Ya da bu durumda, yanlışlıkla 1red yaptığınız ve yan komşunuz olan sinir bozucu emekli profesyonel futbolcuyla çalışmak.

Cameron Caldani, Josie's Joint'ten aldığı iki bardağı tutarken bakışlarımı üzerinde tuttu. Acaba gerçekten o kadar çok mu kahve içiyordu, yoksa ikinci içeceği başkası için mi taşıyordu? Belki de söylediği gibi, baktığı aileden biri için.

Sabahki karşılaşmamızdan bu yana değiştiğini fark ederek gözlerimi aşağıya diktim. Şimdi göğsünü yeşil bir Aeece örtüyordu ve eşofman yerine, normal bir insanın kullanabileceğinden daha fazla cebi ve fermuarı olan bir çift trekking pantolonu güçlü kalçalarının üzerine uzanıyordu. Ayrıca bot giyyordu. Açık hava, Gore-Tex botlar. İğrenç.

"Koni kızın nesi var?" Cameron dikkatimi onun kıyafetlerinden uzaklaştırarak sordu.

"Ben Maria'yım!" diye yakındı. "Ve bir numaralı kural isim takmak yok." "Bay Camomile" diye eklemekten önce içinden bir hıçkırık yükseldi.

Cameron bir nefes çekti ve üç uzun adımda yanıma geldi, bir eliyle Maria'yı serbest bırakırken diğer eliyle iki içkiyi tutuyordu.

Bu kadar kolaymış gibi göstermesine gözlerimi devirdim. "Teşekkürler," diye mırıldandı Maria.

Cameron külahı yere bıraktı ve bana döndü. "Peki, şimdi bu kargaşanın ne olduğunu açıklayacak mısın?"

Hayır. Gerçekten değildim. "Günün nasıl geçti Cameron?" Şimdi daha yakın olduğu için şakaklarındaki kurumuş ter izlerini ve cildinin güneşten biraz kızarmış olduğunu fark edebiliyordum. "Bugün heyecan verici bir şey yaptın mı? Belki bir yürüyüş?"

Gözleri iki ince yarığa dönüştü. "Yani seni başka bir acımasız ama bir şekilde şaşırtıcı olmayan durumun tam ortasında bulmanın dışında mı?"

Bazı kızların nefesi kesildi.

"Her zaman bu kadar tatsız olmak zorunda mısın?"

Ben de karşılık verdim. Kızlar oooh-ed yaptı.

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Kasabaya beladan başka bir şey getirmeyi planlıyor musun?"

Kızlar aaah-ed.

Dudaklarımı yukarı doğru büktüm. Bu adamın pasif-agresif gevezelikleriyle ilgilenmediğim gibi, görevdeki bir kadın olduğumu da unutamazdım. "Ee, Koç-"

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Kesinlikle hayır."

Ağzım bir şikayetle açıldı ama birden Josie'nin kafası metalik kapılardan birinin üzerinden fırladı.

"Aman Tanrım." Josie nefes nefese çerçeveye yaslandı ve bir elini alnına götürdü. "Tanrıya şükür seni buldum." O da benim birkaç dakika önce olduğum gibi nefes nefese kalmıştı. Ayrıca üzerinde büyük yeşil kalın harflerle JOSIE'S JOINT yazan bir önlük giyiyordu. "Sarı kod var."

Hepimiz ona göz kırptık. Kızlar bile.

"Sarı kod mu?" Ben cesaret ettim.

"Ailesi," diye açıkladı, gözleri irileşmiş ve paniğe kapılmıştı. "Çok kızgınlar." Cameron'a baktı. "Neden hâlâ onu tutuyorsun? Lütfen onu içmediğini söyle. Sana ikinci *Josephino*'nun onun için olduğunu söylemiştim!"

Cameron'ın dudakları bir Aat çizgisine dönüştü. "İnan bana, seni duydum."

Josie benim için de bir tane yapmış mıydı? Cameron'a kaçamak bir bakış attım, ama bana içkiyi uzatmadı-

Josie kapıya doğru kaydı. "Burada neler oldu böyle? Boş ver, bunun için vaktimiz yok." Başını çevirip omzunun üzerinden bir şeyi kontrol ettikten sonra bize döndü. "Kızlar, bunu sahaya geri taşımaya ne dersiniz? Antrenman bitene kadar istediğinizi oynayabilirsiniz. Yaşasın!"

Kızlar alkışladı ve hemen itaat ederek dışarı çıktılar.

"Hemen arkanızdayız!" Josie bize acil bir bakış atarak seslendi ve bizi kulübeden dışarı çıkardı.

Bizi saha kenarında bir yerde durdurdu ve ben de takımı net bir şekilde görebilmek için yüzümü sahaya döndüm.

Sesler -çocukların çimenlerden çıkardığı gürültüyle hiçbir ilgisi olmayan yetişkin sesleri- kulaklarıma ulaştı. Josie'nin etrafına bakmaya çalıştım ama iki eliyle yüzümü yakaladı.

"Adalyn," dedi başımı tam kendi başının önüne getirerek. "Odaklanmana ihtiyacım var, zamanımız yok. Ya da bir oyun planımız. Ve cidden ama cidden bir plana ihtiyacımız var. Bu bir sarı kod, hatta muhtemelen siyah." Josie'nin gözleri Cameron'a takıldı ve hıçkırdı. "Tanrım, Cam, neden hâlâ Josephino'yu tutuyorsun?" Beni serbest bıraktı, kaşlarını çatan Cameron'dan bardağı kaptı ve göğsüme soktu. "Al. Buna ihtiyacın olacak."

Cameron'ın gözlerinin pro1 le'mdeki ağırlığını görmezden gelerek fincanı kabul ettim. "Tamam," dedim Josie'ye başımı sallayarak. "Ebeveynlerin nesi var?"

"Sorun ailelerde," diye atıldı Josie. "Hepimiz kafedeydik ve buraya gelip antrenmanı bölmekten bahsetmeye başlayana kadar her şey yolundaydı. Bir planları var. İki temsilci gönderiyorlar. Olay çıkarmak istemediklerini söylüyorlardı" -tırnak işareti yaptı- "ama Diane varken bu imkânsız. Ama Diane işin içindeyken bu imkânsız."

Cameron anlamadığım bir homurtu çıkardı.

Josie'ye odaklanmaya devam ettim. "Ne hakkında olay çıkaracaksın?"

Sesler yaklaştı ve bu sefer Josie'nin omzunun üzerinden biri kadın biri erkek iki yetişkin gördüm.

Josie yutkundu. "Biliyorlar Adalyn. Gördüler."

ONUNCU BÖLÜM

Cameron

Burada olmamalıydım.

Koç kelimesi Adalyn'in dudaklarından ilk kez çıktığında oradan ayrılmalıydım. Josie ve diğer iki kişi ortaya çıkıp kurallar, veli dernekleri, çocukların iyiliği ve umurumda olmayan bir düzine başka şey hakkında gevezelik etmeye başlamadan çok önce.

En az yirmi dakikadır konuşuyorlardı ve ben hâlâ gerçekte ne konuştuklarını anlamamıştım. Adalyn hakkında anlamadığım ve beni ilgilendirmeyen bir şey olduğu açıktı. Bu yüzden kızların yarısı etrafta oynarken ve diğer yarısı da telefonlarına bir şeyler kaydederken onlara göz kulak olmak için zamanı kullandım. Danslar. Ne için olduğunu bile bilmiyordum. Akıllı telefonlardan, sosyal medyadan ve bunlarla uzaktan yakından ilgisi olan her şeyden nefret ederdim.

Boş bardağıma baktım. Lanet
Josephino.

Bütün bunlar bu yüzden başlamıştı. Tek istediğim yürüyüşümden sonra kafeye uğrayıp bir şeyler içmekti. Josephine'in Adalyn için hazırladığı ekstra içeceği -doğal olarak bana söylemeyi düşünmeden- teslim etmeyi reddetmeliydim. Ama Josephine'in insanlara sinsice yaklaşmak gibi bir huyu vardı. Size birkaç soru sorar ve bir de bakarsınız ki bir çocuk takımına koçluk yapıyor ya da içecek dağıtıyorsunuz.

Harika bir spor ajanı olabilirdi.

"... İşte bu yüzden iyi dostum Cam"- kasabanın belediye başkanı kolumu okşadı-"tam burada."

"Ne yazık ki," diye mırıldandım. Bir süre önce kendimi dışarı atmıştım ama burada sıkışıp kalmak kesinlikle talihsizlikti.

Josie kıkırdayarak beni irkiltti ve küçük gruptaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu fark etmemi sağladı. İki ebeveyn - oldukça parlak saçlı bir kadın ve kırmızı çerçeveli gözlüklü uzun boylu bir adam - bana bir kez daha bakıyorlardı. Adalyn de bakıyordu ve bu ilk kez olmuyordu. Duş almam gerekiyordu. Terlemiştim, kıyafetlerim ve botlarım toz içindeydi ve bu her neyse artık bitmişti.

"Şey," dedi kadın, sarının göz kamaştırıcı bir tonuna bürünmüş kafası hâlâ vücudumda aşağı yukarı hareket ediyordu. "Uzun boylu." Bu gözlem karşısında gözlerimi kırptım. "Ve atletik. Ayrıca Avrupalı."

"O tam bir paket, gerçekten!" Josephine alkışladı. Alkışladı. Tanrım. "Ve kızlarla harika bir iş çıkarıyordu ve çıkarıyor. Bunu biliyorsun."

"Bugün takımı bu kıyafetle mi çalıştırıyordun?" Diane sordu. "Geçmişte Chelsea'ye gittiğimde seni böyle bir kıyafetle gördüğümü hatırlamıyorum."

Kendime bile bakmadım. "I-"

Josie zifiri bir kahkaha atarak sözümü kesti. "Oh hayır. Daha yeni geldi! Cam bugün ilgilenmek için izin almak zorunda kaldı..."

"Tavuğu," dedi Adalyn sessizce. Benim neyim?

Josephine, "Cam hayvanlarını seviyor," diye onayladı. "Hayvanlar da karşılığında onu seviyor."

Cam'e başka kim bayılıyor biliyor musunuz? Kızlar."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sen ne-"

Josephine tekrar kıkırdayarak beni susturdu. "Ah! Çocuklar. Onları seviyoruz. Her neyse, Cam'e güveniyorsun ve bu yüzden o Adalyn için mükemmel bir tamamlayıcı olacak." Kaşlarım daha da yukarı kalktı. "Antrenmanlar, maçlar gibi işin teknik kısmıyla o ilgilenecek. Adalyn ise daha pratik şeylere odaklanacak. Adalyn'in gerçek hayatta bir patron-kadın olduğunu söylemiş miydim? Büyük liglerdeki bir takımda yönetici!" Bir elini benim omzuma, diğerini de Adalyn'in omzuna koydu. "Onlar zaten mükemmel bir takım. Şunlara bir bakın!"

Bu açıklamadan sonra beni yakından incelemeleri konusunda pek rahat değildim ama haftalardır kimse beni tanımadıysa güvende olduğuma inanmak istiyordum. Bu yüzden başımı salladım ve Josie'ye donuk bir bakış attım, yanında duran Adalyn'in yüzünü yakaladım. Bakışları donuktu. Kaşlarımı çattım.

Önümüzdeki kadın homurdandı. "Bilemiyorum. Ona güveniyorum ama

yine de onunla ilgili çekincelerim var. Chelsea ve diğer kızlar için çok endişeliyim,

Bu konuda. Onlar üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencileri ve bu yaşlarda çok kolay etkilenebiliyorlar. İnanın bana, Okul Aile Birliği Başkanı olmamın bir nedeni var. Böyle şeyleri bilirim."

Öyle demişti. Yaklaşık yüz kere.

Neden bu kadar telaşlandıklarını bile bilmiyordum. Adalyn'i gerçekten tanımamakla, internette *gördükleri bir* şeyle ve çocuklar konusunda *onun gibi birine* güvenmemekle ilgili *bir* şey, her ne demekse. Gerçek sorun her neyse sürekli onun etrafında konuşuyorlardı. Bilmek istediğimden değil. Şu anda tek endişem Josephine'in Adalyn ve benim bir takım olduğumuza dair yaptığı açıklamaydı. Kadın beni kızdırmıştı. Birkaç dakika içinde birkaç kez. Sanki takıma iyilik yapan profesyonel bir futbolcu değilmişim gibi. Belli ki bunu biliyordu. Sanki bununla ilgili bir sorunu varmış gibi beni kovdu.

Bu sorunun özelliklerinin ne olduğunu öğrenmekle hiç ilgilenmedim.

"Ve Okul Aile Birliği'nin başkan yardımcısı olarak," diye ekledi adam burnunun üstündeki gözlüğü düzelterek. "Bu endişeyi paylaşıyorum. Kocam ve ben Juniper'ımızla bu olayı öğrendikten sonra uzun uzun konuştuk ve her ne kadar duyguların özgürce ifade edilmesini destekliyor olsak da, bunun kızlar için iyi bir örnek teşkil etmediğini düşünüyoruz."

"Kocam-" Kadın kendini durdurdu, yanakları kızarmıştı. "Eski kocası, Chelsea'nin baleden kung fu'ya ya da onun gibi çirkin bir şeye geçmek istediğine dair bir şeyler söylediğini duymuş. Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyor musunuz? Benim kızım barışçıl, narin bir ruhtur ve şimdi dövüşmek istiyor. Dövüşmek!"

Uzaktan Chelsea'ye baktım, kıyafetlerinin üzerinde siyah bir tütü vardı, Maria alkışlarken öfkeyle pirouet yapıyordu. Bu çocuğun baleyi bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Diane. Gabriel." Josie'nin gülümsemesi daha geniş, daha gergin bir hal aldı. "Söylediğiniz her şeyi anlıyorum, gerçekten. Ama lütfen kendimizi Adalyn'in yerine koyabilir miyiz? Bence bugün için yeterince cezalandırıldı. Sizce de öyle değil mi?"

Söz konusu kadına doğru baktım. Gözlerinin altındaki torbalar bugünkünden daha belirgin görünüyordu. Gözlerim vücudunda gezinirken, fincanın etrafındaki parmaklarına nasıl dokunduğunu fark ettim. Josephino'suna dokunduğunu sanmıyordum.

"Bana bir şans verin," diye gruba seslendi Adalyn. "Nereden geldiğinizi anlıyorum ama size söz veriyorum, kendimi tamamen kızlara adayacağım." Tereddüt etti. "Takımı yeni zirvelere taşıyacağım-"

"Cam'le birlikte," diye ekledi Josephine.

Adalyn'in yanakları kızardı. "Cam'le birlikte," diye sessizce kabul etti. Çok sessizce. "Ayrıca beni destekleyen bir MLS takımı var. Bu da yeni formlar, antrenman malzemeleri, sponsorlu ekipmanlar... Aklınıza gelebilecek her şey demek. Harcamak için ayrılmış bir bütçe var-"

"Bizi satın alabileceğini mi sanıyorsun?" Diane kekeledi. Gözlerim kadına kayd, yüzünü yakınlaştırdım.

Adalyn'in sesi hiç değişmedi. "Hayır. Tabii ki hayır."

Diane yine de sinirlendi. "Senin gibileri bilirim. Bizimki gibi küçük yerlere süslü kıyafetleriniz ve arabalarınızla girip büyük değişiklikler yapmak istiyorsunuz." Adalyn'e doğru bir adım attı. "Bu daha önce de oldu. Vasquezes'lerin çiftliğinde. Yani, hayır. Sana ve parana güvenmiyorum küçük hanım!"

"Diane!" Josephine haykırdı. Bir elini Adalyn'in koluna koydu. "Diane öyle demek istemedi. Sana söz veriyorum, o sadece çocuklar ve toplum için tutkulu. Ne yazık ki bazen biraz öfkeleniyor."

Gabriel kulağa "İşte yine başlıyoruz" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Ve sanki bir işaretmiş gibi, kadın elini havada salladı. "Isınmadım." Josephine'in etrafından dolaştı ve bir çenesini Adalyn'e doğrulttu. "Ve eğer kızıışmayı bilen biri varsa o da bu kadındır. Sonra bir bakmışız, biri yaralanmış ya da... *kafası kopmuş*."

Adalyn yanıt olarak garip bir ses çıkardı.

Kadın daha bir şey söyleyemeden kendimi Adalyn'le onun arasında buldum, elimde buruşmuş boş bir tuvalet kabı vardı. Karın kaslarımın gevşemesini diledim, sonra onu pantolonumun cebine soktum.

"Bunu dinlemekten bıkmak üzereyim," diye gruba duyurdum. Diane'in başı geriye eğildi, dudakları sözsüzce bana bakıyordu. Josephine'e yandan hızlı bir bakış attım. "Eğer bu saçmalığa bir son vereceksek, her şeyi toparlayıp eve gitmek istiyorum."

Josephine'in gözleri hafifçe açılmıştı ama dudaklarını ayırarak büyük bir sırtışla onu çıldırmış gibi gösteriyordu. Tam olarak aynı yerde dururken bana baktı.

Aynı yerde.

"Tanrım. Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Omuz silktili, gülümsemesi olduğu yerde donup kaldı. "Bir şey yok. Ve evet, burada işimiz bitti." "Koç Cam." diye eklemeyen önce kaçırmadığım küçük bir duraklama yaptı. Sonra hem Diane'in hem de Gabriel'in kollarından tutarak harekete geçti. "Pekâlâ, siz ikiniz. Size nefis bir dilim ahududulu tart ısmarlamama ne dersiniz? Müesseseden tabii ki."

Göz açıp kapayınca kadar, çocuklarını almak için toplanmış olan ve hepsi bu tarafa bakan diğer ebeveynlere doğru kenar boyunca yürümelerini izliyordum.

İçimi çektim, omuzlarımı gevşemeye zorladım ve beni bekleyen düşmanlık gösterisine karşı kendimi hazırladım.

Ama Adalyn'le yüzleştüğimde bakışları yine aşağıya kaymıştı. Sanki daha önce pantolonunun paçasından dışarı çıktığını fark ettiğim ayak parmakları evrendeki tüm cevapları barındırıyormuş gibi.

"Josephino'yu beğenmedin mi?" Kendi kendime sorduğumu duydum.

Parmakları kabın üzerine vurdu. "Öğleden sonra çış içmiyorum." "Şey," diye nefes verdim. "Tadının bok gibi olduğunu düşünmüştüm, eğer seni biraz

Daha iyi. Hiçbir şey kaçırmıyorsun."

O kadar acı olmasaydı kahkaha olarak yorumlayacağım bir ses çıkardı.

Garip bir şekilde Adalyn sessiz kaldı. Açıklanamaz bir şekilde onu test etme ihtiyacı hissettim ve son sözlerime rağmen ondan içkiyi alıp bir yudum içtim.

Zekice bir yorum gelmedi. Onun yerine bluzunun kollarından birini çekti, düşüncelere dalmıştı. Saçmalıklarımı yüzüme vurmasını beklerdim. Onda bir sorun vardı. Diane ve Gabriel ortaya çıktığından beri vardı. "Beni Google'da mı arattın?" diye ağzından kaçırdı. "Sana gösterdiğim teyit e-postasında tam adımı biliyorsun, yani araştırmış olabilirsin." Bir duraklama. "Araştırdın mı?

o zaman?"

Kaşlarım düğümlendi. "Neden seni Google'da arayayım ki?"

"Doğru." Yüzünde bir şey dalgalandı ama devam etti. "Bu arada orada müdahale etmene gerek yoktu. Diane'i tek başıma halledebilirdim."

Eminim yapabilir. Başka bir gün, belki. Şu anda Adalyn kasabaya geldiğinden beri canımı sıkın kadının gölgesiydi. "Teşekkür etmek için tuhaf bir yol," dedim ve ondan biraz daha sert bir bakış kazandım. "Kendimi açıklamam gerekmiyor ama seninle ilgili değildi."

Kabadayılara karşı toleransım düşüktü, bu da beni kariyerim boyunca basına yansıyan birkaç skandaldan daha fazlasına sürüklemişti ve o anne de bir kabadayıya dönüşmekten bir adım uzaktaydı. Onun sadece endişeli bir ebeveyn olması ve bana doğru koşup *nonnam* hakkında çirkin sözler söyleyen ukala bir kanat oyuncusu ya da forvet olmaması umurumda değildi.

Adalyn başını sallayarak konuyu kapattı. "Sanırım şu konuyu ele almalıyız o zaman odadaki fil."

"Giydiğin şu kullanışsız ayakkabılar mı?"

"Sana ödeme yapabilirim," dedi, iğnemi görmezden gelerek ve tekrar ayaklarına bakarak. "Zaman ayırdığın için. Bütçe istediğimden daha az ve kulübümün CEO'su ile aram pek iyi değil ama kaynaklarım var. Yapabilirim-"

Elimin ön koluna inişini izledim. Bluzun kumaşının altındaki tenin sıcaklığı avucuma sızdı. Başını kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun şimdi Adalyn? Beni burada istemiyorsun bile."

"Benim ne istediğimin bir önemi yok," diye karşı çıkınca elimi bir huP ile geri çektim. "Görünüşe göre sensiz ben yokum. Sen burada kızlarla etkileşime geçmeden aileler bana güvenmez. Tabii Josie, Diane'i bana karşı bir haçlı seferi falan başlatmaması için ikna edebilirse."

Çenem sıkıştı.

Devam etti, yeni bir duygu rekor bir sürede girip çıktı, "Kızlar benden korkuyor, Cameron. Ama seni seviyorlar. Seni dinliyorlar. Seni yüzüklemekle ilgili söylediklerimi unuttur musun lütfen?" Sesi bir şey yaptı. "Onlara iyilik yapmış olacaksın, bana değil."

Dişlerim o kadar sıkılmıştı ki birbirlerine karşı gıcırdağını hissedebiliyordum. Bakışlarımın onun üzerinde dolaşmasına izin verdim, bu kadını anlamaya çalışıyordum.

Nihayet, duyduklarımın bir kısmını bir araya getirerek, "Şu anne babanın çok kızdığı şey," dedim. "Bunun senin sürgün edilmenle bir ilgisi var mı?"

Bana başıyla selam verdi. Ve ben şaşırdım, utangaç bir baş sallama olmadığı için neredeyse etkilendim. O baş sallamada kararlılıktan başka bir şey yoktu.

Kendini buraya düşürecek ne halt etmişti?

"Sözleşmemin davranış maddesini ihlal ettim," dedi Adalyn ve bana cevabı verdi. "Ben... fiziksel şiddet uyguladım. Biriyle. Her şeyi berbat ettim."

Bir an için onun sözlerini düşündüm. "Kışkırtıldınız mı?"

Kaşları düğümlendi.

"Bunu yapman için iyi bir neden var mıydı?"

Bu kararlılık tereddüt etti, ama evet dediğinde, bu tek ve kısa bir kelimeydi. "Vardı."

"Pekâlâ." Arkamı döndüğümde çoğunlukla boş bir alan ve arkada bir yetişkinle birlikte birkaç kız gördüm. "Hadi gidelim, arabamın bagajında senin için bir şey var."

Park yerime doğru yola çıktık.

"Yani bu varsın anlamına mı geliyor?" Adalyn hızıma yetişerek bastırdı. "Ayrıca, sosyal becerilerin üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor, arabanın bagajıyla ilgili cümleler biraz ürkütücüydü."

Onun alaycılığının geri geldiğini görünce hissettiğim rahatlama duygusunu görmezden geldim. "Elbette, sevgilim."

"Hâlâ sevgilin değil," diye takıldı.

"Hâlâ umurumda değil."

Bu noktada ben hızlı yürüyordum, o ise neredeyse koşmaya başlayacaktı ama o aptal ayakkabılarla bile benim hızıma ayak uyduruyordu. Etkilendim.

Warriors'ın tesislerinin önünden geçerken "Ee?" diye ısrar etti. "Cameron?"

4×4'üme yöneldim, bagajı açtım ve kutuyu çıkardım. "Araban nerede?" Gözleri faltaşı gibi açılmış ve biraz da nefes nefese kalmış Adalyn'e doğru döndüm. Dudakları titriyordu. "Burada işimi bitirip duşa girmeyi çok isterim, sakıncası yoksa."

Adalyn bana göz kırptı ve arabasına binmesine gerek olmadığına karar vererek hareket etmeye başladığımda bir eliyle beni durdurdu. Tıpkı daha önce yaptığım gibi, avucu ön koluma yerleşti. Ancak bu kez üzerimdeki Aece'nin kumaşından teninin sıcaklığını hissedemiyordum.

"Cameron," dedi yavaşça, eline baktığını fark etmemi sağladı. Bakışlarına karşılık verdim. "Nedir bu?"

"Bir kutu."

"Kutunun içinde ne var?"

"Benim sabrım değil, orası kesin." Bana bir bakış attı. "Kullanabileceğin bir şeyim olduğunu söyledim."

"Lütfen tüm sorularıma çözmem gereken şifreli mesajlarla cevap vermeyi bırakır mısın?"

"Kamp malzemeleri," diye açıkladım, şimdiden pişman olmuştum. "Yatabilir yatak, pompa, uyku tulumu. Sanırım eve götürüp açtığında her şey belli olacak. Şimdi, araban nerede?"

Adalyn'in kahverengi gözleri büyüdü. "Olamaz." İşte başlıyoruz. "Ben-ben-" "Ne yapmıyorsun? Yatağa sığmayan bir yatakta mı yatıyorsun?"

Dudaklarını büzerek

Sıkı bir dudak büküş. "Aoor'da uyuma fikri prenses için yeterince iyi değil mi? O zaman otoyol çıkışının nerede olduğunu biliyorsun."

"Benim için hiç sorun değil," dedi sesi buza dönüşerek. "Ve bana prenses deme, beni tanı mıyorsun bile." Başını salladı. "Tek bir şey var, o da bu işi yürütmek için sana ihtiyacım olduğunu"-kelimeyi bulmakta zorlandı-"yüksek sesle itiraf etmek. Ve seni bu kadar aceleyle reddettiğim için özür dilerim, tamam mı? Çünkü öyleyim. Bu yüzden fon bulmaya kadar gideceğim-"

"Tanrım. Ben para istemiyorum."

Bu onu duraksattı. "Ne istiyorsun o zaman?"

"Bu kadar sinir bozucu olmayı bırakman için." Anlamamış gibi kaşlarını çattı. Aman Tanrım, beni en yakın tepeye kadar sürecekti. "Al şu lanet kutuyu. Kulübendeki yatak istila edilmiş, Adalyn."

Çenesini kaldırdı. "Senden sadaka kabul etmiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Herkesin düşündüğünün aksine, burada hayatta kalamayacak şımarık bir velet değilim. Sadece takıma koçluk yapmana ihtiyacım var."

"Hayırseverlik mi?" Yardım edemedim ama tısladım. İfadesi dalgalandı ama yüzünde bir şey vardı. Onu bu kadar gururlu davranmaya iten bir şey olmalıydı. Bana karşı güvensizdi. Aslında umurumda da değildi. "Bu lanet olası bir hayır işi değil Adalyn. Bu insani bir terbiye."

Yüzü sertleşti, tenini saran pembe olmasa pürüzsüz görünümlü bir mermere dönüştü.

Hayal kırıklığı, ağır ve kalın, göğsümün içinde katılaştı. "Bunu sana kalbimin iyiliğinden dolayı vermiyorum, inan bana. Eşyalarını toplayıp şehri terk etmeni ve bir daha arkana bakmamamı görmekten daha çok istediğim bir şey yok."

"Bu çok dürüstçe," diye kestirip attı. "Ve biraz da tekrarlayıcı."

Boğazıma kaçan sesi duydum. "Daha fazla dürüstlük mü istiyorsun?" Gözlerim yüzünün her yerinde dolaştı, o sertlikten başka bir şey bulamadım. "Bu kasabaya geldiğinden beri bana beladan başka bir şey getirmedi. Aradığım huzur ve normallik girişimlerimin her birini kırdın. Ve sen geleli daha bir hafta bile olmadı." Dudakları büküldü, sonraki sözlerimi zorladı. "Seni tanımıyorum, haklısın. Ama tahmin et ne oldu? Sen de beni tanımıyorsun, sevgilim."

Kutuyu ayaklarının dibine bıraktım ve o cephede bir şeyler kırıldı.

Geri adım attım. "Ama yakında öğreneceksin ki ben pek hayırsever bir adam değilim. Ben bencilim. Gururluyum. Ve gerektiğinde biraz da acımasızım." Sesim kısıldı. "O yüzden kutuyla istediğini yap ama sana yardım ettiğimi sanma."

Arkamı dönerek sürücü kapısına yöneldim. O kadınla işim bitmişti. Ben-

"Herkesi söyleyeceğim," dedi kamyonetimin arkasındaki yerinden. "Eğer kızlara koçluk yapmazsan. Bütün kasabaya senin kim olduğunu söyleyeceğim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Adalyn

"Sen ne?"

Sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Ona şantaj yaptım. Sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Josie'nin soluk mavi gözleri şaşkınlıkla parladı. "Ama... Nasıl? Ne zaman? NEDEN?"

"Bakalım." Bir parmak kaldırdım. "Onu tüm kasabaya ifşa etmekle tehdit ettim." Bir tane daha. "Dün gece, sen Diane ve Gabriel'le ayrıldıktan hemen sonra." Ve bir üçüncüsü. "Çünkü çaresizim ve ben..." Kollarımdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Ona ihtiyacım var, bu yüzden panikledim. Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı."

Josie'nin gözleri uzun bir süre o dolunay büyüklüğünde kaldı. Nefes almayı bıraktığından neredeyse emindim. Ta ki başını geriye atıp gülene kadar.

"Az önce bir suç işlediğimi itiraf ettim." Ona göz kırptım. "Birkaç gün içinde işlediğim ikinci suç. Beni de sayarsan belki de üçüncü. Cameron'a arabamla çarptım." Boğazım düğümlendi. "İşte bu kadar. Hapse gireceğim." "Bekle, bekle," dedi kıkırdamayla keserek. "Cam'e ne yaptın?"

"Ben... Ben Cameron'a çarptım," diye itiraf ettim. "Tamponumla. Neredeyse tavuğunu öldürdükten hemen sonra. Ayrıca bir anlığına bayıldım ve o da- Önemli değil. Bir şey söylemedim çünkü dehşete düşeceğini düşündüm."

Bir kahkaha patlaması daha önümdeki kadını terk etti. Kafenin etrafına dağılmış insanlar gürültüyle döndüler. Pekala, belki Josie korkmamıştı.

"Tanrım," diye hırıltılı bir ses çıkardı ve sanki bu hayatında duyduğu en iyi şakaymış gibi göğsünü sıvazladı. "Keşke Lazy Elk'in o anki güvenlik görüntülerini alabilmemin bir yolu olsaydı."

Kendimi solgun hissettim. Başka bir suçlayıcı video olmasın. "Güvenlik kamerası mı var?"

"Bilmiyorum ama bu harika olmaz mıydı?" Başını iki yana salladı. "Eğer varsa bile, o kaseti almamın bir yolu yok. Mülk bir tür konaklama şirketine ait. Geçen yıl büyük kulübeyi yenileyenler onlardı." Bir omuz silkildi. "Ah, keşke benim de evimi bu hale getirecek param olsaydı."

"Aslında sahibine ulaşmaya çalışıyordum." Cameron'ın önerdiği şeyi yapacak kadar ileri gitmiştim - ki bunu asla yüksek sesle itiraf etmedim - ve yönetici temsilcisini aradığımda onun asistanı gibi davrandım. "Ama başarılı olamadım."

"Kulübeyle ilgili bir sorun mu var? İhtiyacınız olursa yardım etmeye çalışabilirim."

Son yirmi dört saat içinde iki farklı adam tarafından bana söylenen sözler kulaklarımda çınladı.

Sana sağladığım hayatın rahatlığını geride bırakmak kolay değil. Yerde yatma fikri prenses için yeterince iyi değil mi?

"Yazlık mükemmel," dedim. "Başka bir şeyle ilgiliydi. Faturalar. Seyahat masraflarım için onlara ihtiyacım var."

Josie bir tepsiyi bana doğru iterek, "Bu mantıklı," dedi. "Bir makaron dene. Yüzündeki o bakışı silecektir." Yeşil olanı işaret etti. "Fıstıklı benim favorim. Ayrıca bu yiyeceğin son şey olabilir. Bilirsin, eğer seni tüm o iğrenç suçlardan dolayı parmaklıklar ardına kapatırlarsa."

"Hiç komik değil," diye kestirip attım. Ama o kıkırdadı ve ben de bir tane kaptım. Yine de dudaklarıma götürmeden önce, sormaya cesaret edemediğim bir soru yönelttim. "Tüm bunları nasıl bu kadar sorun etmiyorsun? Hem Cameron hakkında anlattıklarımınla hem de benim bu kadar medeniyetsiz olduğum videoyla."

Josie'nin daimi gülümsemesi muhtemelen onunla tanıştığımdan beri ilk kez dalgalandı. "Dört kez nişanlandım," dedi bana. "Ve hiç evlenmedim. İncinmiş bir kadını gördüğümde tanırım."

Önümdeki kadını inceledim. Nazik ve güzel yüz hatları açık kahverengi saç dalgalarıyla çerçevelenmişti. Josie'yi tanıdığım kısa süre içinde o kadar durmaksızın iyimser ve mutluydu ki, incindiğini itiraf etmesi - hem de dört kez - beni şok etmişti. Otuz yaşından önce defalarca nişanlanmış olması değil, şu anda içindeki ışığın nasıl sönmüş olduğuydu.

"Annemle babam ben doğmadan önce ayrılmışlar," diye cevap verdim. "Annemin hamile olduğunu öğrendiklerinde evlenme teklif etmiş ama hiç evlenmemişler. Annem hayatının ne kadar mutlu ve mesut olduğunu hatırlatmaktan vazgeçmese de, birbirlerini hâlâ sevdiklerinden şüpheleniyorum - evlenmemiş olmasına rağmen değil, evlenmediği için." Yanaklarımın ısındığını hissettim. Annemle babamın ilişkisi hakkında hiç konuşmamıştım. Ve bir anda kendimi, "Ben sadece bir ilişki yaşadım. Bir noktada evlenme teklif edeceğini düşündüm ama onun yerine benden ayrıldı. Bu beni hiç incitmedi, olması gerektiği gibi değil. Bu yüzden ona hiç kızmadım." Midemin tam dibindeki o his kıpırdandı. "Ta ki bir yıl sonra benim hakkımda bazı şeyler söylediğini duyana kadar."

Josie başını salladı, yüz hatlarında o sert ifadenin sadece kalıntıları vardı. "İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum," dedi gülümsemesi tüm gücüyle geri dönerek. "Başka herkes hikâyeyi sorardı. O dört nişanın sona ermesine neyin sebep olduğunu. Ama sen sormadın."

Göğsüm alışık olmadığım bir şekilde ısındı. Josie'nin benden hoşlanması önemliydi. Green Oak'ta bir müttefike ihtiyacım vardı ve ben... bunu sevdim.

"Yani," diye devam etti, ağzına bir makaron atarak. "Sorularım var." Kaşları kalktı. "Birincisi, Cam bugün antrenmana geldi mi?"

Bu hatırlatma karşısında göğsümün ortasında bir şey burkuldu. "O yaptı. Bir hışımla girdi ve çıktı, bana bir bakış bile atmadı." Beni görmezden gelmesini takdir edeceğimi düşünmüştüm ama etmemiştim. Yaptığım şey yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum. Ama ona da ihtiyacım vardı, sözlerimi nasıl geri alabilir ve kalmasını nasıl sağlayabilirdim ki? "Bu arada Diane de oradaydı. Chelsea'yi bıraktı ve arabasından izlemeye devam etti."

"Bekleniyordu. Ama sana geri döneceğini söylemiştim," dedi Josie başını eğerek.

Yakındaki masaları kontrol ettim ve Josie'nin yerinin hâlâ çoğunlukla boş olduğunu gördüm. "Ona şantaj yaptığımı inanıyor Josie. Tabii ki geri döndü."

Omuz silkti, bir makaron daha aldı ve yavaşça çiğnedi. "Daha önce takımın koçluğunu yaptığını unutuyorsun. Cam'i çok iyi tanımıyorum ama onu yeterince tanıyorum. Muhtemelen senin ona laf atmanı şaka olarak algılamıştır."

Yine mi o? "Biz şaka yapmayız, güven bana." Ve ayrıca, "Şaka mı?"

Josie kıkırdadı. "Çok tatlıydı, değil mi? Sanki liseye geri döndük ve iki kız arkadaş, aşık olduğumuz biriyle tribünlerin arkasına gitmek hakkında fısıldaşıyoruz." Yüzünü buruşturdu. "Yine de tribünlerin arkasına gitmen gerektiğini sanmıyorum. Yapı gerçekten çok eski ve muhtemelen Robbie'den bir bakmasını istemeliyim. O Maria'nın babası ve Green Oak'ın gayri resmi tamircisi."

"Elbette, Robbie onları kontrol edene kadar tribünlerin arkasına gizlenmemeye çalışacağım," diye kuru bir ses tonuyla kabul ettim.

"Tabii teklif... ilginç birinden gelmiyorsa," diye karşı çıktı, dudakları hoşlanmadığım bir şekilde kıvrılmıştı. "Şakacı biri, şakayla karışık şöyle bir şey söyle-"

"Hayır," diye kestirip attım. "Mümkün bile değil." "Peki." Josie gözlerini devirdi. "Ama-"

"Maçlar bir hafta içinde mi başlıyor?" Zaten biliyor olmama rağmen sorarak deAected yaptım.

Şimdiye kadar bilinmesi gereken her şeyi biliyordum.

Yüzü düşüncelerle buruştu. "Oh! Bu konuyu konuşmak için ona yaklaşabilirsin. İşleri yumuşatmak için küçük bir konuşma yapabilirsin. Yenmemiz gereken ilk takım Grovesville Bears ve onları yenmek çok zor olacak." Bu dikkatimi çekti. "Pazartesi günkü antrenmana kadar beklemene bile gerek yok. Sadece ona git ve de ki-" Josie'nin sözleri bir anda kesildi. "Sarı kod."

Kaşlarım çatıldı. "Neden ben-"

"Kod sarı," diye ısrar etti Josie dişlek bir gülümsemeyle, gözleri hızla arkamda zıplıyordu. "Kod parlak-Diane'in-saç-sarısı."

"Bilmediğim kodlar için aramayı bırakmalısın-

" Kafenin kapısındaki zil çaldı.

Ardından ağır ayak sesleri geldi.

"Sakin ol," diye fısıldadı Josie. Ama gözlerinden biri seğirmeye başladı.

Ona iyi olup olmadığını sormak için ağzımı açtım ama daha soramadan kocaman bir el yüzümün önünde duruyordu.

On beş uzun ve güçlü parmakla biten bir avuç içi -bazıları çarpıktı ve serçe parmağında C harfi vardı- makaron tepsisinin hemen yanına bir şey yerleştirdi.

Bekledim ama Cameron konuşmadı.

"Merhaba demek için tuhaf bir yol," dedim sonunda, Cameron'ın bakışlarının ağırlığını başımın üstünde hissederek. Hâlâ ona bakmadan önümdeki Ayer'e başımı salladım. "Bu da ne?"

Ondan hiçbir şey gelmedi.

"Bu Green Oak'ın etkinlik broşürü," diye fısıldadı Josie yüksek sesle, eğilerek. "OPer'de sezonluk faaliyetlerin tam listesi var. Spor, göl kenarındaki yaz sonu kutlamamız, sanat ve el sanatları, sonbahar festivalimiz ve-"

Ona bir bakış attım ve o da bana suç ortağı bir bakışla cevap verdi. "Bu harika. Ama neden yüzüme vurulduğunu anlamıyorum."

Cameron konuşmak yerine, sesini Paleolitik çağdan fırlamış birine benzeten o gırtlak seslerinden birini çıkardı.

Boğazımın çalıştığını hissettim. "Buna ihtiyacım yok."

"Ah, biliyorsun," dedi nihayet ve bakışlarımı yukarı kaldıran onun ses tonuydu -ya da belki sesiydi-. Yeşil gözlerini bana dikmişti ve o kadar... ukala görünüyordu ki. Kendini beğenmiş. "Seni kaydettirdim," diye açıkladı. "Bu hafta sonundan sonbaharın sonuna kadar gündemdeki her bir etkinlik için."

Oturduğum sandalye kafenin zeminini tırmaladı, çıkan ses bedenimin az önce ayağa kalktığını fark etmemi sağladı. "Ne yaptın?" Gıcırdadım.

Cameron'ın dudakları, o çok kızdığım sakalının altında seğiriyordu. Bu onu tanımamı çok zorlaştırıyordu. "Diane - Diane'i hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu ve bu isme verdiğim tepkiyi göz kırparak geçiştirdim. "Okul aile birliği başkanı olmasının yanı sıra konsey sekreterliği de yapıyor. Bilin bakalım neyden sorumlu?"

Josie benim yerime "Bazı organizasyonel görevler," diye cevap verince ikimiz de ona baktık. Elinde bir broşür tutuyordu. "Aslında ona bu yazı tipini kullanmamasını söylediğimi çok net hatırlıyorum. Tanrım, renk düzeni de yanlış. I..." Başını kaldırıp baktığı anda arkasını döndü. "Oops. Lütfen devam edin."

Dikkatim solumdaki adama döndü, gözlerini bana dikmişti. Tekrar. O geniş omuzlarını silkip Aippant gibi bakmaya cesaret ederek, "Topluma katılımınız konusunda çok endişeliydi," dedi. "Dengeyi lehinize çevirmenize yardımcı olmayı düşündüm."

"Yardım etmeyi düşündün," diye tekrarlardım ve gözleri ağzıma kaydıığında dudaklarımı o kadar sıktığımı fark ettim ki, muhtemelen

kelimeleri gıcırdatmıştım. "Nasıl?

Çok cömertsin Cameron."

"Bazıları *hayırsever* diyebilir," diye sakince karşılık verdi ve dün geceki konuşmayı hatırlatarak yanaklarımın ısınmasına neden oldu. "Yine de bunların hiçbirine gitmek zorunda hissetmezdim kendimi."

Josie boğazını temizledi. "Diane aslında kurallar konusunda biraz... titizdir? İnsanların kaydolup sonra da gelmemesinden nefret eder. Geçen yıl Büyükbaba Moe yanlışlıkla sonbahar festivali solucan yarışımıza kaydolmuştu." Josie'ye dehşetle baktım. "Büyükbaba yardım etmediğinde Diane'i görmeliydin. Tamam. Gerçi bunu sana sonra anlatırım. Eğlenceli bir hikâye."

Cameron ciddi bir ses tonuyla, "Bunu duymayı çok isterim," dedi. "Adalyn de, eminim. Ne de olsa o da bunun için kayıt yaptırdı."

Başımı ona doğru çevirdim. "I-" Çıldırılmışım. Son derece sinirliydim. Ama bunu hak etmişim. Ben... "Aslında solucanların büyük bir hayranıyım."

Cameron başını eğdi, beni inceliyordu ve bu hareket, termalinin yakasından çıkan koyu bir noktayı fark etmemi sağladı. Köprücük kemiğinin sağ tarafının hemen üstünde. Mürekkep. Bu olmalı-

"Oh hey, Diane!" Josie aniden ağzından kaçırdı. Bütün vücudum titredi. Lütfen bir ara verebilir miyim? "Biz de tam senden ve hazırladığın harika broşürden bahsediyorduk. Vay canına, bu yıl her zamankinden daha iyi görünüyor."

Gözlerimi Cameron Caldani'nin köprücük kemiğinden ayırdım ve açık bir soruyla Green Oak Belediye Başkanı'na baktım: *Ne yapıyorsun?*

Josie bana hızlı bir bakış attı: *Güven bana.*

Ya bu olacaktı ya da buradan fırtına gibi kaçacaktım, bu yüzden kendimi en kötüsüne hazırladım ve Diane'in masamıza olan mesafeyi nasıl geçtiğini izledim.

"Teşekkür ederim Josie," dedi Diane, kısa bir merhabadan ve bana doğru şüpheli bir bakıştan sonra. "Bu yıl bazı yaratıcı özgürlükler kullandım. Özellikle yazı tipiyle gurur duyuyorum."

Josie de aynı fikirdeydi: "Bu çok çarpıcı," dedi. Ve oğlum, o kadar korkunç bir yalancıydı ki. Bunu izlemek acı vericiydi. "Başka ne hakkında konuşuyorduk biliyor musun? Kız futbol takımı."

Diane kaşlarını çatı. Benim de öyle. Ve Cameron... Şey, şimdi konuşmanın genel çevresinde kaşlarını çatıyordu.

"Pekâlâ," diye homurdandı ve bir adım geri çekildi. "Bu benim bırakmam için bir işaret-"

Josie onun yerine "Aşk" diye bitirdi. "Bu Cam'in ekiple çalışmayı ne kadar çok sevdiğini belirtmek için kullandığı bir işaret. Ve Adalyn'le. Ve-"

"Ve etkinlikler," diye ağzımdan kaçtırdım. Kendi sözlerim karşısında gözlerim büyüdü. "O kadar çok ki o da kaydolmak istiyor. Hem de benimle birlikte."

Cameron'ın bakışları üzerime öyle bir çöktü ki, tüm bu sessiz düşmanlığın altında tenimin ısındığını hissettiğime yemin edebilirim.

Tanrım, ne yapıyordum ben?

"Bir takım kaynaşma egzersizi!" Josie bir alkışla ciyakladı. "Yoldaşlıklarını ve güvenlerini inşa etmek için. Ne kadar eğlenceli. İşte ben buna adanmışlık derim. Kızlara tabii ki."

Sanki garip bir tür intikamcı öz-yıkıcı otomatik pilot açılmış gibi, "Ne diyorsun Koç?" diye sordum.

Dudağı seğirmeye başladı.

Ona baktım ve yaptığım şeyden dolayı midemin bulandığını hissettim. Yaptığım şeyden. Tanrım, Sparkles'tan beri aklımı kaçırmıştım. Ama bu adam... Onunla ilgili öyle bir şey vardı ki, daha ilk vuruşunu yapmadan gardımı alıp saldırmama neden oldu, sanki-

Cameron'ın ağzı büküldü, köşelerden biri yukarı doğru hareket etti ve yerini sırtmaya bıraktı.

Tüm o sakallara rağmen belliydi. Görünüyordu. Tam orada, sergileniyordu. Ve eğlenmiş bile görünmüyordu. Hayır, o baktı...

İşte o anda hafızam onun söylediği bir şeyi bana geri atmaya karar verdi.

Sadece kazanmaya değer bir şey olduğunda oynuyorum.

Oh Tanrım. Olamaz.

Cameron Caldani gibi son derece rekabetçi bir adama beni alt etmesi için bir sebep mi vermiştim?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Adalyn

Keçi yogası.

Yavru keçilerle.

Ve Cameron Caldani. Antrenman pantolonu ve dar uzun kollu termal giymiş.

Bu, Green Oak'ın sonbahar broşüründeki ilk etkinlikti - ya da Cameron'ın zihninin mahremiyetinde bundan nasıl bahsettiğini hayal ettim: Adalyn'in ölümünü garanti edecek küçük kasaba etkinlikleri. Bu yüzden broşürü avucumun içi gibi biliyordum. Tıpkı Yeşil Savaşçılar'da olduğu gibi, bir daha asla gafil avlanmama arayışıındaydım, bu yüzden bu hafta sonundan sonbaharın sonuna kadar planlanan her etkinliğin her ayrıntısını ezbere biliyordum.

Bunlardan ilki, her ayın son Pazar günü öğlen saatlerinde Vasquez çiftliğinin güney girişinde yer alan ahırda gerçekleştirilen ve GOGHH olarak adlandırılan Green Oak's Goat Happy Hour.

Arayışım karşımdaki adamı da içeriyordu, bu yüzden artık Cameron Caldani hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordum. Londra'nın kenar mahallelerinde, İngiliz bir anne ve İtalyan bir babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk sözleşmesini on yedi yaşında küçük bir takımla imzaladı ve Premier Lig'in en iyi kalecilerinden biri olarak yetişti. Londra, Manchester ve Glasgow'daki kulüplerde oynamaya devam etti ve kariyerinin başlarında iki kez İngiltere milli takımına çağrıldı. Beş yıl önce, ünü yayılmaya başladığında, Atlantik'i aşarak ABD'ye geldi ve İngiltere Milli Takımı'nda oynamaya başladı.

L.A. Stars. Ta ki birkaç ay önce, hiç beklenmedik bir şekilde eldivenleri astığını açıklayana kadar. Her takımda on üç numaralı formayı giydi.

İkincisini zaten biliyordum. On üç numara bir kaleci için nadir bir seçimdi, ama ben kim oluyordum da yargılıyordum?

Hazırlıklıydım. Outdoor Moe's'a koşup yoga için kendime uygun kıyafetler bile almıştım. Taytlar ve kadın bedeninde stokta bulunan tek atlet. Önünde YEŞİL MEŞE'DE BİRİ BENİ SEVİYOR yazıyordu, ki bu pek doğru sayılmazdı ama GOGHH'a takım elbiseyle gelemedim. Ancak buraya topuklu ayakkabılarla gelmişim. Ama sorun değildi. Bunun yalınayak yapılması gerekiyordu. Ve ben veri, bilgi, tozluk ve üzerinde şüpheli bir reklam bulunan bir tişörtle donatılmıştım. Diane'e ve Green Oak'taki herkese medeni, sorumlu ve kesinlikle akli dengesi yerinde olmayan biri olduğumu göstermeye hazırdım.

Yavru keçilerden biri meleyerek beni ürküttü ve gözlerimin sağa kaymasına neden oldu.

Tamam, belki tamamen hazır değildim. Ama Cameron Caldani'nin pembe bir minder üzerinde yalınayak durduğunu ve güneşin göğüs kaslarını parlattığını görmeye kimsenin hazır olabileceğini sanmıyorum.

Göz attığım düzinelerce resim bile. Kazara.

Sayılır.

Cameron'ın oyuncular söz konusu olduğunda yelpazenin çekingen tarafında yer aldığı ortaya çıktı. Büyük reklam kampanyaları yoktu, neredeyse hiç röportaj vermemişti ve tam üniforma, antrenman kıyafeti ya da takım elbise dışında bir şeyle çekilmiş neredeyse hiç fotoğrafı yoktu. Cameron'ın gömleksiz tek bir fotoğrafı bile yoktu -ki aramamıştım- bu da beni şu anda gördüğüm pec taslağına hazırlayabilirdi.

Başımı sallayarak ileriye doğru baktım ve GOGHH için toplanmış olan gruba doğru yürüyen Maria'yı uzaktan gördüm. Kucağında bir keçi taşıyordu. Şu anda minderlerin etrafında zıplayıp dönenler kadar genç olmayan ve Maria'nın kolları için kesinlikle çok büyük olan bir keçi. Gözleri beni buldu ve bana bir el sallamaya çalıştı, ancak keçiye yere düşürmeyi başardı.

Yan tarafımdan Cameron'ın homurtularını duydum ve görmezden gelmek için ePort yaptım. Kafe sahibi ve belediye başkanının yanı sıra yoga eğitmenliği de yapan sinsi Josie onu tam olarak nereye yerleştirmişti. *Bu bizim her zaman yaptığımız şey.*

GOGHH, demişti gözleri seğirerek. *Tüm lekeleri bizzat ben belirledim.* Çok saçmalamıştı.

"Merhaba, Bayan Adalyn!" Maria aniden yanıma gelerek ciyakladı. "Bayan Josie yetişkin aktivitelerine katılmama izin vermiyor, burada çiftliğimde olsalar bile, ama seni Brandy ile tanıştırmak istedim."

Maria'nın ayaklarının dibindeki keçi meledi.

Oh. "Brandy," dedim. "Kör olan ve anksiyeteden muzdarip olan altı aylık keçi."

"Bu o!" diye onayladı. "Onu hatırlayacağını biliyordum. Onu sevmek ister misin?"

"I..." Gerçekten bilmiyordum. "Tabii. Belki birazdan. Yoga başlamak üzere olmalı."

"Oh bekle, biliyor musun? Onu burada seninle bırakabilirim, birlikte yoga yapabilirsiniz. İşiniz bittikten sonra da geri gelirim, böylece takılabiliriz." Gözlerinin sağındaki bir noktaya kaymasını izledim. Yüz ifadesi değişti. "Merhaba, Koç Camelback, ben de seni takılmaya davet ederdim ama vibe kontrolünü geçemedin. Kardeşim Tony ile takılabilirsin ama o pek havalı değildir."

Bir homurtuyu bastırmak için dudaklarımı bastırmak zorunda kaldım.

"Teşekkürler Maria," dedi Cam.

"Maria?" Josie grubun önünden seslendi. "Seni seviyorum tatlım ama kuralları biliyorsun ve GOGHH başlamak üzere. O yüzden..."

"Özür dilerim, Bayan Josie!" Maria arkasını döndü, dağınık siyah saçları hareketle birlikte zıplıyordu. Omzunun üzerinden, "Sonra görüşürüz Bayan Adalyn," dedi. "Benim için Brandy'ye iyi bak! Oh, ve sakın çok ani sesler çıkarma? Bunlar onu korkutur ve her yere kakasını yapmaya başlar!"

Bu son bilgi üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Keçi, onaylama olarak yorumladığım bir şekilde meledi.

Yere baktım ve yarık şeklindeki gözlerini bana diktiğini gördüm. "Bu, tamam. Brandy." Bana doğru bir adım attı ve ben de enerjimi hissedebilir diye kendimi ona gülümsemeye zorladım. Sesimi yumuşattım. "Bir olacağız. Korkmak yok, tamam mı?"

Sağımdan bir homurtu geldi. Sesin geldiği yöne baktığımda Cameron'ı - ve onun aptal daracık termal kıyafetini- kaşlarını kaldırmış

kalktı. Gülümsemem düştü.

"Demek gerçekten gülümsemen buymuş," dedi bakışlarını öne kaydırarak. Kollarını kaldırdı, vücudunun uzunluğunu uzattı ve dikkatimi gömleğinin kumaşı tarafından tasvir edilen yeni kaslara çekti. Yutkundum. "Evet, hiç şaşırmadım."

Gözlerimi göğsünden ayırmak için bir ePort yaparak, onları... sol kulağına yerleştirdim. "Neye şaşırmadın? Gülümsememde hiçbir sorun yok." Dikkatimi, grubu bir esneme hareketinde yönlendiren Josie'ye verdim. "Brandy için gülümsüyordum, senin için değıl. Ve o da bundan hoşlandı."

"Brandy kör değıl mi?" diye sordu.

Yanaklarım kızardı. Ama kollarımı havaya kaldırdım ve tıpkı Josie'nin yaptığı gibi havada bir kavis çizdim. Cameron'ı görmezden gelecek ve en uslu halimi takınacaktım. Medeni. Sakin. Tam bir GOGHH aşığı. Hiç yoga yapmamıştım ama ne kadar zor olabilirdi ki?

"Pekâlâ çocuklar," Josie'nin sakinleştirici ve emredici sesi grubun önündeki yerinden kulaklarıma sızdı. "Nefes almanızı istiyorum..." Kollarını zarıf bir hareketle yukarı kaldırırken burnundan yüksek ve gürültülü bir nefes aldı. "Ve şimdi... nefes verin." Her iki kolunu da nefesiyle birlikte serbest bıraktı ve düşerken havada mükemmel bir yarım daire çizmelerine izin verdi. "Ve öne doğru katlanıyoruz."

Herkes peşimden gelirken, kafalar ve gövdeler görüş alanımdan kaybolurken ağızım açık kaldı. Diane, Gabriel ve takımın diğerebeveynlerinden bazıları buradaydı. Hepsinin elleri minderlerinin üzerindeydi. Cameron da dahil.

Evet. Cameron Caldani. Cameron Caldani, 1.80 boyunda, zayıf ve kaslı görünen bir dağıdı.

Bir denedim ve... Ingers'ım ayak bileklerime bile ulaşmadı.

Tamam. Belki de yoga biraz zor olacaktı.

Josie boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. Gülümsedi ve grubu aynı egzersizin üçüncü tekrarında yönlendirirken bana cesaretlendirici bir baş selamı verdi. Bacaklarıma baktım, dizlerimi birkaç kez büktüm, sanki tozlukların esnekliğinden şüphe ediyormuşum gibi. Sırtımı tekrar kamburlaştırarak kendimi aşağı indirdim. Ama... doğru hissetmiyordum. Kaslar yanlış yerlere çekiliyordu. Kulaklarım gibi. Ya da kıcıım.

Boynumu büktüm, gözlerim ne yazık ki Şu anda dik duran Cameron'a takıldı. Tıpkı diğer herkes gibi. Ayağa fırladım.

Josie yeni bir esnemeye geçti ve bir kez daha takip etmekten aciz kaldım. Hayal kırıklığıyla yüksek sesle i çektim ve minderimin dibine kamp kurmuŐ olan Brandy meledi. Ona zr dileyen bir bakış attım. "Sadece küçük bir hayal kırıklığı. EndiŐelenmene gerek yok, tamam mı?"

Sanki yeni ve işe yaramaz bir altıncı his geliŐtirmiŐim gibi, Cameron'ın gözlerini pro11e'imde hissettim.

Moralim bozuldu, başımı çevirdim ve tıpkı bildiğim gibi, o iki koyu yeşil göz zerimdeydi. Dikkatle. Bunu yanlış yaptığım tüm yolları keskin bir Şekilde değerlendiriyordu. Bu adamın, başı bacaklarının arasında bu kadar aŐaęıdayken bunu yapabilmesi gerçekten etkileyiciydi.

Benim aksime, adam Aexible'dı. Ve özellikle bu pozisyon, bacaklarındaki ve kollarındaki her bir kası geriyor, Aex yapıyor ve... patlatıyordu. O kadar çok ki bakmamak mümkün değildi. Pazuları, trisepsleri, kuadrisepsleri, baldırları, hatta havada duran kıı bile. Tam bir Aexed-kas festivaliydi ve giydiği o aptal termalin bu kadar dar olmasına hiç gerek yoktu.

Yüzüm de bu kadar sıcak olmamalıydı. I- Cameron'ın gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve bakışlarımı kaçırdım. Ne diye onu öyle szyordum ki?

Josie'nin sesine yeniden odaklandım, çünkü o anki pozdan Slav tatlısına benzeyen bir sese geçiş yapmıştı. Parlova? Pablova? Bilmiyordum ama Josie'nin duruşunu taklit etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak bir kolumu kaldırdım, bir dizimi kaldırdım ve aşağı baktım. Tam Parlovskana'nın garip bir bacak Aex'i içeren çok garip bir versiyonunu yapmak üzereyken yanıma bir Şey arptı.

Ağırlığımı destekleyen bacağım altımdan tekmelendi ve devrildim.

Neredeyse. Çünkü ellerim kollarımın üst kısmına dolanarak beni dik tuttu.

Kulaklarıma ulaŐan homurtu sayesinde, o büyük ve sıcak avuçların kime ait olduğunu anlamak için altıncı hissime ihtiyacım yoktu.

"Lanet olası keçiler," diye homurdandı Cameron, eli yukarı kayarak omuzlarımı kavradı.

Brandy'yi ayaklarımın dibinde görünce yere baktım. "Ben de senin benim tarafımda olduğunu sanıyordum Brandy."

Kör keçi bacağıma tekrar dürttü ve Cameron'ın tutuşunun sıkılaştığını hissettim.

Kanlı keçilerden önce gelen bu tepkiyi merak ederek omzumun üzerinden baktım ve yüzünü tam orada gördüm. O kadar yakındı ki gözlerinin etrafındaki hafif kırışıklıkları görebiliyordum. Gözlerinin yeşilindeki kahverengi lekeleri. Cildinin pürüzsüz görünen dokusunu. İstenmeyen bir sıcaklık dalgası boynuma tırmandı. Cameron'ın elleri düştü.

"Keçileri dinleyin," dedi Josie birden önümüze geçerek. "Yardım etmek için buradalar ve Brandy size bir şey söylemeye çalışıyordu. Muhtemelen pes etmemeniz gerektiğini." Elini kulağının arkasına koydu. "Neymiş o Brandy? Ah, evet. Brandy elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyor."

Josie'ye göz kırptım. "Deneyeyim mi?"

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma," dedi biraz gerideki adam kuru bir ses tonuyla. "Bir dakika önce keçiyle konuşuyordun."

Josie'nin bakışları ona kaydı. "Senin de elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyor, biliyor musun?" Başını yana eğdi. "Hmm. Gergin görünüyorsun, Cam. Buraya ikinci bir keçi getirsem daha iyi hisseder misin?"

"Hayır."

Kesin ve doğrudan cevap karşısında kaşlarımı çattım. Acaba... Cameron keçileri sevmiyor olabilir miydi? "Sanırım ben bir keçi daha isterdim," dediğimi duydum. "Hatta belki birkaç tane daha."

Cameron'dan bir tepki alamadan grubun arkasından biri seslendi. "Josie, tatlım? Yer değiştirebilir miyiz?" Diane'in sesi gergindi. "Crescent Lunge'ı o kadar uzun süredir tutuyoruz ki sanırım Gabriel sırtındaki bir kası çekmek üzere."

Josie'nin gözleri büyüdü. "Üzgünüm, Diane!" diye seslendi. Sonra da hemen harekete geçti. "Pekâlâ, siz ikiniz ya da üçünüz," dedi Brandy'yi de işaret ederek, "sınıfı oyalıyorsunuz." Etrafımda dolaştı ve bir de baktım ki Cameron'ın elleri tekrar omuzlarımdaydı. Yüzümdeki sıcaklık geri geldi. Josie, "Ve sen, sevgili Adalyn, mücadele ediyorsun," diye işaret etti.

"Her şey kontrolüm altında," diye yakındım. "Özel derse ihtiyacım yok. Ya da ona. Ya da onun ellerinin üzerimde olmasına."

Cameron bir şeyler homurdandı.

Josie'nin sırtışı gerginleşti. "Gabriel'i tekrar acile götürmeyeceğim. GOGGH bugün sorunsuz ve aksaksız geçecek. O yüzden Cam" -bakışlarını arkama kaydırды- "limon emiyormuş gibi bakmayı bırak ve ona yardım et. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Ama-" Tekrar denedim.

"Aması yok." Josie'nin ifadesi değişti ve neon pembe yoga seti giyen biri için garip bir şekilde tehditkâr bir görünüm aldı. Arkasını döndü ve az önceki yatıştırıcı sesiyle, "Aaaaaaaaand, savaşçı pozisyonu!" dedi.

Cameron derin ve yüksek bir nefes verdi.

Tam ensemde hissettiğim bir şey.

Yutkundum, aniden ne kadar yakın durduğunun aşırı farkına vardım. Ellerin ağırlığının. Vücudunun sıcaklığının. Yapmak üzere olduğumuz şeyin. Birlikte.

"Umarım mutlusundur," diye mırıldandı. Ve omzumda gevşekçe duran avuç içi, açık bir niyetle kürek kemiğimin etrafına sarıldı. Bana bu konuda rehberlik ediyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatim dağılmış bir şekilde sordum, başparmağının gerginlikten şişmiş bir kasın üzerinde nasıl gezindiğini hissediyordum.

Bir adım daha yaklaştığını hissettim. "Takım bağı," diye açıkladı, sözcükler bana bir mırıltı halinde ulaştı. "Bana tuzak kurdun Adalyn. Elimi zorladıktan sonra." Bir duraklama. "Josephine'i bile işe aldın."

"Onu ben işe almadım," diye titrek bir nefes verdim. "Bunların hepsi Josie'nin işi."

Başparmağı beni gevşetmeye çalışıyormuşçasına tekrar kaydırды ve omurgamdan aşağı bir elektrik akımı geçti. "Yani beni bunun için gönüllü yapmayı planlamadığını mı söylüyorsun?" diye sordu, tüm vücudum ısınmaya başladı. Daha sıcak. Sanki derimin altında bir fırın varmış gibi. "Beni de yanında mı götürdün?"

Kendimi dengeledim. Dikkatimi dağıtıyor, beni yemliyordu ve ben buna izin vermiyordum. Cameron Caldani tarafından devrilmeyecektim. Bu kasabadan ayrılmak

Yeşil Savaşçılar'la ilgili başarı hikâyemden vazgeçmek gibi bir seçeneğim yoktu. Çünkü o olmadan Flames'e dönebileceğimi hiç düşünmüyordum.

"Sadece... bunu atlatabilir miyiz?" Gözlerimi kapattım, sözlerine değil avucunun baskısına odaklandım. Kollarımdan birinden aşağıya doğru gereksiz bir yavaşlıkta kayan parmaklarına. Bileğimde son buldular, nazik ama hızlı bir hareketle bileğimin etrafında kıvrıldılar.

"Kollar yukarı ve düz bir çizgi halinde," diye işaret etti Cameron, sesi şimdi tam kulağımın kabuğuna denk geliyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve komutuna uymak için ciddi bir ePort yapmak zorunda kaldım. "Bu kadar yeter," dedi. Ve ben bu ters iltifattan şikâyet edemedim, parmakları diğer bileğimin etrafında kıvrılıyordu. Sözlerimi bölüyordu. Bu kez, topallayan uzvumu kaldıran oydu.

Tuhaf bir nefes verdim.

"Benim için onları yukarıda tut." Cameron'ın sesi tekrar geldi, tonu odaklanmış, kasıtlıydı, isteksizlikten eser yoktu. Yutkundum. "Orada dur." Tuttum. "Çok güzel."

Çok güzel.

"I..." Bundan hoşlanmadım. Ya da bu kelimenin az önce bana hissettirdiklerinden. Bana hissettirdiklerinden. "Bir daha düşündüm de, sanırım tüm bunları tek başıma yapabilirim."

Cameron güçlü bir şekilde iç çekti ve dudaklarından çıkan havanın puf sesi tenime çarptı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Bana ihtiyacın var."

Midemde öfke çiçekleri açtı. Ve değişiklik için mutluydum. Bunu işleyebilirdim. Bu-

Elleri belime indi.

Ve eğer daha önce avuçlarının omuzlarımı sardığını düşündüysem, bileklerime dokunduğunda dokunuşunun bunaltıcı olduğunu düşündüysem, bunun nedeni ellerini şu anda bulundukları yerde hissetmemiş olmamdı. Birçoğundan daha fazla darbeye ve çatlağa dayanmış olan parmakları göğüs kafesimin alt kısmına ulaştı, teninin sıcaklığı üstümü aniden çok ince hissettirdi.

Cameron gövdemi döndürerek bana manevra yaptırdı. Ve kendimi gergin hissettim. Gergindim. Ellerini tenimden ayıran kumaş sanki dokunuşunun altında eriyormuş gibi bana yapışıyordu. Ya da belki de kendi terimdi. Tanrım, neden bu kadar çok terliyordum?

"I..." Ağzımdan kaçırdım. "Biraz sıcakladım, özür dilerim."

"Biraz terlemenin beni korkutacağını mı sanıyorsun?" diye söylendi ve anlaşılmas bir nedenle midemi bulandırdı. "Duruşun yanlış," diye devam etti. "Sorun kalçalarında." Bir avucu kalça kemiğimde gezindi. "Gövdenizin biraz aşağı inmesi gerekiyor."

"Nasıl?" Mırıldandım. Kendi başıma nasıl çalışacağımı bildiğimi sanmıyordum.

Bana ihtiyacın var.

Cameron'ın elleri vücudumun etrafında yeniden ayarlandı, biri yan tarafıma tırmandı ve diğeri belimi sıkıca kavradı. Aşağı doğru itti.

Ama ben onun parmak uçlarının tenimde on basınç noktası oluşturduğunu ve tenimi karıncalandırdığını hissedecek kadar kendimi kaptırmıştım.

"Bir sopa kadar sertsin, sevgilim," diye homurdandı. "Benim için rahatla."

Bir sopa gibi.

Boğazım düğümlendi, hakkımda söylenen çok benzer sözlerin hatırası beni şaşkına çevirdi. İçimdeki mücadelenin farkında olmayan Cameron'ın vücudu arkamda kayarak ön tarafının tüm uzunluğunu sırtımda hissetmemi sağladı. Göğüs, gövde, kalçalar. Tam oradaydı. Kaya gibi sağlamdı. Sıcaktı. Yakın.

"Bacaklarını aç," dedi.

Ve kafamda tek bir tutarlı düşünce kalmadan bacaklarımı açtım.

Başının aşağı indiğini hissettim ve sonra kulağımın dibinde, "Yana doğru bir adım at ve ayağını sertçe mindere koy" dediğini duydum. İçimde bir şey değişti, kontrolü ona bıraktım ve hareket ettim. Avuç içi uyluğumun arkasına düştü ve "Esnek ol," dediğinde esnedim.

Uzun bacakları bacağımın iç kısmına dolanarak gerildi. Bir nefes verdim.

"Kilitle," diye emretti. Ve tüm vücudum yanıyor gibi görünse de, kalçamın iç kısmındaki o nokta onun dokunuşuyla nabız gibi atıyor gibi görünse de, yaptım. Ya da denedim.

Çünkü Cameron onaylamadığını belli eden bir sesle mırıldandı ve hızlı bir hareketle kollarından birini belime doladı ve ayağıyla benimkilerden birini iterek duruşumu genişletti. Bu hareket beni tam onun karşısına getirdi. Kucağına. Ve homurdandı, "Dur."

Ben tuttum.

"Güzel," diye tekrarladı, kelime tam kulağımla boynumun arasına düşüyordu. "İyi iş çıkardın."

Çok güzel. İyi iş çıkardın.

Övgü karşısında midem bulandı.

Karnımın tam ortasında bir şey dönmeye başladı. Yüzümdeki tüm kan, geri sıçramadan önce aşağı doğru akıyor gibiydi.

Ne oluyordu? Neler oluyordu? Neden çok sıradan üç kelime bana böyle hissettiriyordu?

Cameron'dan garip bir ses yükseldi ve ben de tam o anda Cameron'ın kucağında bayılmış olabileceğimi düşündüm. Çünkü artık Josie'nin sesini duyabileceğimi sanmıyordum. Ya da yavru keçilerin melemesini dinleyebileceğimi. Ya da Brandy'yi. Ya da güneşi, ahır, Vasquezlerin çiftliğinin genişliğini ya da tepelerle çevrili olduğum ve Miami'den Green Oak'a gittiğim gerçeğini. Aşırı duyuşal yüklenme altındaydım.

Tek hissedebildiğim Cameron'dı.

Ve hayatımda böyle hissettiğim tek bir zamanı, tek bir örneği hatırlayamıyordum. Tıpkı en son ne zaman ağladığımı hatırlamaya çalıştığımda olduğu gibi, bir erkeğin dokunuşundan bu kadar etkilendiğim belirli bir anı saptayamıyordum. Bu kadar ateşli olduğum zaman.

Bu tek başına tahrik etti.

Hiç yatmamıştım ama David'den önce iki erkekle birlikte olmuşum. Onu da sayarsak üç. Fiziksel dokunuşun ne olduğunu bilecek kadar dokunulduğumu sanıyordum.

Görünüşe göre yanılmışım.

Çünkü hiçbir şey, tek bir dokunuş, fırça, okşama ya da yakınlık anı bile böyle hissettirmemişti. Cameron'ın ellerinin vücudumda, hatta kıyafetlerimin üzerinde hissettiği gibi. Göğsünün ve kalçalarının arkamdan bastırması gibi. Kollarının yanlarımı sarması gibi. Ve bu cinsel bir şey bile değildi. Bu yogaydı. Çiftlik hayvanlarıyla. Adam beni tahrik etmeye çalışmıyordu. Benden hoşlanmıyordu bile.

Tanrım.

Geçmişte yaşadıklarımın normal olduğuna inanarak kendimi kandırmış mıydım? David bana dokunduğunda hissettiğim şefkatsizlik normal miydi? Yoksa ondan sonra çok uzun süre yalnız mı kalmıştım? Tanrım. Bedenimi bu kadar mı ihmal etmişim?

Şimdi dokunulmak için can atacak kadar mı? Boynuzları kilitlemeden zar zor konuşabildiğim bir adam tarafından mı?

Cameron'ın elleri beni bir sonraki pozisyona yönlendirdi. Emin değildim. Açıkçası emin olamazdım. Kafam karmakarışık. Kafa karışıklığı. Ve göğsüm sıkışmaya başladığında, bir düşünce pekişti. Buradaki sorun ben olmalıydım. Cameron bunların hiçbirini hissediyor olamazdı. Bir poker kadar serttim.

Soğuk, sıkıcı ve unutulabilir. Ucuz atlattık.

"Derin bir nefes al, sevgilim," dedi Cameron, nefes nefese kaldığımı ve bunun egzersizle bir ilgisi olmadığını fark etmemi sağladı. "Adalyn," sesi tekrar geldi, daha hızlı bir şekilde. "Nefes almaya odaklan." Vücudu hâlâ etrafımı sarıyordu, sıcaklığı bir şekilde çok fazlaymış gibi hissettiriyordu. Ama yeterli değildi. Neyim vardı benim? "Al ve ver, sevgilim." Onun avuç içi olması gereken şey köprücük kemiğimin üzerine düştü, 1rm, ağır, odaklanabileceğim fiziksel bir bağ sağlıyordu. "İşte böyle, aynen böyle."

Onun sözleriyle göğüs kafesim genişledi, hava daha kolay girip çıkmaya başladı. "İyi iş," diye mırıldandı, nefes alışım yavaş yavaş normale dönüyordu. Benim

Zihin yavaşça yerine oturdu. "Aferin."

Kendimi daha kendim gibi hissetmeye başladığımda, etrafıma bakındım, grubu araştırdım ve her kafanın dönmesini bekledim. Keçilerin bile. Ama kimse bakmıyordu. Herkes kendi çalışmasına odaklanmıştı ve Brandy şimdi benim matımın üzerinde dinleniyordu. Ayaklarımıza yakın. Cameron'ın ayaklarına.

"Keçi," diye aceleyle söze girdim, uyarıda bulunma ihtiyacı hissettim. Onları sevmezdi.

Cameron'ın vücudu, tüylü hayvanlardan biri ona her yaklaştığında olduğu gibi benimkinin arkasında gerildi. Parmaklarını açarak boynumun dibini sıyırdı. Ve konuştuğunda sesindeki gerginliği duyabiliyordum. "Sadece bir keçi."

Onun bariz inkârı karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi davranarak elinden kurtuldum. Ama değildim. Utanmıştım. Cameron, onca insan arasında, benim böyle bir zayıflık anıma tanıklık ettiği için. Kafamda hiçbir şey yokken kendimi kaybettiğim için bana nasıl nefes alacağımı hatırlatmak zorunda kalmasından.

"Onlardan korkuyorsun," dedim ona, dönüp yüzüne bakarak. Gözlerinin

yeşili koyu, yüz hatları sert ve duruşu gergindi. Geri adım attım. "Keçilerden korkuyorsun."

Bu önemli değildi. Garip bir hayvan fobisi olup olmadığı umurumda bile değildi. Görmezden gelmek için çok uğraştığım bir yanım bu bilgi karşısında yumuşadı bile. Yine de deAecting yapıyordum.

Cameron içimi görmüş gibiydi. "Bu hayatta hepimiz bir şeylerden korkarız, sevgilim," dedi. "Az önce yaşadığın küçük çıldırma hali bunun kanıtı." Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Ben 1'inci olana kadar sadece zaman meselesi."

Neyi öğrenmek için? Sormak istedim.

Ama Cameron Caldani benim matımı bırakıp kendi matına doğru yürüyordu. Bir bakıma fırtına gibi esiyor ve beni düşünecek çok şeyle baş başa bırakıyordu. Bir kez daha.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cameron

Yeşil Savaşçılar'a koçluk yapmak şimdiye kadar olduğu gibi kolay olmayacaktı.

Bunun kızlarla hiçbir ilgisi yoktu. Antrenman, on yaşın altındaki bir grup çocuktan bekleyeceğiniz gibi olmuştu: ara sıra saf ve katıksız çaresizlik anları ve bir tutam delilikle birlikte kaos.

Sorun, kendine taktığı isimle yeni genel müdüdü.

Son iki kızın ailelerine doğru yürümelerini izledim -ve antrenman boyunca bir kez daha arabasından nöbet tutan Diane'i- ve hemen topuklarımın üzerinde dönerek tribünde kamp kuran kadını fark ettim. Geçen Perşembe günü yaşanan olayın tek seferlik olduğunu sanmıştım. Ama yine oradaydı.

Başımı sinirli bir şekilde sallayarak ona doğru ilerledim ve kalitesiz çimenleri uzun ve hızlı adımlarla geçerken Adalyn'i izledim. Dizüstü bilgisayarı dizlerinin üzerinde dengede duruyordu ve hafifçe öne eğilmiş, ekrandaki her neyse ona dalmıştı. Gözlerim omuzlarının ve kollarının çizgisini takip ederek düğmeli bluzunu inceledi. Kızlara top sürmenin en basit yolunu öğretmekten vazgeçmemle kalecimiz Juniper'in kendini incitmemesi için topa nasıl dalacağını öğrenmesi arasında bir noktada blazer ceketini çıkarmıştı. İkisini de başaramadım.

Yaklaştıkça bakışlarım aşağıya kayıyor, o kanlı topukluları tekrar görünce sinirleniyordum. Ana Cadde dışında çoğu yolun asfalt bile olmadığı bir kasabada sürekli olarak bu şeylerle hareket etmesi aklımı başımdan alıyordu. O keçi yogası happy hour saçmalığına bile onlarla gelmişti. Bir anda Pazar gününe geri döndüm. O taytlı Adalyn'e. Atletine. Parmak uçlarımın altındaki vücudunun sıcaklığına. Nasıl-

Bu tamamlanmamış düşünceyle içimde bir şeyler dalgalandı ve nihayet ona ulaştığımda kelimelerin o şekilde şekillenmesine engel olamadım. "Neden buradasın?"

Burada. Green Oak'ta. Başım.

Kaşları çatıldığında sorumdan çok benim orada olmama şaşırılmış gibiydi. "Başka nerede olabilirim ki? Tesislerde yerleşebileceğim bir ofis yok. Bu yüzden tribünler en iyi yer gibi görünüyor." Parmakları mouse pad'in üzerinde birkaç kez kaydı. "Hotspot'um bugün çalışmıyor, burada iyi çekiyor mu?" Sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Belki yarın sahanın diğer tarafını deneyebilirim."

"Yani gerçekten her antrenman boyunca burada oturmak mı istiyorsun?"

"Elbette," diye onayladı. Sanki yapılacak en bariz şey buymuş gibi. Bu konuda ne hissettiğimi söyleyemeden konuyu değiştirdi. "Bugünkü antrenman nasıl geçti sence? İşlerin nasıl ilerlediğini değerlendirmek için haftalık bir toplantı yapmamız gerektiğini düşünüyordum. Kadronun birkaç kopyasını çıkaracağım, böylece her oyuncunun güçlü yönlerini geliştirmek ve zayıf yönlerini değerlendirmek için notlar alabiliriz." Çantasından mavi bir cilt çıkardı. "Al, bunu eve götür, ilerlemek istersen diye. Josie ilk günümde bana bazı çıktılar vermişti. Ben de gidip onları inceledim. Çarşamba günleri hakkında ne düşünüyorsun? Pazartesi, Çarşamba ve Perşembe günleri antrenman var, bu yüzden hafta ortası en mantıklısı."

Yavaşça göz kırptım. "Toplantıya ihtiyacımız yok. Onlar sadece çocuk."

"Öyle." Başını salladı, dosyayı hâlâ havada tutuyordu. "Ayrıca bir haftadan kısa bir süre içinde başlayacak olan bölgesel küçükler ligine katılmaya hak kazandılar." Dudakları büzüldü. "Yeşil Savaşçılar'ın katılmasının tek nedeninin, tüm eyaletteki tek U10 takımı olmaları olduğunu biliyor muydun?"

Hayır. Bilmiyordum. "Onlar hâlâ çocuk."

"Çarşamba günleri öyle," dedi. "İlk maç Cumartesi günü. Bence bu şansı nasıl olduklarını görmek için kullanabilir ve buradan devam edebiliriz. Maç programının bir kopyası da dosyanın içinde." Ağzımı açtım ama o devam etti. "Önümüzdeki haftalarda on beş başka kasabayla daha oynayacaklar. Grovesville, Rockstone, Fairhill, Yellow Springs ve New Mount. Ligin organizasyonu komik aslında. Puan esasına dayanıyor ama takımlar birbirleriyle sadece bir kez oynuyor. En üstte bitiren iki takım finale kalacak."

Eline baktım. "Bana gerçekten bir ligin nasıl işlediğini mi açıklıyorsun?"

"Garip bir yapı olduğunu söyledim." Cildi bana doğru itti ve ondan almadığımda kolunu indirip kucağına bıraktı. "Bunu olması gerekenden daha da zorlaştıracaksın, değil mi?"

"Ben mi?" Kaşlarım çatıldı. "Bunu karmaşıklaştıranın ben olduğumu düşünüyorsun."

"Sanırım bunu hak ettim," diye mırıldandı Adalyn çantasına uzanırken. Sesindeki hafif yenilgi tonuyla içimde bir şeyler kıpırdandı. İkinci bir klasör çıkardı. Bu seferki kırmızıydı. "Cumartesi günkü maç Grovesville Bears'a karşı."

Bir kez daha, ona fırlattıklarımın üstesinden gelme şeklinden biraz daha fazla etkilendim. Bunu hak ettiğini düşünmüyordum ama yine de burada, Yeşil Meşe'de olması ve beni girdabına çekmesi hoşuma gitmiyordu. Tekrar çantasına yöneldi ve bir Post-it yığını çıkardı. Başımı öne eğdim. "Orada ne var, matbaa mı?"

"Yaklaştın," dedi kuru bir sesle. "Altı Tepe'de oynayan tüm takımları ve kasabaları araştırdım," diye ekledi ve yapışkan bir not kağıdına bir şeyler karalayıp klasörün içindeki sayfalardan birine yapıştırdı. "Fazla bir şey yoktu ama bulduğum her şey burada." Başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. "Çarşamba günkü toplantımızdan önce burada Grovesville Ayıları ile ilgili olanları gözden geçirirsen çok iyi olur. Yaklaşık bir buçuk günün var. Senin için işaretledim."

Ona baktım, kahverengi gözleri bekliyordu, tahmin etmem gerekirse bir onay ya da yapacağıma dair bir söz bekliyordum. Ama saçlarını sımsıkı topuz yapmıştı ve yüz hatlarına sinmiş yorgunluk dikkatimi dağıtmıyordu.

Dudaklarımdan şu soru döküldü: "Havalı yatakta hiç uyuyabiliyor musun?"

Göz kapakları birkaç kez inip kalktı. Yavaşça. Başını iki yana salladı. "Bu Cumartesi Yeşil Savaşçılar'ın iç saha maçı var," dedi. "Sonuca bağlı olarak, size basın açılarımı sunacağım. Ama önce Yeşil Savaşçılar'ın ne kadar iyi olduğunu görmem gerekiyor."

Basından bahsedilince tüm vücudum alarına geçti.

Adalyn bunu görmüş olmalı ki, "Benim odak noktam kızlar ve gerçekleştirmek için burada olduğum başarı hikâyesi," diye açıkladı. Dikkatli bir duraklama yaptı. "Senin

Odak noktamız onları finale taşıyacak puanları almak olmalıdır." Bir tereddüt anı daha. "Sen maçları kazan, ben de seni benim açımdan uzak tutayım. Tek istediğim bu."

Tek istediği bu muydu? Sanki yeterince sormamış gibi.

Ve yine de... O tereddüt anı vardı. Bana onun ısılmaktan çok havladığını söyledi.

Kırmızı cilt göğsüme bastırılmıştı. Onu almadım.

"Tamam," diye mırıldandı, aniden ayağa kalktı. Üzerinde durduğu sehpanın yükseklik farkı sayesinde göğsü bakışlarımla aynı hizaya gelmişti. "O zaman bağlayıcıyı alma," diye devam etti, göğüsleri derin bir nefesle yükselip alçalıyordu. Bu görüntünün tetiklediği anılar karşısında çenem kenetlendi. Pazar günü. Yoga. Ellerim onun üzerinde. Parmaklarımın altındaki yumuşaklık ve sıcaklık. Hava almak için çırpınırken avucum göğsünün tam o noktasında. Eli bluzunun küçük düğmelerinden birine gitti ve beni şimdiki zamana döndürdü. "Sanırım burada bitirmeliyiz."

"Lütfen," diye nefes aldım, o düğmeyi karıştırırken bakışlarım düğmeye kilitlenmişti.

o.

İkimiz de ayrılmak için bir girişimde bulunmadık.

"Ah," diye başladı Adalyn, sesi dikkatini dağıtmış ve başparmağının pedini oynatıyordu

küçücük şeyle bir o yana bir bu yana çeviriyordu. "Bu arada formları gördün mü? Yenileriyle ilgilenmek öncelik listemde üst sıralarda ama bu haftaki maça hazır olacaklarını sanmıyorum." Bir duraklama. Başparmağı durdu. Adem elmamın titrediğini hissettim. "Josie şimdilik güvende olduğumuzu söyledi, bu ne anlama geliyorsa artık, ama içimden bir ses Cumartesi gününden önce kontrol etmemiz gerektiğini söylüyor."

Adalyn'in eli yanına düştü ve tek düğmeyi bir tarafa doğru eğik bıraktı. Derin bir nefes aldı ve göğsü tekrar sallanarak yarığın direncini test etti. Kafamda yersiz bir düşünce belirdi. Adalyn Reyes gibi bir kadın böylesine ustaca ve ilkel bir görünümün altında ne tür bir iç çamaşırı saklıyordu? İç çamaşırı giyiyor muydu yoksa iç çamaşırları da en az dış kabuğu kadar düzgün ve süslü müydü?

Bakışlarım sanki o ince ve yumuşak görünümlü kumaşın arasından çizgileri ayırt etmeye çalışıyormuş ve kıvrımlarının eğiminde biraz kayboluyormuş gibi aşağıya indi. Göğüsler.

Beline. Ellerimi orada, belinin tam o noktasında tutmuştum. Ne kadar yumuşak olduğunu biliyordum.

-

"Cameron?"

Başımı kaldırıp gözlerimi onun yüzüne çevirdim. Lanet olsun.

Tanrı aşkına, ne oluyor?

"Üniformaları görmedim," dedim ona. "Onları yarın Josie'ye sorabiliriz."

"Ama az önce-" dedim.

"Eve gitmek istiyorum. Dinlenmek istiyorum." Kafamı toparlamak için lanet olası bir gece uykusuna ihtiyacım olduğu aşikârı.

"Madem öyle," dedi ve eşyalarını toplamaya başladı. "Buna yarın devam edelim. Yapılacaklar listemde henüz ele almadığımız o kadar çok şey var ki."

Elbette vardı. "Seni buraya göndermelerine şaşmamalı," diye mırıldandığımı duydum nefesimin altında.

Sözlerim üzerine Adalyn'in ifadesi değişti. Artık orada yeni bir duygu vardı. Lanet olası midemin kaymasına neden olan bir duygu. Kollarında tuttuğu her şeyi sarsak ve sinirli bir hareketle göğsüne bastırdı ve vücudunu yana çevirdi. Garip ve beklenmedik bir şekilde kendimi açıklama dürtüsüyle ben de hareket ettim ve onu etrafımdan dolaşıp sehpadan inmeye ittim.

Ben ona bağırdım, o da bana bağırdı.

"Adalyn-"

Ama Adalyn benden kaçmaya ve bir an önce uzaklaşmaya niyetliydi. Mesele şu ki, o lanet olası ayakkabıları onun arayışına yardımcı olmuyor gibi görünüyordu, çünkü bir saniye önce dik duruyordu ve sonra aşağı düşüyordu.

Nefesimin altında küfrederek ona doğru hamle yaptım. Kollarımı iki yana açarak vücudumu onun serbest düşüşünü engelleyebilecek şekilde yerleştirdim. Küçük bir çığlık atarak göğsüme çarptı ve tek yapabildiğim onu kendime yaslayıp "Yakaladım seni" demek oldu. Kollarımı kaydırıp, avuçlarımla yanlarını kavradım. "Bir şeyin yok."

Adalyn cevap olarak bir şeyler mırıldandı ama içime dolan rahatlama dalgası yüzünden ne olduğunu anlayamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Onun kokusu da sinsice

Basit ama kesinlikle sade olmayan kokusu ciğerlerime işledi. Yoga sırasında sadece ipuçlarını yakalamıştım. Ama şimdi koklayabildiğim tek şey oydu. Temiz, taze ve o kadar tatlıydı ki yüzüme bir darbe gibi geldi. Lavanta tarlasında güneşe bırakılmış pamuk gibi.

Hay sikeyim. Gerçekten kaybediyordum.

"Ben 1ne'yim," dediğini daha net duydum. "Sanırım beni bırakabilirsin."

Boğazım düğümlendi, onu bırakmadan önce zorlukla yutkundum. Geri adım attım, ellerimin yanlarıma düştüğünde karıncalandığını hissettim. Onları yokladım. Sonra bakışlarıyla karşılaştım, gözlerindeki kahverenginin sersemlediğini fark ettim. Yanakları kızarmıştı.

Sesimdeki sertliği duyarak, "Şu lanet olası topuklular," dedim. Kaşları kırıştı. "Bu lanet olası günlerden birinde lanet olası boynunu kıracaksın." Adalyn birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra başını salladı. Yüzündeki şaşkın ifade kayboldu. "Böyle yürüyen bir stereotip gibi konuşmana gerçekten gerek var mı?" Benim ses tonumu taklit etmeye çalışarak sesini alçalttı. "*Şu lanet olası topuklar, dostum. Saçmalık, değil mi? Bittim ben! Bir fincan çay ister misin?*" Bir hıçkırık onu terk etti. "Eğer bana çay içmek için gününü on birde bitirdiğini ve çekmecenin bir yerinde tüvit bir Aat şapkası sakladığını söylersen, yemin ederim sonsuza dek-

sevgi dolu zihin."

Ona baktım.

Uzun bir süre. Sonra bir kahkaha attım.

Yüksek sesli ve gürültülüydü ve uzun zamandır böyle gülmediğimden emindim.

Adalyn gözlerini devirdi. "Aat şapkan var, değil mi?"

"Biliyorum," diye başımı sallayarak onayladım. "Ama ben İtalyan bir *anneanneyle* büyüdüm, sevgilim. Bu yüzden iyi bir espressoyu haftanın her günü bir fincan çaya tercih ederim."

"Senin sevgilin değil." Adalyn nefesini bıraktı. "Ve sanırım buna şaşırmamalıyım. Gördüğüm kadarıyla gerçekten de bir CaPeine bağımlılığın var," diye ekledi ciddi bir tonda, ama dudaklarının köşelerinin hafifçe yukarı doğru büküldüğünü görebiliyordum.

Gülümsemesinin nasıl görüldüğünü merak ettim. Gerçek gülümsemesi.

Kendimi başka bir yere bakmaya zorladım, gözlerim göğsüne takıldı. Birkaç dakika önce çok meşgul olduğum düğme çözülmüştü. Ve bu bana sütyeninin kumaşına bir göz atma fırsatı verdi.

Saten gibi görünüyordu. Lavanta.

İsa.

Hayatta kalmak için göz kapaklarımı kapattım. Hatta yüzümü başka yöne çevirdim. Bakacak başka bir şey aradım ve bulduğum ilk şeye odaklandım. Kulübeye. Hala tam bir kargaşa halindeydi.

Aynen öyle hissettim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adalyn

Buraya kadarmış. İşim bitmişti. Gerçekten bitmişti.

Ucuz Moe'dan aldığım tornavidayı Aoor'a bıraktım ve ellerimi dalgınca bacaklarıma sildim, taytımın kumaşında ikiz kir izleri bıraktım. Atletime baktım. O da kirliydi.

"Harika," diye fısıldadım. "Bu harika."

Bu canavar yatağın parçaları bir tür süper güçlü kara büyü tarafından bir arada tutuluyor gibi görünmekle kalmıyordu, aynı zamanda şimdi kir ve ter içindeydim ve sahip olduğum tek gündelik kıyafeti mahvetmişim.

Mini mutfağın tezgahından sandviçimi ve meyve salatamı aldım, telefonumu kolumun altına sıkıştırdım, tek bir basamaktan oluşan hüzünlü ve ürkütücü verandaya çıktım ve yere çöktüm. Kıçıma keskin bir şey battı ama o anda kendimi o kadar çaresiz, o kadar bitmiş hissettim ki kıpırdama zahmetine bile girmedim. Tayt zaten kirliydi. Ve onları çamaşır makinesine de atamazdım çünkü kulübede çamaşır makinesi olmadığı ortaya çıkmıştı, yani her neyse.

Her neyse. Kendimi tanıyamadım.

İç çekerek yemeğimin paketini açtım ve sandviçimi çiğnerken önüme baktım. Önümde uzanan huzurlu ve güzel doğa parçasını düşündüm ve buranın ne olduğunu anladım. Birkaç tepe. Bir avuç ağaç. Çirkin bir kulübe. Kıçımın altında çürümüş bir tahta parçası.

Bir rüzgâr yükseldi ve bacaklarımı göğsüme doğru kıvrımama neden oldu. Yeni bir ısırik aldım ve yanıma aldığım kışlık giysileri saydım: sıfır. Yıllardır kullanmadığım bir kışlık ceketimden başka bir şeyim bile yoktu. Miami'nin sevdiğim yanlarından biri de buydu.

Başımı salladım ve bunu düşünmemeye karar verdim. Elimdekilerle idare edecektim. Geceler ve sabahın erken saatleri yaklaştıkça soğuklaşıyordu.

Ekim ama bir olacak. Bir olmak zorundayım.

Telefonuma gelen bir mesaj dikkatimi dağıttı, ben de sandviçimi sol elime aldım ve cihazı havaya kaldırdım.

Haberler kötü.

Cevabımı yazarken karnımdaki alarm yükseldi. Pazar gecesi Matthew'la konuşmuştum ama benim keçilerle ve Matthew'a hâlâ bahsetmediğim Cameron olmadan yoga yaparkenki görüntüme gülmesini sağlamanın dışında #sparklesgate cephesinde herhangi bir gelişme olmamıştı.

ADALYN: Eğer bir keçi gif'i alamıyorsam gerçekten kötü olmalı.

Öyle sayılır.

Bunu bir bağlantı takip etti. Başparmağımla üzerine dokundum ve bir enerji içeceğinin sitesine yönlendirildim. Markayı tanımıyordum, bu yüzden bana doğru şeyi gönderip göndermediğini merak ederek aşağı kaydardım.

İşte o zaman animasyon devreye girdi.

Renkli bir kutu yuvarlanmış, altında kalın harflerle bir slogan yazıyor: EĞLENCEYİ SAYGINLIĞA TERCİH EDİN. Sonra kutu sallandı, sanki patlayacakmış gibi titredi ve puf, ön tarafta bir şey cisimlendi.

İnanamayarak gözlerimi kırıştırdım ve az önce konteynırın üzerine basılmış olan logoya baktım.

Basit bir illüstrasyondur ama o şekilde bile benzerlikleri gözden kaçırmak mümkün değildi. Ne gördüğümü biliyordum. Onu tanıdım. Şimdiye kadar klibi o kadar çok izlemiştim ki, gözlerimi kapatsam muhtemelen yüzümü, çenemi açmış ve ifademi çözmüş bir şekilde gözümün önüne getirebilirdim.

Bu benim Lady Birdinator
yüzümdü. Ve ortaya çıktı ki,
bir konserve
kutusundaymışım.

Deşet ve şok içimde dönüp duruyor, aldığım birkaç lokma hindiye ekşitiyordu.

Biraz araştırma yaptım. Yeni bir enerji içeceği şirketi. Oldukça küçük. Vegan. Miami merkezli. Çoğunlukla Z kuşağını hedefliyor. Bu konuda çok akıllıca davranmışlar. Videoyu izlemediyseniz bağlantıyı kuramazsınız. Ama...

ADALYN: Ama milyonlarca insan bunu gördü.

Özür dilerim.

Özür dilediğimde bir mide bulantısı dalgası beni tam karnımdan vurdu. Kimsenin acımasını istemedim. Matthew'un bile. Çünkü bu... Bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Boğazımda fokurdayan her şeyi bastırmaya çalışarak yutkundum.

Dava açabileceğini mi sanıyorsun?

ADALYN: Babamla konuşacağım. Eminim çoktan görmüştür ve franchise'ı korumak için yasal işlem başlatıyordur.

Ben daha çok senin için endişeleniyorum.

ADALYN: Ben serinin bir parçasıyım.

Kendi sözlerime baktım, göğsümdeki his daha da şiddetlendi. Ama ben hâlâ bunun bir parçasıydım, değil mi? Her ne kadar hesabıma erişimim geçici olarak askıya alınmış ve sürgün edilmiş olsam da ben onun kızıydım ve çalışanıydım. Babam beni koruyacaktı. Geçmişte bunu yaptığını biliyordum, şimdi de biliyordum ki-

Karşımdaki çalılardan biri kımıldadı ve dikkatimi çekti.

Tekrar hareket etti, gözlerimi kısmama neden oldu ve sonra, ben hazırlanamadan, çalıların arasından bir şey fırladı.

Telefonum ve sandviçim ellerimden fırladı ve o şey her neyse ona karşı kendimi hazırlayarak gözlerimi kapattığımda kendi ciyaklamalarımı bile duydum. Bir ayı mı? Yırtıcı bir tavşan mı? Bölgede ölümcül olan birkaç tür çingiraklı yılan olduğunu okumuştum. Her ne ise, pazarlama kampanyası benim ölümüm ve haysiyetsizliğim üzerine kurulu olan bir enerji içeceğinin imajı olarak talep edilmekten daha kötü olamazdı.

Saniyeler geçip de saldırıya uğramayınca tek gözümü açtım.

Önümdeki tavuk gıdakladı.

"Sensin. Sen Cameron'ın evcil hayvanısın." Kuş kanatlarını çırpı ve sandviçimin üzerinde tepindi. "Hey. O benim yemeğimdi, biliyor musun?"

Başını öne, yemeğe doğru eğdi, sanki bana "*Artık benim*" der gibiydi.

"Buyur o zaman," diye yumuşadım, telefonumu almak için dikkatlice eğildim ve verandanın basamağına geri oturdum. "Sanırım geçen günden sonra adil olan bu."

O şey gıdaklayarak Aoor'u tırmaladı.

"Evet, evet. Özür dilerim, tamam mı?" İç çekerek söyledim. "Tuhaf bir gün geçiriyordum. Ya da bir, belki de daha çok kötü bir haftaydı. Aslında kötü şans serisinin sona erdiğini sanmıyorum. Uzun bir kötü şans serisinden geçiyor gibiyim."

Cameron'ın evcil tavuğu ekmeği gagalamadan önce başını salladı.

"Bir tavuğun hindi yemesi gerektiğinden emin değilim," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. "Bu bir tür hayvan yamyamlığı olmalı." O şey devam etti. "Yumurtaların... tuhaf çıkacak. Muhtemelen."

"Bu bir horoz," dedi uzaktan derinden gelen bir ses. "Tavuk değil."

Ve doğal olarak, her zaman olduğu gibi, o sese karşılık olarak omurgam dikleşti. Yanaklarım da kızardı - nispeten yeni bir gelişme.

Cameron'ın botları bana yaklaşırken çakılları hareket ettirdi ve onun da çalıkların arasından çıkıp çıkmadığını merak etmeme neden oldu. Önümde durdu ve ayaklarından başımı kaldırıp baktığımda gördüğüm ilk şey gözlerinde dans eden mizah oldu.

Bu da yeniydi. Görünüşe göre Cameron homurdanmak ve bir yerlere saldırmak dışında bir şeyler de yapıyordu. Ayrıca gülüyordu.

"Bana tavuk gibi görünüyor," dedim pek de verandaya benzemeyen yerimden.

Bakışlarım vücudundan aşağıya doğru kaydı. Geniş omuzlarında, boğazına kadar fermuarlı, açık hava kıyafetlerinden biri daha asılıydı. Ayrıca çok sevdiği fermuarlı ve cepli pantolonlardan bir çift giymişti. Koyu griydi ve kumaşı bacaklarına yapışıyordu. Geniş ve güçlü kalçalarına. Ben de ona benziyordum.

"Bu bir horoz."

Neredeyse boğuluyordum. "Pardon, ne dedin?"

Sakalının altında küçük bir sırıtış gizliydi. "Bir horoz," diye tekrarladı ve ben yine de göz kırptım, tüm yüzümün ısındığını hissettim. "Tavuk değil. Tarak şeklinden belli oluyor." O iri parmaklarından biriyle başının tepesini işaret etti. "Ama şüpheye düşersen, horozların da orak ve kırçıl tüyleri vardır." Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak durakladı. "Tavukların yok."

Oh. Oh? Boğazımı temizledim. "Kümes hayvanları anatomisi dersi için teşekkürler, Attenborough."

Cameron'ın dudakları seğirdi. "O benim evcil hayvanım da değil."

Gözlerimi kıstım. "Beni mi gözetliyordun? Orada ne kadar durdun?"

Omuz silkti. "Josie bana bir kümes için bazı fikirlerle geldi. Görünüşe göre birisi ona evcil bir tavuğum olduğunu söylemiş ve o da bir kümesim olması gerektiğine karar vermiş."

Şey gıdıkladı ve Cameron'ın sözlerini onaylarcasına kanatlarını çırttı.

Geri döndüm. "Etrafta bunlardan daha fazla olması konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum."

Cameron horozla aramdaki mesafeyi kapattı, sonra diz çöktü ve sandviçimin parçalanmış kalıntılarını toplamaya başladı.

Beni arabamda uyurken bulduğu sabahki uyarısını hatırladım ve kendimi açıklamam gerektiğini hissettim. "Akşam yemeğimi ona yedirmiyordum bu arada. Aptal değilim. Düşürdüğümde-"

"Biliyorum," dedi, orada yeterince zaman geçirdiğini onaylayarak. "Pek çok şey olabilirsin ama aptal olduğunu sanmıyorum."

Ters bir iltifat duyduğumda anlıyordum. "Teşekkürler."

Cameron topladığı yemek artıklarını pantolonunun ceplerinden birine koyduktan sonra saatine baktı. "Akşam yemeği için biraz erken, değil mi?"

Evet. Ama aptal kulübeyi *yassılaştırmak* için o yatağı sökmeyi başaramadığım için bitkin düşmüştüm. Yapacak başka bir şeyim de yoktu. Bugün Salı'ydı ve kendimi meşgul edecek bir işim yoktu... "Acıkmıştım."

"Sen de mi yürümeye başlayan bir çocuksun?"

Ona donuk bir bakış attım. "Yapacak başka işin yok mu senin?"

Cameron daha da yaklaştı ve ben ne olduğunu anlayamadan o iri vücudu yanıma çökerek sorumun cevabını verdi. Bu ani yakınlık karşısında nefesim kesildi, tıpkı dün gece o berbat yolculuktan sonra beni havada yakaladığında olduğu gibi. Ya da Pazar günü, elleri vücudumun her yerindeyken. Çünkü işte oradaydı, yine onun kokusu. Sanki yürüyüşten ya da koşudan yeni gelmiş gibi ter kokusu vardı ama yine de çok güzel kokmayı başardı. Açık hava, misk ve- Başımı salladım.

Terli erkekler genellikle tahammül etmek zorunda kaldığım bir şeydi. Birlikte yaşamak ve kaçınmaya çalışmak. Bu yüzden çok gerekli olmadıkça maçlardan veya antrenmanlardan sonra soyunma odalarına adımımı atmazdım.

"Tadilat nasıl gidiyor?"

Dikkatimin dağılmasına sevinirken, arkamda bıraktığım karmaşayı düşündüm. "Harika gidiyor," diye yalan söyledim. Cameron'ı omzunun üzerinden bana meraklı bir bakış atarken yakaladım ve gözlerimi kaçırdım. Kızarmış mıydım? Yüzümde bir sıcaklık hissettim. "Tadilat yaptığımı nereden biliyorsun?"

"*Kulübenizden* gelen sürekli çığlıklar," diye açıkladı ve *kulübe* kelimesini nasıl söylediğini kaçırmadım. "Bir de tamamen kaplandığınız toz var."

Saçıma dokunma dürtüsüyle savaştım. Ellerimi üstümde gezdirdim. Yutkundum. "Sürekli benden şikâyet etmeyi gerçekten seviyorsun, ha?"

Omuz silktiğini görmek için tam zamanında ona baktım. "Başka bir şeye odaklanmak zor."

Yanaklarımı kaplayan sıcaklık yoğunlaştı.

"Nereye dönsem karşıma çıkıyorsun."

Doğru. "Pekâlâ," dedim yüz ifademın mümkün olduğunca kayıtsız kalmasını isteyerek. "Neyse ki siz ve hassas kulak zarlarınız için, bir sonraki duyuruya kadar tadilatla işim bitti."

Cameron'ın gözleri yüzümde gezinerek beni... o anda çözmeye hazır olmadığım pek çok nedenden dolayı kendimden utanır, açıkta kalır hale getirdi. Dizlerimi yukarı kaldırıp göğsüme doğru çektim.

"Green Oak'ta ne işin var Adalyn?"

Ellerimi dizlerimin üzerinde kavuşturdum. "Bunu zaten konuşmuştuk."

"Bunun dışında," dedi ve sesi o kadar... ciddi geliyordu ki, bana bir şey söylediği diğer zamanlardan o kadar farklıydı ki, basamakta kaydım. Ondan uzaklaştım. Sanki doğru düzgün düşünebilmek için fiziksel mesafeye ihtiyacım varmış gibi. "Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Benden sadece birkaç santim uzakta oturan adama baktım ve seçtiği kelimeler karşısında şaşırdım. Bu... yüklü bir soruydu. Kendimi tamamen ele vermeden nasıl cevap vereceğimi bilemediğim bir soruydu. Çünkü tuhaf bir nedenden ötürü Cameron beni Green Oak'a neyin getirdiğini bilmiyordu. Ülkenin yarısının alay ettiği videoyu görmemişti. Yaptığım şey için bir nedenim olup olmadığını sorduğunu ve verdiğim cevaptan memnun olduğunu hatırlıyorum. Tüm hikayeyi öğrenmek istememişti. Ve belki de bu konuda hemfikir dim.

"Benim bir hayatım var, eğer sorduğun buysa," dedim ona.

Cameron sanki beklediği cevap bu değilmiş gibi başını salladı.

"Bir işim ve hobilerim var," diye ısrar ettim, her ne kadar ikisine de sahip olmadığımı hızla fark ediyor olsam da. "Ev tadilatı yapıyorum."

"Sevgilim," diye mırıldandı, bu kelimenin ardından bir kıkırdama geldi. Bu ses bana onun kahkahasını hatırlattı. Midem bulandı. Bundan hoşlanmamıştım. "Pantolon giyip çekiçle silahlanarak bir boku yenileyemezsin."

"Benim de tornavidam var," diye karşı çıktım. "Ve takım elbise giymiyorum." "İnanın bana, biliyorum. Benim gözlerim var."

Kaşlarımı çattım. Bu ne anlama geliyordu ki? "Ben yalnız, mutsuz bir işkolik değilim," deme ihtiyacı hissettim. "Benim bir hayatım var," diye tekrarlardım. "Podcast dinliyorum. Gerçek suçlar. Etkileyici bir hafızam da var. Şu anda sana Yeşil Savaşçılar'ın tam listesini ezbere söyleyebilirim. Ya da Green Oak'ın faaliyet broşürünü madde madde. Hatta her şeyi sayabilirim."

Başardığınız her şey. Kazandığınız ödüller ve kupalar. Oynadığınız şampiyonluklar. Oynadığınız son Dünya Kupası'nda yaptığınız kurtarışların sayısını bile ezbere söyleyebilirim. Hafızam bu kadar iyiydi.

Cameron hakkında da bu kadar çok şey okumuştum.

Tanrım. Gerçekten bir hobiye ihtiyacım vardı.

"Demek o çekici sallarken dinlediğin şey buydu," diye mırıldandı Cameron. "Lanet olası cinayet." Bir kıkırdama daha duyuldu ve ben bu sesin dikkatimi dağıtmasından gerçekten nefret ettim. "Yine de bir hobi değil."

"Hobi polisiyle konuştuğumu bilmiyordum."

"Sevgilim-"

"Bana öyle dememeni tercih ederim."

İfadesine eğlence karıştı. "Podcast dinlemek başka bir şey yaparken yaptığın bir şeydir, ev tadilatı gibi - eğer gerçekten ilgileniyorsan." Saçıma baktı ve bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Ve iyi bir hafızaya sahip olmak bir beceridir, hobi değil."

"Peki." Dilimi tıkırdattım. "Peki ya sen? Emekli bir profesyonel futbolcu bunca boş vaktinde ne yapıyor?"

Gözleri yüzümde yavaşça dolaştı ve bir an cevap vermeyeceğini düşündüm. Ayağa kalkıp gideceğini sandım. Kariyerini gündeme getirdiğimde ilk kez ürkek davranmıyordu.

Ama beni şaşırtarak, "Yürüyüş yapıyorum. Kamp yaparım. Açık havayı seviyorum. Ve yoga da yapıyorum. Pazar günü yaptığımız türden değil."

Ve bir anda Cameron'ın yüzlerce zihinsel görüntüsü gözlerimin önünde canlanmaya başladı. Hiçbir zaman hayal gücüm kuvvetli olmamıştı ama Cameron'ı bu örneklerin herhangi birinde hayal etmek için hayal gücüne sahip olmak gerekmiyordu. Üzerindeki tüm o açık hava kıyafetleri, terden sıırıslam olmuş teni, patikada bir yerlerde kaybolmuş hali. Ya da plank yaparken ilk elden Aexing'i gördüğüm kasları. I...

"Şey," diye nefes verdim. "Seni homurdanmaktan başka bir şey yaparken hayal etmek zor."

Cameron bir kahkaha attı, ses karnımın dibine kadar ulaştı. Ahh. "Ben de meditasyon yapıyorum," diye cevap verdi.

Daha fazla görüntü geldi, zihnime özgürce yayıldı. "Meditasyon mu yapıyorsun?" "Diğer şeylerin yanı sıra, evet."

Yutkundum, görünüşe göre sürprizlerle dolu olan bu adam karşısında aniden hüsrana uğramıştım. "Eğer bana örgü de ördüğünü söylersen, ayağa kalkar, gider ve söylediğin tek kelimeye bile inanmam."

"Ben örgü örmem." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Denedim ama. Birçok farklı şey denedim." Bu harikaydı ve beni hiç de hobisiz biri gibi hissettirmiyordu. Devam etti, "Aklını başka şeylerle meşgul etmenin iyi olduğu söylenir. Bağlantıyı koparmak için. Çok gürültülü olduğunda zihninizi yatıştırmak için." O

pençe ellerinden birini havaya kaldırdı. "Ama parmaklarım bunun için çok büyük ve hırpalanmış durumda, ayrıca sabrım da pek yok."

Sabrının ne kadar az olduğunu bildiğimi söyleyebilirdim ama o eli yakından inceleme fırsatını değerlendirmekle meşguldüm. Detaylı olarak. Bir bahaneye ihtiyaç duymadan. Tıpkı geçmişte gördüğüm gibi, uzun ve güçlü görünen parmakları vardı. Sert de görünüyordu. Özellikle ortadaki parmağı, tanıştığımız gün gördüğüm gibi eğriydi, sanki kırmış da tam iyileşmemiş gibiydi. Serçe parmağının etrafındaki mühür güneşin son ışıkları altında parlıyordu.

"Denemelisin," dedi.

"Örgü örmeyi mi?"

"Aklınızı başka şeylere verin. Kendinizin ve başkalarının hayatının her bir saniyesini aşırı düşünmeyi ve aşırı analiz etmeyi bırakın. Birinin ağzından çıkan her kelimeyi ölçmeyi bırakın. Sizininki de dahil."

Yutkunduğumu hissettim. "Ben bunu yapmam," dedim ama sesim tiz çıkıyordu. Sızlanıyordum. Bunu sürekli yapıyor gibiydim ve bundan nefret ediyordum. "Aklımı başka şeylere verip rahatlayabiliyorum. İstedğim her hobiye deneyebilir ve bunda da mükemmel olabilirim. Yogada seni yenebilirim eğer..." *Ellerin üzerimde değildi.* "Yeterince çalıştım."

Cameron'ın dudakları tekrar seğirdi. "Sen gerçekten de lery, rekabetçi bir şeysin, değil mi?"

Kaydım. "Bana bir şey deme."

"Sanırım şaşırmamalıyım," diye itiraf etti Cameron, bakışları o kadar dikkatle üzerimdeydi ki bir an için beynimi dikizlediğini düşündüm.

Ne demek isteyebileceğini sormak için ağzımı açtım.

Ama eli yüzüme doğru uzandı. Uzattığı avucu yanağıma değdi, nefesim kesildi ve sonra başparmağının ucu tenimi sıyırdı. Çenemin çizgisi boyunca usulca kayarak dudaklarımın aralanmasına ve yüzümün derisini bir elektrik dalgasının kaplamasına neden oldu.

Hızla, barutun alev alması gibi, boynumdan aşağı yayıldı. Kollarıma. Karıncalandı ve ayak parmaklarıma kadar indi.

Cameron bana dokundu ve başparmağının sert hissi yüzüme değerken hareketsiz, çok hareketsiz kalmaktan başka bir şey yapamadım.

Göğsüm küt küt atarken gözlerinin aşağıya inişini izledim, çenemde şu anda vızıldayan, yanan, dokunuşunun altında kavrulan noktayı inceliyordu. "Böyle devam edersen kendine zarar vereceksin," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki sözlerine anlam veremedim. "Darmadağın olmuşsun sevgilim," diye mırıldandı, yeşil gözleri benimkilere döndü. "Bu dağınıklığın altında seni zar zor görebiliyorum."

Uzaklaşmalıyım. Ama Cameron'ın dokunuşu -ona karşı hissettiğim fiziksel bağ- o kadar güçlü, o kadar ani ve yoğundu ki, beni içine çekiyordu. Bir enerji alanı ya da vakum gibi. Kapana kısılmıştım.

Eli anlamadığım ya da beklemediğim şefkatli bir hareketle çenemi kavradı ve göz kapaklarım birden kapandı. Bunu yapmaması gerekiyordu. Bana bu şekilde dokunmamalı, yüzümdeki kiri umursuyormuş gibi nazıkçe silmemeliydi. Ve ben de kendimi bu kadar iyi hissetmemeliydim.

Geri çekildim.

Fiziksel olarak kendimi onun dokunuşundan ve bana yaptığı her şeyden uzaklaştırıyordum.

Gözlerimi açtığımda Cameron tepkimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hem de hiç. Aksine, meraklı görünüyordu. Sanki yakından incelemek istediği bir şey görmüş gibiydi.

Muhtemelen tüm toz ve kir.

Öfkeli ve şaşkın bir şekilde gömleğimin kenarıyla yüzümü sıvazlamaktan başka bir şey yapamadım, bunu yapmak için kimseye ihtiyacım olmadığını ona göstermeye odaklandım. Sadece kendime ihtiyacım vardı.

Cameron ayağa kalkmadan önce boğazının derinliklerinde mırıldandı ve ancak o zaman, "Belki de o kadar farklı değilizdir," dedi. Gözlerindeki yeşil kararmıştı. "Belki ben de bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorumdur."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cameron

"Üniformalar bunlar mı?"

Başımı salladım. "Aynen öyle."

Adalyn, "Ama- Ama onlar-" diye mırıldanmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Seksenler temalı bir partiye gidiyorlarmış gibi mi görünüyorlar?"

"Evet." Onu bir hıçkırık terk etti ve ben de bu mağlup hıçkırığa katılmadığımı söyleyemezdim. "Ne zaman-"

"Josie erkenden geldi. Elinde hediyelerle geldi."

"Ama nasıl-"

"Annesi ve ekibiyle ilgili hikayeyi hatırlıyor musun?" Adalyn'in gözleri büyüdü ve ben de başımla onu onayladım. "Evet. Bunlar kullandıkları üniformalar. Tanrı bilir onları neden bu kadar uzun süre sakladılar."

"Onlar bile-"

"Yıkanmış mı? Evet," dedim. "Josie'nin söylediği ilk şey buydu." Adalyn'in gözleri kısıldı. "Şimdi de zihin mi okuyorsun?"

"Hayır." Ama onunkinin nasıl çalıştığını anlamaya başlamıştım. Alana dağılmış olan kızlara doğru döndüm. "Artık yapabileceğimiz bir şey yok."

"Bu benim hatam," dedi Adalyn yanımdan. "Onları önceden kontrol etmeliydim. Tıpkı söylediğim gibi. Ama Josie istediği zaman çok inandırıcı olabiliyor." Eliyle işaret etti. "Yenilerini ne kadar hızlı sipariş edebileceğime bakmam gerekecek. Ama bunun için her şeyi ayarlamamız gerekiyor. Formalar, şortlar, çoraplar, tekmelikler, kramponlar, spor ayakkabılar değil. Bir renk şemasına ve numaralar için bir stile ihtiyacımız var. Her şeye ihtiyacımız var. Belki ben-" Bir duraklama. "Aman Tanrım. Chelsea o tütüyle ne yapıyor? Ya diskalifiye ederlerse? Ya-"

"Sevgilim-"

"Adalyn."

"Adalyn," diye yumuşadım, sırf daha fazla sinirlenmesin diye. Şu anda fazladan bir şımarıklıkla uğraşacak enerjim yoktu. Grovesville Bears'ın kasabaya getirdiği kalabalık beklediğimden daha büyüktü ve bu beni rahatsız etmeye başlamıştı. "Bu sadece bir oyun, değil mi?" Yüzü aynı fikirde değilmiş gibi buruştu ama ben bir yumruk kaldırdım. "Chelsea lanet olası şeyi almayı reddetti, o lanet olası Siyah Kuğu ya da Maria'nın onu ikna ettiği yaşına uygun olmayan bir şey. Ama sorduğumda hakem bir olduğunu söyledi ve o da sadece bir çocuk. Hepsi öyle. Tütüleri ve formaları unutun ve oyunu başımı ağrıtmadan atlatmaya çalışın. Bu sadece küçükler ligi. Çocuk oyuncağı. Kelimenin tam anlamıyla."

Adalyn kaşlarını çattı ve aptalca bir an için bu işin peşini bırakacağını düşündüm. Belli ki yanılmışım. "Ama takım gülünç görünüyor."

İçimi çektim.

Devam etti, "Onlar savaşçı, heybetli görünmeliler. Heybetli. Ciddi. Mesele hepsinin pembe olması bile değil. Flames'in üçüncü formasını taraftarlar arasında çok popüler olan benzer bir renkle değiştirdik. Ama bu?" Elini uzattı. "Çirkinler, modası geçmişler ve takım... ciddiyetsiz görünüyor."

Aynı fikirde değildim. "Görmezden gelmeye çalış. Gözlerinizi kapatın. Uzaklara bak. Belki de git." Gözlerini bana dikti, ben de tekrar çimlere döndüm. "Artık yapabileceğin bir şey yok, o yüzden ya dırdırı kes ya da eve git."

"Haklı olduğumu biliyorsun."

"Başımın ağrıdığını da biliyorum."

"Şu diğer takıma baksana," diye üsteledi ama buna gerçekten gerek yoktu. Adalyn devam etti, "Minyatür bir MLS takımı gibi görünüyorlar. Koçlarının bile eşofmanları aynı." Bir duraklama. "Acaba onlara sponsor olan biri var mı?"

"Senin klasöründe evrenin tüm cevaplarının olduğunu sanıyordum," dedim kuru bir sesle, ama sağa dönüp Bears'ın koçuna doğru baktım.

Söz konusu eşofmanlı kadın sahanın öbür ucunda benimle göz göze geldi. Ona başımı salladım, hatta iyi şanslar dilemek için ağzımı açtım ama sonra gözleri kısıldı ve kolları göğsünün üzerinde kavuşturuldu. Kaşlarımı çattım. O da cevap olarak, "*Düşeceksin, kaltak!*" diye bağırdı.

"Bu ne lan?" diye mırıldandım.

"Dil," diye fısıldadı Adalyn yüksek sesle. "Çocukların yanında küfür etmeyi gerçekten bırakmalısın. Bu hiç profesyonelce değil."

Ona dönüp baktığımda telefonuna dalmış olduğunu gördüm. "Ama az önce bana sürtük dedi."

Adalyn'in bakışları bir an için ekrandan kalktı, kadının bulunduğu yöne baktı ve sonra iç çekerek dikkatini tekrar ekrana verdi. Parmakları cihazın üzerinde gezinmeye başladı. Sinir bozucu bir şekilde yazıyordu. Durakladı, telefonu kaldırdı ve fotoğraf çekmeye başladı. İkna olmayınca birkaç adım geri çekildi, telefonu ileri doğru tuttu ve yüzlerce fotoğraf daha çekti.

Ona göz kırptım. "Şu anda ne yapıyorsun? Oyun başlamak üzere."

Omuz silkerek yanıma döndü ve şimşek gibi yazmaya devam etti. "Bu nasıl bir soru böyle? Belli ki çalışıyorum."

"Bu hızla bir el tarak kemiğini patlatacaksın."

"Bacaklarımdaki bir kemik mi? Eğer öyleyse, değilim. Beyin fırtınası yaparken hızlı yazmaya alışkınım."

"Beyin fırtınası," diye yavaşça tekrarladım. "Ne için? Beni çileden çıkarmanın yeni yolları için mi?"

"Ha," diye kestirip attı. "Yeni formlar için. Ayrıca maçlara gelen insanlara dağıtmak üzere yeni logolu birkaç pankart da sipariş edebilirim." Bir an dudağını ısırды ve gözlerimi oraya çekti. "Notlarımın bir kopyasını sana iletebilirim. Pazartesi günü her şeyin üzerinden geçebiliriz. Antrenmandan sonra. Uygun bir zaman mı?"

Yaptığımız son toplantıyı hatırladım. Düğme patlayarak açıldı. Kokusu ciğerlerime dolmuştu. Lavanta sateni. Çenem sıkılmıştı.

Başını ekrandan kaldırmadan, "Bana öyle bakma, Koç," dedi.

Koç'u görmezden geldim. "Sana nasıl baktığımı nereden biliyorsun?" "Çünkü iki modda çalışıyorsun. Kendini beğenmiş ve sinirli."

Ağzımdan bir homurtu kaçtı. Muhtemelen haklıydı. "Çarşamba günleri buluşma konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Pazartesi toplantı olmayacak." Başparmağını aşağı yukarı kaydırarak etkileyici bir hızla uygulamalar arasında geçiş yaptı. "Fikirleri hizalamak için sıradan bir buluşma olacak."

"Bir araya gelmenin önüne *gündelik* kelimesini koymak onu daha az toplantı yapmaz, sevgilim."

İşaret parmağı ekrana son bir kez dokundu. Başını kaldırdı ve nihayet bana baktı. "Bana patron demeye ne dersin?" Kaşlarını kaldırdı. "Belirlenmiş hiyerarşik sistemlerin büyük bir hayranı değilim, ama sanırım burada bir istisna yapabilirim."

Şapkamın siperliğinin altından ona baktım. Saçlarını yine sıkı bir topuz yapmıştı. Ancak bu kez başının tepesindeydi ve yüz hatlarını güneşin altında daha keskin gösteriyordu. Takım elbisesi de geri gelmişti, bu seferki bejin soluk bir tonuydu ve blazer ceketin örtmemesini dilediğim mavi parlak görünümlü bir üstle eşleştirilmişti.

Muhtemelen şimdiye kadarki en şık haliydi. Giydiği topuklu ayakkabılar bile normalden daha yüksek görünüyordu. Adalyn bugün etkilemek için giyinmişti. Zavallı bir ruhun üzerinden buldozerle geçmeye hazırdı. Büyük ihtimalle ben. Yine de geçen gece verandadaki haliyle hoş bir tezat oluşturuyordu. Toz içindeydi. Yoga pantolonuyla. Saç telleri dışarı çıkmıştı. Adalyn'in hangi halini daha rahatsız edici bulduğuma hâlâ karar verememiştim.

Parmak uçlarımda altında yüzünü hissettiğimde avuçlarımdaki deri karıncalandı.

Sağ elimi uzattım.

"Yüzük nerede?" diye sorarak dikkatimi tekrar toplamamı sağladı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatığımı hissettim ama göğsümü sıvazladım. "Onu oyunlar için çıkarmaya alışkınım. Zincirle bağlıyım."

Yanakları kızardı ama bir şey düşündüyse de söylemedi. "Peki bu şapka da neyin nesi?" Bana şüpheli bir bakış attı. "Bu senin oyun görünümün mü? Sana uygun bir Coach eşofmanı sipariş ettiğimde şapka da alabilirim. Ön tarafına COACH (BURAYA İLGİSİZCE) yazmalarını isteyebilirim."

Gözlerimi ona diktim. "Yine neden buradasın?"

"Ben Yeşil Savaşçılar'ın menajeriyim, başka nerede olabilirim ki?" "Teknik alanda değil. Ben koçum ve bu da *benim* yedek kulübem."

"Teknik alan biraz geniş." Etrafımızdaki mütevazı alanı işaret etti. "Ve bana burada ihtiyacın var. Park yerinden gelirken Bears'ın koçunun size komplo kurduğunu duyduğuma eminim." Omuz silkti. "Eğer gizemli bir şekilde ortadan kaybolursan, yerine bakacak birini aramak zorunda kalmaktan

gerçekten nefret ederim... diyelim ki

tribünlerin arkasındaki kimsenin girmeye cesaret edemediği çalılık alan." Bir duraklama. "Ona herhangi bir fikir verdiğimden değil."

Adalyn'in benimle dalga geçtiği fikrine bu kadar kapılmamış olsaydım, muhtemelen bir kahkaha atardım. "Beni ondan koruyacağını mı söylüyorsun?"

"Kendini beğenmiş gibi bakma," diye homurdandı Adalyn, yüzüme bile bakmadan. "Sen benim tek çalışanımsın, Koç."

Bir homurtu ile bunu ona bıraktım ve yüzümü öne çevirdim. Kısa bir süre sonra hakem oyunun başladığını belirten düdüğünü çaldı.

Öne doğru bir adım attım ve ellerimi kızlara doğru birkaç kez çırpıttım.

"Pekâlâ.

Askerler, Yeşil Savaşçılar!"

Çimlerin üzerindeki her Savaşçı başını bana doğru çevirdi. Top yuvarlandı. Hepsi bana göz kırptı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Adalyn yanımdan. "Ne yaptın sen? Neden hareket etmiyorlar?"

Elimle diğer tarafı işaret ederek kızlara "İleriye bakın," diye talimat verdim. "Bana bakmayın," diye bağırarak topun yönünü işaret ettim. Ancak Yeşil Savaşçılar tepki verdiğinde, diğer takımın topu çalıp sahayı boydan boyaya geçmesini engellemek için çok geç kalmışlardı.

Maria filedeki pozisyonundan kaşlarını çattı. Ama Maria neden kaledeydi? Juniper bizim kalecimizdi. Juniper hangi cehennemdeydi? Kahretsin. Lanet olsun. Adalyn'e kendimi o kadar kaptırmıştım ki-

Ayıların forveti tekme atmak için bacağını geri çekti. Maria döndü, dikkati dağılmış bir şekilde bana doğru el salladı. Hayır. Adalyn'e doğru.

Onu uyarmaya başladım, "Dikkat et-"

Ama top kalenin arkasına çarptı ve gülümseyen Maria'nın üstünden hedefsizce geçti. "Gol," diye bitirdim.

Tribünler alkışlarla inledi. Mütevazı skor tabelası değişti. GREEN WARRIORS: 0 - GROVESVILLE BEARS: 1.

Hızlıca omzumun üzerinden baktım, gelen coşkulu kalabalık karşısında şok oldum.

Şehir dışındaydım. Yeşil Savaşçılar evlerinde oynuyorlardı ve birkaç ebeveyn dışında tanıdığım tek yüzler Josie, Diane ve Gabriel'di. Kabul ediyorum, şehirde dolaşıp arkadaş edinmiyordum ama tribünlerde neredeyse hiç yeşil yoktu. Hepsi kırmızı ve beyazdı.

Bakışlarımla bir kadın karşılaştı, gözleri tanıma olmadığını umduğum bir şeyle parlıyordu. Döndüm ve şapkamı aşağıya çektim.

"Endişelenmeyelim," dedi Adalyn kalabalık sakinleşip oyun yeniden başladığında. "Bu sadece bir gol. Önümüzde daha çok maç var. Daha fazlası var-"

Adalyn'in sözleri Chelsea'nin Ayılardan birinden topu çalıp koşmasıyla aniden kesildi. İkimiz de aval aval çocuğa baktık, o güne kadar tütü giymiş bir çocukta görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu.

Chelsea Yeşil Savaşçılar'ın ceza sahasına yaklaşırken Adalyn, "Ne yapıyor?" diye fısıldadı.

Ama cevap veremedim. Sadece Juniper'in uzaktan bir şeyler bağırmasını ve Chelsea durmayınca peşinden koşmasını izleyebildim. Tütü giyen ortaokul öğrencimizin umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Adalyn bir şeyler mırıldandı, sonra daha net bir şekilde, "Aman Tanrım, bir şeyler yap Cameron. Yanlış yöne gidiyor."

"Yapacak bir şey yok hayatım," diye cevap verdim bir yudum havayla, tam da Chelsea bir Aourish ile topa vururken. "Hiçbir şey o çocuğun ofsayttan gol atmasını engelleyemezdi."

Grovesville'deki kalabalık yine yüksek sesle tezahürat yapmaya başladı. Teknik olarak gol atmamış olsalar bile, gol goldü. Bakışlarımı ileriye ve şapkamı aşağıya doğru tuttum, ensemdeki o tanıdık vızıltı tribünlerden gelen her alkışla daha da artıyordu. Bu sadece kendi kalelerine attıkları bir gol değildi, tam anlamıyla bir kaostu.

Bütün haftayı Adalyn'in strateji oluşturma çabalarını reddederek geçirmiş, önerdiği her şeyin abartılı olduğuna gerçekten inanmıştım. Hâlâ da inanıyordum. Ama her nasılsa, oyun yeniden başladığında ve kızlar çimlerin üzerinde koşuştururken tek düşünebildiğim kırmızı ciltti. Diğerini de.

Acaba orada beni bu konuda uyaracak bir şey var mıydı diye düşündüm. İyi ya da kötü, takımın koçuydum ve ben... kalecim sahanın ortasındayken ve orta saha oyuncum bir OG atmışken iyi bir iş çıkarmadığım açıktı.

Göz ucuyla Bears'ın koçunu gördüm. Hoşuma gitmeyen kendini beğenmiş bir ifadeyle doğrudan bana bakıyordu. Bakışlarımı tutarak, elini kaldırdı.

Birinciler, onları gözlerinin altına götürüyor ve olmayan gözyaşlarını siliyormuş gibi yapıyordu.

Ona boş boş baktım. Bu kadın, kariyerim boyunca muhtemelen onu solgunlaştıracak şeylere katlandığımı bilemezdi. I-

Adalyn'in ileri atılmasını izledi.

"Ref!" diye bağırdı. *Bağırdı*. Birkaç kişinin başını döndürdü. "Sportmenlik dışı davranış bir çocuk koçu için hoş bir görüntü değildir."

"Hanımefendi," diye uyardı hakem - saçma sapan bir tavrı olmayan bir kadın - çimlerin üzerindeki yerinden. "Derhal saha kenarına dönün."

Karşı sıralardan kahkahalar yükseldi ve Adalyn döndü. "Belki de *küçük* takımı için daha fazla endişelenmeli." Ayıların koçu ona öyle bir bakış attı ki midemde bir şeylerin dönmesine neden oldu. Sesini alçalttı, "Evine git *prenses*."

Prenses.

Bu kelime dikkatini vermeyenler için anlamını yitirmişti ama Adalyn ve benim için öyle değildi. "*Affedersiniz*," diye ciyakladı Adalyn, sesi bir oktav yükselmışti. Yönünü değiştirdi

Koçun yönlendirmesiyle. "Tüm saygımla, hanımefendi, ben-"

Kolumu uzattım ve yanıma yapışana kadar onu kendime doğru sürükledim. Lavanta kokusu tam burnuma çarptı. "Kesinlikle olmaz, sevgilim."

Adalyn'in bir an için dikkati dağılmış gibiydi çünkü cevap vermesi biraz zaman aldı. "Bana prenses dedi," dedi sonunda. Boğazım bir an için tıkanı. Benim de öyle. "Ve seninle ve takımla alay ediyor. Buna izin vermeyeceğim."

Göğüs kafesimin içinde bir şey yumuşadı ve beni yatıştırdı. Ama bu savunma saldırısı beni hem şaşırtmış hem de anonimliğimi korumamı sağlamıştı ve etrafta oldukça büyük bir kalabalık vardı. "Bilemiyorum patron. Bence daha büyük insanlar olalım ve onu görmezden geelim."

Vücudundaki gerginliğin kaybolduğunu *hissettim*. Kolum hâlâ ona sarılıydı. "Az önce bana patron dedin."

Ben de öyle yaptım. Meraklı gözleri kontrol etmek için çevremizi hızla araştırdım. Diğer koç hariç herkesin dikkati oyuna dalmış gibiydi. Ah, lanet olsun. "Daha önce endişelenmememiz gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun?" Başını salladı. "Bence endişelenmeliyiz."

"Yine de hakemin o kadını uzaklaştırmasını sağlayabilirim, biliyor musun?" diye araya girdi. Ama sesi daha yumuşaktı. Daha sakindi. "Ben ikna ediciyim. Ayrıca PRO'da çok önemli insanlar tanıyorum."

Bir kıkırdama kaçtı. Bu ilk değildi ve son da olmayacağını anlamaya başlamıştı. "PRO'daki bağlantılarının burada bir önemi olduğunu sanmıyorum, hayatım. Bu küçük bir ilçe ligi." Homurdandı ve kolum kaydı, parmaklarım çaresizce ileri uzandı ve bırakmadan önce gözüme kestirdiğim bluzu okşadı. Saten gibi hissettiriyordu. Şikâyet etmedi. "Pazartesi buluşalım."

Göğsü bir nefesle genişledi ve konuştuğunda sadece tek bir kelime söyledi: "Neden?"

Biliyorsam ne olayım, gerçekten. "Görünüşe göre yapacak işlerimiz var."

Adalyn bir an tereddüt etti ama sonra o nefret ettiği ayakkabılarının ucu botlarıma değene kadar yaklaştı. Çenesini kaldırıp beni değerlendirdi. Burnunun kenarında küçük çiller vardı. "Anlıyorum," dedi yavaşça. "Belki de üçüncü bir modun vardır. Kendini beğenmiş ve sinirli olmanın dışında."

Biliyordum.

Ve ben nasıl olduğunu bilmeden, o düğmeye basılmıştı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Adalyn

"Sevgili Green Oak gönüllüleri," dedi Josie kollarını açarak. "Green Oak'ın her yıl düzenlediği BBBBL ya da hepimizin bildiği adıyla Göl Kenarında Bira, Barbekü ve Boogie etkinliğine hoş geldiniz."

Diane ilk sıradan boğazını temizledi.

Josie'nin gülümsemesi gerginleşti. "Evet, Diane?"

"Neden adını yine değiştirdik?" diye sorarak Josie'nin dudaklarının gerilmesine neden oldu. "Bunun göl kenarındaki yaz sonu partimiz olması gerekiyordu. Haftalar önce olmalıydı, her yıl olduğu gibi Ağustos'un son haftası." O parlak sarı kafa tribünlere doğru döndü. "Sosisli sandviçler ya da mini donutlar nerede? Biradan daha fazlasını da servis ediyoruz. Ve hazır başlamışken, *boogie* ile ne demek istediğinizi hâlâ anlamadım."

Josie, umduğu kadar neşeli olmayan bir kıkırdama çıkardı. tahmin etmek zorunda kaldı. "Diane, bahar konseyi toplantımız sırasında biraz dikkat etseydin, önümüzdeki sezonlar için bazı şeyleri renklendirmeye çalıştığımızı hatırlardın. Bilirsin, eğlenceli ve akılda kalıcı isimleri olan etkinliklerle ilçenin dört bir yanından daha fazla insanı buraya çekmeye çalışıyoruz. Bu nedenle boogie, bu nedenle barbekü, bu nedenle butik bira ve bu nedenle"-sesi yükseldi "isim değişikliği."

Diane, "Ama orada bir coPee kabini var," diye karşı çıktı. "Ve yaz sonu partimiz bir taneydi. Kendi adıma söylemem gerekirse, ilçedeki en iyi partiydi. Diğer kasabalardan gelenler için neden çekici olmamız gerektiğini anlamıyorum."

Josie, değişimin neden iyi olduğuna dair yeni bir söyleme başlarken yüzündeki tüm ifade gerildi.

Yanımda duran adam uzun ve derin bir nefes vererek dikkatimi çekti. Elini saçlarına götürmüştü ve başının yanından aşağı doğru sürüklüyordu.

Şimdiye kadar Cameron'ın anlattıklarından birkaçını biliyordum. Burada olmaktan mutlu değildi ve dünkü maç sırasında onu izledikten sonra, bunun getirebileceği insanlar yüzünden olduğunu tahmin edebiliyordum. Kalabalık her kıpırdandığında yüzünü buruşturuyordu.

"Bu boogie kısmı, değil mi?" Ona kısık bir sesle sordum.

Sorum Cameron'ı şaşırtmışa benziyordu çünkü bana baktığında kaşlarını çatmıştı. "Evet."

Bu kadar nefret ettiği halde neden kendini bu duruma soktuğunu merak ediyordum. Gerçekten de onu ifşa edeceğimi düşünmüştü. Suçluluk duygusu midemde dönüp duruyordu. "Josie dans etmemizi önerecek kadar ileri giderse, buradan giderim."

"Biz mi?"

"Gönüllüler," diye açıkladım, bir sıcaklık dalgasının boynuma tırmandığını hissettim. Cameron'ın kollarının beni sardığı görüntü zihnimde şekillendi. "Gerekirse ormanda saklanırım. Josie ormanın perili olabileceğine dair çok rahatsız edici şeyler söyledikten sonra bile. İşte bu gece o kadar kötü takılmak istemiyorum."

Cameron homurdandı.

"Buradaki herkes içinde buna inanacağınızı düşünmüştüm."

İfadesinde bir eğlence belirdi. "Peki neden hayatım?"

"Çünkü sizin gibiler şans ritüellerine ve juju gibi şeylere inanır," diye omuz silktim. Ona yüzüğü zincire takmasının kısmen bununla ilgili olup olmadığını sormak istedim. "Maçlardan önce en saçma şeyleri yapan oyuncular gördüm."

Cameron'ın gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi bir an yüzümde dolaştı. O aptal Aush geri döndü. "Bütün futbolcular aynı değildir." Öne doğru dönerek arkasını döndü. "Eğer bu gece bana iyi davranırsan seni yürüyüşe çıkarır ve hayaletlerin olmadığını gösteririm. Ama o lanet ayakkabılarla gelemezsin."

HuPladım. "Eğer iyi davranırsam-"

Josie aniden önümüze geçerek, "Siz ikiniz bira görevinde olacaksınız," dedi. "Görünüşüne bayıldım Adalyn. Ama şu blazer ceketten biraz daha kalın bir şey getirdin mi? Göl kenarında geceleri sıcaklık gerçekten düşer. Bu yüzden broşürde kat kat giyinerek gelmenizi söylüyoruz."

Kendime baktım. "Bu tüvit. Bir olacağım."

"Pekâlâ o zaman," dedi ellerini çırparak ve arkasını dönerek. "Beni takip edin lütfen. Size istasyonunuzu göstereyim." Biz de arkasından gittik.

"İnsanlar

BBBBL'ye kaydolan kasaba henüz eğlenemeyecek." Üzerinde JOSIE'S JOSTLER yazan bir standın önünde durdu. Kaşlarını çatı. "Şuradaki bebek benim butik bira girişimim. Hâlâ isim üzerinde çalışıyorum."

Cameron nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Yani..." Tereddüt ettim. "Bu akşam servis edilecek birayı siz mi yaptınız?"

"Evet, hanımefendi." Yüzünde her zamankinden daha büyük bir sırıtış belirdi. "Bu puslu bir IPA. Aylardır tarifi mükemmelleştirmeye çalışıyorum ve sanırım bu o. Denediğinizde bana söyleyebilirsiniz." Göz kırptı. "Tamam, bu kadar gevezelik yeter. İnsanlar yakında gelecek ve tüm gönüllülerin hazır olmasını istiyorum." Tepesinde kilitli bir cihaz olan bir varili işaret etti. "Bunlardan birini hiç kullandın mı?"

"Evet," diye cevapladı Cameron ben daha bir şey söyleyemeden iç çekerek. "Ve musluk düzgün vidalanmamış."

Bu gece giydiği Aannel ceketinin kollarını sıvadı. Gözlerim ön kollarına kaydı ve hemen kıvrılmış koldan dökülen ve tenini kaplayan mürekkebi fark ettim. Bu manzara karşısında göğüs kafesimle midem arasında bir yere bir şey saplandı, sadece meraktan kaynaklanmayan bir şey. Cameron'ın elleri namlunun tepesine indiğinde daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim.

Ön kollar, küçük parçalar ve parçalar kararlı hareketlerle vidalanıp takılırken esnetildi.

Yanaklarımı okşadım. Sıcaktılar. Ve ben-

Aman Tanrım. Neler oluyordu? Hiçbir zaman el emeğiyle çalışmamıştım. Ya da dövmelele.

Ya da ön kollar. Ya da bu konuda Aannel.

Yanıma gelen bir dirsekle irkildim.

Josie'nin soluk mavi bakışları muzip bir ifadeyle bana çevrilmişti. *Ağızından salyalar akıyor*, diye mırıldandı. Gözlerim dehşetle açıldı ve elim ağzıma gitti. Yüksek sesle kıkırdadı ve Cameron bize sorgulayan bir bakış attığında ayıldı ve "Bununla ilgilendiğin için teşekkürler, Cam" dedi.

Cameron'ın cevabı omuz silmek oldu.

"Tamam, Josie'nin Jostler'ının emin ellerde olduğunu bildiğime ve Cam, Ada'ya musluk sisteminin nasıl çalıştığını gösterebileceğine göre, doğrudan konuya gireceğim." Josie'nin eli siyah metalik bir kutuya doğru havada asılı kaldı. "Gelen herkes girişte yiyecek ve içecek jetonları alacak, yani tek yapmanız gereken

bir jeton alıp bira ikram etmektir. Eğer bahşış vermeye hevesli birileri çıkarsa, onlara sıcak içecek standının yanında keçi şeklinde bir kumbara olduğunu söylersiniz. Ben orada olacağım. Tüm bahşışler gelecek yılın BBBBL bütçesine aktarılacak. Sorusu olan?" Bir an bekledi ama ağzım açıldığında, "Soru yok, mükemmel! Şimdi ızgara istasyonuna gitmem gerekiyor. Gabriel daha önce ev yapımı vegan köfteler hakkında çok rahatsız edici bir şey söyledi. İyi eğlenceler ve"-o muzip bakışı geri döndü-"bağ kuruyormuş gibi yapmak için burada olduğunu unutma. Diane bugün ekstra dikkatli, bu yüzden size ekstra sıkı olmanızı öneririm."

Josie, yüzümün pancar gibi kızarmasına neden olan müstehcen bir göz kırpışla bana doğru koşarak uzaklaştı.

"İyi misin?" Cameron sordu.

"Elbette," diye cevap verdim, etraftan dolaşp o son derece dikkat dağıtıcı ön kolların görünmeyeceği bir yere kuruldum. "Düşünüyordum da Josie'ye boogie olayının ne hakkında olduğunu sormayı unuttum." Para kutusuyla meşgul oldum. "Peki musluğu nereden biliyorsun?"

Cameron'ın onlu yaşlarının sonlarında bir barda çalıştığı ortaya çıktı. Ayrıca ilk kontratını imzalamadan önce yazlarını mümkün olan her işte çalışarak geçirmiş. Bu her şeyi açıklıyor. Ayrıca göğsümdeki küçük bir noktanın genişlemesine neden oldu.

Ama ben buna aldırış etmeyecektim. Çalışkan insanlara olan düşkünlüğüm yeni bir şey değildi.

Ayrıca gecenin boogie kısmının bir Green Oak grubunun yetmişli ve seksenli yılların şarkılarını yorumlaması olduğu ortaya çıktı. Josie'nin bas çaldığı bir grup.

Bir kadının yapabileceği şeylerin sayısı gerçekten büyüleyiciydi.

Bira yapmak dışında, bu da ortaya çıktı. Josie's Jostler'dan bir yudum almıştım ve o kadar pusluydu ki çiğneyebilirdim diyebilirim. Butik bira konusunda uzman değildim ve her zaman şarabı tercih etmiştim, ancak puslu bir IPA'nın böyle olması gerektiğini düşünmemiştim.

Katılımcıların pek de umurunda değildi. Josie's Jostler standı da diğerleri kadar kalabalıktı. Dolu kelimesini kullanmazdım.

Ama Cameron'ın işin çoğunu yapması ve beni göstermelik bir göreve ataması için yeterince meşguldü. Bu da ne yazık ki daha fazla kol sıvama, ön kol açma ve bardakları kaldırırken ve namluları değiştirirken kas Aexing'i gerektiriyordu. Bir noktada, ön kollarından birine -bileğinin solundaki o özel mürekkepli noktaya- o kadar çok ve uzun süre baktığımı fark ettim ki jeton toplamayı unutmuştum. Bu yüzden cebimden birkaç dolar çıkarıp bakmaya devam ettim.

İşte o zaman Aannel ceketinin gizli cebinden bir bere çıkarmıştı.

Artık Aannel'den, kasketlerden ve gizli ceplerden nefret ediyordum.

Bu yüzden doğaçlama sahneden "Boogie Wonderland "in ilk on beş notası duyulduğu ve çoğu insan gruba doğru kaydığı anda kaçtım.

Evet. Resmen saklanıyordum. Cameron'dan, boogie'den değil.

BBBBL tesislerinin uzak ucunda, gölün yakınındaydım ve Maria'nın yanında getirdiği bir değil iki keçi bana eşlik ediyordu. Ve eğer bir hayalet çıkıp beni ve keçileri ormana çekecek olsa, seve seve giderdim.

Brandy ayaklarımın dibindeki yerinden meledi. Ve burada bulunduğum on beş dakika boyunca bunu her yaptığında olduğu gibi, Tilly de karşılık olarak kıpırdandı.

"İkinizin de buna bir son vermesi gerekiyor," diye fısıldadım, iki baas daha alarak. "*Hayır.*

Sus."

Omzumun üzerinden kalabalığa bakarak yeşil gözlü, koyu renk sakallı ve bereli birini aradım. Ondan bir iz yoktu. Güzel. Bakışlarımı ileriye doğru çevirdim, tam bu sırada soğuk bir hava yüzüme çarptı ve beni kendime getirdi.

Tüvit takım elbise sahip olduğum en sıcak tutan giysiydi ama Josie haklıydı, güneş batarken en akıllıca seçim bu değildi. Gardırobumdaki hiçbir şey de öyle değildi.

"Ama sorun değil," diye mırıldandım nefesimin altında, Cameron'ın beresini düşünerek. Ve botlarını. Ve kot pantolonunu. Ve Aannel ceketini. Ve ne kadar sıcak olmalı. Belki de Outdoor Moe's'a gidip kendime bir bere almalıydım. Brandy başıyla bacağımı dürttü. "Biliyorum. Ben de bere giyebileceğimi sanmıyorum." Belki Aannel yapabilirim. İçimi çektim. "En azından gitmeden önce ceketini bırakabilirdi."

"Kim gitti?"

Neredeyse üzerinde oturduğum kayadan düşüyordum. "Tanrım," diye mırıldandım, başımı çevirdim ve birkaç metre solumdaki yastıklı Aannel dağını gördüm.

Cameron'ın kaşları aptal beresinin altında düğümlendi. "İsa gitti mi?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir başka hava akımı kelimelerimi durdurdu ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderdi. Kollarımı göbeğimin etrafında kavuşturdum ve ona omuz silktim.

Cameron benim tarafımdan gelen onay eksikliğini umursadıysa da bunu söylemedi. Bunun yerine bizi ayıran mesafeyi geçti ve tam yanıma yerleşti. Gözlerim aşağıya, kollarına kaydı. Tanrı'ya şükür kolları inikti. Ancak elleri bacaklarının arasında duruyordu. Rahat. Sert. Büyük. Serçe parmağındaki mühür. Ugh. Neyim vardı benim? Önümde duran bu adamın vücudunun her parçasına hiperlxate yapamazdım.

Cüssesine bakılırsa Brandy'den daha genç görünen Tilly, Cameron'ın yanına doğru koşarak dikkatini dağıttı. Açtı.

"Gidebilirsin," diye mırıldandım. İstedim, gerçekten. Çünkü ikimize de iyilik yapmış olacaktı. Eğer buradaysa ondan saklanamazdım.

"Sadece bir keçi," diye cevap verdi. Yogadaki sözleri de tam olarak bu değil miydi? "İki keçi. Ve biri küçük."

Aklıma söylediği başka bir şey geldi. *Bu hayatta hepimiz bir şeylerden korkarız.*

"Maria'ya onlara eşlik edeceğime söz verdim," dedim ona, sırf bunu düşünmeyeyim diye.

"Bana benden kaçıyormuşsun gibi geldi," dedi Cameron ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ve uzak duracağımı bildiğin bir yere geldin."

Boğazım düğümlendi, soğukla ilgisi olmayan yeni bir ürperti sırtımdan aşağı süzüldü. "Bana öyle geliyor ki birisi evrenin merkezi olduğuna inanıyor." Sıcaklık yüzüme geri döndü. "Müzikten uzaklaşıyordum. Fark etmediysen söyleyeyim, pek iyi değil."

Sanki bir işaretmiş gibi, müzik durdu ve kalabalık alkışlarla patladı.

Brandy ayaklarımın dibinde gerildi ve Maria'nın keçinin anksiyeteden muzdarip olduğu ve yüksek seslerle tetiklendiği hakkındaki sözlerini hatırlamamı sağladı. Tilly Cameron'ın yanından melediğinde sıcak bir omuz benimkine temas etti.

Küçük keçiden uzaklaşıyordu.

Boğazımı temizledim.

"Ben 1ne'yim," diye homurdandı. Ama gerçekten öyle değildi. Yanı ne kadar sıcak olsa da ve vücudumdaki soğukluk bir şekilde yatışsa da, yine de kendimi kötü hissettim. Anlamadığım bir nedenden ötürü kendimi sorumlu hissediyordum. Ağzımı açtım ama Cameron konuştu. "Bir süre bir çiftlikte yaşadım. Çocukken."

Oh. Bu bilgi sanki önemliymiş gibi kafamın içinde bir yere yerleşmiş gibiydi. Hatırlamaya değerdi. "İngiltere'de," dedim. Bu gereksizdi çünkü ikimiz de bunu biliyorduk.

Ama Cameron yine de başını salladı. "Yine de *büyükannem* nefret ederdi. Biz de şehre geri taşındık."

Büyükannesi tarafından büyütüldüğüne dair yorumunu hatırladım. Bu adamın ağzından çıkan her şeyi hatırladığımı fark ettim. "Siz ikiniz yakın mısınız?"

"Öyleydi," diye cevap verdi bana bakarak. "Ben Islington West için imza atmadan önce vefat etti."

İlk kulübü.

Cameron'ın gözlerine baktım, o anda yüzündeki ifadenin ne kadar açık ve çıplak olduğunu görünce biraz kayboldum. Yüzünde özlem vardı. Biraz da hüznü.

"Büyükannem ve büyükbabamla hiç tanışma fırsatım olmadı," derken kendimi duydum. "Annem aslen Kübalı ve ben doğmadan birkaç yıl önce ABD'ye gelmiş. Herkesi ve her şeyi geride bırakmış. Babamın ailesi... o küçükken ölmüş." Cameron'ın kaşları çatıldı. "Ben böyle bir bağ yaşamadım ama büyükannenin seninle gurur duyacağına yürekten inanıyorum." Yutkunduğumu hissettim. "Herkes gurur duyardı."

Başını eğdi, gözleri benimkilerden ayrıldı ve çok uzunmuş gibi görünen bir an boyunca yüzümün her yerinde dolaştı. Yüz ifadesinde yeni bir şey vardı. Üzüntüyle hiçbir ilgisi olmayan bir şey. Beni yerimden oynatan bir şey.

Cameron elini kaldırıp serçe parmağını göstererek, "*Büyükannem* İngiltere'ye cebindeki bozuk paralar ve pek de değerli olmayan bir avuç mücevherle geldi," dedi. "Bu onun en çok değer verdiği parçaydı. Babasına aitti ve on sekiz yaşına geldiğimde babam bana vermişti." Nefes verdi

burnundan, yavaşça. Sanki zamana ihtiyacı varmış gibi. "Ondan bana kalan tek şey bu, köklerim. Bu, siyah saçlarla dolu bir kafa ve kutlamalar ya da kötü günler için yaptığı bir ragù tarifi."

Orada, o kayanın üzerinde, sessizlik içinde, gölde yankılanan boogie ritimleriyle otururken içimden bir soru tsunamisi geçti. Ve Tanrım, hayatımda hiçbirini bu kadar çok sormak istememiştim. Cameron'dan saklandığımı ve ondan gerçekten hoşlanmadığımı unutmak istiyordum. Beni katlanmak zorunda olduğu sinir bozucu şımarık bir kadın olarak görmüyormuş gibi davranmak ve onun hakkında her şeyi sormak istedim.

"Harika saçların var."

Cameron kıkırdadı. Ve bu kıkırdama yardımcı olmadı. Bana bakma şekli de yardımcı olmadı.

Yüzümü başka yöne çevirdim, yüzümün derisi her ne hissediyorsam onunla yanarken bir ürperti daha beni tepeden tırnağa sarstı.

Omuzlarıma bir şey düştü.

Ağır, yumuşak ve sıcaktı. Aannel dolguluydu.

"Cameron-"

"Yapma," dedi başını sallayarak. "Hava soğuk. Ve bütün gece titredin."

Dudaklarım aralandı. Şikayet etmek istedim. Ama haklıydı ve bir kez olsun mücadele edecek enerjim olduğunu düşünmüyordum. Yorgun bir şekilde derin nefes aldım, kendimi ceketinin içine gömdüm. Ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum.

"Teşekkürler," diye nefes aldım, ne kadar inanılmaz derecede güzel koktuğunu görmezden gelerek. "Ben... sizin tarafınızdaki bu insani nezaket ifadesini takdir ediyorum. Ve kabul ediyorum."

Cameron iç çekti ve kendi sözlerini hatırladığını biliyordum. "Saçlarımdan harika olduğunu düşünmeni kabul ediyorum. Ben de öyle olduğuna inanıyorum."

Gülümsemeye başladım ve dudaklarım bükülürken Cameron'ın bakışları ağzıma kaydı. Uzakta müzik aniden durdu ve ardından yüksek ve gürültülü bir takırtı sesi geldi. Sanki bir enstrüman yere düşmüş ve paramparça olmuştu. İkimiz de dönmeye başladık.

Ama sıkıntılı bir baa sesi bizi durdurdu. Gürültülüydü ve bir o kadar da gürültülüydü. Ve aynı zamanda Brandy'ydi.

Her zamanki keçi aklını kaybediyor.

Kollarımı ona doğru uzattım. "Sorun değil Brandy," dedim yatıştırıcı olduğunu umduğum bir ses tonuyla. "Sen bir tanesin. Bu sadece küçük bir korkutmaydı. Ama iyisin, söz veriyorum."

Ama Brandy iyi değildi. Ve sakinleşmemiştir de. Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor ve patileri ileri geri yere vuruyordu. Zavallı hayvanın iliklerine kadar sarsıldığını anlamak için veteriner, zoolog ya da keçiler hakkında biraz bilgisi olan biri olmak gerekmiyordu.

Çaresiz, tekrar uzandım.

Brandy yana sıçradı, neredeyse üzerinde oturduğumuz kayaya dayanmış bir kütüğe çarpıyordu. Kör hayvanın kendine zarar vermesini engellemek için ben de hamle yaptım. Ama ıskaladım. Yine ıskaladım.

"Adalyn," diye uyardı Cameron, sesi tam arkamdaydı. "Bırak beni-"

"Hayır," diye araya girdim. Çünkü onlardan korkuyordu. Ondan keçiyi sakinleştirmesini bekleyemezdin.

Ben de arayışıma devam ettim, panikle Brandy'ye uzandım, ama- Aşağıya baktım ve endişe kaynaklı bir kaka izi buldum.

"Aman Tanrım," dedim karşı tarafa doğru yönelirken. Ama Brandy hâlâ perişan haldeydi ve bu yüzden de her yere kakasını yapıyordu. "Brandy," diye tekrar denedim, göz ucuyla Cameron'ın bana doğru koştuğunu gördüm. "Cameron, *hayır*," diye onu uyardım, bir elimi ona, diğerini Brandy'ye doğru uzattım. "Keçi," diye açıkladım, Brandy'nin nasıl döndüğünü ve beni bir adım geriye itecek kadar büyük bir güçle yanıma kafa attığını izlerken. "Kaka," diye ekledim, yumuşak bir şeye bastım ve ayakkabımın öne doğru kaydığını hissettim. "Aannel!" Mucizevi bir şekilde ceketini iki elimle kavrayıp havaya fırlatmayı başarak bitirdim.

Kıçımın üstüne düştüm.

"Tanrım, Adalyn," diye bağırdı Cameron. "İyi misin?"

"Bana ceketinin güvende olduğunu söyle," diye cevap verdim yerden, üstümdeki artık karanlık gökyüzüne göz kırparak. Hmm, güzel. "Ve ben birim. Keçi kakası darbeyi yumuşattı."

Diğer yandan takım elbisem? O kadar da değil.

Görüş alanıma bir kafa girdi. Dudakları kızgın bir şekilde somurtuyordu. Elleri kollarıma dolandı. Yanlara. Başıma. Boynuna mı? Bilmiyordum, çünkü bilmeden önce

Elleri nasıl ya da neredeydi, ayağa kalkmışım ve eller yoktu. "Hey," diye yakındım. "Ben 1ne aşağıdaydım. Bu kasıtlı bir yolculuktu."

Kaşları çatıldı. "Yıldızlara mı bakıyordum?" Denedim. Cameron'ın burun delikleri açıldı. "İyi. Düştüm. Ama kızamazsın çünkü Aannel'i kurtardım. Ve gerçekten yıldızlara bakıyordum."

"Ceketi siktir et-" diye başladı.

Ama arkasındaki bir şey dikkatimi dağıttı. Brandy. Suyu doğru gidiyordu. "Olamaz." Cameron'ın etrafından dolandım. "Brandy!"

Cameron bir şeyler mırıldandı ya da belki de bağırdı, bilmiyordum. Ve ben de umursamadım-umursayamadım. Kakasına bulandığım Brandy adındaki altı aylık kör keçinin boğulmadığından emin olmak için diz boyu buz gibi suya atlamakla meşguldüm.

Cameron Caldani ve aptal Aannel ceketinin beklemesi gerekecekti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Adalyn

Cameron'ın benimle çalışmaya karşı kayıtsız kaldığında sinir bozucu olduğunu düşündüysem, bunun nedeni Cameron'ın gerçekten işin içindeyken nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasıydı.

"İnatçılık ediyorsun," dedi bana o sinir bozucu kaşlarını çatarak. "Ben mi?" diye tersledim. "Renginden şikâyet eden sensin.

tam bir saat boyunca yeni üniformalar için şema. Dürüst olmak gerekirse, Smolder Blue, Northern Black veya Rocky Gray gibi renklerde teknik kıyafetler giyen biri için, çorapların hangi yeşil tonunda olması gerektiğine karar vermeye çok hevesli görünüyorsunuz."

Bir homurtu çıkardı.

Son bir saat içinde beşinci. Sanki bir ayı-adammış gibi.

"Şimdi ne oldu?" diye sordum. "Gerçeği söyleyerek moda anlayışını mı bozdum?"

"Üzerinde oturduğumuz şu lanet sehpa." Cameron koltuğunda kıpırdandı. "Düşündüğümde de kötüymüş," diye mırıldandı, sanki tribünlerin sert bir yüzeyden ve daha iyi günler görmüş demir bir yapıdan başka bir özelliği varmış gibi sağa sola döndü. "Haftada üç gün, tam iki saat boyunca burada oturmayı nasıl başarıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Ah, erkeklerin bir kadının acıya ve rahatsızlığa dayanma kapasitesinden şüphe etme cüreti."

Cameron kaşlarını çattı. "Acı mı?"

"Lütfen odaklanabilir misin? Bu konuyu bugün kapatmam gerekiyor. Pazartesi günü antrenmandan sonra görüşeceğimizi söyledik ama hiçbir yere varamadık. Çarşamba günkü toplantı da sonuçsuz kaldı. Şimdi Perşembe, ikinci maç önümüzdeki Cumartesi ve kızlar yine eski formalarla oynayacaklar. Aceleyi görüyor musunuz?"

"Pek sayılmaz," diye cevap vermeye cüret etti.

İşte bu beni çok kızdırdı. "Hazırlamam gereken raporlar ve yaratmam gereken bir başarı hikayesi var. Bunun için kontrol ettiğim bir anlatıya, takıma dikkat çekmek için bir sosyal medya varlığına, Altı Tepe'yi kazanmak için bir stratejiye ve düzgün, güncel sponsorlu formalar giymiş bir takıma ihtiyacım var. Şu ana kadar bunların hiçbirine sahip değilim."

"Ben varım."

O aptal kızarıklık geri döndü ve ben de ona yumuşak bir bakış attım.

"Yaşasın."

Ancak ne kadar ironik olsa da, karnımın derinliklerine ağır ve beklenmedik bir şey yerleşti. Geçen Cumartesi günkü maç sırasında yaşanan ani fikir değişikliğinden sonra Cameron'dan gerçekten yardım almıştım. Bu hafta antrenmanı nasıl yönettiğindeki değişimi görmüştüm. Cameron çok daha az sabırlı ve çok daha iddialıydı. Otoriter. Ve beni şaşırtacak şekilde, Yeşil Savaşçılar olan kaotik takım isyan etmek ya da şikayet etmek yerine disiplinli görünecek kadar ileri gitmişti.

Zamanın yüzde onu kadar.

Cameron'ın iri vücudu tekrar kıpırdandı ve dizinin yan tarafı benimkine çarpınca beni şaşırttı. Daha az korkutucu ve daha cana yakın görünmek için giydiğim chino pantolonumun ince kumaşına teninin sıcak teması omurgamda beklenmedik bir ürperti yarattı. Bakışlarım, antrenmana giderken giydiği egzersiz şortu sayesinde çıplak olan dizine takıldı. Gözlerim yukarıya, dörtlüsüne doğru ilerledi. Kumaş yukarı kalkmıştı ve teni pürüzsüz görünümlü ve-

Ugh. Yine yapıyordum. Bu adamın vücuduna bakıyordum.

"Üşümüştün," dedi yanımdan. "Yine. Miami'de olmadığını ve bu Aimsy kıyafetlerinin yeterli olmadığını ne zaman anlayacaksın?"

"Üşümüyorum," diye yalan söyledim. Sadece bacağının kısa süreli temasından etkilenmiştim. "Sinirliyim. Kıyafetlerim de Aimsy değil." Kucağımdaki unutulmuş dosyayı kaldırdım. "Yeni uniformaların karar sürecine katılmak istiyorsan" -ve onun onaylamadığı ama benim yine de sipariş ettiğim eşofman takımına- "şimdi bir tanesine karar verimiz. Aksi takdirde, başka birinin katkısını arayacağım."

"Başka kimsen yok." Yoktu.

Josie ve belki de Büyükbaba Moe dışında, Green Oak'ta benimle çalışmak şöyle dursun, benimle konuşmak isteyen tek bir kişi bile yoktu. Diane hâlâ

PTA kanunsuzu olarak ikiye katlanıyor. Ama şikayet etmiyordum. Bir maskota saldıran ve internette Lady Birdinator adını kullanan sapıkla arkadaş olmak konusunda da tereddüt ederdim.

Telefonumu çıkardım ve mesajlar uygulamasını açtım. Cameron boynunu bükte. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Gözlerimi ekrandan ayırmadım, ne kadar yaklaştığını görmezden geldim ve Cumartesi günkü maç sırasında çektiğim fotoğraflardan birkaçını seçtim. "Gerçekten yardım edebilecek biri."

"Matthew," diye mırıldandı Cameron. "Bu senin *baban* mı?"

Bu beklediğimden daha fazla canımı yaktı. Cameron birden fazla kez şımarık olduğumu ima ettiği için değil, babama mesaj attığımda cevap vereceğini düşünmediğim için. Son günlerde ondan aldığım tek şey sekreterinden gelen ve enerji içeceği meselesinin incelendiğini bildiren bir mesajdı. Kısa bir kontrol bile etmedi. "O benim en iyi arkadaşım."

Matthew'a sormak aptalcaydı ama bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum.

Cameron gürültülü bir şekilde nefes verdi, tüm vücudu havanın çıkışıyla birlikte hareket etti. Dörtlüsünün yan tarafı benimkinin yan tarafına bastırdı. "Adalyn, ben-"

Telefonum çaldı.

"İşte böyle," dedim. "Hızlı. Verimli. Her zaman istekli."

Cameron homurdandı, ben de Matthew'un yazdıklarını yüksek sesle okumak için duymazdan geldim.

MATTHEW: WTF

AÇIKLA.

Hızlı bir kutlama *Ha'sı* çıkardım. "Gördünüz mü? İşte tam da aradığım katılım bu. Tartışma tutkusu."

Ama sonra aşağı kaydurdım ve...

Bu düşündüğüm kişi mi?

ORADA NE İŞİ VAR?

Bu bugün mü????

WTF ADALYN

Cameron Caldani (!!) ile birlikte olduğuna ve bana söylemediğine inanamıyorum.

Onun Kuzey Kıbrıs'ta ne işi var? Ne-

Hemen telefonumu kilitledim.

İyi bir önlem için, göğsüme götürdüm. Sakladım. Nasıl- Resimler. Cameron onların içinde olmalıydı. Tanrım. Parmaklarım cihazı daha da sıkı kavradı. Cameron'ın etrafta dolaşıp nerede olduğunu ele verdiğime inanmasını istemiyordum.

Kendimi açıklamak için bir şeyler düşünerek ona baktım ama Cameron dosyama dalmıştı. Kırmızı olana.

Göz kırptım.

Bunu bir zafer olarak kabul et, Adalyn.

Telefonumu çantamın derinliklerine ittim ve boğazımı temizledim. "Evet." Ona doğru yaklaştım. Bunun bir hata olduğunu fark ettim, çünkü tek hissedebildiğim ve koklayabildiğim Cameron'dı. Geri çekildim. "Sanırım stratejiye geçebiliriz, iyi fikir."

Bana bakmadan, "Zaten üzerinde çalışıyorum," dedi.

Biraz pasif-agresifti ama bir krizi önlemiştim, bu yüzden ona bunu verirdim. "Nasıl görünüyor?" diye sordum. "Oyun planı olarak aklında ne var? Karşı oynuyoruz-"

"Rockstone," benim için bitirdi. "Burada, küçük dosyanın içinde." Küçük değildi ama onu da bıraktım. "Planım, çocukların bu kez sağ tarafı işaret etmeleri."

"Bu iyi bir başlangıç," diye içtenlikle itiraf ettim. "Ama muhtemelen daha spesifik bir şeyi takip etmeye başlamalıyız. Her oyuncu için bireysel ihtiyaçlarını karşılayacak antrenman planları gibi." Bir elimi kucağına uzattım ve birkaç sayfayı çevirerek hazırladığım bireysel kartlara ulaştım. "Belki de biz-" Bakışlarının ağırlığını prolle'mde hissettim. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Cameron'ın başı eğildi ve konuştuğunda, ona doğru eğilmem sayesinde sözleri şakağıma düştü. "Cehennem dosyanda benim için de bir bölüm var mı?" Vardı. Ama kafamın içinde bir kutuya saklanmıştı. Şu anda kafamda başka bir şey mi var? Yüzü bana ne kadar yakındı. Geri çekildim. "Benim hakkımda böyle konuşma.

tek söyleyebildiğim "dosyam" oldu.

Cameron'dan derin bir kıkırdama yükseldi, sanki ben onun dürtebileceği eğlenceli bir şeymişim gibi.

"Bu çok verimsiz oluyor," dedim ona. "Bugünlük bu kadar yeter ve eve gidelim."

Tüm neşesi kayboldu ve omuzları neredeyse belli belirsiz de olsa çökmeye başladı. "Ada, sevgilim," dedi nefes vererek.

Ada, sevgilim.

Bu yeniydi. Bana hiç böyle bir şey denmemişti. Bu... müzikal ve güzeldi ve Cameron'ın bunu söylediğini duymak bana garip hissettirdi. Addy ya da Ads denmesi gibi değil ama farklıydı. Bundan hoşlanmayacağıma karar verdim.

Cameron'ın yüz ifadesi yeniden değişti, sanki bir şeylerin farkına varıyormuş, nihayet anlam kazanıyormuş gibiydi. Panikledim ama sonra cebinden telefonu çaldı ve bana kolay bir çıkış yolu sağladı.

Rahatlamış bir halde, cihazı ceketinin ön cebinden isteksizce çıkarışını ve ekranı kontrol edişini izledim. Doğruldu, tavrı anında değişti. "Buna bakmam gerekiyor. Bana bir dakika müsaade edin."

Ve işte böyle, hızla tribünlerden aşağı iniyordu ve ben de orada, o yontulmuş baldırlardaki kasların her adımında nasıl dans ettiğini izliyordum.

"Ve yine yapıyorum," dedim kendi kendime. "Onu süzüyorum."

Nefes verdim, Cameron'ın bıraktığı yerden dosyayı aldım ve kendime doğru çektim. Matthew'un mesajlarını düşündüm. Eğer şanslıysam, bir Aight'a atlayıp alnını imzalatmak için Cameron'ın kapısına dayanmazdı. Ya da Matthew'u tanıyorsam, kışının yanağını. Ya da-

"Merhaba!"

Cilt neredeyse elimden fırlayacaktı.

"Tüh," dedi Maria. "Sizi korkuttum mu Bayan Adalyn? Özür dilerim. Bazen çok gürültü yapıyorum."

Yüz ifademi hoş bir gülümseme olduğunu umduğum şekilde düzelttim. "Asla çok gürültücü değilsin Maria," dedim ve nedense aklıma annemin söylediği bir şey geldi. "Ve gürültücü olduğun için asla özür dilememelisin. Sana böyle hissettiren her kimse kulakları hassas olan odur."

Yüzünü buruşturdu. "Bu çok mantıklı." Yavaşça başını salladı. "Bu yüzden mi kafasının arkasına bakıyordun? Koç CamouAage'in kulaklarına mı bakıyordun?"

İçimi çektim. "Ben... hangi saç kremini kullandığını merak ediyordum. Saçları her zaman çok parlak ve ışıltılı görünüyor."

Kaşları alnının ortasında düğümlendi. "Hiç saç kremi kullandığımı sanmıyorum. Evin tüm duş malzemelerini babam alıyor ve Tony de saçlarım için bana yardım ediyor." Bugün saçlarını orantısız bir şekilde at kuyruğu yapmış olmasına baktım. "Belki babamdan bana bir tane almasını isteyebilirim."

Bana her zaman herkesten farklı davranan kıza baktım ve annesinden hiç bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştım. Bu beni ilgilendirmezdi ve bir çocuğa böyle bir şey sormak son derece uygunsuz olurdu, ama bu çocukta bilmek istememe neden olan bir şey vardı.

Tribünlerin köşesinden elinde bir kalasla bir genç çıktı ve dikkatimi bu düşünceden uzaklaştırdı.

"Evet," dedi Maria, ben arkasındaki beklenmedik manzaraya aval aval bakarken. "Tony ve babam malzeme kulübesi üzerinde çalışıyorlar. Yanlışlıkla kapıyı kırıp ortalığı nasıl dağıttığımızı hatırlıyor musun? Gelin, sizi tanıştırayım Bayan Adalyn. Sizi sevecekler, söz veriyorum."

Ne olduğunu anlayamadan Maria beni arkasından sürükleyerek ağabeyi ve babasının çalıştığı yere kadar götürdü.

Onlara ulaştığımızda Maria elimi tuttu ve ben de yüksek sesle "Merhaba" dedim.

Tony, omzunda gördüğüm tahta parçasını bir tezgâha yerleştirmekte olan, kolları ve bacakları olan genç bir çocuk, elindeki şeyi yere bıraktı.

Babası küfretti.

Maria kıkırdadı.

"Çok özür dilerim," diye söze girdim.

"Tony'nin kulakları çok hassas," diye espri yaptı Maria.

Tony arkasını döndü. "Şunu kesmeye ne dersin, seni küçük canavar-" Beni fark etti, yüzü kıpkırmızı oldu. Boğulacak gibiydi. "Oh. Merhaba, hanımefendi."

"Tony'ye aldırma," diye cıvıldadı Maria. "Etrafta kızlar olunca böyle oluyor." Genç kızın gözleri büyüdü. "Hey, baba? Bu Bayan Adalyn, sana ondan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Adam çoktan tezgâhın etrafında dolaşmaya ve bir çift güvenlik eldiveni almaya başlamıştı. "Unutmak zor," dedi bana hemen kızını hatırlatan bir gülümsemeye. "Onun hakkında konuştuğu tek şey sensin." Elini uzattı. "Ben Robbie Vasquez, nihayet sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Elini tuttum ve sıktım. "Sizinle tanışmak da çok güzel Bay Vasquez."

Dilinden hafif bir kahkaha döküldü. "Lütfen, Robbie iyi." Elimi bıraktı ve eldivenlerini tekrar giydi. "Kasabadaki herkesin hakkında konuştuğu isme nihayet bir yüz koyabilmek güzel. Kendimi keçi partisi sırasında tanıtmayı çok isterdim ama ahırda acil bir durum vardı."

Maria elimi çekiştirdi, ben de ona baktım. "Carmen yemek yemiyor. Sanırım Sebastian haftalar önce kaybolduğu için üzgün."

"Carmen the... cow?" Cesaret ettim. "Ve Sebastian..."

"Horoz," diye cevap verdi Maria. "Sebastian Stan, adını Bayan Josie koydu. Benim doğum günü hediyemdi."

"Bu onlar olmalı." Robbie kıkırdadı. "Maria sahip olduğumuz tüm hayvanlara isim verilmesinden hoşlanıyor. Ama Carmen'in midesi şu anda iyi. Endişelenecek bir şey yok."

Ben daha fazla soru sormadan Tony utangaç bir şekilde bize yaklaştı. Yüzü hâlâ kızarmıştı ve gözleri yere bakıyordu. "Bütün tahtalar kamyon dan çıktı. Bir dakikalığına Josie'ye gidebilir miyim?"

Babası dilini şaklattı. "Peki," diye yumuşadı. Ve genç arkasını dönmekle vakit kaybetmedi. "Ama kız kardeşini de yanına al," diye ekledi Robbie, genci durdurarak. "Ve on beş dakika içinde dön. Üstler. Yapacak işlerimiz var."

Tony başını salladı ama bir kolunu uzatarak elini uzattı.

Maria koşarak kardeşine doğru gitti ve uzanan kola yapıştı. "Size bir brownie getireceğim Bayan Adalyn," diye seslendi omzunun üzerinden. "Sen de baba!"

Robbie güldü ama "*Gracias, bichito*" diye karşılık verdi.

İspanyolca kelimeler zihnimde yankılandı. Bir parçam bu bağlantıdan yararlanmak için cesaretlendi. Ne de olsa ortak bir noktamız vardı. Bir dil. Belki bir kültür de. Sorarsam öğrenebilirdim. Annem de böyle yapardı. Ama ben... ben nasıl yapacağımı bilmiyordum. Böyle durumlarda aklım karışırdı. Ya adam benimle İspanyolca konuştuysa ve benimkinin pek iyi olmadığını fark ettiyse? Ya benden olmadığım bir şey olmamı beklediye ve sonra hayal kırıklığına uğradıysa? Şimdilik benden sadece bir kez hoşlanmış görünüyordu.

Bakışlarım umutsuzca söyleyecek bir şeyler arayarak etrafta dolaştı ve bir alet kutusunun üzerine atılmış bir Miami Flames kapüşonlusu gördüğümde durdu.

"Hayranı mısınız?" Başımı sallayarak sordum.

"Tony öyle," diye itiraf etti, yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Çocuk futbol için deli oluyor. Televizyonda ya da telefonunda gördüğü her şeyi ve her şeyi izliyor." Başını iki yana salladı. "Açıkçası ben pek sporla ilgilenmem ama anneleri öyleydi. O, uh..." Gülümsemesi düştü. "Bu yönüyle ona çekmiş. Sanırım Maria da öyle."

Öyleydi. Anneleri öyleydi.

Uygun bir şey söylemek ve bu konuşmayı garip bir şekilde sonlandırmamak için kafamı tekrar zorladım. "Miami Flames için çalışıyorum," diye söze girdim. "Miami'nin pek de yakınlarda olmadığını biliyorum ama size bir maç için bilet ayarlayabilirim. Siz de bir gezi yapabilirsiniz. Flames playoPs'a ulaştığında Miami soğuktan kurtulmak için iyi bir mola olacaktır. Tabii gelirlerse. En iyi sezonumuzu geçirmiyoruz."

Neşeli, nazik adam garip bir şekilde sessizliğe gömüldü.

"Ben ekibin iletişim sorumlusuyum," diye açıklama gereği duydum. "Şey, ben... öyleydim. Geçici olarak izne ayrıldım. Ara verdim." Robbie kaşlarını çatı ve ben de ayaklarımı kaydırdım. "Sanki 1 kızarmışım gibi oldu ama kızarmadım. Üçünüze de iyi biletler bulabilirim, söz veriyorum. Biletlerin sahibi babam. O, uh-" Yutkundum ve Tanrım, bu adama neden saçmaladığımı bile bilmiyordum. "Andrew Underwood. Ben onun kızıyım. Yani teknik olarak ara vermiş olsam bile insanlar için bilet alabiliyorum.

Evet."

Robbie'nin yüz ifadesi kapandı. Hatta bir adım geri çekildi. "Ama adın," dedi. "Adım Reyes. Hiç düşünmemiştim-" Kendini durdurdu.

Ben... Ben onu kızdıracak ne söylediğimi anlamamıştım. Tüm kasabanın konuştuğu videodaki deli kadın olduğumu mu fark etmişti? "Annemin soyadını kullanıyorum." Ellerimi kavuşturdum, böylece bir şey söylemeyecektim. "Ve söz veriyorum, çocuklar benimle güvende. Bu-"

"Teklifiniz için teşekkürler hanımefendi," diye araya girdi. "Ama korkarım biletleri kabul edemem. Zaten rahat edebileceğimden daha fazla yardım aldık."

Hayırseverlik.

Bu terim beni olması gerekenden daha fazla etkiledi. Belki de Cameron'ı da aynı şeyle suçladığım içindir. Robbie'nin ve benim tepkilerimiz o kadar da farklı değildi. Yani o kadar da incinmemeliydim. Sadece nazık olmaya çalışmıştım. O Maria'nın babasıydı ve ben de onun ve çocukları için bir şeyler yapmak istemişim. Josie'den başka birinin de yanımda olmasından zarar gelmezdi. Nasıl bu kadar kötü bir şekilde geri döndüğünü anlayamıyordum.

"Bir sorun mu var?" dedi derin, aksanlı bir ses arkamdan.

O anda vücudumda bir şey oldu, rahatlama gibi bir şey. Cameron Caldani'nin orada olmasının verdiği rahatlama. Burada. Hiç mantıklı gelmedi.

Robbie'nin gözleri başımın üzerindeki bir noktaya kilitlendi. Ağzını açtı.

"Her şey lne," diye araya girdim. "Bay Vasquez'i rahatsız ediyordum ve İşini yapmasına izin verdim. Şimdi düşündüm de, kulübenin tamiratını hiç ayarlamadım. Josie seni aradı mı? Orayı temizlemek bana düşerdi ve ben de ilgilenmek isterim. Peki masraflar için kiminle görüşmeliyim?"

Robbie, "Her şey halledildi hanımefendi," diye cevap verdi. Yani gerçekten de *hanımefendiye* geri dönmüştük. "Ama-"

"Önemli değil," diye araya girdi Cameron. Yanıma geldi ve bana iyice baktı. Yüz ifadesi değişti. Gözlerinin arkasında bir şey parladı. Endişe mi? "Şimdi, hayatımı daha da karmaşık hale getirecek on beş adımlık ayrıntılı planının olduğu dosya nerede? Eve gitmek istiyorum."

Bay Vasquez'in kaşları kalktı.

Evet, endişe değil. Hissettiğimi sandığım rahatlama her ne idiyse, yanlış bir kararımış. Çok açık.

Çok ama çok sakın bir şekilde ve çok korkunç bulduğunu bildiğim o gülümsemeyle, "Biliyor musun?" dedim.

"Ne olduğunu bilmiyorum." Dudakları benimkileri yansıttı, eğildi. "Ama yine de bana söyleyeceksin, değil mi sevgilim?"

O aptal *sevgilim* geri geldi. Beni kızdırdı.

"Sen." Şok edici derecede sert göğsüne bir yumruk indirdim. "Gerçekten bir pislik olabiliyorsun."

Sol göğüs kafesine saplanan işaret parmağıma baktı. Bir kaşı kalktı. "Bence bundan daha iyisini yapabilirsin." Bakışları tekrar benimkilerle buluştu. İçinde bir meydan okuma vardı. "Bağlayıcına hakaret ettim. Yine. Biraz daha fazlasını hak ediyorum."

Öyle yaptı. Gözlerimi kısıtım, kelimeler dilimin ucunda dans ediyordu.

"Hadi sevgilim," dedi sesini alçaltarak. "Benim için içini dök."

Benim için mi? Kim olduğunu sanıyordu?

"Sen." Çenemi göğsüne sapladım. Öfke boğazımda düğümlendi. "O kadar sinir bozucusun ki yapamıyorum." Bir bıçak darbesi daha. "Seninle yapamam, seni inatçı, her şeyi bilen, huysuz adam!"

Cameron anlamadığım bir yüz ifadesiyle bana bakarken sözlerim havada asılı kaldı. Yüzünde hayal kırıklığı, kızgınlık ya da uzaktan yakından mutsuzluk yoktu. Aslında tam tersiydi.

"Huysuz ne demek?" Maria söyledi. "Büyükbaba Moe'nun kışına taktığı şey mi?"

Başımı yavaşça çevirdiğimde Maria ve Tony'nin döndüğünü fark ettim. Dokuz yaşındaki çocuk elinde yağ lekeli kahverengi bir kutu tutuyor, genç olan ise yüzünde saf bir dehşet ifadesiyle kız kardeşine bakıyordu.

Tony yüksek sesle, "Kapa çeneni Maria," diye fısıldadı. Ama sonra bize doğru döndü.

Ve gözleri Cameron'a takıldı. Gözleri genişledi.

"Neden?" diye devam etti, kardeşine bakarak. "Kıçlar hakkında konuşuyorlardı ve Koç Kisscam her zaman bir şeye kızmış gibi görünüyor."

Tony sessiz kaldı, yüzünde çok iyi tanıdığım şok ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Yıldızlara vurulmuş gibiydi. Çocuk Cameron'ın tam olarak kim olduğunu biliyor olmalıydı ve sanki ilk kez dışarı çıkıyormuş gibi görünüyordu. "Ona öyle deme," diye mırıldandı, kendine gelmeye başlamıştı. "O Cameron-"

"O sadece Cameron," diyerek bir adım öne çıktım. Genç kızın gözleriyle buluştum. Sesim biraz sert çıkmıştı. Boğazımı temizledim. "Ya da Koç Cam." Geri adım attım. "Ve gerçekten eve gitmeliyiz."

Bir süre sessizlik oldu.

Maria iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse ben de sinirlenirdim, eğer bu-"

Tony onun yan tarafını çimdikledi. "Kes şunu, kokuşmuş canavar."

"Hey!" Maria şikayet etti. "Ben bir canavar değilim! Ve bir gün Bayan Adalyn gibi bir patroniçe olacağım. Ve ona pis kokulu diyen herkese yaptığı gibi topuklu ayakkabılarımla kışına tekmeyi basacağım."

Göğsüm betonla doldurulmuş gibi hissetti ve ben... Tanrım.

Tüm ışık benden kaçtı.

Görünüşe göre en ufak bir provokasyonda çileden çıkaran erkeklere isimler takan, maskot kafalarını yırtan, haysiyet yerine eğlenceyi yücelten bir enerji içeceğinin yüzü olan ve keçi pisliğine düşen bir tren enkazından başka bir şey olmadığım halde birinin bunu nasıl ve neden söylediğine inanamadım.

Daha önce hiç kimse tarafından bu kadar sevilmemiş ya da takdir edilmemiştim. Maria'nın yaptığı gibi.

Sırtıma bir el dokundu ve neredeyse çok yumuşak bir sesle, "Hadi gidip eşyalarını alalım, sevgilim. Seninle arabana kadar yürüyeceğim," dediğinde gittim. Yürürken aynı elin düşüp sırtımı okşamasını sorgulamadım bile.

Hayattaki her şeyi sorgulamaktan ne kadar yorulduğumu anlamaya başlamıştım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adalyn

Yine Vasquez çiftliğindeydik.

Ancak bu sefer etrafta yoga matları ya da zıplayan ve meleyen AuPy çiftlik hayvanları yoktu. Bir Cuma akşamıydı, güneş çoktan batmıştı ve elimde sınırlı sayıda üretilen Manolo Blahnik ayakkabımı tutuyordum.

Cameron kamyonetinin motorunu durdurdu ve araçtan indi. Sözsüz bir şekilde ayakkabıyı işaret etti ve bana sorgulayan bir bakış attı.

"Topuk kırıldı," diye açıkladım eğlenmeyen bir ses tonuyla. Çünkü nasıl eğlenebilirdim ki? Bir elimle giyecek kadar aptal olduğum güzel, gösterişli stiletto'yu kaldırdım, diğer elimde topuk vardı. "Ben seni beklerken."

Gerçek şu ki, volta atıyordum. Çakıllı ve açıkça tehlikeli bir arazide. Ama o geç kalmıştı ve ben de... Bu geceki etkinliğin gerçekleşeceği ahıra tek başıma girmek istememiştim. Cameron Caldani iyi bir arkadaş değildi ama o daha az kötüydü.

Cameron kaşlarını çattı. Kaşlarını çattı. Sanki anlamamış gibi. İhtiyacım olan son şey tavidir. "Bana öyle bakma," diye kestirip attım.

"Ne gibi?" Nihayet aramızdaki mesafeyi geçti ve önümde durdu. Bakışları eğildi ve çıplak ayağımda durdu. İç çekti. "Belki o lanet şeylerle ortalıkta dolaşmasaydın. Ama bu sana daha önce söylemediğim bir şey değil."

"O lanet şeylerin içinde' mi?" Ayakkabılarım adına öfkeliydim. "Bunlar Manolo Blahniks." Sanki bu isim bir şey çağrıştırmıyormuş gibi dudakları aşağı doğru eğildi. Gevşek topuğu cebime ittim ve ayakkabının geri kalanını ayağıma geçirdim. "Bunların ne kadar değerli olduğunu bilmiyormuş gibi davranma. Yıllarca Los Angeles'ta yaşadın," dedim ona arkamı dönerek. "Jasmine Hill'le bile çıktın." İleri doğru yürümeye başladım. "Kimse bir moda markası elçisiyle çıkmaz."

ve bu ilişkiden değişmeden çıkar. Çoğu zaman yosun yeşili veya kaya grisi teknik pantolonlar giyen biri bile."

Cameron, bilinen tek ilişkisine ismiyle atıfta bulunacak kadar onun flört geçmişini bilmem hakkında bir şey düşündüyse de söylemedi. İyi oldu. Bir noktaya değinmek ve istediğimi elde etmek için kendimi bilerek ifşa etmiştim: sessizlik.

"Sana ahıra kadar yardım edeyim," dedi, aniden orada, tam arkamdaydı. "O kırık *Muz Tonik*'le yürüyemezsin bile."

Bu kadar sessizlik yeter. "Yardıma ihtiyacım yok. Sizin deyiminizle geçit törenine devam edeceğim ve sonuçlarını göze alacağım."

Bir kıs kıs gülme onu terk etti.

Bunu ve arkamda çok yakın durmasını görmezden geldim ve ahıra giden yolun geri kalanını topallayarak yürüdüm. Girişe vardığımızda kolu dışarı çıktı, o büyük avuç içi ahşap kapıyı benim için iterek açtı.

"Yaştan önce huy," diye mırıldandı şakağıma karşı.

Bunu da görmezden gelmeye çalıştım ama nefesinin tenimde yarattığı karıncalanma dalgası irademin sarsılmasına neden oldu.

Biri ciyakladı ve ben daha içeri adımımı atamadan bir kucakla sarıldım, sıkıldım, bırakıldım ve sonra ahıra çekildim.

"Nihayet buradasın!" Josie haykırdı. "Biz de sizi bekliyorduk." "Bizi oyaladılar," diye mırıldandı Cameron. "Mahvolmuş bir çift Manolos tarafından."

Ona bir bakış attım. Demek biliyordu. Bilmekten de öte. Onlara sadece Manolos diyenler vardı.

"İşte bu korkunç," diye mırıldandı Josie ve dikkatimi tekrar ona vermemi sağladı. Bir an aval aval baktım, giydiği sarı tulum dikkatimi dağıtmıştı. "Oh, tatlım, hayır. Çömlekçilik dersimizde bunu giyemezsin. Bu gece Çamurlu ve Kudretli dersi var ve boşuna öyle denmiyor."

"Ama kıyafetlerim lne," diye karşı çıktım, kendime bakarak. "Ve yemin ederim, eksik topuk beni o kadar da rahatsız etmiyor." Baldırlarımın ihtiyacı olmayan bir egzersizdi bu, ama gerekirse bütün gece parmak uçlarımda dururdum.

Josie kollarından birini benimkiyle birleştirerek bizi ileriye taşıdı. "Her an her şeyi yapabileceğine eminim, sen bizim süper patronumuz gibisin." Bu

zorlama gibi görünüyordu. "Ama o güzel bluzu mahvetmene izin vermeyeceğim. Ya da pantolonu. Zaten düşmüş olan ayakkabının üstüne olmaz. RIP." Başını çevirip omzunun üzerinden baktı. "Cam, tatlım, git gruba katıl. Bir dakika içinde orada olacağım."

Tatlım? Topuksuz uzvum sallanıyordu. Cameron ve Josie ne kadar tanıdık? Ve nasıl umurumda değildi. Ben buraya gelmeden önce de arkadaşlardı. Bu önemli değildi.

Ya da beni ilgilendiren herhangi bir şeyi.

Josie beni ahırın en ucuna kadar sürükledi ve bir anlığına ortadan kaybolmadan önce iki katlanabilir perdeden oluşan bir tür soyunma odasına itti. Geri döndüğünde gülümseyerek ellerime bir şey sıkıştırdı. "Hazır olduğunda dışarı çık."

Yere baktım.

Tulumdu. Pembe. Ve spor ayakkabı. O da pembe.

Büyüyen çamaşır yığınımı düşündüm. Düşen ayakkabım.

Tulum o zaman.

Gruba yeniden katıldığımda Josie, "Çok tatlı görünüyorsun," dedi. Bana şöyle bir baktı, yüzü aydınlandı. "Senin üzerinde benim üzerimde olduklarından çok daha iyi görünüyorlar. Biliyor musun? Onlar sende kalmalı."

Bunun doğru olduğundan şüpheliydim. Ödünç aldığım giysilere bir göz attığımda, kalçalarımı ve göğsümü de hissettiğim kadar sıktıklarını gördüm. "Çok naziksiniz. Teşekkürler."

"Elbette," dedi göz kırparak. "Çalışma masanız orada olacak. Tam ön tarafta." Sol tarafı işaret etti. "Bu arada o adamı fiziksel olarak sınıfın önüne sürüklemek zorunda kaldım." Onun bakışlarını gözlerimle takip ettim ve üzerinde minik papatyalar olan sarı bir önlükle kaplı geniş bir gövdeye rastladım. "Kaşlarını çatmasını engellemek için bir şey yapabilir misin?"

Gözlerim Cameron'ın yüzüne kaydı. Mutlu görünmüyordu. Asık suratlı ve çatık kaşlıydı ve bana ıslak bir kediye hatırlatıyordu. Bu bende gülümseme isteği uyandırdı. "Aslında gülümseyebileceğimi sanmıyorum. Sanırım bu onun yüzü."

Ağzının köşesi seğirdi.

"Cam?" Josie aşırı tatlı bir tonda konuştu. "Bir bebek gibi davranıp Adalyn'e çarkı nasıl kullanacağını gösterir misin? İlk kez çanak fırlatmadığını söylemiştin. Ve bugün gerçekten çok yoğun."

Etrafıma bakındım, ahırın içindeki geniş alanı ve bel hizasındaki masaların etrafında toplanmış küçük insan gruplarını gördüm. Gözlerim bu tarafa bakmıyormuş gibi yapan Diane'i gördü.

Josie'ye doğru döndüm. "Sanırım bu benim için biraz gelişmiş görünüyor. Ben acemiyim."

Josie kıkırdadı. "Bir çömlek bakiresi." Gülümsedi. Ürperdim. "Merak etme, emin ellerde olacaksın." Omuzlarımı çalışma masama doğru itti. Ve asık suratlı adama. "Hadi ama, cesaret her şeyi yener. Çömlekçiliği bile!"

İsteksizce Cameron'ın yanına gittim.

Gözleri kısıldı, çenesi kenetlendi. "Şirin tulumlar."

Josie arka planda bağırarak talimatlar vermeye başlarken ben "Önlüğün güzelmiş," diye cevap verdim. "Papatyalar gerçekten gözlerini ortaya çıkarmış."

Bir kahkaha attı.

Yüzümü ona döndüm ve bakışları tekrar aşağı indi. Hızlıca. Çok hızlı. Ama yakaladım. Tulumu çekiştirme dürtüsüne direndim.

"Peki, bunun nasıl çalıştığını biliyor musun?" Yüksek tezgahın üzerine monte edilmiş tekerleği işaret ettim.

Cameron'ın eli görüş alanıma girdi. Yan tarafındaki bir düğmeye dokunarak plakanın yavaşça dönmesini sağladı.

"Nasıl yapılacağını bilmediğin bir şey var mı?"

Cevabını düşünür gibi yaptı ve "Hayır" dediğinde kendini beğenmiş bir ifade takındı.

"Mükemmel!" Josie haykırdı ve sesinin ani yakınlığıyla beni şaşırttı. Ellerini çırpı. "Tekerleği döndürdün! Yaşasın!" Sonra tekrar koşarak uzaklaştı, monitör sesi olduğunu öğrendiğim sesiyle çömlekçiliğin ne kadar terapötik olduğunu övüyordu.

"Tanrım," diye fısıldadım göğsümü okşayarak. "Bunu nasıl yapabiliyor?"

Cameron cevap vermek yerine, "Görünüşe göre kanlı bir kâse fırlatıyoruz," dedi.

"Yaşasın," diye mırıldandım, onun çamur bloğuna uzanışını izlerken. Bakışlarım Cameron'ın ellerine, sert görünümlü uzun parmaklarına kaydı. Yüzüğünü çıkarmıştı. Sesimi alçalttım, "Bunu kendi başıma çözebilirim. Bu konuda okudum ve birkaç tane nasıl yapılır videosu izledim. Ev ödevimi yaptım." Elleri şeyi ikiye böldü ve bir yarısını top haline getirmeye başladı. "Ben ciddiym. Sadece izleyebilirsin. Ya da gidebilirsin."

Cameron elindeki kil topu tutarak kolunu bana doğru uzattı. "Topu tekerleğe sabitle."

Tereddüt ettim.

Bir çift orman yeşili göz doğrudan benimkilere bakıyordu. "Fazla düşünmeyi bırak ve topu benim için tekerleğe at, tamam mı?"

Yine suratı asıktı, ben de kili ondan aldım ve ağır bir gümbürtüyle tabağa bıraktım. Kaşlarımı çattım. "Dur bakalım, neden oturmuyoruz?" Etrafıma bakındım. "İzlediğim ve okuduğum her şeyi oturarak yaptım. Josie'yi çağırayım-"

"Ayaktayken atmak sırtınız için daha iyidir," dedi, sanki bu bir şeyi açıklıyormuş gibi. "Avuçlarınızı etrafına koyun ve kenarlarını yüzeye yapıştırmaya çalışın."

Dudaklarımı sıkıca bastırarak söyleneni yapmaya çalıştım, ancak her seferinde topa bastırdığımda tekerleğin plakasını döndürmeyi başardım. Cameron'a bir bakış attım, hayal kırıklığımdan zevk aldığını görmeyi bekliyordum. Başarısız denemelerim onu rahatsız etmemişti. Yüz ifadesi sakindi. Sabırlıydı. Bu bana kızlara nasıl davrandığını hatırlattı. Başını yana eğmiş, hâlâ bekliyordu. O zaman anladım ki ya kendi başıma çözmeme izin veriyor ya da ondan yardım istememi bekliyordu.

Beklenmedik bir düşünce ortaya çıktı. Ondan harika bir baba olurdu. O öfkeli, sert yüzünün altında sabır vardı. Nazik bir emir. İçime bir sıcaklık yayıldı- Aman Tanrım. Bu düşünce beni neden bu kadar etkilemişti? Neden bir şeyler hayal ediyordum? Çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

"İyi misin?" Cameron sordu.

"I..." Sesimin titrediğini duyduğumda yutkundum. Neyim vardı benim?
"Bunu yapamam. Tek başıma. Belki, belki, hmm, yardım edebilir misin?"

Cameron'ın avuçları hemen benimkilerin üzerine düştü.

Bir kez daha, teninin ellerimin arkasına dokunuşunu tüm bedenimde hissettim. Başımı kaldırdım ve masanın üzerinde onun gözleriyle buluştum.

"İşte böyle," dedi alçak bir sesle, avuçlarının topukları parmak eklemlerimin üzerine bastırıyordu. "Ellerimin baskısını hissediyor musun? Benim yaptığım gibi yap. Kilin verdiği hissi hisset."

Aşağıya baktım, kilin üzerinde birbirine kaynaşan ellerimizin görüntüsü karşısında şok oldum ve garip bir şekilde memnun oldum. Yutkundum, onun önderlik etmesine izin vermeye daha az isteksizdim ve önümdeki kontrollü hareketlerden daha çok büyülenmişim.

Sessiz bir baş hareketiyle, o hareketlerine devam ederken ben de elimden geldiğince zihinsel notlar almaya başladım.

"Bırak çark hareketle birlikte dönsün," dedi ve ben de kontrolün tüm kalıntılarını serbest bıraktığımı hissettim. Beni yönlendirmesine izin verdim. Ellerimi. Tamamen. "Yanlara bastırmalısın ki yapışsın." Tabak ellerimizin hareketleriyle döndü, sesi odaklanmış bir mırıltıya dönüştü. "Aynen böyle. Evet. Bu doğru."

Top 1 katına çıktığında bileklerimi kavradı ve ellerimi havaya kaldırdı. Boğazının derinliklerinde mırıldanarak çalışmalarımızı gözlemledi.

Bir sorun olup olmadığını sormak için ağzımı açtım ama çok geçmeden Cameron beni bıraktı ve eli kile doğru uzandı.

Topa vurdu.

Bir, iki. Üç kez. Ve ben-

Aman Tanrım. Cameron kile şaplak mı atıyordu? Kalbim karnıma düştü. Neden onun eline bakmaktan vazgeçemiyordum? Neden yüzüm, Aames yanaklarımı yalıyormuş gibi hissediyordu?

Ellerimden birini alnıma götürerek tenimin nasıl hissettiğini kontrol ettim. Bir şeye yakalanmış olmalıyım. Bu beni bu kadar ateşlendiremezdi.

Bu erotik değildi. Bu sadece kil.

Cameron daha sonra, "Gitmek için iyi görünüyor," dedi ve orada bile görmediğim bir sünger aldı. Bir kabın içinde ıslattı. "Merkezeleme işlemine başlayabiliriz."

"Merkezleme," diye tekrarladım titrek bir sesle.

Başını salladı ve adam süngeri hafifçe sıkıp birkaç su damlasının kilin üzerine düşmesine izin verdiğinde emin oldum. Hasta olmalıydım. Bana bir şeyler oluyordu. Aksi takdirde, ıslak parmaklarının kaygan malzemenin üzerinde kayma şeklini bu kadar müstehcen bulmazdım. Boğazım kurudu.

"Adalyn?" Sesi kafamdaki deliliğin içinden çıkmayı başardı.

Ona baktım. Kaşları kalkıktı. "Pedala bas, sevgilim." "Neye?"

"Tekerleği döndür," diye talimat verdi, sesi nazıktı, o kadar nazıktı ki yabancı hissettiriyordu.

Sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi. "Pedalla."

Dudaklarım titredi, temel şeylere dair kavrayışım kilin o beklenmedik derecede müstehcen görselleriyle sarsıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Cameron usulca içini çekti ve aniden harekete geçerek masanın etrafında dolaşmaya başladı.

Arkama yerleşti. "Bunu gerçekten zorlaştırıyorsun sevgilim," dedi ve ben daha yorumunu anlayamadan avuç içi kalçama indi. Güçlü parmakları bacağımı sardı ve dizime kadar indi. Artık uyuşmuş olan bacağımı kaldırdı ve ayağımın bir şeyin üzerine düşmesine izin verdi. O sıcak, iri el hafifçe bastırdı, vücudu bu hareketle hafifçe benimkinin üzerine geldi. "Bana yumuşak ve tatlı bakmayı bırak ve ayağınla pedala basmaya odaklan, tamam mı?"

Sarsılmıştım -Cameron'un vücudunun ve sözlerinin ani yakınlığından o kadar etkilenmişim ki, bastırmak yerine bacağımı öne doğru salladım ve pedala kontrolsüz bir güçle vurdum.

Tekerlek çok hızlı dönüyor, her yere çamur sıçratıyordu. Biz. "Tanrım," diye homurdandı Cameron, kollarını bedenime doladı, sanki beni sıçrayan çamurdan korudu ve bacağı hızla benimkinin yerini aldı. O şey yavaşladı. "Hafif bir hızda başlamalısın," diye talimat verdi, ağzı birkaç saniye öncesine göre çok ama çok daha yakındı. Tam şakağımın yanında. Bacağı tekrar hareket etti ve tam benimkine nasıl bastırdığını fark ettim. "Gördün mü?" diye sordu ama ben hiçbir şey görmüyordum. Cameron bana sarılmışken göremezdim. "Direksiyonun kontrolü bizde. Biz."

Biz.

Biz.

Nefes aldığımı sanmıyordum ama başımı salladım. O kadar hevesliydim ki başımın arkası köprücük kemiğine çarptı. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ben... dikkatim dağılmıştı."

Senin tarafından. Dokunuşun. Beni masanın kenarına sıkıştırma şeklin.

Cameron tekrar süngere uzandı ve çenesi yanağıma değdi. Nefesim kesildi.

Onunki şakağıma düştü. "Sen de benim düşünce düzenimi bu kadar kolay bozmamalısın."

Ya da. Yüzümdeki 1re boynuma doğru yayıldı, tulumun yakasına doğru sızdı. "Bunu ben mi yapıyorum?"

Cameron göğsünü gümbürdeten bir ses çıkardı. Ellerimi tuttu ve dönen kilin üzerine yerleştirdi. "İyi ortalanmamışsa," dedi, tabağın hızını artırdı ve malzeme tenimin altından kayarken avuçlarını benimkilerin üzerinde tuttu. Kalçasının içi benimkinin dışına baskı yapıyordu. Kendini bir fırın gibi hissediyordu. "Her şeyin dengesi bozulacak."

Ona başımı salladım. Ama artık dinlemiyordum.

"Yavaşça bastırın," diye talimat verdi, ellerimizi yukarı doğru ve ıslak malzemenin etrafında gezdirerek. "Kili bu şekilde sıkıştıracağız."

Yine *biz*. Ben... hoşuma gitti.

Ayrıca tekerleğin hipnotize edici hareketini ve Cameron'ın vücudunun benimkinin etrafındaki battaniye hissini de sevdim. Bu konuda çok fazla şeyden hoşlanıyor gibiydim. Hoşlanmamam gereken şeyler.

"Aynen böyle." Sesi şimdi inanılmaz derecede alçaktı ve göğsümün içinde hissettiğim aynı kaliteyi taşıyordu. Daha da yaklaştı, kolları beni içine çekti. "İyi iş, sevgilim. Aferin."

Bu basit övgü karşısında içimde bir şeyler kıpırdandı. Bunun daha önce de yaşandığının hayal meyal farkındaydım ama kalbim hâlâ çarpıyordu. Tıpkı Cameron'ınki gibi göğüs kafesime çarpıyordu ve bu iyi hissettiriyordu. O kadar iyiydi ki, biz çalışırken arkama yaslanıp başımı onun göğsüne yasladım.

Cameron'ın nefesi kulağımın hemen altındaki deriyi gıdıkladı. "Şimdi geri çekilelim," dedi, ıslak parmaklarımızı birbirine geçirerek ve bir elektrik akımı göndererek

kollarımı yukarı kaldırdım. Ellerimizi hareket ettirdi ve kil şekil değiştirdi. "Bu inanılmaz görünüyor."

G  s mdeki o yumuşak nokta kanatlarını  ırttı. Başparmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Cameron'ın a zından bir homurtu  ıktı.

Autter yoğunlaştı ve nefesimin kesilmesine neden oldu. Arkamı dönüp yüzüne bakmak istedim. Bakalım o da benim gibi hissediyor muydu? Ama yapmadım, bunun geçmesini istemiyordum. Henüz değil. O anın tuzağına düşmüştüm. Cameron'ın katı varlığı ve ellerinin verdiği his beni esir almıştı.

"Biriyle el ele tutuşmayalı uzun zaman oldu," diye yüksek sesle itiraf ettiğimi duydum. "Bu kadar basit bir şeyin hiç bu şekilde hissettirdi ini hatırlamıyorum."

Cameron'ın elleri bir anlığına benimkilerin üzerinde dondu. Sadece bir saniyeydi, belki daha az, ama görmüştüm. Hissettim. Tereddüt etti.

Vakumdan dışarı t k r ld m.

İşte böyle, artık sakın değildim. Ya da bu her neyse içinde huzurla kapana kısılmış değildim. Sıkı sıkıya tutmakla meşgul olduğum dizginler tekrar avucumun içine düştü. Burada, bunu benimle isteksizce yapan bu adama, uzun zamandır ellerimi tutan ilk kişi olduğunu söylüyordum. Bana daha önce hiç hissetmedi im bir şekilde hissettirdi ini. Sırada ne vardı? Matthew'un neredeyse on yıl önce bana attığı o tek satırlık cümlenin dışında hiç hava atılmadı ını mı söyleyecektim? Tek ciddi ilişkimin bir yalandan ibaret olduğunu mu? Bir zamanlar evlenme teklif etmeye hazır olduğunu düşündüğüm adamın beni hiçbir zaman babama ulaşmak için bir köprüden fazlası olarak görmediğini mi?

O çok frijit adamım. Çok sıkıcı. Gerçekten ucuz atlattım. Çok kötü, çünkü yaşlı adam nalları dikti inde muhtemelen paranın çoğu ona kalacak. Ama hayır. Bir yere kadar dayanabilirim.

Hayır.

Sanki ge iştirdi iniz yavan ve sıkıcı bir garnit rden başka bir şey de ilmişim gibi.

Ücretsiz kavrulmuş sebzeleri pas ge ece im, çok teşekkür ederim. Ama hayır.

Ben incinmemiştim. David'in hayatıma çok az şey katan bir ilişkiyi bitirmiş olması umurumda değildi. Ama zaman geçtikçe, David'in beni terk edeceği fikrine tutunmuştum.

en azından o vardı. Soğuk olmadığımı kanıtlayan tek bir ilişki. Kuru. Sevilebileceğimi. Arzulanabileceğimi.

Peki nasıl kırılmayacaktım? David'in gülerek benimle sırf babamın imparatorluğuna sızmak için çıktığını, benim kaçan bir kurşun olduğumu söylediğini duyup da içimde bir şeylerin kırılmamasını nasıl bekleyebilirdim? Hemen ardından söylediği her şeyi duyduğumda nasıl değişmeyecektim?

Sparkles'ın başının ayaklarımın dibindeki görüntüsü kristalleşti.

"Adalyn." Cameron'ın sesi kafamdaki gürültülü düşünce karmaşasını yarıp geçti. Yine. Tıpkı her zaman yapmayı başardığı gibi. "Kendine gel, sevgilim." Kızgındı. Sert bir sestti. "Bana geri dön."

Etrafımı anlamlandırmak için kendimi zorladım.

Kil parçası garip bir açıyla duruyordu.

Güçlü eller benimkini tuttu.

Güzel, çarpık elleri birçok kez yaralanmıştı. Serçe parmağına taktığı mühür yüzüğü neredeydi?

Kendi nefes alışımın sesi kulaklarımda kristalleşti. Bir an önce içine çekildiğim vakum beni dışarı atıyordu. Bu ilk değildi. Kendimi bu adamın kollarında nefes nefese kalmaya yakın bulduğum ilk sefer değildi. Bundan nefret ediyordum.

"Hangi cehenneme gittin sen?" diye sordu Cameron. Ben cevap vermeyince başparmakları ellerimin üstünde boş daireler çizmeye başladı. "Ne zamandır panik atak yaşıyorsun?"

Omurgam diken diken oldu. "Ben- ben-" Panik atak mı? "Bu bir panik atak değildi." Olamazdı.

Olabilir mi?

Cameron boğazının derinliklerinden mırıldandı ve bunun onay mı yoksa şikayet mi olduğunu bilmiyordum. Ellerimden birini bıraktı ve tekerleğin üzerindeki yığılmış malzemeyi kaptı.

"Mahvoldu mu?" Sesimin nasıl çıktığından nefret ederek ona sordum. Onu bir kenara attı. "Evet, öyle."

Tabii ki öyleydi.

Uzun bir süre sonra, sesi hala nazik, tonu kibar, kolları bana sarılmış bir şekilde, "Sevgilim?" dedi.

"Belki de haklıydın," diye itiraf ettim, kucağından inmediğimi umursama zahmetine bile girmeden. "Belki de bu bir panik ataktı."

"Tamam," dedi çabucak. "Ama ben başka bir şey söyleyecektim."

"Bunun kaval kemiğine atılan bir tekme kadar iyileştirici olduğunu mu?"

Kısık bir kıkırdama onu terk etti ve bu ses daha önce kıkırdadığı her zamankinden farklı geldi. "Buradaki herkesin bize baktığını söyleyecektim. Her ne kadar umursamasam da ya buradan taşınırsınız ya da yarın herkesin konuşacağı şey biz oluruz."

Başımı kaldırdım. Etrafıma bakındım.

Cameron haklıydı.

A Aat lastiği.

Lanet bir Aat lastiği.

Ellerimi kalçalarımaya dayadım ve ödünç aldığım tulumumdaki çamur sıçramalarını fark ettim. Harika. Zaten sahip olduğum dev çamaşır yığınınaya atmam gereken bir şey daha.

İç çamaşırlarımı elde yıkamak ve boynuzların üzerinde kurumasa için asmak zorunda kalmanın bu haftanın en kötü noktası olduğunu düşünüyordum. Tabii ki değildi. Az önce geçirdiğim aptal panik atak vardı. Çömlekçilik dersi bitmeden ahırdan hışımaya çıktım. Ve şimdi de bu. Lastiğe tekrar baktım ve başımı salladım. Midemin ağzında bir basınç oluştu. Acaba ağlayacak mıyım diye düşündüm.

Gözlerimi sıvazladım. Kuru. En son ne zaman gözyaşı döktüğümü hâlâ hatırlayamadığım düşüncesi geri geldi. Ağzımdan acı bir kahkaha kaçtı.

Ardından bir tane daha, çünkü Tanrım, berbat durumdaydım. Ne olduğunu anlayamadan başımın üzerindeki karanlık gökyüzüne bakarak kıkırdıyordum. Hayal kırıklığımı dışa vurdum. Gerçi çabucak öfkeye dönüştü. İnançsızlığa. Çaresizliğe. "Kahretsin," diye esprisiz bir kahkaha attığımı duydum. "Siktir." Kıkırdamalar kesildi. Gözlerim lastiğe takıldı. Tekmeledim. "Canın cehenneme, seni lanet olası aptal Aat lastiği!"

"Olaylar hızla tırmandı."

Tüm vücudum hareketsiz kaldı. Sırtım dikleşti.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım. Çünkü asla küfretmezdim ama bu anı yaşamak için kendime izin veriyordum.

"Vay canına," dedi Cameron ve adımlarının yaklaştığını duydum. "Lütfen benim adıma durma. Bundan oldukça keyif alıyorum."

Omzumun üzerinden baktım ve ses tonundan beklediğim eğlenmiş ifadeyle karşılaştım. "Talihsizliğimin seni nasıl eğlendirdiğini duymak beni her zaman mutlu ediyor."

Ayıldı. "Öyle değil," diye karşılık verdi, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Hızlıca ama beni duraksatacak kadar derinlemesine. Boğazı düğümlendi. "Beni eğlendiren sensin Adalyn. Ve tam olarak nedenini bile bulamıyorum. Bu da beni rahatsız ediyor. Ve beni büyülüyor."

Başımı salladım. "Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

"Biliyorsam ne olayım sevgilim," dedi diz çökerek. Lastiği kontrol etti ve tekrar doğruldu. "Seni Lazy Elk'e geri götüreceğim, hadi."

Kamyonetinin anahtarlarını çıkardı ve zarif bir *klik* sesiyle kapıları açtı.

Ağzımı açtım ama "Zahmet etme" diyerek sözümü kesti.

"Konuşacağımı nereden biliyorsun? Bu tarafa bakmıyordun bile."

"Çünkü iki ayrı modda çalışan tek kişi ben değilim," diye sert bir tonda konuştu. "Sen de öyle yapıyorsun. Ya fazla düşünüyorsun ya da itiraz ediyorsun. İkisi de bıkmadan usanmadan ve genellikle bana yönelik." Yardımcı pilot kapısını açtı ve arabanın kaputunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Kollarımı sana doladığımda benden rahatsız olmuş gibi görünmüyordun, o yüzden şikâyet etmeyi bırak ve arabaya atla."

Kollarımla seni sarıyorum.

Yüzüm kızardı. "Bu farklı. Çömlekçilik ve beni öldürüp cesedimi ormandaki bir dereye atmayı planlayabilecek biriyle kapalı bir alana girmek, çürümenin ve leş yiyici yaratıkların bir hafta içinde cesedi parçalayıp kemiklerin dibe çökmesini ve kalıntıların tüm izlerinin kaybolmasını ummak çok farklı iki şey."

"Tuhaf bir şekilde özel." Başını öne eğdi. "Ama yaratıcı." Dudaklarının köşesi seğirdi. "Sanırım bu sefer hayatta kalacaksın, hadi. Robbie'yi arayacağım."

geri dönün ve arabanızın gece çiftlikte kalacağını söyleyin." "Bu... söylediklerimle tamamen alakasız ama tamam."

Cameron ayaklarının üzerinde kıpırdandı, bir dirseğini rahatça aracın kaputuna dayadı, sözlerimi parçalara ayırmak için dünyadaki tüm zamana sahip biri gibi görünüyordu. "Tamam, arabaya binecek misin? Yoksa gecenin bir yarısı, sırf bana inat olsun diye ceketimi bile giymeden burada dırdır etmeye devam mı edeyim?"

Kaşlarımı çattım. Ona nispet mi yapıyorsun? Ben... Tüm cesaretimi kaybettim. "Sana inat olsun diye bir şey yapmıyorum Cameron."

"Atla o zaman," dedi ve sesinin daha önce hiç olmadığı kadar yumuşadığına yemin ettim. "Söz veriyorum seni lsh'lere yem etmeyeceğim."

"Teşekkürler," diye kestirip attım, kamyonetiyle aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Sadece kayıtlara geçmesi için, lastik değiştirmeyi bildiğimi belirtmek isterim." Değiştirmedim. "Bir varsayımda bulundun."

Ona ulaştığımda ve içeri girmek için kolunun altından geçtiğimde boğuk bir ses çıkardı. Görmezden geldim. Bilerek zorluk çıkardığım için kendimi ne kadar kötü hissettiğimi ve arabasının ne kadar güzel koktuğunu da görmezden geldim. Tıpkı onun gibi. Cameron kapımı itip kapattığında, arabanın etrafında yürüdüğünde, iri bedenini sürücü koltuğuna katladığında ve Aaxed kolunu koltuk başlığımın arkasına yerleştirip arabayı ters çevirdiğinde, bunun içimde ne kadar yumuşak hissettirdiğini de görmezden geldim.

Genel olarak konuşmak gerekirse, Lazy Elk'e geri dönerken bana hissettirdiklerine aldırış etmedim. Cameron da aynısını yapıyor olmalıydı, çünkü o garaj yolunda motoru durdurana kadar ikimiz de tek kelime konuşmadık.

"İçeri girdiğimde Robbie'yi arayacağım," dedi, sesi kamyonetinin içinde çok... derin, alçak ve samimi geliyordu. "Lastiği yarın hallederiz."

Biz. Yine biz, sanki bir öğeymişiz gibi. Bir takım. Göğsüm bu düşünceyle biraz ezildi.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," dedim ona. Bu adamı kışkırtmaktan çok yorulmuştum. "Robbie'yi kendim aramak için ısrar ederdim ama benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

Cameron bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Çocukları sana bayılıyor."

Bunu beni daha iyi hissettirmek için mi yoksa doğru olduğu için mi söylediğinden emin değildim. "Ben o kadar ileri gitmezdim. Maria benden hoşlanıyor ama bir yanımda takımın geri kalanına cadı olmadığımı kanıtlamaya çalıştığına inanıyor." Omuz silktilim. "Tony de bana *hanımefendi* diyen ve benimle neredeyse hiç konuşmayan ergen bir çocuk."

Cameron'ın gözleri yüzümde dolaştı. "Tony nasıl davranacağını bilmiyor güzel bir kadının etrafında."

Çok *güzel*.

Bakışlarımı yüzünden ayırdım ve gösterge paneline yerleşmesine izin verdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocuk senden hoşlanıyor, Adalyn." Doğru. "Bu yüzden dili tutuldu. Muhtemelen bu yüzden size de hanımefendi diyor."

Yani Tony benim güzel olduğuma inanıyordu. Cameron değil. O Bir'di. Görünüşüm konusunda hiçbir zaman güvensiz olmamıştım ya da kendimi iyi hissetmek için birilerinin güvencesine ihtiyaç duymamıştım. Kesinlikle başka güvensizliklerim de vardı. Ama bu gerçekten önemli değildi ve ilişkimizin gidişatından sonra Cameron'ın bana böyle bakacağını düşünmek aptallıktı.

"Teşekkür etmedim," diye ekleyerek beni şok etti Cameron. Ona doğru baktım. Gözleri benim üzerimdeydi. "Tony beni tesislerde tanıdı ve sen de beni korudun. Minnettarım."

Başımı salladım. Onun minnettarlığını hak etmemiştim. Ben... Emniyet kemerimi kurcaladım, arabadan inmek için duyduğum ani dürtüye yenik düştüm. Bir *klik* sesiyle serbest kaldı ve yolcu kapısını açtım. "Bıraktığın için teşekkürler. Yarın görüşürüz. Oyun günü. Önümüzde büyük bir gün var. İyi geceler!"

Ve bir dakika bile kaybetmeden dışarı atladım. Kulübeme doğru ateş ettim ama hemen durdum.

"O l a m a z ," diye mırıldandım, ödünç aldığım tulumumun ceplerini yoklarken.

Hiçbir şey yok. Bomboş. İnledim. "Oh Tanrım." Arkamı döndüm. Ama ben-

Sert bir duvara çarptı. Çam ormanı gibi kokan ve dokununca kaynar sıcaklık hissi veren bir duvara. Tökezleyerek geri çekildim. "Cameron."

"Neden kaçtın?" diye sordu duvar adam, çenesini aşağı eğip göğsüne

bakarak. Bakışlarım onu takip etti ve ellerimin göğüs kaslarının üzerinde olduğunu keşfettim. I

onları geri aldım. "Sorun ne?" diye sordu, ilk sorusuna cevap vermediğimi görmezden gelerek.

"Eşyalarımı unuttum." İçimi çektim. Evet, buna odaklanacaktım. "Ahırda. Kıyafetlerimi, ayakkabılarımı, telefonumu, anahtarları da. Sanırım içeri girebilmek için kapıyı açık bıraktım ama telefonuma ihtiyacım var."

"Ne?" diye havladı.

Kaşlarımı çattım. "Beni geri götürmeni isteyecektim. Geceleri kulübede garip sesler oluyor ve dinlemeden uyuyamıyorum-"

Cameron hareket etti.

Kaçtı ve etrafımdan dolaştı. Şokun etkisi geçince döndüm ve peşinden gittim.

"Yemin ederim Adalyn," diye homurdandığını duydum ona ulaştığımda. "Seninle kazanmak diye bir şey yok." Elleri kapının tokmağına kenetlenmişti. Direnmeden açıldı. "Tanrım."

"Sana muhtemelen kilitli olmayacağını söylemiştim," diye tersledim. Cameron'ın sırtına baktım. Hareket etmiyordu. Rahatlamış olmasını beklerdim, en azından. Bu ona beni geri götürmemek için mükemmel bir bahane vermişti. Ama öfkesinin vücudunu dalga dalga terk ettiğini hissedebiliyordum. "Ne var biliyor musun? Bu bir. Telefonum olmadan da yaparım. Yarın sabah geri döneriz."

Cameron olduğu yerde sabit kaldı.

"Her şey yolunda gitti, o yüzden... iyi geceler," diye ısrar ettim, başımı omzunun üzerinden uzatarak. Cameron içeri girdi. Işıkları yaktı. "Hey, ne yaptığını sanıyorsun-"

"Bu da ne böyle?" diye sordu. Sözleri sıkışık ve dar alanda sekiyordu. Sonra sanki onu doğru duyduğumdan emin olmak istercesine tekrarladı. "Nedir bu Adalyn?"

"Kulübem mi?" İçten içe paniklememe rağmen lafı dolandırıldım. Orası berbat bir yerdi. Ve Cameron'ın ne kadar dağınık olduğunu görmesini istemiyordum. Sesim titriyordu. "Lütfen gider misin? Seni içeri ben davet etmedim."

Tam tersini yaptı ve iki adımda Cameron kulübenin tam ortasında duruyordu, omuzları o kadar yüksek ve sırtı o kadar dikti ki ceketinin dikişlerinin yırtılmamasına şaşırdım.

Sertçe yutkundum ve arkasından gittim. Elimde yıkadıktan sonra doğaçlama çamaşır ipi olarak kullandığım boynuzların üzerinde asılı duran külot izlerini fark ettim. Koridorda duran yatağı. Yarı sökülmüş sayvanlı yataktan vazgeçmişim. Birkaç saat içinde paketlediğim hayatım, çirkin bir kulübenin bir köşesine dağılmıştı.

"Açıkla," diye talep etti Cameron. "Lütfen mantıklı olsun."

"Bu benim ev yenileme projem," dedim, yanaklarımın altında neşeli bir kıkırdama vardı.

"Adalyn," diye nefes aldı. Gerçekten yalvardı. "Hâlâ Aoor'da uyuyorsun. Neden?"

Yeşil gözler bana yorgunlukla göz kırptı. Biraz da umutsuzluk. Vazgeçtim. Vazgeçtim. "Planım yatağı parçalarına ayırıp buradan çıkarmaktı ama bu şey birbirine kaynaklanmış gibi görünüyor." Titrek bir nefes verdim. "Kulübede çamaşır makinesi yok, o yüzden..." İç çamaşıma doğru başımı salladım. "Kamp yatağı rahat ama. Yani bir. Sonsuza kadar burada kalmayacağım."

Cameron'ın çenesi sıkıştı. Bütün yüzü gerildi. "Neden yardım istemedin?"

Gözlerimi kapattım. *Yardım edin*. Miami'nin beni görmezden geldiğini ona nasıl açıklayabilirdim? O kadar çok kez şımartılmakla suçlanmışım ki, bunun yanlış olduğunu kanıtlamak istiyordum. Josie dışında burada hiç arkadaşım olmadığını ve olanlara da sıkıntı vermek istemediğimi. Tüm bunlar en başta benim hatamdı, bu yüzden şikâyet etmeye hakkım olduğunu düşünmüyordum. "Yardıma ihtiyacım yok. Ben yalnızım."

Adem elması sallanıyordu. Bir, iki, üç kez. Ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Hepsi birden.

"Siktir," diye mırıldandı. "Sik beni, Adalyn." Başını iki yana salladı. "Tanrım, sevgilim." Gözlerini kapadı ve başını geriye doğru bıraktı. "Lanet olsun."

Ona göz kırptım. Kafam karışmıştı. Şok da oldum.

"Bu olmadan uzun bir hayat geçirdim," dedi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Ağzımı açtım ama arkasını döndü. "Önce tulum, şimdi de bu. Hazırlıksızım."

"Cam-"

Kulübeden dışarı çıktı.

Orada durdum, ödünç aldığım kıyafetlerime baktım ve az önce ne olduğunu merak ettim. Acaba kapıyı kapatıp geceyi bitirsem mi diye de düşündüm.

Cameron yeniden ortaya çıktı.

Hışımın kulübeye geri döndü, hâlâ hayatı buna bağıymış gibi küfrediyordu ama şimdi bir kolunun altında metal bir kutu tutuyordu. Gözlerini aradım ama bana bakmadı. Yanımdan geçip gitti, parke yığınının önünde durdu ve kutuyu Aoor'a bıraktı. Sonra diz çöktü ve elinin bir hareketiyle kutuyu açtı.

"Cameron?" Şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde sahneye bakarak cüret ettim. "Ne yapıyorsun sen?"

Ama Cameron Caldani otomatik pilottaydı.

Sorduğum soruyu duymazdan gelerek kutudan çok büyük ve ciddi görünümlü bir çekiç çıkardı ve tekrar doğruldu.

Sonra tek kelime etmeden Hulk gibi yatağa atladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Cameron

Bir türlü fırsat bulamadım.

Başımı sallayarak önümdeki dağınıklığı gözden geçirdim. Willow'un yiyecekleri mutfağın her tarafına dağılmış olmakla kalmıyor, su birikintileri ve... Bunlar benim çiş fasulyelerim miydi? Daha iyi görebilmek için diz çöktüm. Evet.

Birkaç kumral tüyle birlikte.

"Willow?" Ayağa kalkarak yüksek sesle seslendim. Ne yaptığını bildiğinden emin olduğumdan, patilerinin parke üzerinde çıkardığı sesi ya da mızımız tepkilerinden birini bekledim. Ama kulübede hiçbir sessizlik yoktu. "Willow? O lanet horozun peşine düşmesen iyi edersin. *Yine.*"

Her ne kadar yapmamasını ummuş olsam da, oP şansında kesin bir rahatlama vardı

Böylece acımasız ötüşüyle irkilmeyecektim. Görünüşe göre horoz, Adalyn'in sandviçini gagaladıktan sonra Tembel Geyik'ten daha çok hoşlanmıştı. *Adalyn.*

Dün geceyi hatırladım ve sıcak bir hayal kırıklığı dalgası beni tepeden tırnağa sardı. Lanet olası yatağı söküp dışarıya, kamyonetime taşımam tam bir saatimi almıştı. Ve lanet olsun, emeklilikte geçirdiğim son ayların bir bedeli vardı. Kollarım ağrıyordu, o şeyi devirmekten sırtım ağrıyordu ve eşyalarını almak için bizi çiftliğe geri götürürken boynumun bir yerinde bir kas çektiğimden neredeyse emindim. I-

Başımı salladım.

Bu sabah yapacak çok işim vardı, onu düşünmeme izin veremezdim. Dün geceyi. Her zaman aynı şekilde başlardı. Onunla uzaktan yakından ilgili bir şey hatırlardım ve sonra her türlü başka şeyi çağırırdım.

O lanet tulumlar gibi. Çok dardı, onu farklı gösteriyordu. Ev gibi. Davetkar. Değişiklik olsun diye neredeyse rahatlamış. Tüm o kıvrımlara rağmen. Dikişlerin altından patlamaya hazır. Ya da ellerimin. Tüm kıyafetlerini yakmasını ve bundan sonra sadece bu lanet şeyleri giymesini dilememe neden oldular.

Mutfak tezgahından çalan telefonum beni bu tehlikeli düşünce zincirinden kopardı.

Cihaza doğru yürüdüm ve ekranı taradım.

Liam.

Aramayı kabul ettim. "Ne?"

"Vay canına," diye mırıldandı. "Sana da güneydin, günışığı."

Gözlerimi devirdim. "Senden nefret ediyorum. Neden beni tekrar arıyorsun?"

Çok iyi tanıdığım o kendini beğenmiş ses tonuyla, "Beni yıldırmadın," diye karşılık verdi. "İstifa etmem için beni cesaretlendirdin. Ve çoğu kişi dostluğumuzun sona ermiş bir iş ilişkisinin ötesine geçtiği gerçeğini takdir edecektir."

Telefonu omzumla kulağıma tuttum ve kendime cezveden ikinci bir fincan coPee servis ettim. "Sen benim menajerimdin, asla arkadaşım olmadın."

"Tanrım, senin bir pislik olduğunu unutmuşum," dedi Liam nefes alarak.

"Ama yine de seni seviyorum, bu yüzden on beş yıllık arkadaşlığımızı hiçe saymamışsın gibi davranacağım." "Beni özlüyormuş gibi yapma." Kupamı dudaklarıma götürdüm ve uzun bir yudum aldım.

Yudumla. "İkimiz de birlikte çalışmanın bir kabus olduğunu biliyoruz." "Tanrım. Bugün havandasın dostum."

Cihazı elime aldım ve oturma odasından geçerek ön bahçeye bakan cam kapıya gittim. "Belki de öyleyimdir," diye itiraf ettim, dışarı baktım ve önümdeki güzel yeşil alanı seyrettim. Bakışlarım her nasılsa sağ taraftaki salaş kulübede son buldu. Uyanık olup olmadığını merak ettim. Bugün ne giyeceğini. Saçları omuzlarında mı yoksa açık mı olacaktı. Son zamanlarda saçlarını açık bırakıyordu ve ben- Kahretsin. "Ne istiyorsun Liam?"

"Seni kontrol etmek için aradığımı söylesem bana inanır mısın?" "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Zaten duyguların hakkında konuşman için bir mucize gerekir." Hesaplanmış bir duraklama. "En sevdiğim kızlar nasıl o zaman? Seni terk ettiler mi?"

Neredeyse yirmi yıldır hayatımda olan adam tarafından çağrılmış gibi, Pierogi veranda korkuluğuna tırmandı. Patilerini uzattı ve üzerine yatarak turuncu bir AuP topuna dönüştü. "Pierogi iyi. Her zaman yaptığı gibi zamanının yarısını uyuyarak geçiriyor. Ve Willow..." Aoor mutfağının durumunu hatırladım. "Willow hâlâ her fırsatta bana söyleniyor. Buradan nefret ediyor."

Liam'ın kıkırdaması hattan geldi. "O benim en iyi kız arkadaşım." "Hiç de değil," diye mırıldandım.

Ardından uzun bir duraklama geldi. Aramanın gerçek amacını ele veren bir duraklama. Eski ajanımı avucumun içi gibi tanırdım. Ben ona bok atıyordum çünkü o da bana bok atıyordu ama gerçek şu ki biz kardeş gibiydik. Zirveye birlikte yükselmiştik ve o da her zaman sadık ve dürüst olmuştu. Onu bırakmak kolay olmamıştı. Ama eldivenleri astıktan sonra ona ihtiyacım kalmamıştı ve o da bunun nedenini çok iyi biliyordu. Bu yüzden beni kontrol etmekte ısrar etti.

"Dinle," dedi Liam, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. "Hâlâ bu konuda ne düşündüğünü biliyorum ama bunun ne kadar büyük bir fırsat olduğunu bir kez daha vurgulamama izin ver. Kanal-"

Güldüm ve sözlerine son verdim. "İşlem yapmıyorum. Nerede durduğumu biliyorum. Bu yüzden geçen gün aradığınızda cevabımı RBC Sports'a iletme nezaketini göstermenizi rica ettim."

"Bir 'siktir git', nazikçe iletebileceğin bir şey değildir, Caldani. Özellikle de RBC Sports'a."

"Kendi diline çevir o zaman." Kahvemden bir yudum daha aldım ve midemin düğümlenmesine değil, yumuşak acılığına odaklanmaya çalıştım. "Hoşlarına gidecek güzel bir şekilde söyle."

"Cameron," diye uyardı Liam, sesindeki tüm hafiflik gitmişti. "Senin kocaman bir dangalak olduğunu biliyorum." Homurdandım. "Ama seni asla aptal yerine koymadım."

İşte bu yüzden büyük hayalleri olan hiç kimseyken onunla anlaştım. Liam hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin etrafında dolanmazdı, olduğu gibi söylerdi.

Milli takıma çağrılmadığımda beni oturttu ve sineye çekip yoluma devam etmemi söyledi. Çok yaşlıydım ve daha genç ve taze etler vardı. Yapılacak en akıllıca şey toparlanıp bir MLS takımına imza atmak olduğunda, beni asla olamayacağım bir efsane haline getirecek harika bir planmış gibi bu fikri bana satmaya çalışmadı. Bana L.A.'e taşınmamı ve son

bir kez

Yaşasın. Bağlantılar kurdum, parayı aldım ve Premier Lig'in hiç ilgilenmediğim politikalarına bir ara verdim.

Her seferinde onu dinledim. Çünkü benim için en iyisini istediğini biliyordum. Bizim için. O zaman aptal değildim. Şimdi öyle mi davranıyordum?

"Bu hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat" diye ısrar etti. Ama ben biliyordum. Ben dünkü çocuk değildim. RBC öyle herkesi çağırmaıdı. Hele hele prime-time programında uzmanlık için. "Henüz hayır demedim. Onlara bunu düşündüğünü söyledim. Seçeneklerini değerlendirdiğini. L.A.'deki menajerlik pozisyonunun hala masada olduğunu düşünüyorlar ve adamlarımdan birine MLS'ten birkaç takımın daha etrafta dolaştığını söyledim."

L.A. Stars'ın akademi koçluğu görevini almaya ne kadar yakın olduğumu düşününce midemin dibine bir kurşun yumağı yerleşti. Eğer kabul etseydim, yaldızlı bir kafeste, artık bir anlam ifade etmeyen bir hayat ve planla nasıl kapana kısılmış olurum.

"Düşünecek bir şey kalmadı," dedim ona. "Ben olduğum yerdeyim."

"Ama sen öyle misin?" Liam hemen karşılık verdi. "Şu anda 1ne olabilirsin, dostum. Ama üç ay sonra nasıl hissedeceğini bilemezsin. Ya da altı. Ya da bir yıl sonra." Duraksama uzundu ve bunun kasıtlı olarak yapıldığını biliyordum. "İşte bu, Cameron. Bu iyi bir anlaşma. Sadece... bunu düşün. Lütfen."

Sözlerini düşündüm, gerçekten düşündüm. Her ne kadar hayır demekte acele etmiş olsam da, beni suçladığı gibi bir aptal olmak istemiyordum. Londra'da ilk kontratımı imzaladıktan hemen sonra el sıkışan iki çocuk çoktan gitmişti ama ben...

"Geri dönmekte tereddüt ettiğini biliyorum," dedi Liam, aklımın tam olarak nereye gittiğini biliyordu. "Yine Londra'da, stüdyoların olduğu yerde olman gerekecek." *Ve bu yüzden mahremiyet ihtimalini de kaybedersin*, demeliydi. Ama Liam bana böyle bir bahane sunmayacak kadar işinde iyiydi. "Orada kolayca tanınırsın. Ve L.A.'de olanlardan sonra bunun pek de istediğin bir şey olmadığını anlıyorum. Anlıyorum dostum. Anlıyorum. Ben de travma geçirirdim."

Vücudumdaki her kas ve kemik taşla dönüştü. "Ben travma geçirmediim."

"Yani değilsin. Güzel. Bu yüzden bir kasabada saklanıyorsun. hiçbir yerin ortasında. Asıl soru, sonsuza kadar orada saklanacak mısın?"

Ensemde ter birikti. "Saklanmıyorum."

Şikâyetimi bir "tsk" ile geçiştirdi. "Orada geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Rahatla. Rahatla. Açık havayı, temiz havayı ve tüm o mırıldanma saçmalıklarını sevdiğini biliyorum. Ama burada onlar da var. Londra'dan arabayla birkaç saat uzaklıkta gerçek bir kırsal alan var." Bir duraklama. "Geleceğini düşün dostum. Artık çimlerde olmayabilirsin ama futbol kariyerin sona ermekten çok uzak."

Futbol. Bu kelimeyi duymayı özlemişim. Uzun zamandır Amerika'daydım ama ben... Siktir. Bilmiyordum bile. Bir planım yoktu. Sadece Green Oak'a gelmiş ve fikrimi değiştirene kadar kalmaya karar vermişim. O lanet olası günden beri her şeye uyguladığım mantık buydu.

Belki de travma geçirmiştim.

Dün geceyi düşündüm. Ondan önceki her günü. Adalyn'in Green Oak'a getirdiği kasırgayla o kadar... meşguldüm ki başka bir şey düşünecek zamanım olmamıştı.

Sanki zihnim tarafından çağrılmışım gibi, Adalyn bahçede cisimlendi. Kulübeme doğru yürüyordu ve Tanrı'ya şükür pantolon takımım geri gelmişti.

"Biliyor musun?" Kendi sesimi duydum. "Rahatlamak abartılıyor olabilir."

Liam güldü ama seste hiç mizah yoktu. "Demek cevabın bu. Söylediğim onca şey arasından mı? En azından bunu düşüneceğini söyle."

Adalyn'in verandamın basamaklarını tırmanışını izledim ve topuklarımın üzerinde dönerek ön kapıya yöneldim.

"Caldani?" Liam ısrar etti.

Koridora ulaştığımda kelimeler ağızımdan dikkatsizce döküldü: "Pekâlâ. Evet."

"Az önce beni çok mutlu bir adam yaptın," diye atıldı Liam. Neden ve nasıl olduğunu merak ederek kaşlarını çatıttım. "Birkaç gün içinde seni ararım o zaman. Bunu düşündüğün zaman. Şerefe, dostum."

Ve aramayı sonlandırdı.

İç çekerek telefonu eşofmanımın cebine koydum ve kapıyı açtım.

Birincisi beni kaldırarak karşıladı.

Eli düştü ve yüzü ortaya çıktı.

Adalyn'in saçları bugün açıktı ama daha önce bu şekilde bıraktığı birkaç örnekte olduğu gibi düz değildi. Onu pencereden gördüğümde fark etmediğim dalgalar vardı. Yüzünü daha yumuşak, dudaklarını daha dolgun gösteriyordu. Boğazımı temizledim. "Ne istiyorsun?"

Adalyn cevap vermeyince gözlerimi ağzından kaçırdım. Gözleri genişti ve boğazımın aşağısında bir yere odaklanmıştı. Göz kırptı. Sonra tekrar kırptı.

Kaşlarımı çattım.

"Sen..." diye devam etti. Yanakları pembenin koyu bir tonuyla kaplanmıştı. "Çıplak."

Çenemi eğdim. Doğru ya. Willow'un yaramazlık yapması ve Liam'ın canıma okuması yüzünden duş alıp üstüme bir şeyler giyecek zamanım olmamıştı.

"Yarı çıplak," diye mırıldandı. "Ve dövmeli. Her yerinde..." Bir iç çekiş. "Göğüs.

Ve kol."

Yüzümde beliren kocaman gülümsemeyi engellemek zorundaydım. Gerçekten de öyle yaptım. "Öyleyim," dedim ona, ukala bir piç gibi kollarımı ve göğsümü açarak. Gözleri irileşti. "Eğer nazıkçe sorarsan, pantolonumu çıkarmayı düşünebilirim. Ondan daha fazla mürekkebim var."

Dudakları aralandı. Kahverengi gözleri donuklaştı. Sonra kafasını kaldırdı. "Dur bakalım, ne?"

Bilerek yavaşça bardağı ağzıma götürdüm ve gözlerimi ondan ayırmadan bir yudum aldım. "Diyordum ki, eğer kibarca sorarsan-"

"Evet, tamam." Kendini salladı ama yüzü hâlâ pembenin parlak bir tonundaydı. Kim derdi ki, Adalyn Reyes dövmeli göğsü yüzünden öfkelensin. Olsa olsa dövmelerden pek hoşlanmadığını düşünebilirdim. Kalçamın üstündeki deseni görse nasıl bakardı? Eşofmanlarımı gerçekten çıkarsam ne derdi ve-"Bunun yapmanı istediğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Kıyafetlerin üzerinde kalsın, teşekkürler."

Başımı öne eğdim. Sözlerine kanmamıştım ama bunu kazanmasına izin verecektim. "O zaman benden ne istiyorsun, sevgilim?"

Cevap vermesi bir anını aldı. "Beni Vasquez çiftliğine geri götüreceğine söz vermiştin. Aat lastiğini çözmek için."

"Çoktan halledildi." Omzumu kapının pervazına yasladım. Ayak bileklerimi çaprazladım. Kupayı tekrar dudaklarıma götürdüm. "Başka bir şey var mı?"

Kaşları çatıldı. "Ne demek halledildi?"

"Bu, bu konuda endişelenmenize gerek olmadığı anlamına geliyor. Halledildi." Yeni bir yudum coPee aldım ve bardağımın içindekileri inceledim. Bir güzel coPee daha soğuduktan sonra mahvolmuştu. İçimi çektim. "Arabanızın bakımı Pazartesi günü yapılacak." Tekrar ona baktım. "Maça giderken bunu mu giyeceksin? Bir saat içinde Rockstone'a gidiyoruz. Sihirli klasörünü almayı unutma, tamam mı? Birkaç not eklemek istiyorum."

Adalyn'in yüzü kırıştı, sanki sözlerimi anlamakta zorlanıyor gibiydi. "Biz... Ama sen... Bağlayıcılarımdan nefret ediyorsun. Bir saat içinde... nereye?"

"Onlardan nefret etmiyorum, ben-" Gözlerim onun arkasında bir şeye takıldı. Ön bahçede koşuşturuyordu. Çok iyi tanıdığım bir kürk bulanıklığı. Ve hızla hareket ediyordu, bir şeyi kovalıyordu. "Willow."

"Ben Adalyn."

"Kedim," diye mırıldandım. "Ve yine lanet olası sakin peşinde."

"Wh-"

Duymak için beklemedim. Adalyn'in yanından geçip bahçeye koştum. Demek haklıydım, Willow dışarıda zavallı şeyi korkutuyordu. Ve beni de peşinden koşturuyordu. Gömleksiz. Bardağımda kalan soğuk çiş döküyordum.

Gerçekten hiç rahat edemedim.

Tüy ve öfke yumağını nihayet yakaladığımda, tekrar dışarı fırlamaması için onu tek kolumla göğsümde tutmak zorunda kaldım. "Mutlu musun?" Verandaya doğru yürürken ona sordum. Miyavladı ama hakkını yemeyeyim, artık vahşi bir yırtıcı gibi davranmıyordu. Burnunu kolumun kıvrımına sokacak kadar ileri gitti. "Evet, şu şirinlikten vazgeç." Gözlerimi devirerek basamakları çıktım. "Babam mutlu değil."

"*Baba?*"

Kucağımdaki kediden başımı kaldırdığımda daha da iri gözlü bir Adalyn'in bana göz kırptığını gördüm. Ve lanet olsun, o kelimenin nasıl da içime işlediğini düşünmenin sırası değildi.

"Bu Willow." Çenemi eğdim. Willow'un minik patileri ön kolumun etrafında kıvrıldı. "Şu anda sevimli davranıyor ama evin etrafında sinsice dolaşmaktan hoşlanıyor."

ve zavallı horozu kovaladım." Adalyn konuşamayacak kadar şaşırılmış görünüyordu. "Diğeri bundan daha terbiyeli. Neyse ki."

"Diğeri." Adalyn kollarımdaki topu inceledi. "İki kediniz var." "Willow ve Pierogi," diye onayladım. "Horoz benim değil. Ama biz zaten bu konuda konuştuk."

İfadesinde bir şeyler belirmiş gibiydi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Adalyn. "Sebastian Stan."

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

Adalyn, "Robbie kayıp bir horozla ilgili bir şeyler söyledi," diye açıkladı. "Adı Sebastian Stan."

Oh. "Lanet olsun." Willow'a hızlıca bir bakış attım. "Bu garip bir konuşma olacak."

Willow miyavladı ve Adalyn'i merak ederek başını kaldırdı.

Uykumu kaçırın iki karmaşık ve sinir bozucu kadının birbirlerini biraz daha iyi inceleyebilmeleri için yaklaştım.

Adalyn, "Çok güzel," diye fısıldarken, Willow onun uzattığı elini yakaladı. "Gözleri de tıpkı yüzü gibi farklı. Onun gibi bir kedi hiç görmemiştim."

"Willow bir kimera," diye açıkladım, bakışlarım Adalyn'in yüzüne takılmıştı. Kollarımdaki kediyi incelerken gülümsemesi küçüktü. Ağzının zar zor eğilmesi hoşuma gitmişti. "İki embriyonun birleşmesinden sonra doğuyorlar. Bu yüzden böyle görünüyor."

Willow mırıldandı, Adalyn mırıldandı ve ben bu sabah ilk kez rahatladığımı hissettim.

Muhtemelen bu yüzden "Onu evlat edindiğimde bir gözü kördü, bununla ilgili olabileceğini düşündüm ve araştırdım" diye devam ettim.

"Oh," diye fısıldadı Adalyn. "Bu..." Yüzü ciddileşti. "Gerçekten çok tatlısın. Sürprizlerle dolusun Cameron." Adımı bu kadar yumuşak bir şekilde söylemesi mideme bir şeyler yaptı. "Var olan her hobiyi denemiş olmanın yanı sıra, ailen olarak adlandırdığın kedilerin var ve haçlar, oraklar ve peepler hakkında bilgi sahibisin. Keçilerden korkuyorsun-"

"Onlardan korkmuyorum," diye araya girdim. "Ben onları güvenilmez buluyorum."

Gözlerini devirdi ama gülümsemesini nasıl geri çektiğini görebiliyordum. Tam bir gülümseme. Gerçek bir gülümseme. "Yine de," dedi. "Başka ne sakladığımı merak ediyorum."

"Yaban hayatı." Bilgi dudaklarımdan döküldü. "Sadece çiftlik hayvanları değil. Vahşi yaşamı ve doğayı büyüleyici bulurum. Yıllar boyunca çok fazla Animal Planet izledim. Rahatlamama yardımcı oluyor. Gevşememe." Willow'u kollarımda yeniden ayarladım. "Orada öğrendiklerimin yanında oraklar hiçbir şey."

Başını eğdi ve kendimi desteklemem gerektiğini anladım. "Bana rastgele bir gerçek söyle." "Bunu sana kanıtlamamı mı istiyorsun?"

"Sadece yapabilirsen," dedi omuz silkerek. "Hayvanlar âlemindeki adam, beni şaşırt."

Bu kadın. Benim gibi bir adama böyle meydan okuyor.

Doğrudan çikolata rengi kahverengi gözlerinin içine baktım. "Sanılanın aksine, ormanın gerçek kralı aslan değildir. Ormanda sadece çok küçük bir yüzdesi yaşar. O kadar küçük ki, nesilleri tükenmekte. Bu unvan için uygun bir aday aslında Bengal kaplanı, leopar ya da jaguar olabilir."

Yavaşça başını salladı ama etkilenmediği belliydi.

Kupayı verandanın tırabzanına koydum ve boştaki avucumu yukarı kaldırdım. "Koala parmak izleri bizimkilere o kadar benzer ki, bir insanınkiyle karıştırılabilir."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Bir kaş kemerinden daha iyisini yapabilirim. "Bir karidesin kalbi kafasındadır." Elimini yüzünün yan tarafına götürdüm ve elimi tersiyle şakağını okşadım. Nazik dokunuşla dudakları aralandı. "Ve eğer kızgınlık dönemindeki bir dişi gelincik uzun süre çiftleşmezse, vücudunda artan östrojen seviyeleri sonunda ölümüne yol açabilir."

Adalyn'in vücudunda bir ürperti belirdi. Parmaklarımdan yanağına dökülen saçlarına değmesine izin verdim. "Ölecek miydi?" Sesi yine yumuşak, nazikti. Hüzünlüydü. "Sırf bir eş bulamadığı için mi ölecek?"

Yaklaştım ve ona başımı salladım.

Küçük bir kaş çatma belirdi. "Bu... Bu gerçekten haksızlık."

Gözlerim yüzünün her yerinde geziniyor, ifadesinde gördüğüm kırılganlıktan büyük zevk alıyordum. Ne kadar yakın durduğumuzu.

Muhtemelen tüm bunları bir kenara bırakıp içeri girmeli ve duşa girmeliydim, böylece maça geç kalmayacaktık ama içimde bir şeyler değişmişti. Değişmişti. "Bu oldukça zalimce," dedim başparmağımın yanağında gezinmesine izin vererek. "Sence de öyle değil mi?"

Adalyn'in gözleri kapandı ve cevap verdiğinde bu bir fısıltıydı. "Öyle."

Elimi hareket ettirdim, tenimin onunkine nazikçe temas etmesinin içimde yarattığı ePect'in tadını çıkardım. Onun. İkimizde de. "Bu gelinciğin suçu gibi görünmüyor."

Gözleri hâlâ kapalıydı, boğazı çalışıyordu. "Belki," diye başladı. Ve bu kez başparmağım alnına, ilk gün vurduğu noktaya dokundu. Ağzımı oraya yerleştirme dürtüsünü dizginlemek zordu. "Belki de eş aramak için ayıracak vakti yoktur," diye devam etti, biraz soluk soluğa. "Ya da belki de etrafındaki erkek gelinciklere çekici gelen hiçbir yanı yoktur." Gözlerini açtı. Gözlerindeki kahverengi buğulanmıştı. "Belki de böyle tek başına olduğunu düşünüyordu. Bu nasıl onun hatası olabilir?"

"Değil," dedim ona, daha da yaklaşarak. Ona doğru çekiliyordum. Aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayana kadar. Yüzünü avucumun içine aldım. "Belki de ihmal edilmiştir," diye devam ettim boynumu aşağı doğru eğerek. Şimdi gerçekten kokusunu alabiliyordum. Şampuanını. Sabununu. O kadar güzel kokuyordu ki. "Belki de görmezden geliniyordur." Parmaklarımı açtım, başparmağım dudaklarının köşesini okşadı. Adalyn'in nefesi kesildi. "Tüm bu tatlılık, yanlışı değerlendirilmiş." Elimiy kaydırdım ve parmaklarımın geri kalanını saçlarına geçirdim. "Ne aptal erkekler."

Adalyn nefesini verdi, havanın püskürmesi

çeneme çarptı. Ve ben- Siktir. I-

O anda keskin bir acı hissettim ve irkildim.

Willow kollarımdan miyavladı. Ben onu durduramadan yere indi ve açık kapıdan içeri fırladı. Peşinden gitmeye çalıştım ama Adalyn'in eli kolumdaydı.

Aşağıya baktım, sıcak ve nazik parmaklarını tenimde gezdirip çizdiği incelerken buldum. "Derin görünmüyor." Sesi endişeliydi ve hâlâ o kadar tatlıydı ki beni öldürüyordu. Bana ne oluyordu böyle? "Ama bence dezenfekte etmelisin." İşaret parmağının ucu küçük kesiğin etrafındaki mürekkepli deride gezindi. "Acıyor mu?"

Öyle oldu. Ama onun kastettiği şekilde değil. "Hayır."

"Bu... tasarımı bozar mı?" diye sordu, başparmağı saatlerce oturup topluca yaptığım siyah çizgilerin üzerinde sallanıyordu.

Köprücük kemiğim ile sağ kolumun üst kolu arasında mürekkeplenmemiş neredeyse tek bir deri parçası yoktu. Aynı şey sağ göğüs kaslarım için de geçerliydi. Ve benim üst

Sol uyluk. Bunların hiçbirisi etrafta sergilediğim dövmeleer değildi. Kendimden başka kimse için değillerdi ve bu yüzden her zaman uzun kollu giyerdim. Eli hareket etti, beni şaşırttı. En karmaşık dövmeleerden bazılarını yaptırmıştım ama nedense parmaklarının tenimde bıraktığı o narin, hafif sıyrıklar bana katlandığım tüm iğnelerden daha güçlü geliyordu.

"Bu çok güzel." Avuç içi pazularımın yan tarafında durmuştu ve dokunuşundan o kadar cesaretlenmişim ki kolumu çevirerek iyice görebilmesini sağladım. "Kim bu kız?"

Sormak için seçebileceği olası tüm dövmeleer arasından. Bu olmalıydı. En çok anlamı olan dövme. "Sanırım biliyorsun, sevgilim."

"Büyükannen mi?" diye fısıldadı. Başımı salladım ve incelemesine izin verdim. Genç ve akılsızken yaptırdığım dandik ya da anlamsız resimlerden biri olmadığı için şükreliyordum. Bu, siyah saçlı genç bir kadının eski usul bir yorumuydu. Sade. Kalın çizgiler. Başının üstündeki iki kırmızı Aower dışında gölge ya da renk yoktu. "Peki ya diğerleri? Onlar neyi temsil ediyor?"

Kelimelerin boğazımdan çıkması için yutkunmam gerekti. "Başlangıç," dedim, kalın bir sesle. "Son. Aradaki her şey."

Gözlerim tekrar yüzüne kaydı. Dudağını ısıırıyordu. "Willow bunu sık sık yapar mı?"

Başımı salladım, dikkati üzerimdeyken zar zor bir cevap verebildim. Bundan çok hoşlanmıştım. "Hiç böyle davranmadı ama belki de bunun nedeni ona kıskanması için hiç fırsat vermemiş olmamdır."

"Kıskanç mı?"

Başımı salladım, dilim hâlâ dönüyordu. Birdenbire, en son ne zaman bir kadının yaralarım ile ilgilendiğini hatırlayamadığımda başım da.

Hiç olmuş muydu? Hiç böyle hissetmiş miydin?

"Oh. Oh." Adalyn teması keserek geri sıçradı. Parmaklarının olduğu yerde tenim soğudu. İnledi. "Ortada hiçbir şey yokken böyle hissediyorsa çok bölgeci bir kedi olmalı." Benden başka her yere baktı. "Ne de olsa, eşyalarımı toplayıp şehri terk etmemi ve bir daha arkama bakmamamı görmekten daha çok isteyeceğin bir şey olamaz, değil mi?" Yüzümü buruşturdum ve o da başını salladı. "Bu sadece

Geçici olarak. Ben gideceğim ve biz... sadece mecbur olduğumuz için birlikte çalışıyoruz. Seni zorladım."

Kaşlarımı çattım. Bunu söylemesini beklemiyordum. Kendime unutturmaya çalıştığım kelimeleri gündeme getirmesini.

"Her neyse." Etrafımda dolaştı, adım adım aşağı indi. "Bir saat sonra görüşürüz. Maç için ayrıldığımızda." Aşağıya kadar indi. "Sadece azgın-Korna! Korna. Ya da mesaj at. Hazır olduğunda çıkacağım. Sanırım benimle burada olmanın tek avantajı bu, değil mi?"

Koşmaya başladı ve ben de orada durup kulübesine dönmesini izledim.

Ancak kapısı arkasından kapandığında "Doğru" dedim.

Çünkü bunun geçici olduğu ve benim onun gidişini görmek istediğim konusunda haklıydı.

Değil mi?

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cameron

Kızlar Rockstone 1 alanının ortasından ayrıldılar ve kırmızı yanakları ve her yöne yapışmış midilliler, at kuyrukları, tavşanlar ve diğer şeylerle misafir bankına doğru ilerlediler.

Sessizce onları teker teker değerlendirdim, ayaklarını sürüyerek yürümelerine ya da benim ve Adalyn'in etrafında yere yığılmalarına şaşırmadım.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandı Juniper, hüsrânını uzanmış bacaklarının altındaki çimlere yansıtarak. "Berbatız. Maymun kıcını emiyoruz. O kadar kötüyüz ki, muhtemelen maymun kıcından bile daha kötüyüz."

Baş sallayan kafalar bir anlaşma dalgası yarattı ve konuşma çamurlu arazide çok derinlere sapmadan önce dikkatlerini çekmek için ellerimi çırpma zorunda kaldım. "Berbat değilsiniz," diye 1rm tonunda takıma güvence verdim. "İyi bir oyun oynadınız. Sıkı mücadele ettiniz. Ve sahip olduğunuz her şeyi çimlere bıraktınız."

"Ama kaybettik," diye karşı çıktı Chelsea, örgüsünün geri kalanını öfkeyle çekştirerek. Artık kaybedilmiş bir savaş olarak gördüğüm tütüsü yana doğru sarkıyordu. "Gol bile atamadık. İki maçta sadece bir kez gol attık. O da sayılmadı bile."

Kendi kalesine attığı gol hakkında yorum yapmamaya karar verdim. "Kaybetmediniz. Sıfır sıfır bir kayıp değildir."

Chelsea elini kaldırıp alnına dayadı ve içini çekti. "Bu da bir kayıp kadar trajik, Koç Cam."

Juniper, "Biz eziğiz," diye mırıldandı.

"Ve bu hafta çok çalıştık," diye ekledi Chelsea, diğer çocuktan cesaret alarak. "Futbol antrenmanını bir kez bile kaçırmadım. Bale dersi için bile. Sanki *uzun zamandır* dans etmemiş gibiyim. Anneme ikisini de yapabileceğimi söyledim ama

Artık o kadar emin değilim. Belki de babam haklıydı. Belki de sadece tek bir şey seçmeli ve ona odaklanmalıyım."

"Ben de Brandy'yle vakit geçirmiyorum," diye homurdandı Maria çimlerin üzerindeki yerinden. "Ya da Tilly. Ya da Carmen'le. Sebastian da hâlâ kayıp."

Kasvetli bir mırıltı hız ve ses kazanmaya başladı. Her çocuk oyun için yaptıkları fedakârlıkların kendi abartılı versiyonlarını anlatıyordu.

Parmaklarımı ağızıma götürdüm ve ılık çaldım. Bütün ağızlar kapandı.

"Yani kaybetmiş gibi hissediyorsun," dedim öne çıkarak. "Yani bütün bir hafta boyunca çok çalıştınız, bugün buraya geldiniz, elinizden geleni yaptınız ve yenildiniz." Şimdi tüm kafalar bana bakıyordu, gözleri kocaman ve ışıltılı bir duyguyla, daha akıllı olsaydım, susmam için bir işaret olarak yorumlayacağım bir duyguyla. Ama onları böyle görmek beni rahatsız ediyordu. "Haberler Aash, kızlar. Hayat parkta yürüyüş yapmak değildir. Hayat zordur. Bazen kazanırsınız, çoğu zaman da kaybedersiniz. Ama bu sadece bir oyunun sonucudur. Düşersiniz ve sonra ayağa kalkıp küçük lig kupasının peşinden koşarsınız."

Adalyn'in yaklaştığını hissettim. "Kupa falan yok," diye fısıldadı yüksek sesle. "Ödülümüz Jungle Rapids Aile Eğlence Parkı'na bir gezi."

Juniper, "Jungle Rapids'i seviyorum," diye homurdandı.

"Yani düşünüyorsun ve sonra ayağa kalkıp... Jungle Rapids'e yolculuğun peşinden koşuyorsun," diye devam ettim. "Tökezlemek sizi sadece sertleştirir. Bu gibi anlar sizi sertleştirir. Ve inanın bana, önünüzde en az üç maç daha var, bu yüzden sertleşin."

Maria yüksek sesle mırıldandı. "Ama-" Bir tane daha. "Ben... Ben sert olmak istemiyorum. Ya da sert. Yumuşak olmak istiyorum." Başını Adalyn'e doğru çevirdi. "Bayan Adalyn, Koç Carwash'a kızların her ikisi de olabileceğini söyleyin."

Bakışlarım kızıdan yanımdaki kadına kaydı, o da şimdi bana ters ters bakıyordu.

"Bu bir konuşma şekli," diye açıkladım. Ama ikisi için de bir fark yaratmamış gibiydi, çünkü Maria yine çıtlattı ve Adalyn kızgınlıktan üzgünlüğe geçti. Başımı salladım. "Kızlar aynı anda hem yumuşak hem de sert olabilirler, evet. Ben de bugün kazanmak istiyordum, tamam mı? Senin o çocukları yenmeni ve

Aoor onlarla. Ama sen yapmadın." Bir hıçkırık duydum ve gözlerim büyüdü. "Bu da başka bir konuşma şekli. Dinle-"

"Koç." Adalyn'in eli koluma düştü ve ceketimin kumaşından ne kadar soğuk olduğunu hissedebiliyordum. "Bunun yardımcı olduğunu sanmıyorum."

"Adalyn." Sanki bedenimin kendi aklı varmış gibi ona doğru bir adım attım. Donuyordu. "Sevgilim-"

"Bir yaşındayım," dedi ama yalan söylüyor olmalıydı. Yeterli olduğu konusunda ısrar ettiği o aptal trençkotun içinde titriyordu. "Ama kızlar değil. Üzgünler ve iyi niyetli olduğunuzu biliyorum ama bunu daha iyi hale getirmiyorsunuz."

Bunu onaylayan gruptan birkaç hıçkırık daha yükseldi.

"Motivasyon çalışmalarında iyi değilim," diye mırıldandım.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Adalyn. Sesini alçalttı. "Yine de ağlıyorlar. Ve ben ağlayan çocuklarla ne yapacağımı bilmiyorum Cameron."

Arkamızda bir boğaz temizlendi.

Diğer tarafıma dikilmiş olan 1. Tony'ye döndüm. Adalyn'in ayarladığı bir minibüsle kızları Rockstone'a götürmesi istendikten sonra tribünlerde takılıyordu.

"Ben..." Tereddüt etti ve başının üstündeki kahverengi, dağınık saçları kaşıdı. "Bir şey önerebilir miyim? Hmm, efendim?" Yanakları kızardı. "Hanımefendi?"

"Lütfen," dedik aynı anda. "Sno-cones."

"Sno-cones?" Tekrar ettim.

"Evet." Başını salladı. "Dondurma gibi ama... kremasız? Üzgünüm, eminim ne olduklarını biliyordur. Minibüsü park ederken dışarıda bir coPee standı gördüm. Hava biraz soğuk ama onlara bayılacaklarını biliyorum. Standda bir tabela vardı-"

"Evet," diye atıldım. "Ice-lollies, tabii ki. Dondurma." Çocuklardan bazıları bize doğru baktı, hâlâ ağlıyorlardı ama kesinlikle ilgileniyorlardı. "Onları ne kadar hızlı getirebilirsin?"

"Ha, hızlı mı?"

Cüzdanımı çıkardım ve eline gereğinden fazla para sıkıştırdım. "Bana da sıcak bir şeyler getir, tamam mı?" Saate baktım. Öğleyi geçiyordu.

"CoPee değil. Çay, kakao ya da başka ne varsa. En büyük boy. Üstü kalsın."

Tony yere bakarak, "Evet, efendim," dedi. Gözleri büyüdü. "Vay canına. Bu... teşekkür ederim, efendim."

"Sadece Cam," dedim ona. "Şimdi git."

Tony koşturaya başladı ve sahanın etrafında toplanan Rockstone ebeveynleri ve yerel halktan oluşan kalabalığın arasında kayboldu.

Bileğimi sıktılar.

O kargaşada Adalyn'in elinin koluma kaydığını ve onu tuttuğunu gözden kaçırmıştım. "Umarım sno-cones işe yarar."

"Ben de öyle umuyorum," dedi ceketimi hafifçe çekiştirerek. Hiç düşünmeden elini avuçlarımın arasına aldım. Sonra hızla diğerini de kaptım ve ikisini de avuçlarımın arasına sıkıştırdım. "Konuşmalarda *gerçekten* berbatsın" derken kelimeleri titriyordu.

Yüzünde bir şikâyet görmeyi bekleyerek ona baktım. Ama yoktu. herhangi bir kaş çatma. Burnu kırmızıydı, gözleri cam gibiydi ve dudaklarını öyle bir büzmüştü ki ellerimin onunkileri ovuşturup ısıtmasından rahatladığını anladım.

"Belki de nasıl yapılacağını bilmediğim tek şey budur," diye itiraf ettim. Ellerimizi göğsüme götürdüm. Ve bana o küçük gülümsemelerinden birini verdiğinde, onu kendime çekmemek için kendimi durdurmak zorunda kaldım. "Onlara sertleşmelerini söylediğime inanamıyorum."

"Ağlamalarına şaşmamalı," dedi ciddi bir sesle. "Bir an için senin bile ağlayacağını sandım. Gerçekten korkunçtu."

Ona baktım. Dudaklarına, şimdi seğiriyordu. Yukarı doğru eğiliyordu. Benimle alay ettiğine inanamıyordum. Lanet olası bir gülümsemeyle.

Kollarını çektim, nazikçe ama bana doğru sendelemesine neden olacak kadar güçlü bir şekilde. Ellerimiz göğüslerimiz arasında sıkışmıştı.

"Buna değdi."

Nefesi kesildi. "Neydi o?"

"Gözyaşları," diye cevap verdim, gözlerim onun ağzında bire birdi. "Kendimi aptal durumuna düşürdüm ve bir takım çocuğu gözyaşlarına boğdum. Buna değdi. Çünkü seni gülümsetti."

Yüz ifadesi bir saniye donuk kaldı ve sonra dağıldı. Dudakları aralandı, gözleri buğulandı ve yanakları soğukla hiç ilgisi olmayan bir şekilde pembeleşti. "Cameron," dedi. Sadece bu. Benim adım.

"Seni uyarmıştım," dedim ona, çünkü ciddiydim. "Ben kendi halinde bir adamım."

Arkasından gürültülü bir kıkırdama patladı ve az önce içinde bulunduğumuz baloncuk patladı. Adalyn ellerini avuçlarımdan çekti. İkimiz de arkamızı döndük.

Elinde sno-con'larla dolu bir tepsiyle dönen Tony, renkli bardakları dağıtıyordu ve onlar etrafta dolaşırken grubun havası açıkça yükseliyordu.

Genç çocuk Adalyn ve bana ulaştığında omzunu okşadım. "Aferin Tony. Tam istediğim gibi hızlıydı." Gözleri irileşti, tüm yüzü yeni bir radyoaktif kırmızı dalgayla kızardı. Sesimi alçalttım. "Kim olduğum konusunda yaygara koparmadığın için de teşekkürler. Bunu tahmin ettiğinden daha çok takdir ediyorum."

Tony'nin dudakları titredi ama ifadesi ciddileşti. "Anlıyorum efendim. Hmm, Cam-Coach Cam? Mahremiyetin ne kadar değerli olduğunu anlıyorum. Annem vefat ettiğinde-" diye kestirip attı. "Bazen insanlar çok meraklı olabiliyor." Adalyn'e geniş gözlerle bir bakış attı. "Cehennem gibi. Bazen insanlar çok meraklı olabiliyor, hanımefendi."

Adalyn avucunu onun diğer omzuna koyarak hızlı ve nazik bir şekilde okşadı. Çocuk neredeyse yere yığılıyordu.

Tony'den kalan sno-con'ların olduğu tepsiyi aldım. "Üstüyle kendine bir şeyler alır mısın?"

"Başka bir şey için saklamayı tercih ederim, Koç. Yakında üniversiteye gideceğim ve babama yardım etmek için biriktirebildiğim her şeyi biriktiriyorum."

Adalyn'in bakışları benden çocuğa sıçradı ve kafasındaki dişlilerin bir şeyler üzerinde çalıştığını söyleyebilirdim. "Tony," diye söze girdi. "Takıma yardım etmeye ne dersin?"

Çocuğun yüzü aydınlandı. "Bunu çok isterdim. Ama çiftlik-" Kaşlarını çattı. "Zamanım var mı bilmiyorum. Çiftlikteki personel sıkışık ve babamı ortada bırakmak istemem."

Adalyn'in yüzü düştü.

"Bırak da babanla konuşalım," dedim. "Şimdi git otur. Kızların sno-con'ları bittiğinde gideceğiz."

Çocuk başını sallayarak gitti.

"Tony'yi işe alma fikrimi onaylıyor musun?" Adalyn sordu. "Muhtemelen önce sana danışmalıydım."

Kutudan paket çay bardağını aldım ve ona uzattım. "Hayır. Bence bu harika bir fikir patron."

"Oyunun büyük bir hayranı. Ben de düşündüm ki..." Elimde duran kaba baktı. "Nedir o?"

"Çay. Bu senin için. Al," dedim ve çenesi sıkıştı. Bir an sürdü ama eli bardağın etrafını sardı. Bu sefer içimde bir şeylerin kıpırdamasına neden olan şey parmaklarının tenime dokunuşu değildi. Sanki ona çay getirerek onun için harika bir şey yapmışım gibi bana bakıyordu.

"Bana öyle bakma, sevgilim."

"Sadece sen..." Öğleden sonra coPee içmediğini hatırladı. "Çok kibar olabiliyorsun Cameron."

Ona nasıl davrandığımdan sonra, böyle düşünmesi beni şaşırtmamalı. Tam bir pislik değildim ama etrafta gülümsemeler ve kucaklaşmalarla dolaşmıyordum. Biraz kaba olduğumu söylediğimde yalan söylememiştim. Öyleydim.

Kolumu omuzlarına attım ve onu bankına doğru götürdüm. Oturduk. "Sadece müdürü sıcak tutuyorum, hepsi bu," dedim ve tepside kendim için bir külâh aldım. Ona yaklaştım ve onu esen rüzgârdan korudum. "Yeni bir tane aramaktan nefret ediyorum. Muhtemelen Josie'yle baş başa kalırım."

Adalyn cevap olarak bana o küçük, güzel gülümsemelerinden birini daha verdi ve çaydan uzun bir yudum alırken onu izlemekten başka bir şey yapamadım.

"Sno-cone iyi mi?" Adalyn yan gözle bana bakarak sordu. "Uzun zamandır bir tane içtiğimi sanmıyorum."

Ona çayla yetinmenin daha iyi bir fikir olduğunu söylemeye hazırdım ama gözleri bariz bir merakla o şeye dikildi. Ve ben kim oluyordum da ona yalayıp yalayamayacağını söylüyordum? Dediğim gibi, ben kendi halinde bir adamdım.

"Bir dene bakalım, sevgilim."

Bariz bir bakışla şeyi kaldırdım ve ağzını küçük buz tepeciğinin yanına yaklaştırmasını, dilini dışarı çıkarmasını, gerçekten dalmadan önce üstünü hafifçe sıyırmasını izledim.

Nabzım hızlandı. Ve kafamın içinden bir ses "*Seni azgın piç*" dedi. Ama evet. Bunu inkar etmek mümkün değildi. Tahrik olmuştum. Adalyn tarafından, buz tarafından değil.

"Ee, Koç Corn1eld," dedi Maria'nın sesi puslu havayı yararak. "Kıçındaki huysuzlar nasıl?"

Adalyn'in ağzında olan gözlerim genişledi. Ve ağzı buzla dolu olan Adalyn homurdandı.

Şok edici derecede yüksek bir sesteki ve pembe ve mavi karışımın bir kısmını burnundan dışarı fırlattı. Adalyn'in eli yeniden yüzüne gitti, burnundan ve çenesinden aşağı damlayan renk cümbüşünü örttü.

Bir saniye süren bir sessizlik oldu.

Sonra çocuklardan biri, hiç şüphesiz huşu içinde şöyle dedi: "Vay canına. Bu hayatım boyunca gördüğüm en havalı şey."

Hâlâ tüm dikkatini bana vermiş olan Adalyn çocuğun sözleri karşısında şok olmuş gibiydi.

Ama Chelsea eklediğinde, "Evet, Bayan Adalyn. Bu süperdi. Bize öğretebilir misiniz?" Ekibin geri kalanı da aynı fikirdeydi ve daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde beni sürekli olarak hazırlıksız yakalayabilen bu kadının yüzünde başka bir şey belirdi.

Gurur. Gururdu.

Huysuzluğum çabucak ve neyse ki unutulurken, takımın havası yükselirken ve külahlar ortadan kaybolurken, gözlerim yanımda oturan kadında kaldı. Bu genellikle çileden çıkarıcı ve dış görünüşüyle ilkel kadın az önce burnundan buz çekmiş ve çocukların onayını aldıktan sonra son derece memnun görünüyordu. İçimdeki çekişme yoğunlaştı, o kadar sıkı çekiyordu ki bir an nefesimi tutmak zorunda kaldım. Göğsümde bir şey kıpırdadı. Isındı. Beni...

Donup

kaldım

.

"Lanet

olsun."

Başını çevirdi ve yüzündeki o biraz mahcup, biraz mutlu ifadeyle bana

baktı. Tanrım, hiç şu anki kadar güzel görünmemişti. "Sorun nedir?"

"Huh." Boğazımı temizledim. "Ne?"

"F-kelimesini söyledin," diye yanıtladı basitçe. Söylemiş miydim? "Buz kafana mı girdi?"

Kesinlikle buz değil. "Ne demek istiyorsun?"

"Buz," diye açıkladı fincandan hızlıca bir yudum çay alarak. "Buzlu latte sipariş ettiğimde bana da oluyor. Çok hızlı içersem kafama giriyor. Ama boş ver. Sanırım erkek adamların beyinleri buzlu kahvelerle donmuyor."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" dedi ağzımdan. "Etkileyici bir erkek olduğumu mu?"

"Etkileyici demedim." Gözlerini devirdi ama lanet olsun, dudaklarının köşeleri yine yukarı kalktı.

"Benim hakkımda başka ne düşünüyorsun?" Omzunu omzumla dürterek sordum. Üzerime bir şey geldi. İçimdeki kargaşanın neden olduğu bir şey. Sesimi alçalttım. "Geceleri seni uyutmayan bir şey var mı?"

Adalyn'in ağzı yarıldı. Dili dışarı çıktı. Ve düşündüm ki, *hadi aşkım. Bana bir kemik at.* Çünkü beni kızdırmasını istiyordum. Ve onun da istediğini biliyordum. Ağzından çıkan kelimelerin tadını şimdiden alabiliyordum, onları dilimde hissedebiliyordum.

Ama sonra bakışları arkama kayd. Yüz ifadesi değişti. Ve bir anda kıyamet koptu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Adalyn

Bir an için yanıldığımı düşünmüştüm.

Yanılıyor olmalıydım.

Çünkü ne kadar şanssız olmak zorundaydım? Ne kadar şanssızdım ki, bir şekilde atılım yaptığım gün, kendimi başarısız - utanç verici, tamamen dışlanmış - hissetmediğim gün, bir hatırlatma yüzüme geri dönmek zorunda kaldı?

Bir an Cameron'a bakıyordum, sanki ilk kez bir şey, bir parçamı, hatta belki de beni görüyormuş gibi gözlerinin yüzümde gezinişinde biraz kayboldum. Tony'den bana getirmesini istediği çayla orada oturuyordum çünkü öğleden sonra kahve içmediğimi hatırlamıştı. Çayla ya da vücudunun yakınlığıyla ilgisi olmayan bir sıcaklık içimde kabarıyor, içimi parçalıyordu.

Ve bir sonraki, puf. Her şey gitmişti.

İlk başta bir renk cümbüşünden başka bir şey değildi. Kendime hiçbir şey düşünmememi söylediğim bir şekil. Ama sonra adam sanki niyeti bize yaklaşmakmış gibi hareket etti. Göğsü bana dönüktü ve ne kadar yanıldığımı anladım. Ne kadar aptalca. Üzerinde enerji içeceği web sitesinde gördüğüm resmin aynısı olan bir kapüşonlu tişört giymişti.

Teneke kutu. Yüzümün çizimi. Slogan: SAYGINLIK YERİNE EĞLENCEYİ SEÇİN.

O anda aklıma Miami'den hiç haber alamadığım gerçeği geldi.

Yasal işlem başlatıp başlatmadıklarını ya da ne zaman başlattıklarını bilmiyordum. Bildiğim tek şey, kıyafetlerinde benim öfkeli yüzüm olan bir adam olduğuydu. Kuzey Carolina'da. Bu yüzden panikledim. Kalbim ayaklarıma düştü, tüm kanımın yüzümü terk ettiğini hissettim ve Green Oak'a geldiğim gün, pimi çekip düzenli, tertipli hayatımın patlamasına neden olduktan hemen sonra muhtemelen yapmam gereken şeyi yaptım.

Koştum.

Ya da denedim. Çünkü bunun yerine, oturduğum bankta döndüm, su fiçisine takıldım ve yere daldım, paket servis bardağını o kadar sert sıkmayı başardım ki, kapak Aew oP ve içindekiler üzerime döküldü.

Hiç hoş değildi ve bir çığlıkla yere yığıldığımdan emindim.

Gerçekten çok üzölmeli, aşağılanmalıydım çünkü çok fazla düşüp takılıyordum ve açıkçası bundan bıkmıştım. Yine de, bu engeli aşarken bile, *"En azından Cameron bana bakacak"* diye düşünmeye devam ettim. *Kapüşonlu adama değil. En azından kasabada o korkunç videoyu görmeyen tek kişi bu şekilde öğrenmeyecek.*

Ben de kendimi aptal gibi hissettiğim için orada, yerde kaldım, nefesimi tuttum ve sonra, tam adrenalin düşmeye başlamış ve rahatlama yerini hızla utanca bırakmışken, Cameron oradaydı.

Elleri üzerime düştü ve ona bakmak istemedim çünkü dünyayla işim gerçekten bitmişti. Ama tek görebildiğim oydu. Vücudumun her uzvuna ve parçasına neredeyse çılgınca bir şekilde dokunup dürttüğü ve avuçladığı için ağzından küfür üstüne küfür çıktı. Belli belirsiz bir parçam şikâyet etmeyi düşündü ama çok bunalmıştım. Yolculuktan ve hayatımın ne hale geldiğini hatırlamaktan. Yüzümün olduğu ürünleri giyen bir adam olduğu gerçeğinden ve bunun ne anlama gelebileceğinden. Cameron'ın bana bir daha asla dakikalar önce baktığı gibi bakamayacağı gerçeği. Her şey tarafından.

Cameron diz çökerken daha da yaklaştı ve nihayet ağzından gerçek, anlaşılır kelimeler çıkmaya başladı. "Ne oluyor be Adalyn," dedi o koyu yeşil gözleri benimkilerle orada olmaması gereken bir ciddiyetle buluşarak. Bu kadar feci bir şekilde tökezlemiş miydim? "Bana iyi olduğunu söyle," diye ısrar etti. "Başını mı çarptın?" Başımı bir kez salladım. "Ne oldu lan?" Dudaklarımı bir kez daha salladım. "Neden konuşmuyorsun, aşkım?" *Aşk. Aşk mı? Nefesim boğazımda düğümlendi.* "Arkama baktığını gördüm. Biri sana bir şey mi söyledi?" Yüz ifadesi değişti ve uzaklaşmaya başladı. "Ben gidiyorum-"

"Hayır," dedim kolunu tutarak.

Hemen durdu ama o ölümcül ifade yerinde sabitlenmişti. Neden bu kadar kızgındı?

Çevresel görüşümde bir hareketlenme oldu ve baktığımda satıcı adamın Tony'yle konuştuğunu ve sonra arkasını döndüğünü gördüm. Bizi umursamadan gidiyordu ve rahatlamam gerekirdi, gerçekten rahatlamalıydım ama kalbim çok hızlı atıyordu ve kafam allak bullak olmuştu.

Dikkatimi Cameron'a verdim ve onun bir santim bile kıpırdamadığını fark ettim. Dudaklarımı ıslattım, konuşana kadar boğazımı temizledim ve sonra "Gidebilir miyiz?" dedim. Hâlâ hareket etmiyordu. "Lütfen. Beni eve götürebilir misin?"

Yüzündeki o sert ve düşmanca duygu kayboldu ve tek kelime etmeden elleri hareket etti, bana hala vücudumun üzerinde olduklarını hatırlattı. Sırtıma ve belime kondular. İlk adımı atmamı bekledi, destek olarak kullanabilmem için omzunu yaklaştırdı. Elimini oraya dayadım, kendimi yukarı ittim ama sol ayağıma ağırlık verdiğim anda tekrar aşağı indim.

"Bileğim," diye bağırdım. "Sanırım burktum." Hemen havaya kaldırıldım.

Şakağım sıcak ve sert bir göğse çarptı. Kokusu beni sarmış, kabul etmek istemediğim şeyleri hissettiriyordu. Gözlerimi kapattım. "Tanrım, bu çok utanç vericiydi." Titrek bir nefes beni terk etti. "Kendimi ve sizi utandırdım. Çok özür dilerim."

Cameron'ın göğüs kafesi homurtu ya da çığlık gibi bir şeyle titreşti, emin değildim ve bilmek de istemiyordum. Aynı fikirde olmasından ve bana ne kadar gülünç olduğumu söylemesinden korkuyordum. Ama o sözler hiç gelmedi.

O uzun ve kararlı adımlarla ilerledi, beni kollarının arasına aldı ve söylediği tek şey, "Artık seninleyim aşkım," oldu.

Lazy Elk'e ulaştığımızda ben... karmakarışık bir şeydim.

Birincisi, acı çekiyordum. Dönüş yolumuz uzun sürmemişti ve Büyükbaba Moe tarafından hızlıca kontrol edilmişim ama ayak bileğim soğudukça ağrı giderek yüzümü buruşturan keskin bir ısırığa dönüşmüştü.

Ben de utanmıştım. Yine de. Cameron'ın düşüş hakkında yorum yapmamış olması önemli değildi. Kendini araba sürmekle sınırlaması da önemli değildi.

Sessizlik, hala orada olup olmadığımı kontrol etmek için bana hızlı bakışlar gönderdi. Yolcu koltuğundan kafasının içindeki çarkların döndüğünü duyabiliyordum. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

Ve son olarak, ama kesinlikle en önemlisi, şaşkınlıktan şoka, dehşetten meraka ve baş dönmesine kadar giden bir dizi duygu yaşıyordum, sadece şaşkınlığa geri dönmek için.

Cameron bana aşkım demişti.

Kendime asla izin vermediğim zor durumdaki bir genç kız gibi beni arabasına kadar taşımış ve bana aşkım demişti. Bacağımı yoklayan, dokunan ve masaj yapan o büyük sıcak ellere katlanmak zorunda kaldıktan sonra bir şekilde bir buz torbası üretmiş ve bileğime yerleştirmişti. Dokunuşu o kadar klinik, o kadar tıbbi, uzman bir dokunuştur ki, o karıncalanmalar tüm vücuduma yayıldığında kendimi azarlamıştım. Tek yaptığı beni kontrol etmekken, derimin altında çatırdayan elektriğe kızmıştım.

Ağzından çıkan dört harfli kelimeyi suçladım. *Artık seni de yakaladım.*

Anlamamıştım. Şaşkındım, acı çekiyordum, utanmıştım, kızgındım, sersemlemiştim ve sadece... yorgundum. O kadar yorgundum ki tüm bunları unutmak için uyumak istedim. Gözlerimi kapatıp bugünü, geçen haftayı ve ondan önceki haftayı unutmak. Hayatımdaki tüm bu karmaşa geçene kadar kış uykusuna yatmak istedim.

Cameron motoru durdurup her zaman yaptığı yere park ettiğinde, kalan tüm asaletimle arabadan atladım ve topallayarak uzaklaştım.

Ve her dramatik kaçışımda olduğu gibi, Cameron birdenbire tam karşımdaydı.

Elleri belime dolandı ve "Bırak beni-" dedi.

Ama bir sinirimi kaldırdım ve basit bir "Hayır" ile onun gereksiz kurtarma görevine son verdim.

"Hayır mı?" diye tekrarladı, ama hakkını yemeyelim, elleri iki yanına düştü.

"Beni içeri taşımana ihtiyacım yok, sanki ben..." dediğimde sesim titredi. Değer verdiğiniz biri. Üşüdüklerinde sıcak içecek aldığınız biri. Aşk dediğin biri. "Bir şey."

Yüz ifadesi aynı anda hem gerginleştii hem de bir şekilde düştü. Cameron... incinmiş görünüyordu, eğer bir duygu seçmem gerekirse. Kendimi bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi hissettim. Ya da yavru bir keçiyi.

Başımı sallayarak verandaya doğru topalladım, Cameron da arkamdan geliyordu ve kapımın eşiğinde küçük bir kutu buldum. Etiketii incelemek için boynumu bükttüm, Matthew'un el yazısını tanıdım. Kutuyu alabilmek için destek ayağımı uzatarak eğildim ama verandadaki herkes esnekliğin bana göre olmadığını biliyordu ve açıkçası bu görevin imkansız olduğu ortaya çıktı.

Cameron hızlı bir hareketle bir eliyle kutuyu aldı ve diğeri koluyla beni havaya kaldırdı.

"Sana söyledim-" Ben başladım.

"Kes şu saçmalığı, olur mu?" diye araya girdi ve azarlamasını en yumuşak, en nazik tonda yapması ne kadar sinir bozucuydu? "Güzel. Bir dakikalığına mızımızlanmayı bıraktığına göre, lütfen kapının kilidini açar mısınız?"

Omzumda asılı duran çantadan anahtarı çıkardım ve benden isteneni yaptım.

Cameron kilitli olmayan kapıyı ayağıyla tekmeleyerek açtı ve beni ve kutuyu kollarında taşıyarak kulübenin içine girdi.

"Kutu," diye bağırdı. "Nerede?"

"Yatağın yanında," diye cevap verdim iç çekerek.

"Lütfen." O yöne doğru hareket etti. "Yatak değil."

"Evet, biliyorum," diye itiraf ettim, neredeyse hiç enerjim kalmamıştı. "Kim bilir, belki Matthew bir şekilde o küçücük kutuya bir yatak sığdırmayı başarmıştır."

Benim yorumum Cameron'un hayal kırıklığını daha da arttırmışa benziyor, çünkü kutuyu yere koymak yerine bir gümbürtüyle ahşap Aoor'a bıraktı.

"Hey. Ya kırılğan bir şeyse?"

"Yerine yenisini alırım." Omuz silkti, bedenimi kaydıldı ve beni göğsüne daha güvenli bir şekilde yaklaştırdı. "Nereye?"

"Yatağa uzanın lütfen."

O anda algılayabileceğimden çok daha büyük bir nezaketle beni yere bıraktı. Gözleri vücudumda dolaştı. Aşağı, yukarı ve tekrar aşağı. Çenesi sıkıca kenetlendi.

"Hemen geliyorum," diye mırıldandım. "Sadece bileğim burkuldu."

Kaşları çatıldı, gözleri hâlâ benimkilerle buluşmuyordu. Daha fazla kelime havladı. "Duş, buz, ağrı kesici ve uyku."

"Neden bir şeyleri sıralıyorsun ya da tek tek kelimeleri sayıyorsun?" Trençkotumun düğmelerini karıştırdım. "Neden konuşmuyorsun ya da bana bakmıyorsun? Daha önce özür diledim zaten."

Çenesindeki kas yerinden oynadı. "İstediğim bir özür değil."

"Ne istiyorsun o zaman?" Bir duraklama. Cevap yok. "Peki, o zaman benimle konuşma."

Bakışları nihayet benimkilerle buluştu. "Konuşmuyorum çünkü kendime güvenmiyorum," dedi, içinde biriken fırtınanın gözlerinin yeşilinde serbest kaldığını söyleyebilirdim. "Çünkü birkaç kelimedenden fazlasını söylersem, benden nefret etmek için daha fazla nedenin olacak, Adalyn. Lanet bir 1t atacaksın ve bunu benim için ekstra zorlaştıracaksın. O yüzden lütfen," dedi, sesi sertleşip garip bir şekilde alçalmıştı. "Duş, buz, ağrı kesici ve uyku."

Ne, sormak istedim. Senin için tam olarak neyi zorlaştıracayım?

Ama bunun cevabını biliyordum. Her şeyi. Her şeyin. Çünkü en iyi yaptığım şey buydu. İşleri karmaşıktırmak. Bu yüzden başımı salladım ve ona "Artık gidebilirsin. Teşekkürler." dedim.

Cameron'ın göz kapakları kapandı ve arkasını dönüp yürümeye başlamadan önce "İyi ki kurtulduk" diye mırıldandı.

Kapının arkasından kapanmasını bekledim ve ses bana ulaştığında, az önce yapmayı kabul ettiğim şeyin tam tersini yaptım. Önce topallayarak mutfığa gittim, bir makas aldım ve doğruca kutuya döndüm. İçinde, kağıt mendile sarılmış bir şeye yapıştırılmış bir not vardı. Şöyle yazıyordu:

*ffR3l 53 V9 30
ff✓. JOV (ONSY)
§l/,
ff.*

Neyi telafi edeceksin? Kağıdı yırtarken merak ettim. Biraz daha aklım başımda ve daha az acı çekiyor olsaydım, belki de hemen anlardım, ama kağıdı açıp çevirene kadar anlamamıştım.

Tiřöрте baktım - 13 numaralı siyah uzun kollu forma ve bir ismi heceleleyen yedi basit harf: CALDANI.

"Bu pislik," dedim kollarımı indirip Cameron'ın kariyerinin son yıllarında giydiği L.A. Stars formasını bir kenara bırakarak. "Bu pislik bana bunu onun için imzalayayım diye gönderdi."

Başka bir gün olsa Matthew'u arar ve ona bunu unutabileceğini söyledim. Hatta belki de bu paketi buraya bu kadar çabuk getirmeyi nasıl başardığını sorardım. Ama bugün? Umurumda değildi.

Pijamalarımı aldım, topallayarak küçük banyoya gittim, her şeyi tezgâhın üzerine koydum ve kendimi duş olarak geçen yere sürükledim. Sıcak kaynak suyunun vücudumu ısıtmasına izin verdim. İşim bittiğinde, perdeyi geri çektim ama hem atılmış hem de uyku kıyafetlerimin Aoor'a düştüğünü ve şimdi sıırıslıklam olduğunu keşfettim.

"Harika."

Havlumu göğsüme sardım ve topallayarak yatağa geri döndüm. Bakışlarım, omuzlarına ve kollarının üst kısmına serpiştirilmiş minik beyaz yıldızların olduğu siyah formaya takıldı. Hiç düşünmeden onu kaptım ve başımın üzerine geçirdim. Polyester ve naylon uyumak için ideal kumaşlar değildi ama en azından bu şey kıçımı örtüyordu.

Cameron'ın kariyerinin son yıllarında onu temsil eden amblemi giymiş bir halde bedenimi yatağa bıraktım, kollarımı bacaklarıma doladım, gözlerimi kapattım ve ağlayarak uyudum.

Çok hızlıydı ve aklımdan geçen son şey, en azından şimdi, gözlerimden en son ne zaman bir damla yaş aktığını hatırlayacağımı.

Uyandığımda dışarısı karanlıktı.

Gün boyunca, kabine çarpan şiddetli rüzgârla irkilerek uyandım, bir ağrı kesici aldım ve tekrar uyudum. Bu son sefer hariç. Şimdi rüzgâr çok gürültülüydü, zihnim tüm bunlardan sonra sersemlemişti.

Sorumsuzca kendi kendime ilaç tedavisi uyguluyordum ve ayak bileğimden bacağıma ağrı dalgaları yayılıyordu.

Acıyı dindireceğini umarak yüzümü buruşturarak yuvarlandım ve bir şeye rastladım. Bir sıcaklık kaynağı. Bekle. Yatağında bir şey vardı. Canlı bir şey. Normal şartlar altında hemen kulübeden dışarı fırlardım ama o kadar kendimde değildim ki kendimi uzanırken buldum. Nesneye dokundum, parmaklarımla yokladım.

Miyavladı.

Telefonuma uzandım ve önümdeki boşluğu aydınlattım, daha önce gördüğüm iki gözün bana baktığını fark ettim.

"Willow?"

Kedi evet olarak yorumladığım bir ses çıkardı ve kucağıma tırmanarak oraya gömüldü. Sanki her gece yaptığım bir şeymiş gibi kendimi onun tüylerini özenle okşarken gördüm. Küçük bedeni karnımda ve göğsümde titreşmeye başladı. Mırıldanmak çok garip bir duyguydu. Ama çok rahatlatıcı bir histi. Neredeyse acı dalgalarının geri çekilmesini sağlıyordu.

İnsanlar bu yüzden mi kedi besliyordu?

Cameron bu yüzden mi iki tane evlat edinmişti?

"Onun kucağına kıvrılıp mırılıyor musun?" Odanın karanlığında kendi kendime sorduğumu duydum.

Bir rüzgâr kulübenin kenarlarından birine çarptı ve Willow başını kaldırdı. "S'kay," diye seslendim. "Rüzgâr korkutucu ama ben burada seninleyim." Garip bir düşüncesi sersemlemiş zihnimden geçti. "Hiç fırtınaya tutulmadım, biliyorsun. Kimseye onlardan korktuğumu söylemedim. Yorganımı sıkıca kavradım ve kendime güçlü olmamı söyledim. Ama ben seni tutacağım."

Willow sanki argümanımdan ikna olmuş gibi tekrar yerine oturdu.

"Cameron'ın kollarındaydım, biliyorsun," diye devam ettim. "Ve sen de onun kucağındaydın." Willow'un başı yukarı doğru eğildi ve göğüslerime yaslandı. "Bence bu bizi arkadaş yapar." Kaşlarımı çattım. "Harika bir kucağı var mı?"

İki renkli küçük burnuyla beni dürttü.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Gözlerimi kapattım, aynı kediyi tutan gömleksiz Cameron'ı hatırladım. *Kıskanç*. Willow'un kıskanç olduğunu ima etmişti. Beni. Bir düşünce şekillendi. "Olamaz. Senin için çok endişelenmiş olmalı."

Mesajlar uygulamamı açtım ve yazmaya başladım ama gözlerim tuhaflaştı ve harfler dans etti. Bu yüzden köşedeki küçük mikrofon sembolüne bastım ve onun yerine kaydetmeye başladım.

Ve işim bittiğinde, gönder tuşuna bastım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Cameron

Kucağımdaki sessiz telefona bir bakış attım.

Beni deli ediyordu.

Bütün gün evdeydim ve her ne kadar nedenini inkâr etmeye çalışsam da, bunun nedeni havanın aldığı şekil değildi. Onun yüzünden.

Adalyn'i dinlediğim ve onu rahat bıraktığım için büyük bir aptal mıydım? Oradan öylece fırlayıp gittiğim için destansı boyutlarda bir aptal mıydım?

Evet. Muhtemelen ikisiydim de. Ve çok geçmeden delirmiş bir adam da.

Şimdi saat gecenin ikisiydi ve ben yatak odamın tavanına bakıyordum, zihnime saldıran görüntüleri göz kırparak uzaklaştırdım. Adalyn oyundayken. Adalyn'in gülümsemesi. Sanki bir hayalet görmüş gibi bankta çırpınması. Ayağa kalkmaya çalıştığında yüzünde beliren acı ifadesi. Tüm bunların altında yatan utanç. Bizi utandırdığı için özür dilemesi. Tanrım. Bu da nereden çıktı şimdi?

Anlamadım. I-

Telefona bir mesaj geldi ve bir anda elimi uzatıp ışıkları açtım. Yatağa oturdum ve cihazın kilidini açtım.

Ekranda Adalyn'den gelen bir mesaj belirdi. Bir sesli not.

Kaşlarımı çatarak oynat tuşuna bastım.

"Hey, n'aber," dedi sesi titreyerek. Bir sorun vardı. Adalyn çekik gözlü değildi. Ayrıca hiç bu kadar... zayıf konuşmazdı, sesi bu kadar çelimsiz değildi. Ayağa kalktım ve kıyafetlerimi aradım, sesi odayı dolduruyordu. "O burada, benimle birlikte. Aslında yatak olmayan yatağımızda oturuyoruz ve fırtınayı birlikte atlatıyoruz. Umarım sorun olmaz, çünkü sakıncası yoksa onu yanımda tutmak istiyorum. Sadece bu gece için. Miami'nin fırtınaları çok daha korkutucu ama o beni sıcak tutuyor ve dışarıdaki acıdan ve gürültüden uzaklaştırıyor." Dudaklarından bir iç çekiş çıktı.

Ama tek düşündüğüm *acı, acı, acı, acı içinde olduğuydu.*

Bedenim zaten Aight modundayken, bir ciğerim mesajı durdurmak için harekete geçti ama sözleri beni durdurdu. "Sanırım çok fazla ağrı kesici aldım, bilmiyorum. Bu... çok aptalcaydı. Bileğime buz da koymadım. Büyükbaba Moe ve senin dediğiniz gibi. Ama dondurucum olmadığını hatırladım. Ya da buzum. Burada pek çok şeyim yok. Kulübeden şikayet etmedim çünkü etmemem gerektiğini düşünüyorum. Güçlü ve bağımsız olmaya çalışıyordum. Çok fazla arkadaşım olduğunu sanmıyorum." Kısa bir duraklama. "Miami'deki evimde arkadaşım var mı onu bile bilmiyorum. Asistanım sayılır mı? Bir kez yemeğe çıktık ama eğlendiğini sanmıyorum." Hattan garip bir ses geldi. "Belki de o kadar arkadaş canlısı değilimdir. Ya da iyi biri. Sanırım bugün benden hoşlandın, ama benden o kadar da hoşlanmıyorsun, yani evet. Her neyse, Willow benimle. Sence sorun olur mu? Eminim harika bir kucak vardır ama o benimkinde rahat görünüyor."

Ekrana göz kırptım, yatağımın kenarında donmuş bir şekilde duruyordum, hareket eden tek şey öfkeyle çarpan kalbimdi.

Yeni bir sesli not belirdi ve beni tekrar harekete geçirdi.

"Açıklığa kavuşturmak istedim," diye açıkladı sesi ben play tuşuna bastığımda. "Senin kucaklarını düşünmediğimi. Çok fazla değil. Ama göğsün kadar sertse, bu Willow'un neden burayı sevdiğini açıklar. Çünkü ben yumuşağım. Ve sen de sertsin."

Yeni bir mesaj belirdi.

"Kucaklarınız sert."

Sonra bir tane daha.

"Sen değil." Bir duraklama. "Gerçi sen de sert birisin. Sanırım mı? Sert bir kış. Kışın değil ama sen. Hoşlanmadığım şey kişiliğin."

Başımı salladım ve yukarı baktım, kendimi yatağın ayak ucunda buldum, elimde eşofmanlarım ve kapüşonlu bir tişört vardı. Çabucak giyindim.

Ekrana tekrar baktığımda yeni bir not girilmişti.

Tanrım, ben onları çalarken o da gönderiyordu. Neden onun yerine beni aramadı?

Kapıdan koşarak çıktım.

Ve rekor bir sürede verandasındaydım, kapı elbette sorumsuzca kilitlenmemişti. Küçük kulübeyi üç uzun adımda geçerken dudaklarımdan küfürler döküldü.

Gözlerim Adalyn'in Willow'la kıvrılmış görüntüsüne takıldığı anda boğazımdan boğuk bir ses yükseldi. Yatağa doğru koştum ve diz çöktüm. O anda yüzüme tokat gibi çarptı. Göğüs kafesimde öfkeyle kıpırdanan duyguyu kabullenmemem ne kadar imkânsızdı. Tanrım, onu sarsmak istedim. Kendimi de sarsmak. Ondan çok benimle ilgili olduğunu bildiğim anlaşılmaz bir nedenden dolayı ulumak. Ama kendimi zor tuttum, çünkü bayılmıştı. Tam da onu bıraktığım yerde. Savunmasız ve yalnız.

Çenemi sıkarak kollarımı ona doladım, birini sırtına diğerini de kalçalarının altına sabitledim. Tanrım, bana karşı çok yumuşaktı. Ve çok sıcak hissediyordu. Çok sıcak. Homurdanarak onu göğsüme doğru olabildiğince sıkıca çektim ve kucağıma aldım.

İşte o zaman, battaniye üzerimden düştüğünde, onun ne giydiğini gördüm.

Kömür siyahı, yıldızlı kollar ve omuzluklar, göğsünün sağ tarafında takımın amblemi. Bu benim L.A. Stars formamdı. Benim formam. Arkasını görmeme gerek yoktu çünkü takımda başka kimse siyah giymemişti, kalede sadece ben vardım.

Gözlerimi kapattım. Tek ihtiyacım olan bir andı. Pişman olacağım pervasızca bir şey yapmadan önce sadece birkaç saniye.

Başını göğsüme yasladı ve ben de gözlerimi yeniden açıp onunkilere baktım. "Cameron?" diye sordu, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak. Sürpriz. "Sen buradasın. Neden buradasın?"

"Seni burada yalnız bırakmamalıydım." Sertçe yutkundum. "Yaptığım için çok özür dilerim." Adalyn bir kez daha göz kırptı, sonra bir kez daha ve

Tanrı aşkına, sonra gidip gülümsedi. Büyük, tatlı ve güzel. O kadar ki, o muhteşem

kahverengi gözleri parladı.

Willow bir iniltiyle yatağın üzerinden atlayarak dikkatimi çekti. Tembelce kapıya doğru yürüyordu, sanki bir yol işaretliyordu. Onu eve götürmem için beni cesaretlendiriyordu.

Gözlerimi kollarımdaki kadına çevirdim ve arkasından gittim.

Adalyn'in onu nereye götürdüğümü soracağını, belki şikâyet edeceğini ya da karşı çıkacağını düşünmüştüm. Ama onun yerine, "Ama benim için gelmeni ben istemedim," diye mırıldandı.

Kelimeleri söylerken boğazım düğümlendi. "Asla sormana gerek yok, aşkım."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Adalyn

Bir sarsıntıyla uyandım.

İlk fark ettiğim şey ne kadar rahat ve sıcak olduğumdu. Vücudumun etrafındaki ketenlerin ne kadar güzel koktuğu ve yorganın ne kadar pelüş olduğuydu.

Yan döndüm, göz kapaklarım kırışıyıyor ve nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Bacaklarım sert ve sıcak bir şeye çarptı.

"Ne..." Mırıldandım, yere baktım ve iki renkli bir tüy yumağı buldum. "Willow? Neden-"

Her şey geri geldi. Son yirmi dört saatin anlık görüntüleri bir anda zihnime üşüştü.

Kapüşonlu adam. Paniğim. Ayak bileğimden başlayıp baldırıma kadar yayılan ağrı. Ağrı kesicilerin sorumsuzca alımı. Willow'un kucığına kıvrılması. Cameron'ın kolları. Göğsünü yanağımın altında hissetmek. Avuçlarını saçlarıma değdirmesi. Sesinin rahatlatıcı uğultusu.

Cameron'ın kolları.

Beni kulübesine getirmişti. Onunla birlikte. Nedenini tam olarak hatırlayamıyordum. Ama eğer az önce hatırladığım doğruysa, beni tekrar uyutacak kadar ileri gitmişti. Hayal ettiğimi düşünmem için görüntü çok net, çok keskindi. Yanımda oturmuş ve ben uyuyana kadar saçlarımı okşamıştı.

Bir sıcaklık dalgası yüzüme kadar tırmandı. Tanrım, gerçekten kötü durumda olmalıydım.

İhtiyacım olandan daha fazla ePort ile yatağa geri oturdum ve patilerini yanıma uzatırken kediden şüpheli bir bakış aldım. "Kusura bakma dostum," dedim ve o da bana esnedi. "Sorun olur mu? Sana arkadaş dediğim için mi?" Bacaklarımın üzerinden atladı ve kalçama yerleşti. Kalmasını evet olarak algıladım. "Teşekkür ederim. Ben de dün gecedan sonra arkadaş olduğumuzu düşünüyorum."

Başı tekrar yorganın üzerine düştü ve yalan söylemeyecektim, kedinin benden tekrar hoşlanması benim için bir kazançtı. Özellikle de bugün önümdeki muhtemel garip konuşmayı düşünürsek.

İç çekerek yataktan yuvarlandım ve sağ ayağımı Aoor'a dayadığımda keskin bir acı hissettim. Üstesinden geldim. İlgilenmem gereken daha acil meseleler vardı. Odadan topallayarak çıktım ve koridora girdim, nereye gittiğimden emin olmak için birkaç adımda bir dikkatlice durdum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, Cameron'ı, ne bileyim, üstünü değiştirmek, duştan kayarak çıkmak ya da soyunmak gibi uygunsuz bir durumda bırakmaktı...

Ya da belki de Cameron'ı çıplak düşünmeyi bırakmalısın, diye kafamın içinde bir ses haykırdı.

Cameron'la ilgili tüm düşünceleri bir kenara bıraktım ve hoplamaya devam ettim. Koridorun en ucundan müzik sesi geliyordu, ben de o tarafa yöneldim ve mutfak ve oturma alanıyla karşılaştım.

Nefesimi tutarak kendimi beyaz mermer adaya dayadım ve bakışlarımı gezdirmek için bir mola verdim. Mekânın tam ortasında krem rengi bir şezlong uzanıyordu, rustik ve minimalist dekor raflara dağılmıştı, ahşap kirişler tavandan geçiyordu, muhteşem pencere camları güneş ışığını içeri alıyordu, yarı çıplak bir adam amuda kalkmıştı, masa-

Gözlerim yörüngesini bir adım geri takip ederek odaklandı.

Vay be.

Hayatta o anki kadar şok olduğum, tamamen ve bütünüyle şaşkına döndüğüm çok az örnek vardı. Bunu hayal mi ediyordum? Hayır, zihnimin böyle bir mükemmellik yaratmasına imkân yoktu. Hayal gücüm gerçekten berbattı. Yani Cameron orada, oturma odasının en ucunda olmalıydı. Muhteşem bir şekilde gömleksiz.

Ve yalan söylememişti.

Cameron Caldani sadece yogada iyi değildi. Bu konuda mükemmeldi.

Ve görünüşe göre onu izlerken tahrik olup rahatsız olma konusunda çok iyiydim.

Çünkü onu üstsüz gördüğümde tüm kanım yüzüme hücum ediyordu. Dirsekleri minderde, bacakları yukarıda. Yerçekiminin güzel baldırlarını aşağı çektiği bir çift bol egzersiz şortu içinde. Gözlerim bir an için orada, kalçalarının terle parlayan kaslı kısmında kayboldu. Bir an için

Şuradaki desenin kenarından. Uyluk dövmesi mi? Tanrım, buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Mürekkeple kapladığı kolunun artık Aaxed olması yeterince kötüydü. Biri de güzel desenlerle kaplı olan göğüs kasları, gerçek hayatta hiç görmediğim şekilde kasılmıştı. Bu...

"Ah," diye bağırdım, havada tuttuğum ayağım bilinçsizce yere değdiği anda.

Cameron'ın gözleri kırpışarak açıldı. Ve ben bir şey söylemeye, aval aval bakmaktan başka bir şey yapmaya hazırlanamadan, iri, parlak ve gülünç derecede Aexible vücudu Aoor'a doğru devrildi. Yana doğru. Gürültülü bir *gümbürtüyle* mindere indi.

Nefes nefese kaldım, ona doğru koşmaya başladım.

Ama Aoor'dan homurdandı, "Kımıldama." Ve ben olduğum yerde donakaldım. "Sen... iyi misin?"

"Lanet olsun," diye yarı homurdandı, yarı iç geçirdi. "Hazırlıksız yakalandım."

Neye hazırlıksız olduğumu sormak için ağzımı açtım ama bir tutam turuncu yanımdan geçerek dikkatimi dağıttı.

Cameron ona dönüp baktığımda, "Bunun için bana çok kızacak," dedi. Bir iniltiyle doğrulup oturdu. "O Pierogi'ydi. Ben egzersiz yaparken minderimin ucuna uzanmayı seviyor."

Pierogi. Diğer kedisi. Evet, manzarayı düşününce sanırım ben de aynı şeyi yapmak isterdim. "İyi olduğuna emin misin?"

Çenesi sıkıştı ve başını kaldırdığında gözleri göğsüme takıldı. Omuzlarıma. Bacaklarıma. Bakışları sanki bir sonraki adımda nereye bakacağına karar veremiyormuş gibi her yerdeydi. Yutkundü. "Seni formamın içinde görmenin beni Aoor'a yuvarladığını inkar etmenin bir anlamı yok."

Gözlerim açıldı. Onun forması. "Bununla uyumak istememiştim. Matthew gönderdi ki sen-" Kendimi durdurdum. "Ona senden bahsetmedim. Kazara öğrendi. Çektiğim bir fotoğrafla. O çok büyük bir futbol hayranı, seni pro11e'inden tanıdı. I-"

"Ona imzalı bir forma vereceğim," dedi Cameron. Basitçe. Curtly.

"Bunu takdir edecektir. Hayır, seni bunun için sevecek." Nedenini bilmiyordum ama tam o anda içime iç çamaşırı giymediğimi hatırladım. Etek ucunu çekiştirdim. "Sanırım konuşmamız gerekiyor. Dün gece biraz karıştı ve soruların olmalı."

"Yapacak mısın?"

Kaşlarımı çatarak sordum.

"Minnettarım," dedi ve hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Uzun ve kararlı adımlarla bulunduğum mesafeyi geçti ve tam önümde durdu. Gözlerimiz buluştu. "Çünkü ben sadece seni istiyorum."

Açıkçası bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. "Evet," dediğimi duydum. "Çok memnun olurum." Zaten minnettarım. Onun bildiğinden daha fazla.

Cameron başıyla onayladı. "O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Her şeyi söylemeliydim. Ama o kadar yakınımda duruyordu ki, tüm o güzel mürekkepli ve parıldayan teni sergileniyordu, bana o kadar... dikkatle bakıyordu ki, söyleyebileceğim ilk şeyi geveledim. "Sana bir özür borçluyum. Dün gece için."

Cameron'ın başı yana eğildi. "Bilmiyorsun, pek sayılmaz." Kolunu kaldırdı ve elinin tersiyle alnıma dokundu. "Ağrın nasıl, sevgilim?"

Dokunuşuyla dudaklarım aralandı. Soru. "Ben... Ben iyiyim," diye mırıldandım. "O kadar da büyük bir mesele değil."

Boğazından bir uğultu yükseldi. "Üzerine titrenmeyi hak etmediğine seni kim inandırdı merak ediyorum," dedi o kadar basit ve dürüstçe ki sadece göz kırpabildim. "Dün gece endişeliydim ve şimdi de endişeliyim." Kaşları düğümlendi. "Aslında ben de biraz kızgın olabilirim."

"Olabilir mi?"

Başparmağının ucu çenemi hafifçe sıyrarak hareket etti. O tüy kadar hafif dokunuşun altında eridiğimi hissettim. "Beni aramalıydın."

Kelime beni fısıltıyla terk etti. "Neden?"

"Çünkü bana ihtiyacın vardı ve ben yanında değildim ve bundan nefret ediyordum." Dudakları aşağı doğru eğildi ve kalbim sözlerinin ağırlığıyla iki kat hızlandı. "Sonra bir sürü mesaj aldım ve sana gidip gömleğimi giydim. Seni başka bir adam göndermiş." Elini bıraktı. "Ve ben asla kıskanç bir adam olmadım."

Kıskanç bir adam.

"Sanırım oturmam gerekiyor," dedim bir adım geriye sıçrayarak.

Cameron'ın bedeni benimkinin arkasından geldi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Oturmaya-" Yukarı kaldırıldım. "Aman Tanrım." Bacaklarımı kapattım,
çaresizce

Cameron beni kollarının arasına alıp dönerken başka bir şey yapmaya fırsatım

olmadı. "Sen gerçekten

beni böyle kaldırmayı bırakmalısın."

Beni mutfak adasındaki tabureye oturtmadan önce ciddi bir ses tonuyla "Oturtmamayı tercih ederim," dedi. Arkasını döndü ve küçük bir yastık çıkardı.

Gözlerimi ona diktim. "Ne demek yapmamayı tercih ederim?"

Bir elini bacaklarıma doladı -tek bir el- onları yukarı kaldırdı ve ikinci bir taburenin üzerine koyduğu yastığın üzerine yerleştirdi.

"Cameron," diye tısladım. "Bunu gerçekten bırakmalısın."

"Devam et ve bana nedenini söyle," dedi beni görmezden gelerek ve sırtıma doğru gelerek. Başının yaklaştığını, çenesinin omzuma değdiğini hissettim. "Eminim seni sandalyeye oturtamamamın ayrıntılı bir nedeni vardır," sözleri yanağıma düştü. Tüylerim diken diken oldu. "Feminizm mi? Bir Taylor Swift şarkısı mı? Beni deliliğe sürüklemek için on iki adımlık planın mı?"

"Ne-" Adaya yaklaştıkça tabure hareket etti, ben de içindeydim. Değişimle birlikte formanın eteklerinin yukarı kalktığını hissettim. "Çünkü iç çamaşırı giymiyorum," diye ağızımdan kaçırdım.

Cameron dondu kaldı.

Bunu çok gürültülü ve şamatalı bir an için yaptı, eğer bir an böyle hissettirebilirse. "Oh," diye nefes aldı, kelime boynuma düştü. "Bunu bana söylememiş olmanı ne kadar isterdim."

"Nedenini sordunuz," diye karşılık verdim, çünkü sormuştu.

"Sana bir çift şort ya da eşofman getireceğim." Uzun bir nefes vererek uzaklaştı. "Sonra."

"Neyden sonra?"

"Kahvaltı." Adanın etrafından dolaştı, buzdolabını açtı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Tatlı mı tuzlu mu?"

Bir an tereddüt ettim.

Cameron'ın her türlü şeyi çıkarmaya başlamasına yetecek kadar uzun bir an. Çeşitli meyveler, süt, meyve suyu, tereyağı, yumurta, birkaç kavanoz reçel, gece yulafına çok benzeyen bir şey, peynir ve hatta jambon. Prosciutto, eğer yanılmıyorsam. Her şey çıktıktan sonra dolaplara doğru ilerledi ve raflardan birinden bir paket dilimlenmiş ekmek aldı ve artık dolup taşan adanın üzerine attı.

Ekрана göz kırptım. "Sen insan sincap falan mısın?"

"Dondurulmuş kruvasanlarım da olabilir," dedi soğukkanlılıkla, sanki gerçekten de sincap eğilimleri olduğunu kabul etmiyormuş gibi. Dondurucuya gitti, eğilip dondurulmuş kruvasan olması gereken şeyi çıkarırken bana o küçücük şortunun içinde neredeyse çıplak olan arka tarafının panoramik bir görüntüsünü verdi.

O da dahil olmak üzere önümdeki her şeye aval aval baktım, o şortun içindeki kışına bakmaktan beynim hâlâ bulanıktı. Başımı salladım. "Bu... genellikle sahip olduğun şey mi?"

Fırının kumandalarıyla oynamasını izledim. "Ben zaten yedim."

"Kahvaltıya birini mi bekliyorsun?" Üzerimde bir futbol forması ve altımda komando kıyafeti olduğunu hatırlayınca içim cız etti. "Biri gelecekse üstümü değiştirmeliyim." Kendimi tabureden çekmeye çalıştım ama bacaklarım yukarıdaydı ve beni çok yakına itmişti. "Duş almam lazım. Giyinmeliyim. Muhtemelen gidip bir doktora görünmeliyim- Tanrım, arabam. Hâlâ Vasquez çiftliğinde mi? Belki gidip alması için birini arayabilirim. Telefonumun nerede olduğunu bilmiyorum. I

."

Cameron aniden yanımda belirdi. "Ada, sevgilim," dedi gülümseyerek. Büyük ve yumuşak bir gülümseme. Sersemlemiştim. "Yapman gereken şey olduğun yerde kalmak. Mutfağında. Su iç. Kahvaltı et. Sonra, kanepe ya da yatak, sen seç. Doktor gelip seni burada görecektir. Çoktan aradım."

Ben- Ne? "Yapma-"

"Sana ne yapacağını söylemek mi? Sana dün berbat bir gün geçirmiş ve bir molayı hak eden biri gibi mi davranayım?" Bana omuz silkti ve daha önce eline aldığını görmediğim bir tabağı önüme koydu. "Önce yemek. Sonra duş. Sonra doktor. Sonra, başka ne istersen. NetAix ve chill ya da öğle yemeğine kadar uyu." Bir kupa hazırlandı ve benim de önüme kondu. "Odana havlu ve bornoz bıraktım."

Havlular. Bir bornoz.

Benim odam.

Göğsümde bir tuhaflık hissettim. "NetAix and chill" ne demek biliyor musun?" "Hayır." Gülümsemesi geri geldi. "Ama gerçekten umurumda değil," dedi ve tekrar

adanın diğer tarafında. "Tatlı mı yoksa tuzlu mu tercih ettiğinizi söylemediniz, bu yüzden elimdekilerin hepsi burada."

"Tüm kasabayı doyurmayı planlamıyorsanız, bunun biraz fazla olduğunu söyleyebilirim."

Cameron adaya koyduğu her şeye bir göz attı. Eli göğsüne gitti ve dövmeli göğüs kafesinin bir kısmını kaplayan gülün hemen üzerindeki bir noktayı dalgınca okşadı. Bunun en sevdiğim ikinci dövme olduğuna karar verdim. Parmakları hareket etti ve göğsünün derisinin tüm o mürekkeple dokunulduğunda nasıl bir his vereceğini merak ettim. Dokusu var mıydı? Sonsuzluk gibi gelen bir süre önce dokunduğum kolu kadar yumuşak ve pürüzsüz olur muydu? Ellerimi onun üzerine koymak istedim ve-

"Bana öyle bakmayı bırakmalısın, aşkım."

Gözlerim tekrar onun yüzüne kaydı.

Ada Darling. Sevgiler. Yüzünde yine o gülümseme. Yetişemedim.

"Bakmıyordum," diye fısıldadım, yanaklarım kızarmıştı.

"Öyleydin ve egom buna bayıldı." Ellerini adaya dayadı ve öne doğru eğildi. "Diğer parçalarım da öyle."

Kendi nefesimde boğulduğumu sandım. Bakışlarım dalmaya başladı ama kendimi durdurdum. Daha fazla aval aval bakmak yok. Özellikle de belinin altına.

Bir kıkırdama onu terk etti, ses onun geri kalanı kadar dikkat dağıtıcıydı. "Fırın önceden ısınırken hızlıca bir duş alacağım. Sonra da gitmeden önce senin için kahvaltıyı hazırlarım."

Benden bir baş selamı bile almadan arkasını dönüp mutfaktan çıktı ve beni düşüncelerimle ve onun su akıntısının altındaki bir dizi çılginca uygunsuz görüntüsüyle baş başa bıraktı.

Pazar günü yine uykuyla geçti. Pazartesi de pek farklı değildi. Cameron geri döndüğünde beni tam da işlerini halletmek için dışarı çıkmadan önce taşıdığı yerde buldu: çivit mavisi bir bornoza sarınmış, kötü ayak bileğim bir yastığın üzerinde ve Willow yanımda kıvrılmış halde, hayattan daha büyük kanepesinde.

Kolları poşetlerle dolu halde önümde belirdi. "Doktor ne dedi?"

Direkt konuya girmeyi ona bırakın. "Arayıp gelmelerini istememeliydin. Sadece birini taşıyabilirim. Burkulmuş bir bilek için ev ziyareti biraz abartılı olur."

Cameron her şeyi dikkatlice tuvalet masasına yerleştirdi ve şikayetimi görmezden geldi. Bakışları yüzüme döndü, ifadesi bekliyordu, sabırlıydı. Rahatsız olmamıştı. Kaşlarını kaldırdı.

İçimi çektim. "Düşük dereceli bir burkulma. Birkaç gün iyileşmem gerek, bir hafta içinde iyileşirim."

Bana şüpheli bir bakış attı.

Gözlerimi devirdim. "Bir ila üç hafta arasında. Duruma göre değişir." "Ben de öyle düşünmüştüm." Yavaşça başımı salladım. "Aç mısın?"

"Kahvaltıdan sonra hâlâ kafam karışık," diye dürüstçe cevap verdim. O kadar çok yiyecek çıkarmıştı ki -yine- sırf hiçbir şeyi atmak zorunda kalmasın diye yiyebildiğim kadarını yemiştım. Ve buna yeni bir paket mini kruvasan da dahildi. Gözlerimi kaçırdım, o yokken düşündüğüm her şeyi söyleme isteğini kendimde topladım. "Dinle, kilerini yağmaladığın, beni beslediğin ve... bana yardım ettiğin için minnettarım ama sanırım artık gitmeliyim."

"Neden?"

Bu adam ve soruları. "Çünkü." "Çünkü ne?"

Yukarı baktım. Odaklanmış bir ifadeyle bana bakıyordu. "Çünkü burası senin evin Cameron. Çünkü kıyafetlerim, eşyalarım ya da..." Açıkçası bu hafta sonundan sonra hiç saygınlığım kalmadı. "Mükemmel bir ev sahibisin ve daha da iyi bir komşusun. Size bir Yelp yorumu bırakacak olsaydım, buna yüksek kaliteli büyükanne bakımı derdim, ama kendime bakabilirim ve artık normale dönebiliriz."

"Büyükanne gibi." Alçak sesle kıkırdadı. Etrafa saçtığı şu aptalca alçak kıkırdamalar. "Bir nineye benzetilmeyi beklemiyordum. Benim neyim büyükanne gibi?"

"Bana bakın." Kollarımı havada salladım. "Beni besledin, en rahat bornozu giydirdin ve evdeki tüm yastıkları bana buldun."

"Rahat değil misin?"

Başımı salladım. "Rahatım. Hayatımda hiç bu kadar rahat olduğumu sanmıyorum."

Dudaklarının kenarları kıpırdadı ve inanamadım ama kendini beğenmiş gibi bakma cüretini gösterdi. Kucağımın etrafını işaret etti. "Willow insanları sevmez. Herkesten nefret ediyor ve onu buraya getirdikten sonra buna ben de dahil oldum." Başını öne eğdi. "Artık o kadar rahatsız olduğunu sanmıyorum."

Kediye baktım ve onu ilk gördüğüm zamanı hatırladım. Cameron'ın kolunu tırmalamıştı. "Belki de bir şeylerin ters gittiğini hissediyor ve benim için üzülüyor."

"Belki daha fazla uzak kalamaz."

Artık mı? Bakışlarımız buluştu. Ve onunki o kadar yoğun ve farklıydı ki, irkildim. Willow'dan mı bahsediyorduk? "Belki ben... benden hoşlanması hoşuma gidiyor. Bu beni özel hissettiriyor. Bu ezikçe mi?"

"Değil," dedi, Adem elması sallanırken. "Ama bu kadar tatlı olmaya devam edersen, senin tarafına geçecek ve asla arkasına bakmayacak. Ve bu..." Yüzünden bir şey geçti. "Bu işleri karmaşıktırır."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Kedini çalmayacağım," diye mırıldandım, bornozun altında tenimin ısındığını hissediyordum. "Ve gerçekten gitmeliyim."

Cameron'ın gözleri bir an daha benim üzerimdeydi ve sonra dikkati çantalara kaydı. İçindekileri çıkardı. Kazaklar, kısa ve uzun kollu gömlekler, yün astarlı kazaklar, pantolonlar, çoraplar. Her şey yeşil, bordo ve gri tonlarındaydı. Her eşya tıpkı onun sahip olduklarına benziyordu, hepsi çok işlevsel görünüyordu ve... küçüktü. Bedeninin beklediğimden çok daha küçük olduğunu fark ettim.

"Cameron?" diye sordum, sesim sert çıkıyordu, çünkü bunu yapmış olamazdı, değil mi? "Bütün bunlar da ne?"

Hardallı bir bere aldı ve yakından inceledi. "Bunlar giysi. Bilirsiniz, vücudunuzu sıcak tutmaları ve korumaları gerekir. Ve evet, *Vogue*'un standartlarına uygun olmasalar bile bölgeye ve mevsime uygunlar."

"Los Angeles'ta yaşadın, modacı ya da her ne ima ediyorsan ondan çok uzakta olduğumu bilmelisin. Sen de çıktın-"

"Bileğiniz diPer için yalvarıyor." "Topuklarım-"
"

"Artık onlara ihtiyacın yok." Yeni bir çantaya yöneldi ve bir çift outdoor bot çıkardı. "Bunların içinde de aynı güzellikte heybetli görüneceksin." Dudaklarım sessizce titredi. Güzel heybetli mi? "Ayak bileğindeki şişlik indiğinde tabii ki. O zamana kadar," durakladı, gözleri bornozumda gezindi ve yüzü garip bir şey yaptı. "Sen olduğun yerde kal. Antrenman için kasabaya dönmem gerekiyor, Josie gelip seni kontrol edecek. Ne durumda olduğunu duyunca ısrar etti." Bir duraklama. "Lazy Elk'e taşınmana yardım etmekten de bahsetti, hazırlıklı ol."

Bedenim ayağa fırladı. "İçeri girmiyorum."

Cameron omuz silkti, ancak sahte kayıtsızlığının altında bir sırıtma vardı.

"Kesinlikle olmaz," diye mırıldandım, ayağa kalktım. "İhtiyacım yok-"

"Bağımsız rutine ara vereceğiz, tamam mı?" Sesi alçaldı, tüm neşesi kayboldu. "Yürüyene kadar burada kalacaksın. Ben de sana bakacağım, duydun mu? Bana izin vereceksin. Ve umarım beni bu yüzden kendinle kavga ettirmezsin Adalyn, çünkü sana söz veriyorum, ettireceğim. Gerekirse o lanet kulübeyi yakarım."

Adalyn. Adımı söylediğini duymak çok garip hissettirdi. *Ada sevgilim* ya da *aşkım* diye çağrılmanın nasıl bir his olduğunu bildikten sonra çok... sıradandı.

Tanrım. Berbat haldeydim.

"Tamam," dedim ve ele avuca sığmaz biri gibi davranıyor olmalıydım çünkü Cameron bir an için şok olmuş gibi baktı. Kendimi çok kötü hissettim. İç çekerek kanepeye yerleştim. "Tüm bunlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim." *Benimle ilgilendiğin için teşekkürler.* "Ama lütfen kulübeyi yakma. Seni kundakçılıkla suçladıktan sonra kefaletini ödemek zorunda kalmaktan nefret ederim."

Bana o orantısız sırtışlarından birini yaptı.

Gözlerimi kaçırdım. Onun benimle aktif olarak ilgilenmesinin ePect'i kafamın içinde o kadar yüksek ve netti ki Cameron'ın bunu yüzümün her yerinde görmesinden korktum. Bunun beni ne kadar iyi hissettirdiğini gördü. Bana kıyafet almasının ne kadar tatlı olduğunu düşündüğümü gördü. Çirkin olsalar bile.

Gerçek şu ki, bu pozisyonda çok fazla deneyimim yoktu.

David'le çıktığımda zamanımızın çoğunu kendi bireysel hayatlarımızla meşgul olarak geçiriyorduk. Benim için bir şeyler yapmak için asla kendi yolundan çıkmazdı ve ben

o da bilmiyordu. Tekrar düşündüğümde, birbirimizi görmeye başlamıştık çünkü babalarımız tarafından önerilmişti. Hatta belki de bekleniyordu. İş ortaklarının oğlu ve kızının çıkması mantıklıydı. Biz de... çıktık. Mükemmel ya da romantik değildi ama ben kabullenmiştim. Kendimi memnun olduğuma, her ilişkinin farklı olduğuna ikna etmişim. Sevgi dolu, şefkatli bir tip değildim, bu yüzden doğal olarak bir erkekten de aynısını beklememeliydim.

Ve şimdi benden hoşlanmadığı konusunda çok net olan bu adam benim için tüm bunları yapıyordu. Beni kurtarıyor, kahvaltımı yediriyor, kıyafetlerimi alıyor ve bana bakacağını söylüyordu. Buraya nasıl geldiğimizi anlamıyordum. Ve göğsümde isyan eden, onu daraltan tüm bu duygularla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Sevgilim?" Cameron'ın sesi beni oturma odasına, kollarıyla özenle yerleştirdiği kanepeye ve etrafıma yerleştirdiği pelüş yastıklara geri götürdü. "Dün ne oldu? Seni bu kadar korkutan neydi?"

Korkmuştum. Korkmuştum, değil mi?

Titrek bir nefes verdim ve neden umursadığını ya da sorduğunu merak etmekten o kadar yorulmuştum ki, artık onunla tartışmaya zahmet etmedim. Gerçeği söyleyerek cevap verdim.

"Birisi bana neden burada olduğumu hatırlattı. Eve döndüğümde her şeyi berbat ettiğimi. Ve bana söyleneni yapmaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum. Dün bir an için, neredeyse kendimi 1ne olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu ve tam bir karmaşa olmadığını düşünerek kandırdım." Omuz silktim ve belki Cameron'ın bana bakış şeklinden, gözlerinde en ufak bir yargılama izi olmamasından, belki de başka bir şeyden, ama ekledim, "Bana şu anda olduğun gibi bakıyordun. Aynen böyle. Bitmesini istemedim."

Sözleri yumuşaktı, neredeyse fısıltı gibiydi. "Ne gibi?" "Sanki değerli bir şeymişim gibi. Bakmaya değer." Yüzü düştü. "Neden aksini düşündün ki?" "Çünkü kimse bana o gözle bakmıyor."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Adalyn

Pijamalarım burada değildi.

Josie, Cameron takımla antrenmandayken gelmişti. Şaka yapmıyordu, Cameron'ın kapısına elinde bir kutuyla gelmişti. İçinde tüm eşyalarım vardı.

"Taşınma günü!" demişti neşeyle.

Onunla dövüşmedim. Bunun için enerjim ya da iradem olduğunu sanmıyordum. Cameron'la yaptığım konuşma beni ham bırakmıştı.

Josie'nin iyiliğini hak edecek bir şey yapmadığımı düşünsem de bunu istiyordum. Bu yüzden üzerime titremesine ve içinde yaşadığım durum hakkında hiçbir şey söylemediği için biraz kızmasına izin verdim. Korkunç kulübe.

Josie bana aptal ve gururlu demişti, sonra da ağzımı kekle tıkamış ve bu kadar inatçı olmamamı istemişti. Cameron ve Josie'nin bana karşı birlik olup olmadıklarını ya da benimle başa çıkmanın gerçekten bu kadar zor olup olmadığını merak ettim.

Muhtemelen ikisi de.

İç çekerek kurutucudan temiz L.A. Stars formasını çıkardım, bornozu çıkardım ve giydim. Bununla uyumak zorunda kalacaktım ama en azından şimdi içime iç çamaşırı giyiyor olacaktım. Kollarımı tekrar yumuşak ve rahat bornozun içine soktum ve kenarlarını göğsümün üzerine getirdim. Cameron'ın bunu evin içinde giyip giymediğini merak ettim. Belki yataktan çıkar çıkmaz. Ya da belki evde uzanırken. Altına ne giyiyordu? Uyku kıyafetlerini mi? Yoksa iç çamaşırlarıyla uyuyan erkeklerden biri miydi? Boxerdan başka bir şey giymediği görüntüsü bana saldırdı ve tenimi ısıttı. Geçen sabahı düşündüm. Çıplak göğsünü. Kalçalarının girintisi. Kalçasındaki mürekkep. Keşke daha yakından bakabilseydim. I...

Çamaşır odasının kapısının çalınması beni o tehlikeli düşüncelerden hemen uzaklaştırdı. Arkamı döndüğümde, az önce kafamda neredeyse çıplak olarak canlandırdığım adamdan başkası değildi.

Cameron, üzerinde antrenman kıyafetleri ve saçları biraz ıslak bir şekilde kapı çerçevesinin altında dikiliyordu. Yağmur mu yağıyordu yoksa antrenman o kadar yoğun muydu diye merak ettim.

"Merhaba," diye
mırıldandım.

"Merhaba," diye
karşılık verdi.

Birbirimize baktık ve aramızdan bir şeyler geçiyordu. Bunu anlayabiliyordum. En son konuştuğumuzda muhtemelen düşünceler olarak kalması gereken bazı şeyler söylemiştim. Bana yine öyle bakıyordu. Ve bu göğsümün acımasına neden oldu... özlem gibi hissettiren bir şey.

"Sevgilim?"

Boğazımı temizledim. "Antrenman nasıldı?"

Sorum üzerine dudaklarının kenarları seğirdi. "Kızlar sana geçmiş olsun kartı hazırlamış."

Göğsümde bir nokta ısındı. "Çok nazikler," diye itiraf ettim. Gerçekten. Ama sonra... "Umarım Maria onlara imzalamaları için baskı yapmamıştır."

"İnanın bana, hepsi oldukça endişeliydi. Cumartesi günü hepimize bir numara yaptın. Diane bile iyi olup olmadığını sordu." Cameron öne doğru küçük bir adım attı. "Kartı yatağının başucuna bıraktım." Benim komodinim. "Her şeyi yıkadın mı?"

"Evet," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Ben... Sormaktan nefret ediyorum ama diğer her şeyle birlikte bana da pijama aldınız mı? Benimkiler hiçbir yerde yok."

Yüz ifadesi kaya gibi sertleşti. "Hayır."

"Oh, tamam. Bu bir." Başımın yan tarafını kaşıdım, bakışları altında biraz kaygılandığımı hissettim. "Pislik gibi konuşuyorum, değil mi? Burada benim için her şeyi yapıyorsun ve ben daha fazlasını talep ediyorum. Çok özür dilerim. Başka bir yerde uyuyacağım."

"Bir gömlek ödünç alabilirsin."

Sandıktaki bornozu açtım. "Bunu zaten giymiştim."

Cameron'ın gözlerindeki yeşil değişti. "Bu..." Garip bir nefesle arkasını döndü. Kaşlarını çatı. "Bu mükemmel. Yatmaya mı gidiyorsun?"

"Henüz değil mi?" Bornozun kenarlarını karıştırdım. "Aslında biraz açım. Ve günün çoğunu uyuklayarak geçirdikten sonra hiç uykum gelmedi."

Cameron bana doğru yaklaştı ve iki kararlı adımında önümdeydi. Kokusu tam göğsüme çarptı. Temiz, odunsu, biraz da ter kokusu. Farkındalıkla midem bulandı. Kalbim hızlandı. "Nemli ve terliyim," dedi, sözleri şakağıma düştü. "Ama seni kanepeye taşımayı gerçekten çok isterim. Yapabilir miyim?"

Sorusu karşısında hazırlıksız yakalanarak ona baktım. Elim kaldırıp ıslak saçlarının koyu renk buklelerine uzanma dürtüsü beni ele geçirdi.

"Nefret ettiğini biliyorum," diye açıkladı. "Ama ter seni rahatsız ediyorsa-"

"Lütfen," diye fısıldadım. Sadece bunu. Çünkü daha fazla yanılmış olamazdı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kolları bana dolandı ve beni kaldırdı. Yanağım göğsüne düştü. Cameron yağmur gibi kokuyordu. Sıkı çalışma. Gözlerimi kapattım. "Buna alışabilirim."

Göğüs kafesinin titremesine neden olan sesi duymaktan çok hissettim ve çok kısa bir süre sonra oturma odasıdaydık ve beni kanepeye yatırıyordu. Kolları vücudumda gereğinden uzun bir süre kaldı ve gözlerimi açmamı sağladı.

Dikkatimi çok yakınımda duran yüzden uzaklaştırmak için kendimi konuşmaya zorladım. "Josie buzdolabına patates püresi ve güveçte tavuk bırakmış," dedim, sesim yanlış çıkmıştı. "Ben-"

Eli uyluğumun üzerine düştü, sıcak, ağır ve sertti. Bornozun kalın kumaşının orada olmamasını dileyerek aşağı baktım. "Bırak beni," dedi Cameron. Ben şikâyet etmeyince ayağa kalktı. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Açlıktan ölüyorum."

Midem garip bir şey yaptı. "Benim de."

"Güzel. Yemeği fırına koyacağım ve ısınırken duşa gireceğim."

Ve böylece kanepenin arkasında kayboldu.

Yemeğimizi bitirdiğimizde kalbim göğsümde tuhaf şeyler yapıyordu.

Her şeyin evcimenliği idi. Bana bir tabak dolusu yemek getirmesi. Bir bardak suyu ve ağır kesicilerimi hemen önümdeki tuvalet masasına koyması. Kanepede oturuş şeklimiz, kalçası destekli ayaklarıma o kadar yakındı ki vücut ısınısını ayak parmaklarımda hissedebiliyordum. Ben bornozluydum ve Cameron'ın üzerindeki kazağın tenini ne kadar ısıttığını görmek için ellerimi altına sokmak istiyordum. Altına tişört giymiş miydi? Giydiğini sanmıyordum.

Zihnimin duvarlarında zıplayan sorunun cevabını bilmek istediğimi de sanmıyordum. Bir ilişki içinde olmanın normallığı bu muydu -bu, tam burada- ? Partnerinizle dağlarda kaçamak yapmak böyle bir şey miydi? Kedileri bile getirmiştik.

Bu düşünce -olasılık- beni sersemletti, heyecanlandırdı, meraklandırdı. Ama aynı zamanda beni inanılmaz derecede üzdü. Hiç sahip olamadıklarım için yas tutmama neden oldu. Daha fazlasını arzulamama neden oldu. Ve bu tehlikeli bir düşünceydi. Hem de korkutucu bir düşünce.

Bir sarsıntıyla doğruldum ve yanıma kıvrılmış olan Willow söylenmeye başladı. "Üzgünüm," diye ağzımdan kaçırdım. "Ama bunu yapamam." Sıçrayarak kanepeden uzaklaştım. "Nerede o?"

Cameron hemen ayağa kalktı, ama değişimin, alan ihtiyacının, yapacak bir şeyin farkına varmış olmalı ki peşimden gelmedi. Sadece izledi. "Sevgilim?"

Sevgilim. Artık beni rahatsız etmediğine karar verdim. Hayır. Bunu duymak hoşuma gidiyordu. "Benim dosyam. Kırmızı olan. Onu gördün mü?" Mutfığa ulaştığımda açıkladım. Tek ayağımın üzerinde dengede durmaya dikkat ederek çekmeceleri açmaya başladım. Mutfak eşyaları. Folyolar ve ambalaj kâğıtları. Mumlar. "Mumlarınız var. Çay lambaları. Kokulu olanlar da var. Neden?"

"Neden yapmayayım ki?"

Kapattım. "Çünkü kokulu mumları seviyorum ve sen... Bilmiyorum. Sen bir erkeksin. İngiliz." Mumlarla dolu bir çekmecesini olduğu için daha çekici bulmamam gereken biriydi.

"Sizi rahatsız eden şey İngiliz olmam mı yoksa bir erkek olmam mı?"

Bir sonrakine geçtim, sadece pişirme kapları vardı. O da mı pişiriyordu? Kapattım. "Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor."

"Ne yapar?"

Tanrım, o kadar sakın, o kadar sabırlı davranıyordu ki, sanki ben onun mutfağında bir cilt için psikopatça baskın yapmıyormuşum gibi. Vücudumu iki yana salladım, bakışlarım mutfağın girişindeki konsola takıldı. "Ha," dedim, oraya doğru topallayarak ilerledim. Onu kaptım, arabaya geri döndüm ve göğsüne doğru ittim. "Yapacak işlerimiz var. Burada oturup... tatil yapamam. Bu bir hafta sonu kaçamağı değil."

Cameron dosyayı göğsünde tuttu ve sonra, tahmin edemediğim ya da anlayamadığım bir manevrayla eli bileğime dolandı ve kanepeye uzandık.

"Pekâlâ," dedi. Sakince. Kalçasını benimkine dayadı ve bağlayıcı dizinin üzerinde dengede duruyordu.

Orada oturmuş, geçmişte o kadar hor gördüğü tek şeyle meşgulken ona bakakaldım. Kapağı açtı ve sanki bir şey arıyormuş gibi göz gezdirmeye başladı. Tüm bunları tek eliyle yapıyordu... Başparmağı bornozumun kolunun altından kayınca, avucunun çektiği bileğin etrafına dolandığını fark ettim. Hâlâ.

Boğazımı temizledim. "Önümüzde üç maç var: Fairhill, Yellow Springs ve New Mount. Orada..." Başparmağını sağa sola kaydırarak hareket ettirdi. "Kızların puana ihtiyacı var. Şimdiye kadar kaybettiler ve berabere kaldılar. Önümüzdeki üç maçı kazanmaları gerekiyor. Kazanamazlarsa..." Cameron kıpırdandı, arkasına yaslandı ve beni de bir şekilde peşinden sürükledi. "Eğer yapmazlarsa, üçüncülük ya da dördüncülük için bile oynayamayacaklar. Ben-" Kendimi durdurdum. Cumartesi gününden önce birkaç yerel medya kuruluşuyla görüşmüş ama bir sonuca varamamıştım. Ve şimdi... Buraya herhangi bir basın mensubu getirmek istediğimden emin değildim. "Miami'ye satacak bir başarı hikâyem var. Yeşil Savaşçılar'ın Altı Tepe'yi kazanması gerekiyor."

Cameron'ın dili dışarı çıktı ve dudaklarını ıslattı. "Tamam," dedi ve dosyayı aramızdaki küçük boşluğa koydu. Bileğimi bıraktı ve elini kalçama koydu. "Bir çocuk seç." Parmakları yayıldı. "Ya da karşı karşıya olduğumuz bir takım."

Bu basit dokunuş bacaklarıma çarptığında gözlerim dehşetle ya da sıcaklıkla açıldı, emin değildim. "*Tamam* mı?" Dosyayı kaptım ve onunla meşgul oldum. "Cehennem cildi hakkında yorum yok mu? Seninle ilgili elimdeki çok detaylı bölüme göz atmayacak mısın?" Cameron'a baktım, gerçekten aval aval baktım, ifadesi değişti

Dalgın ama rahat. "Neden şikayet etmiyorsun ve bıkkın görünmüyorsun? Zorluk çıkarıyorum diye neden buradan fırlayıp gitmiyorsun?"

"Zor biri değilsin," dedi yavaşça ve başparmağı dizime yapıştığında garip bir ses çıkardı. "Yine de olabilirsin. İstedğin zaman. Nedenini bir türlü anlayamadım. Ama anlamaya başlıyorum. Her halükarda, bunları yapmaktan bıktım."

"Sen... bittin mi?" diye sordum, sesim zar zor çıkıyordu. Gerçi kafamın içini kasıp kavuran şey, *anlamaya başladığım* şeydi. "Peki ya etkinlik broşürü? Oradaki her bir şey için hâlâ kayıtlıyız. Seni de yanımda sürüklediğimi unuttun mu? Çünkü ben unutmadım." Sertçe yutkundum. Ne kadar az anlam ifade ettiğimi fark ettim. Ne kadar... korkmuş hissetmeye başlamıştım. "Bunu hatırlamanı gerçekten çok isterim."

"İstiyorum."

Yapıyor. Ne yapıyor? Ve neden hala bu kadar sakın? "Ee? Onunla da mı işin bitti? Çünkü burkulmuş bir bilek beni durdurmayacak. Bu bir savaş yaralanması değil, sen öyle davranıyorsun."

Cameron dizimi bıraktı ve tam ayağa kalkacağını ya da hak etmediği bir tavırla beni azarlayacağını düşünürken, avucunu başımın yan tarafına koydu.

"Oynamak ister misin, aşkım?" Sesinde karanlık bir hava vardı. Sinirleri gerilmişti. "Korkup kaçmayacak bir adam mı istiyorsun? Oyunda kanlı derisini bırakacak bir adam mı?" Kalbim sıkışmıştı. "O zaman senin erkeğin ben olacağım."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Adalyn

Cameron'ın sözleri bir hafta boyunca aklımdan çıkmadı.

Oynamak mı istiyorsun, aşkım? O zaman senin erkeğin ben olurum.

Yüksek performanslı bir sporcuya bulaştığım için başıma gelen buydu. Ben ve o olarak değil, ben ve o olarak birlikte çalışarak. Ve aynı çatı altında kalmak. Birlikte yemek yedik ve...

Her neyse. Önemli değildi.

Burada önemli olan, bugün itibariyle işime her zamanki gibi devam ediyor olmamdı. Bir haftalık ev hapsi tahammül edebileceğimden çok daha fazlaydı. Şimdiden üç antrenman ve bir maç kaçırmıştım - Yeşil Savaşçılar'ın kazandığı ilk maç.

İşte bu yüzden buradaydım, kollarımda ağır bir kutuyla sahada yürüyordum -ya da hafifçe topallıyordum-. Ve bu birdi. Mükemmeldi, gerçekten.

Sanki kafasının içinde bir zil çalmış gibi Cameron arkasını döndü. Hızlıca. Ama yavaşça. Sanki erkek tıraş makinesi gibi bir şeyin reklam kampanyasındaki yakışıklı bir modeldi. Çünkü sakalını kesmiş miydi? Ve ne zaman? Onu bu sabah görmüştüm ve sakalları her zamanki gibi darmadağınktı.

Çimlerin üzerinden bana kızgın bir bakış fırlattı. Neyse. İşimize dönelim.

En azından kaş çatmanın ne için olduğunu biliyordum. Cameron bugün antrenmana geleceğimi bilmiyordu. Teknik olarak, çünkü muhtemelen dinleniyor olmalıydım. Bu yüzden Josie'yi aramıştım, o da Gabriel'i aramış, o da kocası Isaac'ten beni Lazy Elk'ten alıp kasabaya götürmesini istemişti. Anlamadığım karmaşık bir iyilikler zinciriydi, ama Isaac'in şikayet ettiğim ve rahatsızlık verdiğim için bolca özür dilediğim anda söylediği gibi, *küçük bir kasabada işler böyle yürür tatlım*. Ayrıca bana susmamı da söylemişti.

İşe *yaramaz* patronu yüzünden Charlotte'ta ne kadar çok zaman geçirdiğini anlatmaya başlamadan önce görünüşüm için bana iltifat etti. Gerçi sözleri, gömleğimden ayağımdaki yürüyüş botlarına bakarken, *bu işi yürüttüğüne inanamıyorum* şeklindeydi. Isaac'ten hoşlanmıştım ve onun da benden hoşlandığı izlenimini edinmiştim.

Şu anda antrenman sahasının ortasında, etrafı dokuz yaşındakiler ve tütülü yedi yaşındaki bir çocukla çevrili ve yeni kesilmiş sakalıyla daha da yakışıklı olan birinin aksine.

Cameron, Yeşil Savaşçılar'ın yeni yardımcı koçu Tony'ye bir şeyler mırıldandı ve bana doğru yürüdü.

Midem bulandı. Ve bu korkuyla değildi. Gözlerinde cinayetle bana bakmasına rağmen kendimi hafif hissettiren bulanık ve kabarcıklı bir şeydi.

"Yeni eleman nasıl?" Önümde durduğunda sordum.

Cameron hızlı ve öfkeli bir hareketle kutuyu elimden kaptı. "Adalyn," diye bağırdı, sesi kızgın ve... yumuşaktı. Ugh. Böyle yapmasından nefret ederdim. "Bu bir ton ağırlığında."

Gözlerimi devirmek için kendimi zorladım, midemdeki kabarcıklı isyan her saniye daha da kötüleşiyordu. "Biliyorum," diye itiraf ettim. "Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, buradayım. Ve evet, 1ne'yim ve çalışmaya hazırım. Ve hayır, bileğim ağrımıyor. Ve evet, her zaman giymem için ısrar ettiğin botlar bu kadar çirkin bir şey için gerçekten şaşırtıcı derecede rahat. Ve hayır, takımla bu kadar çok zaman geçirdikten sonra bu sefer oturmayacağım ya da daha fazla münzevi gibi yaşamayacağım. Bu arada? Bugün kulübeme dönebilirim."

Cameron uzun bir süre bana baktı ve sonra kendinden emin bir tavırla, "Hayır, yapmayacaksın," dedi.

Gözlerimi kısmıştım. "Sen ne yaptın?"

Cameron omuz silkti.

"Kulübeye ne yaptın Cameron?" "Banyoda su hasarı var."

Ona mülayim bir bakış attım. "Emin olmak için oraya bir kovayla mı girdin?" Cameron gülümsedi ve evet, bu manzara karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. I

iç çektim. Gerçek şu ki Cameron'ın kulübesinde rahattım. Onun yanında. Ayrılmak da istemiyordum. "İstedğin her zaman yanına kâr mı kalıyor?"

Öne doğru bir adım attı, o kadar yaklaştı ki bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. "Umarım."

Düşüncelerim dağınıktı. Sorularım vardı. Olduğunu biliyordum. Kulübeyle ilgili önemli sorular. Ama dili dışarı çıktı ve alt dudağını yalayarak dikkatimi oraya çekti. "Sakalını kesmişsin." Ağzı seğirdi ve elim uzandı. Bilinçsizce. Düşüncesizce. Kendimi durdurdum. "İyi görünüyor."

Boştaki elinin parmakları bileğime dolandı. "Bana dokunabilirsin." Elimi yüzüne yaklaştırdı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Ama mesafenin geri kalanını kendi başıma kapattım ve avucum çenesine ulaştığında yüzünü kavradım. Parmaklarım şaşırtıcı derecede yumuşak sakalını sıyırdı. Yanağındaki ve boynundaki deriyi de.

Cameron'ın gözleri kapandı.

Elimi hareket ettirdim, 1 parmaklarım tırnaklarımla yüzünün yan tarafını okşadı. "Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı.

Benim için de öyleydi. I-

Hemen arkasından bir düdük çalındı.

Elimi indirdim. "Üniformalar geldi." Yeşil gözler yeniden belirdi. Onlar da en az benim kadar şaşkındı. "Sonunda," diye mırıldandım. "İşte bu, hmm, kutunun içinde. Sakalını okşamayı bırakıp... onları kontrol etmeliyim."

Cameron bir kahkaha attı. "*Lanet* olsun, sevgilim." Başını iki yana salladı. "Beni okşadığını mı sanıyordun?" Bir kahkaha daha. "Bir adamı vurmanın yolu."

Yanaklarım ısındı. Ama bu adamın beni tekrar oyalamasına izin vermeyi reddettim. "Az önce 'cehennemin dibi' mi dedin?"

"Artık kızların yanında küfür etmiyorum. Müdür bunun profesyonelce olmadığını söyledi."

Oh. "Bu, um." Ciğerlerimdeki tüm hava dışarı kaçmış gibiydi. "Bu çok hoş. Fazladan çaba gösterdiğin için teşekkürler, Koç."

Gözlerinin arkasında bir şey parladı. Sonra Cameron sanki inanmıyormuş gibi başını salladı. "Ah Tanrım." O kahkahalardan biri daha patladı. "Sanırım beni kırdın, aşkım."

Kaşlarımı çattım. Ayrıca bu aşk karşısında daha da kızardım.

Neyse ki, anlamadığım bir duygu karmaşası içinde çimenlere düşmek gibi garip bir şey söyleyemeden ya da yapamadan önce, yan taraftan yakalandım.

"Dikkatli ol," dedi Cameron nazik ama sert bir sesle, ellerinden biri omzuma düştü. Beni sabitledi ve parmakları enseme okşadı. Karıncalanmalar kolumdan aşağı yayıldı.

Bana sarılan 1. Maria'ya baktım.

"İyi olduğun için çok mutluyum," diye mırıldandı yanıma yaslanarak. Başını kaldırdı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Bu manzara karşısında göğsüm sıkışmıştı. "Kartımızı aldın mı? Brandy ve Tilly'nin de imzaladığını gördün mü? Patilerini boyadım ve onlarla birlikte imza attım."

Yani o tuhaf mürekkep lekeleri keçilerindi.

"Evet," diye zayıfça itiraf ettim. "Bayıldım. I..." Duygusallaşmayacaktım. Gerçekten yapmayacaktım. "Çok güzeldi. Çok teşekkür ederim."

Juniper gruptakilere, "İyi olmanıza sevindik," dedi ve diğer kızlardan başlarını sallayan bir dalga aldı.

Tony, Cameron'ın yanından, "Ben de memnunum, hanımefendi-Adalyn," dedi. Sonra ekledi, "Onlara on beş dakika ara verebileceklerini söyledim, Koç."

Cameron sadece Tony'ye başını sallamak için gözlerini benden kaldırdı.

Maria beni serbest bıraktı, uzaklaşmadan önce elimi tuttu. "Kutunun içinde ne var? Hediye mi?" Kaşlarını çattı. "Bugün geleceğini bize söylemeliydin. Sana bir hoş geldin partisi düzenleyebilirdik."

Elini sıkarak, "Gerçekten sorun değil," diye onu temin ettim. Çocuğun gülümsemesi daha da genişledi. "Ve evet, hediye getirdim. Bu bir sürpriz. Takımdaki herkes için. Umarım beğenirsiniz."

"Sürprizlere bayılırım," diye itiraf etti Maria. Bunu diğer kızlardan gelen uzun bir *ohhhhh* izledi. Bir adım öne çıktı ve Cameron'ın kollarındaki kutuyu dürttü. "Siz de sürprizleri sever misiniz Bayan Adalyn?"

"Elbette," dedim Cameron'ın bakışlarının ağırlığını başımın yanında hissederek. "Bu harika," diye cevap verdi Maria. "Bu şekilde sürprizleri değiş tokuş edebiliriz."

Bugün. Noel gibi olacak. Ama sonbaharda. Bu arada, sonbahar festivaline geliyor musun? Ayağın iyi olacak mı? Elma toplamaya ya da balkabağı bowlingine gidebiliriz, hatta perili mısır labirenti yarışına bile yazılabiliriz." Maria ışıl ışıldı, titriyordu.

O kadar heyecanlıydım ki başımı sallamaktan başka bir şey yapmam mümkün değildi. "Harika!" Dikkatini kutuya geri verdi. "O zaman şimdi sürprizleri değiş tokuş edelim."

"Maria," diye uyardı Cameron. "Bugün daha önce ne hakkında konuşmuştuk?"

Ama Maria bu metanetli ve gizliden gizliye nazik adamdan hiç korkmamıştı, bu yüzden devam etti ve "Hazır olmadığını söylediğini biliyorum, ama bence Bayan Adalyn sürprizini şimdi hak ediyor. Acı içindeydi ve hasta ya da üzgün olduğumda sürprizler beni her zaman neşelendirir. Ayrıca, takım için hediyeler getirdi ve döndüğünde yapacağımıza söz verdiğiniz gibi onun için bir hoş geldin partisi yapmadık." Dokuz yaşındaki çocuk Cameron'a sert bir bakış fırlattı. "Yine huysuzluk ediyorsun Koç Cam."

Cameron iç çekti.

Çocuğa bakakaldım. "Hey, ona Koç Cam dedin." Maria gözlerini devirdi. "Gerçi sen de ona huysuz huysuz dedin," diye takıldım Cameron'a bakarak. O da gözlerini devirdi. "Ki buna karşı değilim."

"Evet, çünkü Koç geçen hafta boyunca, hatta kazandığımız Cumartesi günü bile antrenmanda tam bir huysuzluk yapıyordu. Sürprizde de çok sıkı çalıştı. Babam ona yüz kere yardım etmesine gerek olmadığını söylediğinde bile." Başını salladı ve ben de şaşkınlıkla kendiminkini salladım. "Belki de b-"

"Maria," diye ağzından kaçırdı Tony. "Yine mi o, Tanrım. Bayan Adalyn'e kulübeden bahset artık."

Cameron homurdandı.

Kaşlarımı çattım. "Baraka mı?"

"Fiiiiiine," diye kelimeyi uzattı Maria. "Koç Cam, babamla ağabeyime kulübeyi ofis olarak yeniden yaptırdı. Senin için. Çok küçük ama Koç yardım etti ve sen gelmeden önce çok gurur duyuyordu. Çok şirin görünecek, söz veriyorum."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Adalyn

Yeşil Savaşçılar ikinci kez kazandı.

Cameron bunun yeni üniformalar yüzünden olduğunu söyledi. Kızlar onları çok sevmişti, çünkü Maria'nın da belirttiği gibi çok güzellerdi. Gerçekten de çok güzellerdi. Tişörtler kömür siyahı ve nane yeşiliydi, arkalarında her oyuncunun adı ve numarası pastel pembe renkte basılmıştı ve önlerinde Miami Flames logosu vardı. Kızların seçebilmesi için şort ve çorapları yeşil ve siyah renklerde sipariş etmiştim. Chelsea için de tütüye benzeyen bir şort alacak kadar ileri gitmiştim. Birincisini almak kolay olmamıştı ama o kadar heyecanlanmış ve şok olmuştu ki bir an için nefes almayı bıraktığını düşünmüştüm. Diane bile etkilenmişti. Ama galibiyetten ben sorumlu değildim. Kızlar sorumluydu. İyi bir oyun oynamışlardı. Ve bu benim suçum değildi.

Hepsi Cameron yüzünden oldu.

Cameron, dünkü maçta onun için sipariş ettiğim eşofman takımını giymişti. Ve Cameron, şu anda kaçındığım kişi.

Bana bir ofis inşa etmişti. Böylece tribünde oturmak zorunda kalmayacaktım. Parasını kendi cebinden ödemiş ve Robbie'yle birlikte gizlice üzerinde çalışmıştı. Ben onun kanepesinde yaralı bir genç kız gibi otururken, o rafları inşa etmek için ter döküyordu. Maria tüm detayları anlatmıştı.

Bu yüzden, son birkaç gündür, ofisteki açıklamadan beri, biraz kızgındım. Kendime, ona değil, çünkü bu benim için yapılan en güzel, en düşünceli şeydi. Şimdiye kadar. Cameron'dan uzak durmamın nedeni, o bana yaklaştığında sağlıklı düşünemiyor olmamdı. Eriyip gidiyordum ve tek düşünebildiğim o ofis oluyordu. Bu sabah bana getirdiği çörekler. Elinin uyluğuma düşüşü. Düzgün ve kesilmiş tutmaya çok hevesli olduğu sakalı. Ona ve kendisine tekrar dokunma dürtüsü.

Ugh.

İç çekerek önümdeki stantları taradım, sonbahar festivaliyle kafamı dağıtmayı umuyordum - buna ihtiyacım vardı. Boş bir sahne vardı - umarım bu da başka bir boogie gecesi anlamına gelmiyordu - birkaç yiyecek standı, bir el sanatları ve sanat standı... Josie's Joint.

Josie'nin coPee standına doğru yürüdüm ve önümdeki renkli sergiye göz kırptım. Standın dibinde balkabakları, iplerden sarkan kırmızı elmalar, altını ve çatısını süsleyen minik saman balyaları vardı. Hatta bir korkuluğa benzeyen bir şey bile vardı. Örgülerine, kalın kirpiklerine, pembe yanaklarına ve boynundan sarkan tabelaya bakılırsa bir kadındı: ATAERKİLİĞİ OY, BİR BİR SEFERDE BALKABAĞI.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Josie'nin kafası büfenin altından fırladı ve beni şaşırttı.

"Tüh," dedi o karakteristik kocaman gülümsemesiyle. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim." Bana doğru bir göz kırptı. "Standımı beğendiniz mi? Bu yıl feminist grevime daha fazla eğilmeye karar verdim. Bilirsin, erkeklere ihtiyaç duyan politikam falan."

"Erkekler gerçekten de bazen ihtiyacımız olan son şey," diye kabul ettim. "Ve kulübeye bayıldım. Kasaba inanılmaz derecede şenlikli görünüyor ama burası kesinlikle benim en sevdiğim yer."

Güldü, parlak ve neşeli bir gülüştü ve sesimin hiç bu kadar kaygısız çıkıp çıkmadığını merak etmeme neden oldu. "Gördüğünüz gibi," dedi kollarını açarak, "kimse bizim gibi sonbahar festivali yapamaz. Dağların güney cazibesiyle bulunduğu yer burası." Ellerini indirdi. "Her neyse, size ne getirebilirim?"

"Ne önerirsiniz?"

Gülümsemesi genişledi, açık mavi gözleri parıldadı. İçecek spesiyallerinin olduğu bir pano çıkardı ve önüme koydu. "Josie's Pumpkin Kick benim favorim. Ama eğer gerçekten sert bir şeyler içmek istiyorsanız, Campfire Fizz'i tercih etmenizi öneririm. Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, kakao havasında değilseniz Kakaolu Elma Kalbi."

Tahtaya ve yanındaki kadına baktım, aniden... burada olduğum için mutluydum.

Yeşil Meşe'de. "Ben Kakaolu Elma Kalbi alacağım, kulağa harika geliyor."

"Vay canına," dedi, ifadesi değişmişti. "Şu anda gerçekten kocaman gülümsüyorsun ve nedense sana sarılmam gerektiğini hissediyorum. İster

misin?"

"Tamam," diye fısıldadığımı duydum. Sonra bir de baktım ki Josie'nin bedeni kabinden dışarı çıkmış ve beni sıkıyor. Ben de onu sıktım. "Özür dilerim," dedim beni bıraktığında. "Bugün kendimi çok huysuz hissediyordum. Ve senin içkilerinden birini içme fikri beni neşelendirdi. Korkuluk bile öyle yaptı ve ben onları hiç sevmezdim."

Josie kıkırdadı. "Biliyor musun?" Gözleri bir an arkamda dolaştı ve sonra şöyle dedi: "Sanırım ücretsiz bir Camp1re Fizz hazırlayacağım. Hediye etmek istediğin biri olabilir mi?" Bu, uzaktan neye baktığını ele veriyordu. Kime baktığını. "Bu arada, huysuz olman için ne yaptığını bana anlatabilirsin."

Konuşmayı kesmek için ağzımı açtım ama- "Bana bir ofis inşa etti. Antrenman sahasının yanındaki kulübenin dışında. Elleriyle ve aletleriyle falan yardım etti."

Josie yavaşça başını salladı. "Ve bu..." Barın altından şurup şişeleriyle dolu bir kutu çıkararak arkasından gitti.

"Güzel," diye cevap verdim. "Düşünceli. Ve tatlı." Gülümsemesi genişledi. "Ve aynı zamanda gerçekten kötü," diye ekledim, kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Karar veremiyorum. Böyle şeylere alışık değilim."

"Birinin sizin için kendi yolundan çıkması gibi şeylere mi? Yavaş yavaş güveninizi kazanması? Seninle ilgilenmesi? Flört etmek? Seninle sevişmek istemesi-"

"Josie," diye fısıldadım.

Sırıttı. "Sadece gördüğüm gibi söylüyorum."

Cameron bütün bunları yapıyor muydu? Öyle olduğunu sanıyordum, ama yine de ne biliyordum ki?

"Sana gerçekten bir numara yaptı, ha?" Josie uzun bir nefes verdi. "Cameron seni bu kadar kötü yaralayan kişi değil. O kötü bir adam değil. Aslında tam tersi." Josie başını iki yana salladı. "Adam fındık gibi. Kırmaması zor ama özünde yumuşak biri. Tıpkı senin gibi. Belki de ona bir şans vermelisin." Gözlerini işinden kaldırıp benimkilerle buluşturdu. "Sen de kendine bir şans vermelisin."

Kendime bir şans ver.

Boğazımı tıkayan ani duygu düğümünü bastırmaya çalışarak yutkundum. Josie'nin sözlerinden bunaldığımı hissederek gözlerimi kaçırdım.

Maria uzakta belirdi. Takımdan bazı kızlarla birlikteydi ve hepsi de uzun çubuklar üzerinde karamelli elmalar taşıyordu. Beni gördü ve heyecanla bana el salladı.

Ben de el salladım.

"Bu çocuk sana tapıyor, biliyor musun?" Josie dikkatimi yeniden toplayarak, "O çocuk sana tapıyor, biliyor musun?" dedi.

Ona tekrar baktığımda bir kutu süt açıyordu. "Hislerimiz karşılıklı."

Josie gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim." Raftan küçük metal sürahilerden birini aldı. "Sanırım yavru keçilerden birinin adını Adalina olarak değiştirdi."

Bir kahkaha attım. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

"Kasabadaki herkes Vasquez'lerin hayvanlarından birine kendi adını verme ayrıcalığına sahip değil." Kıkırdadı ama hemen ayıldı. "Şaka bir yana, sanırım seni örnek alıyor. Ona annesini hatırlatıyor olmalısın."

Bu kadar sıcak ve mutlu bir çocuğun bende nasıl annelik duygusu uyandırdığını anlamıyordum ama çocuğa değer veriyordum. Maria'yı önemsiyordum. Ve bunu duymak beni son derece onurlandırdı. "Ne zaman vefat etti?"

"Maria altı yaşlarındayken," diye açıkladı Josie dudaklarını hüzünlü bir şekilde eğerek. "Vasquezler buraya Tony küçükken geldiler, ölmek üzere olan bir çiftlik evini satın aldılar ve onu hayata döndürdüler. Birkaç yıl içinde toplum için çoğu kişinin nesiller boyunca yaptığından daha fazlasını yaptılar. Ve Robbie hala kasabadaki her etkinliğe ya da partiye ev sahipliği yapmaya devam ediyor. Çoğu da karşılığında hiçbir şey almadan. Örneğin şu anda bulunduğumuz yer çiftliğe ait."

"Robbie için çok fazla iş olmalı. Ailesine, çiftliğe ve diğer her şeye tek başına bakmak kolay olmasa gerek."

"Kolay değil, orası kesin," diye kabul etti Josie, krem şantili içeceklerden birini bitirirken. "Çiftlik, Maria'nın annesini kaybettikten sonra uzunca bir süre mali açıdan zorlandı." Sesini alçalttı. "Robbie bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor ama çok borcu vardı ve belki de hâlâ var." İçini çekti. "Neyse ki hepimiz için Green Oak'a göz kulak olan bir tür koruyucu melek var. Onu modern bir iyilik perisi olarak düşünmeyi seviyorum. Ve evet, o bir kadın ve Oprah'ın yüzüne sahip." Bir keçeli kalem aldı ve bir bardağın üzerine yazmaya başladı.

"Kimse kim olduğunu bilmiyor ama yerel bir işletme zor durumda kaldığında..." Kalemi sanki bir değnekmiş gibi salladı. "Bibbidi-bobbidi-boo!"

Kıkırdadım, tiyatroyu görünce hazırlıksız yakalandım. "Yani melek yatırımcı gibi bir şey mi?" "Evet," diye kabul etti. "Ama biz büyüye inanmayı seçiyoruz, süslü şeylere değil.

isimler." Omuz silktili. "Her neyse. Vasquez'lerin çiftliği şu anda tam gaz ilerliyor. Sadece Robbie için yeni bir sonsuza dek mutlu sona ihtiyacımız var. Ama bunun üzerinde çalışıyorum. Ben mükemmel bir çöpçatanım."

Omzumun üzerinden baktım, iki elini de kullanması gereken bir şey hakkında konuşurken kalabalığın içinde Maria'yı gördüm.

"Bir olacak," dedi Josie. "Hem o hem de Tony. Ben de tek bir ebeveyn tarafından büyütüldüm ve bakın ne kadar iyi oldum."

"Öyle miydin?" Ben sordum.

"Evet, hanımefendi. Babamla hiç tanışmadım bile." Önüme ikinci bir fincan koydu. "Sadece bu işe karışmamayı tercih ettiğini ve her ay gönderdiği paranın annem tarafından benim adıma bir tasarruf hesabına yatırıldığını biliyorum."

Dilimin ucuna bir düzine soru geldi ama Josie gülerek beni oyaladı.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Çok özenli ve renkli iki içeceği bana doğru itti. "Kızım, birilerini öldürmeden önce gidip o çok tedirgin görünen adamı kurtarsan iyi olur. Yani, Okul Aile Birliği Başkanı'nı."

Arkama dönüp baktığımda Cameron'ın Diane ile konuştuğunu gördüm. Daha doğrusu, eğer ağzının süpersonik hızda hareket etmesi bir şey ifade ediyorsa, Diane tarafından konuşuluyordu. Cameron'ın yüzü buruşmuştu. O bakışı bilirdim.

"Tanrım," diye mırıldandım ve Josie'ye döndüm. "Gitsem iyi olacak. Sana ne kadar borcum var?"

Josie hâlâ arkama bakarak, "Bunların parasını yarın ödeyebilirsin, senden ciddi bir iyilik isteyeceğim," dedi. Kaşları alnına doğru kalktı. "Oh. Oh. Sanırım... Diane Cameron'a asılıyor olabilir?"

İçkileri kaptım ve arkamı döndüm, olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım ve Josie'nin kabininden yayılan kahkahaları görmezden geldim. Neden güldüğünü biliyordum. Kışkırdığımı düşünüyordu. Kışkanmamıştım. Cameron ve ben... bir takımdık.

Tahmin etmiştim. Biz ortaklık. İş arkadaşıydık. Ona borçluydum. Evet, beni hızlandıran şey buydu. Diane'in onunla havalanması değil.

Cameron'ın gözlerinin kısa mesafede beni fark etmesi birkaç saniye sürdü. Onları genişletti. *Acele et*, diye sessizce yalvarır gibiydi.

Diane onun gözle görülür rahatsızlığından tamamen habersiz görünüyordu. Ve ben onlara yaklaştıkça, tüm o aciliyet azaldı ve yerini... eğlenceye bıraktı.

Ona gözlerimi devirdim. *Büyü artık*, diye iletişim kurduğumuz görünmez hattın gönderdim onu.

Yüzünden anlayış geçti. Sonra dudaklarının bir köşesi yukarı doğru eğildi. *"Yap beni."*

Kendini beğenmiş, rekabetçi bir adam diye düşündüm. O da bunu anlamış gibiydi çünkü bana gülümsedi. Ben de kızardım.

Onlara ulaştığımda dikkatim o kadar dağılmıştı ki Diane'in sözlerini güçlükle dinleyebildim. Boşanmasıyla ya da evinde kontrol edilmesi gereken bir hortumla ilgili bir şeyler söyledi.

"Acil bir durum var," diye anons ettim. Diane'in sesi kesildi. "Ve Cameron'a ihtiyaçım var." Cameron'ın gülümsemesi genişledi. "Çok acil." Çok acil mi? Tanrım, Adalyn.

Cameron boğazını temizledi ama bunun bir homurtuyu gizlemek için olduğunu biliyordum.

Diane garip bir şekilde güldü. "Başka birini tutamaz mısınız? Cam'e Chelsea'nin bale dersleri ve futbol antrenmanları arasında bir denge kurmasının ne kadar önemli olduğunu açıklamak üzereydim."

Kaşlarımı çattım. O muydu? Bir hortum ve eski kocası hakkında bir şeyler söylediğine yemin edebilirim. Cameron'ın hâlâ bana dikilmiş olan gözleri uyarırcasına genişledi. "Korkarım acil durum bekleyemez." Yüzümü sert bir ifadeye büründürdüm. "Bir kaza oldu. Peynir standının yanında." Diane'in ifadesi şüpheli bir hal aldı. "Cameron'a ihtiyaçları var. Özellikle. Yumuşak peynirler hakkındaki bilgisi nedeniyle. Özellikle."

"Yumuşak peynirler mi?" Diane gözlerini kırptırdı.

"Mozzarella," dedim. "Ve... Brie. Ricotta, belki de beyaz peynir. Bilirsiniz, yumuşak ve/veya parçalanan peynirler-"

"Sanırım gitsek iyi olacak," diye araya girdi Cameron. "Hmm, yumuşak peynir acil durumunu bizzat kontrol etmek için. Önemli bir şeye benziyor." Başımı salladım. "Özellikle parçalanan peynirlerin çok sert

parçalanmasından nefret ederim."

"Ama-" Diana başladı.

Ama Cameron'ın kolu omuzlarıma dolanıyor, pençeye benzeyen eli yanıma düşüyor ve bizi döndürüp uzaklaştırıyordu. Sesini alçalttı, başı kulağıma o kadar yaklaştı ki kelimelerin tenime düştüğünü hissettim. "Tanrım, sevgilim." Bizi Diane'den uzaklaştırdı. "Yumuşak peynirler mi? Daha iyi bir şey düşünemedin mi?"

"Bu kadın beni sinirlendiriyor." Josie'nin paket servis bardağını onun eline tutuşturdum. "Senin için bir Camp1re Fizz."

Boğazının derinliklerinde mırıldanıyordu ve ben onun kolunu omuzlarıma dolayarak nasıl yürüdüğümüzü fark etmeden edemiyordum.

Şikayet etmedim. "Josie'nin mevsimlik içeceklerinden biri. Ben kendime Kakaolu Elma Kalbi aldım." Krem şanti kaplı bardağı kaldırdım ve uzun bir yudum aldım. "Vay be."

"İyi mi?" diye sordu.

"Aslında harika," diye cevap verdim, Aavors'ın girdabı bana beklenmedik bir rahatlık getirdi. Cameron'ın içkisine baktım ve Josie'nin sözlerini düşündüm. "Seninkini dene. İyi olsa iyi olur çünkü bana *ciddi* bir *iyiliğe* mal oldu, her ne demekse." Durakladım. "Bu küçük bir takdir göstergesi. Bir teşekkür. Ofis için. Ve diğer her şey için, gerçekten." Başımı kaldırdım ve profiline baktım. Dudaklarının köşesi seğiriyordu. Hayır. Bir sırtışa daha dayanamazdım. Yürüdüğümüz bu hızda olmazdı. Gözlerimi önümüzdeki asfaltsız yola çevirdim. "Kendini beğenmiş gibi bakma. Bir dakika önce kurtarılmaya ihtiyacın vardı." Kaşlarımı çatığımı hissettim. "O... gerçekten seninle hava mı atıyordu?"

Cameron hızını artırdı, kolu artık bana dolanmıştı ve eli belimdeydi. "Kıskandın mı?"

Cevap vermedim.

Artık gelişmiş olan Cameron Caldani altıncı hissim sayesinde onun gülümsediğini hissedebiliyordum. Kocaman. Bilerek.

Tam ona bunu söylemek üzereydim ki Diane arkamızdan seslendi, "Alo? Peynir standı tam şurada! Yanından geçip gittin!"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, arkama bir bakış attım. "Peşimizden geliyor." "Bileğin iyi mi yoksa seni omzumun üzerinden atayım mı?"

"Ha?"

"Siktir et," dedi. Ve hiç tahmin edemeyeceğim hızlı bir manevrayla kollarına atıldım. İçkiler bozulmamıştı.

"Cameron-" diye başladım, bir elimle ceketine tutunurken diğer elimle içkimi tutuyordum. Omzunun üzerinden Diane'i gördüm. İşaret parmağı havadaydı ve hızı artıyordu. "Tamam, sanırım kaçma vakti geldi."

Cameron o anda kahkahayı koyu, zengin ve güzel bir şekilde patlattı. Sesiyle göğsünü bedenimde titretti. Sola doğru ani bir dönüş yaptı ve içimden bir kıkırdama geldi. Şu anda iki standın arasındaki boşluktan koşarak geçen adam, cevap olarak kıkırdama ve küfür arasında bir şeyler geveledi ve sonunda birkaç metre ötede park etmiş büyük bir kamyonu yuvarladı.

Kamyonun arkasında, kamyonun samanla dolu ve iyi bir siper sağlayan kasasının yanında durdu. Başını dışarı çıkardı, muhtemelen hâlâ takip edilip edilmediğimizi kontrol ediyordu.

Benimle yüzleştğinde göğsüm nefesimle birlikte kabarıyordu. Kalbim adrenaline çarpıyordu ve bunun koşuyla pek ilgisi yoktu, her şey beni hâlâ kollarında tutan adamla ilgiliydi.

Beni ayaklarımın üzerine indirirken zaman yavaşlıyor, kalınlaşıyor gibiydi, botlarım yere değdiğinde çok farklı duyguların dalgası içime çarptı.

"Hey," dedi Cameron, sesi derin ve benim hissettiğim kadar yüklüydü. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Fısıldadığımı sandım. Gözlerinin içine baktım. Neredeyse arkasındaki ağaçların gölgesi kadar yeşildi. "Ben... Ben biraz kıskandım." Sözlerim bedenlerimiz arasındaki küçük boşluğa düştü. O kadar küçüktü ki tek bir nefeste aşılabılırdi. "Diane'i kıskanıyordum. Seninle hava atması hoşuma gitmiyordu. Ama şimdi böyle kaçtığım için kendimi kötü hissediyorum. Şimdi-

Boştaki eli çeneme geldi, avuç içi sıcaktı ve yüzümü kavrayacak şekilde uzanıyordu. "Biliyorum," dedi, çenesi aşağı doğru eğilmişti. Çenesi okuyamadığım bir duyguyla sıkılmıştı. "Daha sonra özür dileriz, eğer kendini daha iyi hissedeceksen." Bir kası yerinden fırladı. "Ona ilgilenmediğimi söyleyeceğim. Tuhaf bir konuşmadan kaçınmak için senden aptalca bir şey bulmanı istediğimi söylerim."

Sözleri karşısında boğazım kurudu, yakınlığı, dokunuşunu hissettiğimde bedenimde bir aşağı bir yukarı dolaşan farkındalık. "Mazeretim o kadar da aptalca değildi."

Cameron'ın ağızı seğırdi ama gülümsemedi. Onun yerine dudakları aralandı ve yumuşak bir yudum hava çıkardı. Gözlerindeki yeşil renk koyulaştı ve sırtım kamyonun yan tarafına düşene kadar bana doğru yaklaştı.

Kalbim durdu ve bu his karşısında bir sesin kaçmış olabileceğinden oldukça emindim. Göğsü, kalçaları, uylukları şimdi benimkilere değişiyordu. Bedenlerimizin temas ettiği her nokta karıncalanıyor ve yanıyordu. Her sinir ucu canlı bir kabloya dönüştü. Alev alev yanıyordum.

Cameron mırıldandı, yüzüme ve boynuma yapışmış olan o büyük el boynumdan, omzumdan, yanımdan aşağı inerek belime ulaştı. Sıktı. "Bu beni çok kızdırıyor."

"Ne?" Fısıldadım.

"Bunun istediğin bir şey olup olmadığını merak ediyordum," diye cevap verdi kaşlarını çatarak. Elbette, bunu nasıl istemeyebilirim, sen, beni korkutan bunu istemek, der gibi ağızımı açtım ama eli hareket etti. Ceketimin kumaşını kavradı. "Az önce çıkardığın o küçük inilti," dedi Cameron, sesi kaygılıydı. "Bunu ilk gece yapmıştın. Seni yatağa yatırdığım zaman."

Gözlerimi kapattım. "Yaptım mı?"

Ceketimi bıraktığını hissettim. Sonra eli sırtımdaydı. Parmaklarını açarak kürek kemiklerime tırmandı ve enseme ulaştı. "Beni de yatağa çektin, bunu biliyor musun?"

Başımı sallamayı başardığımı sanıyordum. Ama bilemedim. Parmaklarının kafa derimin dibini sıyırması, saçlarıma dolanması, beni kendisine çekmesi, bedenimi onunkine sokması dikkatimi dağıtmış, aşırı güç vermişti.

"Tam olarak o sesi çıkardın ve beni gömleğimden çektin," diye mırıldandı, kelimeler tam yanağıma denk geliyordu. "Ve sen uyuyana kadar saçlarını okşamakla yetinmek zorunda kaldım."

Serbest kalan elim kendiliğinden havaya kalktı ve koluna yapıştı. Söyleyecek sözüm yoktu, düşünemiyordum bile. Bu yüzden kendimi bıraktım. Kendime bir şans verdim. Tıpkı Josie'nin dediği gibi.

O gece yaptığımı hayal ettiğim gibi kolunu sertçe çektim. Cameron'ın vücudu üzerime geldi. Gözlerim hâlâ kapalıydı, onu, ağırlığını, sıcaklığını, kalçalarının iç kısmının benimkilerin yanlarına doğru geldiğini hissettim. Bir şeyin yere düştüğünü duydum. Ve sonra, iki eli de yüzümdeydi.

"Adalyn," diye duydum, kelime tam dudaklarıma düşmüştü. "Gözlerini aç, aşkım."

Onları açtım ve ilk kez ona gerçekten bakmama izin verdim. O kadar yakışıklı, o kadar güçlü ve o kadar kararlıydı ki nefesimin kesildiğini hissettim.

"Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor," dedi, başparmağı çenemde geziniyordu, nazikçe, yumuşakça, arkasında bir karıncalanma izi bırakarak. Dudaklarımın köşesini sıyrdı ve dilinin dışarı çıkıp onunkini ıslatmasını izledim. "Benden ne istiyorsun?"

Kolundaki tutuşu sıkılaştırdım. "Bir şans."

Cameron'ın burun delikleri açıldı ama tereddüt ediyor gibiydi.

"Beni hissettiriyorsun," diye fısıldadığımı duydum. İçimden tutarlı bir şeyler çıkabilir miydi bilmiyordum ama Tanrım, denemek istiyordum. "Bana daha önce hiç kimseye hissetmediğim şeyleri hissettiriyorsun Cameron. Hiç istemediğim şeyleri istememi sağlıyorsun."

Cameron'ın ağzından bir inilti çıktı. Yüzümü kavrayışı çaresizleşti, yumuşadı, tabii bu aynı anda olabilirse. Kalçaları benimkilere bastırdı ve dudaklarımızdan ikiz iç çekişler kaçtı. Kendini çok büyük, sert ve her yerimde hissediyordu. Ve acı içinde görünüyordu. Gözleri çılgınca ağzıma kaydı, başparmağı alt dudağıma gitti.

Tanrım, onu hissetmek istedim. Dudaklarıma karşı. Başımı çevirdim. Başparmağını öptüm.

"Siktir," diye homurdandı, gözlerinin arkasında bir şey parladı, patladı, güçlü ve karanlık bir şey.

Öne doğru eğildim, sabrım tükenmişti. Cameron da aynısını yaptı.

Canlanan bir motorun sesi tam o anda kesildi.

Bir an için birbirimize göz kırptık, göğsümüz ağır nefeslerle kabarıyor, çevremizi anlamaya çalışıyorduk.

"Kamyon yüzünden," diye fısıldadı sonunda, alnı omzuma düşmüştü. Bir küfür savurdu.

Oh. Doğru ya. Bunu tamamen unutmuşum.

Cameron başını kaldırdı ve beni aracın yanından çekti.

Ellerimi onunkilerin içinde görmek kalbimin küt küt atmasına neden oldu. Aynı zamanda bana bir şeyi hatırlattı. "Sanırım ikimiz de içkilerimizi düşürdük," dedim yere bakarak ve onları orada buldum. Tekrar Cameron'a

baktım. Kızardım. "I...

Gerçekten kocaman gülümsüyorsun." Göğsümde bir şeyler kıpırdadı ve kendimi sormaya zorladım. "Neden?"

"Çünkü az önce bana bir sebep verdin."

"Ne için bir sebep?"

"Şimdiye kadar oynadığım en uzun oyunu oynamak için."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Cameron

Lazanyanın fırında on beş dakikası kalmıştı ve Adalyn burada değildi.

Telefonuma gittim ve tezgahı aldım. Rehberimi açtım ama... Dilim havada durdu. Yüzünü şimdiden görebiliyordum. Kahverengi gözleri geriye kayıyor ve ağzından ne kadar sabırsız olduğumla ilgili zekice bir söz çıkıyordu. Belki bana yine *nonna* diyecekti, tıpkı geçen gün ona sormadan tabağına daha fazla yemek koyduğumda yaptığı gibi.

Dudaklarımın kenarları yukarı kalktı ve başımı sallayarak telefonu bıraktım.

Gerçekten sabırsız bir piçtim. Ama umurumda değildi. Bunu değiştiremeyecek kadar yaşıyordum ve alışkanlıklarım vardı. Değiştirebileceğimi de sanmıyordum. Tıpkı ona bakma ihtiyacıma engel olamadığım gibi. Özellikle de kendisi yapmadığında. Ya da daha kötüsü, başka kimseden bunu beklemediğinde.

Willow ve Pierogi'nin ön kapıya doğru koşuşturmaları Adalyn'in evde olduğunu anlamam için gereken tek işaretti. Evde. Göğsümde bir sıcaklık yayıldı.

Az önce kedilerimin yaptığı gibi mutfağın girişine doğru yöneldim ve sessizce onun gelmesini bekledim. Tatlı bir miyavlama sesi kulaklarıma ulaştı ve ardından Adalyn'in yumuşak sesi duyuldu. Onlarla konuşurken sesi hep böyle çıkıyordu ve bu beni büyülüyordu. Onlarla, özellikle de Willow'la bu kadar yakın olmasını seviyordum. Onları ne zaman kanepede kıvrılmış bulsam, kendimi... atlayıp onun yerine beni sevmesi için yalvarmaktan alıkoymak zorunda kalıyordum.

Gülünç durumdaydım.

Koridorun sonunda belirdi, giderek soğuyan hava yüzünden yanakları pembeleşmişti. Ona aldığım ceketin fermuarını açmasını izledim, muhtemelen orada olduğumun farkında değildi, aval aval bakıyordu, tüm dikkatim üzerimde olmasını istediğim o eller tarafından ele geçirilmişti.

Ceket açıldı ve çok sevdiği o ipeksi, ince düğmeli önlüklerden biri ortaya çıktı. Kot pantolon ve botlarla giyiyordu. Bu gömlek ve iç çamaşırı dışında üzerindeki her giysiyi ben almıştım. Ve bir parçam bu gerçeğe isyan etti. Adalyn'i şımartmak istiyordum. Onu güzel şeylere gömmek, muhtemelen kendisinin de alabileceğini biliyordum. Ama umurumda değildi.

"Merhaba," dedi, nihayet beni fark etmişti. Yanakları pembenin farklı bir tonuna büründü ve gözleri vücudumda gezindi. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. Açıkça beni kontrol ediyordu. Ve ben buna bayılıyordum. "Cameron?"

Yutkundum. "Bugün saçına bayıldım." Gerçekten sevdim. Aşağıdaydı, dalgalıydı, özgürdü, düzleştirilmiş ya da sıkı bir topuz yapılmamıştı.

Adalyn'in dudakları titredi. "Ben... Oh. Teşekkür ederim." Kaşlarını çattı. "Sen... garip görünüyordun. Sanki hapsirmek üzereymişsin gibi. Ya da... aç mısın?" Gözleri büyüdü. "Tanrım, çok geç kaldım, değil mi?" Telefonunu çıkardı ve ekranı kontrol etti. "Lütfen bana çok geç kalmadığımı ve yemeği mahvetmediğimi söyle."

Yüzündeki gerçek endişe beni bir adım öne itti. Kendimi sakinleştirdim. "Tam zamanında geldin," diye ona güvence verdim, sesim hâlâ biraz fazla sert çıkıyordu. "Ve hapsirmek üzere değildim. Ya da acıkmak. O sadece yüzümdü." Senin etrafında. Son zamanlarda. Her zaman. Bunun üzerinde çalışmalıyım.

Endişesi kayboldu ve yerini son günlerde bana anlık da olsa gösterdiği o şakacılığa bıraktı. "Hâlâ yakışıklı görünüyorsun," dedi kısık bir sesle. "Bu arada harika kokuyor. Ne pişirdiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Büyülenmiş bir halde mutfak adasına kadar gidip oturmasını izledim. "Ne kadar kötüydü?"

Dudaklarından bir iç çekiş çıktı. "Kötü. Josie ve benim herkesi neşelendirmek için iki tur milkshake içmemiz gerekti."

Elim maçıdan eve dönerken aldığım kırmızı şarap şişesine gitti. Adaya iki bardak koymuştum bile. "Kırmızı mı?" diye sordum, sahnenin samimiyeti beni tamamen şaşırtmıştı. Göğsümde yeni bir sıcaklık yayıldı. Ben... bundan hoşlanmıştım. Bu nasıl hissettiriyordu. Boğazımı temizledim. "Buzdolabında soğuyan bir şişe beyaz şarabım da var."

Dudakları yumuşak bir "Oh" ile ayrıldı. Ve bakışlarım ağızda sabitlendi. "Bu ne için? Kaybetmesek bile maçın sonucunu kutlamam pek mümkün değil."

"Sen de rahatlatılmayı hak ediyorsun hayatım. Sadece kızlar finale çıkmak için yeterli puanı alamadılar."

Adalyn içini çekti. "Kırmızı mükemmel. Teşekkürler, Koç."

Bana böyle seslenmesine gülümsemek için içimdeki dürtüye karşı koymak zorundaydım. Ya da homurdanmak, emin değildim. "Bana henüz teşekkür etme," diye mırıldandım ve ona bir bardak servis ettim. "Yani iki tur milkshake mi?"

"Evet. Kızlar o kadar yıkılmıştı ki Josie'nin tezgahın arkasında ne varsa almaya başladım. Hiçbir şey kalmamıştı, Josie'nin kuru üzümlü kurabiyeleri bile." Eli bardağın sapına dolandı. "Yani, New Mount Eagles'a karşı bu maçı kazanamazsak ancak üçüncülük ya da dördüncülük için mücadele edebileceğimizi hepimiz biliyorduk. Ama ben..." Bakışlarını kaçırdı, dudakları kadehin ağzına kapandı ve uzun bir yudum aldı. "Bilmiyorum."

Bunun hakkında uzun uzun konuşmuştuk. Bir strateji belirlemiştik ve kızlar bugün o alana gerçek bir savaş çılgılığıyla girmişlerdi. Adalyn her şeyi kameraya çekmişti. Sadece bir beraberlik daha elde ettiğimizde, bunun Adalyn üzerinde yaratacağı olası sonuçlarla başa çıkmaya hazırdım. Fırtınayı atlatmaya hazırdım. Çünkü Adalyn'in ne kadar çok istediğini biliyordum.

-Artık mümkün olmayan o finale ulaşmak için kızlara ihtiyacı vardı. Ama o... iyiydi. Hayır. Kızların tepkisi konusunda o kadar endişeliydi ki hayal kırıklığını kendisi bile göstermemişti. Güçlü bir yüz ifadesi takınmıştı.

O anda onu öpmemek inanılmaz derecede zordu.

Artık bu imkânsızdı. "Biraz yıkılmadın mı? Benim yanımda güçlü görünmene gerek yok, aşkım."

Adalyn bardağı adaya geri koydu. "Hayal kırıklığına uğradım. Benim için tehlikede olan çok şey vardı." Kaşlarını çattı. "Ama hayır, yıkılmış değilim. Bir şekilde. Onları umutlandıran bendim. Bunu *onlar* için ben istedim."

Benim için tehlikede olan çok şey vardı.

Bir şekilde hata yaptığını ve kendini affettirmeye çalıştığını biliyordum. Ama bundan daha fazlası olduğuna inanmaya başlamıştım.

"Senin için tehlikede olan tam olarak neydi?" Ben sordum.

Adalyn başını iki yana salladı. "Miami Flames'in beni buraya ne için gönderdiğini biliyorsun," dedi. Ben de biliyordum. Ama konuşmasına izin verdim. Çünkü artık gözden kaçırdığım bir şey olduğundan emindim. Tam oradaydı.

Bana bak. Omuzları gerildi. "Şartın hiçbir zaman kazanmak olmadığını biliyorum ama... Ben sadece kazanacağımızı umuyordum. Bir galibiyet her zaman bir galibiyettir. Ve bir galibiyeti basına daha iyi satabilirsiniz. İnsanlar kazananları sever, bunu hepimiz biliyoruz. Ama hâlâ çalışacak çok malzemem var. Ve son maç için büyük bir şey planlıyorum. Sonumuz ne olursa olsun. Bu hala bir başarı hikayesi."

Kaşlarımı çattım. *Koşul* mu? Neden gol ya da dönüm noktası yerine bunu söylesin ki? Ama aynı zamanda... "Bugünkü maçta basın yoktu. Ya da bir öncekinde." Yerel yayın organlarıyla konuşmaktan bahsettiğini özellikle hatırlıyordum. "Neden?"

Bardağı tekrar dudaklarına götürdü. Ama bunun kendine zaman kazandırmak için olduğunu söyleyebilirdim.

Sessizce ona baktım. Bildiğim halde bana nedenini söylemesini istiyordum. Bunu benim için yapmış olmalıydı. Ve bu... çok farklı nedenlerden dolayı çılgılık atmak istememe neden oldu. "Adalyn-"

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter, lütfen." Bardağının üzerinden gülümsemeye çalıştı ama ben yemedim. Hoşuma gitmeyen o plastik gülümsemeydi. Ona ait olmayan bir gülümsemeydi. "Peki ya sen? Cameron Caldani'nin planı nedir? Green Oak'ta ne kadar kalacağını düşünüyorsun?"

Sessiz kaldım. Kısmen beni nasıl geri çevirdiği için, kısmen de hiçbirimizin burada kalıcı olmadığını hatırlattığı için. Ya da belki ben öyleydim. Bilmiyordum.

Adalyn bu konuda konuşmak istemediğimi hissetmiş olmalı ki uzanıp koluma dokundu. "Bu konuda konuşmamıza gerek yok." Sesini alçalttı. "Bunun yerine sana başka bir şey sorabilir miyim?"

Kadehime uzandım ve uzun bir yudum için dudaklarıma götürdüm. "Bana her şeyi sorabilirsin," dedim şarabı adanın yüzeyine geri koyarken. Keşke o da aynı şeyi bana yapsaydı.

"Bu senin emekliliğinle ilgili."

Heyecanlandım. O kadar ki, konuşabilecek kadar sakinleşmek için kolumdaki parmaklarının dokunuşuna odaklanmak zorunda kaldım. "Ne olmuş ona?"

"Ben... Ben bunu okudum," diye itiraf etti. "Senin hakkında da. Hem de çok." Yanakları yine pembeleşmişti ama utançtan değil. Tam tersi. İçimdeki aptal, *işte benim cesur kızım*, diye düşündü. Ama o benim kızım değildi. Henüz değildi. "Bu

Aniden. Daha birkaç yılın vardı. Kaleciler genellikle..." Başını salladı. "Bunu o kadar insan arasında size açıklamama gerek yok. Ama emekliye ayrılman sürpriz oldu. Bir nedeni olup olmadığını merak ediyordum."

Kendimi geriye yaslanmış hissettim ve Adalyn'in eli aradaki mesafeyle birlikte koluma düştü.

Fırına doğru yürüdüm ve lazanyayı çıkardım. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu ama bu kez paylaşma konusundaki isteksizliğimden değil, kendimi bunu onunla paylaşmaya hazırlamamdan kaynaklanıyordu. Bunu yapmamın çok önemli olduğunu hissediyordum. Ama bu kolay değildi.

Birkaç dakika önce, Adalyn sorumu geçiştirdiğinde, bu canımı yakmıştı. Ama ben bile bunu yapamazken ondan tamamen açılmasını nasıl bekleyebilirdim ki?

Tezgâha yaslandım ve bir şekilde spatula tuttuğumu fark ettim.

Lazanyanın yanına bıraktım ve ellerimi mermere dayadım.

Gözlerimi kapattım ve kendimi o geceye geri götürdüm.

"Biri zorla girmiş," dedim uzun, sert bir nefesle. "Evime. Los Angeles'ta."

Bekledim, kendi sözlerimin havada asılı kaldığını duydum, anıyla birlikte gelen olağan baskıyı hissettim. Korkunç geceyi. Gözlerimi açtım ve ona baktım. Yüzündeki tüm kan çekilmişti.

"Bugüne kadar bunun nasıl olduğunu bile anlamadım." Kollarımın iki yanıma düşmesine izin verdim. "Austin'deki bir maçtan döndükten sonraki geceydi. Genellikle Willow ve Pierogi'yi bir komşuya bırakırdım, eski bir Hollywood yıldızı olduğunu iddia eden yaşlı bir kadına. Onu hiçbir şeyden tanıımıyordum ama onlara çok iyi bakıyordu, ben de ona güveniyordum." Başımı salladım. "Onları bir gece daha ona bırakıp doğruca yatmaya gitmeyi düşündüm. Hâlâ birkaç yılın var ya da vardı, haklıydın ama deplasman oyunları beni yormaya başlamıştı. İşin aslı, kedileri özlemiştim ve Willow'un baş belası olmasından endişeleniyordum, bu yüzden onları topladım, eve gittim ve uyudum."

Adalyn o kadar perişan görünüyordu ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"I..." Sonrasında olanları kafamda gün gibi net bir şekilde canlandırdım. "Sanırım Willow'un yüksek sesli sızlanmalarını duymadan önce en az on beş saat uyumuşumdur, ben de... gözlerimi açtım ve onu orada gördüm."

Garip bir ses onu terk etti.

Göz kapaklarım kapandı. "Bir an için rüya gördüğümü sandım. Ama sonra adam hareket etti ve anladım ki, biri odama girmişti. Ve odamdaydı. Yatağımın yanında." Tüm vücudum titremeye başladı. İlk baştaki kadar kötü değildi. Ama arada bir hâlâ titriyordum. "Davetsiz misafirin odamda ne kadar kaldığını bile bilmiyordum. Dakikalar mı, saatler mi, tüm hafta sonu boyunca mı? I..." Kelimelerim kurudu. Ses tellerim artık çalışmıyordu. "Kahretsin, ben-

"

Yakalandım.

O kadar sertti ki tökezleyerek tezgâha geri döndüm. Kollar gövdemin etrafına dolandı, sırtımda buluştu ve sıkıldım. Sarıldım. Hiç olmadığım kadar sert ve sıkı. Kendi kollarımı Adalyn'in omuzlarına dolayıp onu daha da göğsüme çekerken kırık bir kahkaha attım. Elimden geldiğince. Eğer yapabilseydim onu içime gömecektim. Adalyn Reyes tarafından bu kadar içten bir şekilde kucaklanmak işte bu kadar iyi hissettiriyordu.

"Demek gereken buymuş, ha?" dedim, ondan çok kendime. Çenemin başının üstüne düşmesine izin verdim ve o geceki olaylardan beri hiç olmadığım bir şekilde rahatlamama izin verdim.

Zaman ilerliyordu ve kucaklaşmamızın her geçen saniyesinde mideme ağır bir şey yerleşiyordu. İstedğim, ihtiyaç duyduğum, arzuladığım bu kadının kollarımda olması her şeyi daha iyi yapmalıydı. Ama sadece bunu yapmadı. Aynı zamanda o geceden sonraki en büyük korkularımdan birini de pekiştirdi.

"Ya evde bir ailem olsaydı? Bir eş? Çocuklarım? Ya..." Ya yatağымda olsaydın? "Ya evde Willow ve Pierogi'den başka biri olsaydı?" Boğazımdaki tıkanıklığı zar zor yutabiliyordum. "Hiçbir şey yapamazdım, Adalyn. Tek bir şey bile. Ve bunların hepsi benim yüzümden olurdu. Çocukken seçtiğim bir kariyer yüzünden. Kendi gururum yüzünden peşinden koştuğum bir hayat yüzünden. Ailem hiçbir şey istemezdi ama ben onlara nasıl bir hayat sunabilirdim ki?" Nefesim kesildi. "O adam, götürülen ve icabına bakılan çılgın bir hayran, ama ya başka biri gelirse?"

Kolları belimi daha da sıktı. "Bu asla senin hatan olmazdı. Başka birinin yaptıklarından sorumlu değilsin. Bunu sevgiden, hayranlıktan ya da huşudan dolayı yaptıklarını iddia etseler bile." Sesi çatallaştı. "Sen sorumlu değilsin Cameron. Beni duyuyor musun? Sen sorumlu değilsin."

Derin bir nefes aldım, muhtemelen uzun zamandır aldığım ilk nefesti. Ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum ve lanet olsun, çok iyi hissettirdi. Çok doğru.

Adalyn başını göğsümden kaldırdı ve yukarı baktı. "Asla bir şey söylemeyeceğimi bilmelisin," dedi, kahverengi gözleri duyguyla parlıyordu. Suçluluk duygusuyla. "Sana yemin ederim Cameron, seni tüm kasabaya ifşa etmekle tehdit ettiğimde-" Sesi kesildi. "Tanrım, çok özür dilerim. I-"

"Biliyorum," dedim ona. Ve ne kadar emin olduğum kafama dank etti. Olmuştum. "Artık biliyorum, tamam mı?"

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldıyordu ve şu anda ağlarsa beni ikiye böleceğine yemin ettim. "Seni çok güvensiz hissettirmiş olmalıyım. Ve benden gerçekten nefret etmiş olmalısın. Neden gitmedin?"

"Ben inatçı bir orospu çocuğuyum," dedim dürüstçe. "Sana gururlu olduğumu söylemiştim. Ve kendimle." Boğazım düğümlendi ve ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek ondan çok kendimi rahatlattım. "Ve senden nefret etmedim. Senden asla nefret edemem." Yüzü hafifçe de olsa yumuşadı. Bu beni rahatlattı. "Ben de melek değildim aşkım. Sana bok gibi davrandım. Söylememem gereken ve asla kastetmediğim şeyler söyledim. Sana karşı kabaydım." Ellerim gömleğinin kumaşına dolandı. "Ve öyle olduğum için nefret ediyorum."

Adalyn beni serbest bıraktı. Bir adım geri çekildi ve onun yokluğu karnıma inen bir yumruk gibi geldi.

"Sorun değil," dedi beni hazırlıksız yakalayarak. "Tüm bunları yapmak için iyi nedenlerin vardı."

Midem biraz rahatladı, çünkü benden kaçmıyordu ama aynı zamanda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Neden kollarımın arasında değildi? Neden fiziksel olarak kendini benden uzaklaştırıyordu?

"Dürüst olmak gerekirse bunu hak ettim. Şimdi önemli olan senin beni affetmiş olman." Kendimi solgun hissettim. Hak etmiş miydim?

"Adalyn-"

"Ben tuvalete gidiyorum, tamam mı? Hemen dönerim, böylece yemek yiyebiliriz." Kendi kendine gülümsedi. "Açlıktan ölüyorum ve bu lazanyanın *Nonna*'nın tarif kitabından çıkmış olabileceği izlenimine kapıldım."

Öyleydi. Ben çocukken hazırladığı raguydu.

Ama ben daha tek kelime edemedim, o uzaklaşıyordu ve ben de onun gidişini izliyordum. Peşinden gitmeye başladım, sonra kendimi durdurdum.

Ona öyle bir dakika verirdim ki

açıkça gerekli.

Adadayken telefonum bir bildirimle çaldı.

Liam'dan bir e-posta.

Cihazı bırakmaya başladım ama bir şey dikkatimi çekti.

Miami Flames.

Kilidini açtım ve e-postayı açtım.

Kimden: liam.acrey@zmail.com

Kime: c.caldani13@zmail.com

Konu: Miami Flames ilgisi

C - MLS'in seninle ilgilendiğini etrafa yaymak için birkaç gözlemci gönderdiğimi hatırlıyor musun? Artık söylenti değil. Flames büyük bir oyuncu arıyor gibi görünüyor. sportif direktör için isim. Gözlemciler bunun ya medya karmaşasını düzeltmek (aşağıdaki link) ya da ilgiden para kazanmak için olduğunu iddia ediyor. Bence başka bir şey. Her iki durumda da, büyük para. İlgileniyor musunuz?

L.

Not: RBC huzursuzlanmaya başladı, karar vermek için Ekim sonuna kadar vaktiniz var. Aptallığı bırak ve kabul et.

Hemen linke tıkladım.

Bir video açıldı ve ben oynat tuşuna basmadan başladı.

Bir kadın Flames Stadyumu'na benzeyen bir yere girdi ve kuş şeklindeki maskotlardan birine doğru ilerledi. Birisi "Bunu kaydediyor musun?" dedi. Ve kamera yaklaşarak kadının yüzünü tamamen yakaladı.

Yüzümdeki tüm kan ayaklarıma sıçradı.

Adalyn.

Sonra tekrar kafama çarptı ve kırmızı görmeme neden oldu. "Ne oluyor lan?"

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adalyn

Mutfığa döndüğümde, orada bıraktığımdan çok farklı bir Cameron buldum.

Bu bana göğsümü acıtan o yumuşaklık ve kırılganlıkla bakmıyordu. Bu Cameron kızgındı. Kızgın.

Şaşkın.

"Adalyn," dedi. Hepsi bu kadardı. Sadece adım.

Durdum. Bakışlarım yüzünde, duruşunda, mutfakta geziniyor, bir açıklama arıyordu. Buna sebep olacak bir şey mi yapmıştım? Dakikalar önce, kendime engel olamadığım için onun kollarına koşmuştum. Çünkü ona karşı bu kadar acı verici bir şey kullanmış olma fikri beni o kadar kötü hissettirmişti ki, ne kadar üzgün olduğumu bilmesini sağlamasaydım ikiye bölünebilirdim. Dakikalar önce bana aşkım diyor ve geçmişte bana kötü davranmaktan nefret ettiğini söylüyordu. Cameron bir yerlerde istenmemeye alışkın olduğumu bilmiyordu, Matthew ya da annem gibi birkaç istisna dışında insanların hayatlarına ve durumlarına kendimi dayatmaya alışkındım.

Cameron kolunu kaldırdı ve 1. elinde tuttuğu telefonu fark etmemi sağladı. "Bu nedir?" diye sordu, soruyu formüle bile edemedi.

Sadece bir nanosaniye sürdü. Sadece bir anlık.

Diane ve Gabriel ile yaptığım o konuşmadan beri kendimi zihinsel olarak buna, onun ortaya çıkmasına hazırlıyordum. Cameron'ın bunu bilmediğini ve beni Google'da arayacak kadar merak etmediğini öğrendikten sonra. Ama en önemlisi, son birkaç haftadır bu andan korkuyordum. Günlerdir. Kafamın üzerinde asılı duruyordu. Cameron'ın eninde sonunda bunu göreceğini biliyordum.

Ama bu hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Vücudumdaki tüm sıcaklık beni terk etti ve yana doğru küçük bir adım attığımdan emindim çünkü Cameron'ın gözlerindeki duygu fırtınası bir anlığına dalgalandı. Bana doğru uzandı.

Duruşumu genişlettim. Başımı salladım ve kendime dik durmamı söyledim. Cameron'ın kızlara söylediği şey neydi? Asker.

"Sanırım klipten belli oluyor," dedim ona. "Tamamını izledin mi?"

Sert bir nefes verdi. "Anlamıyorum."

Ben de anlamadım. Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyordum, belki de karanlıkta bırakılmaktan ya da hazırlıksız yakalanmaktan nefret ediyordu. Belki de elinde saatli bir halkla ilişkiler bombasıyla dolaştığını ona söylemediğim için kendini ihanete uğramış hissediyordu. Ne de olsa ben bir meme, otuz saniyelik viral bir klip, enerji içeceği satmak için kullanılan bir yüzdüm. Saygınlık yerine eğlenceyi seçti. Ben onun kaçtığı her şeydim.

"Anlaşılabilecek bir şey yok," dedim.

"Yine de videoyu bana açıkla," diye yalvardı ve şimdi sesinde bunu duyabiliyordum. Ne kadar incinmişti. Ne kadar hayal kırıklığına uğramıştı. "Lütfen."

Gözlerimi kaçırdım. "Hangi klibi gördün? Tekno remiksi mi? Yoksa klasik müzikli olanı mı? Ya da belki koreografisi yapılmış danslardan birini veya sesin teatral bir şekilde yeniden yorumlanmasını gördünüz. İnsanlar bugünlerde gerçekten yetenekli." Omuz silktim. "Ya da belki yüzümün olduğu reklamı görmüşsünüzdür. Şimdiye kadar hashtag'im altında görüldüğünden eminim."

"Bir reklam var," dedi Cameron çok yavaş bir şekilde. Sanki konuşamıyormuş gibi. "Senin yüzünle mi?"

Midem bulandı. Hasta olacağımdan emindim ama başımı sallamayı başardım.

Cameron tekrar konuşana kadar uzun bir sessizlik oldu. "O ne yaptı?"

Kaşlarımın büküldüğünü, gözlerimin şüpheyle daraldığını hissettim. Bu annemin sorduğu sorunun aynısıydı. "O hiçbir şey yapmadı. Sparkles'ın ya da Paul'ün suçu değildi. Bunu ben yaptım."

Cameron bir kez daha sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca tek bir kelime bile etmedi. Muhtemelen bu yüzden gözlerim tekrar ona kaydı. Yüzüne. Tamamen kaybolmuş görünüyordu. Çaresiz. Bunu oraya koymaktan nefret ediyordum. "Ben sormuyordum

maskot hakkında. Ben babandan bahsediyordum. Kulübün sahibi o. Bu konuda ne yaptı?"

Ona göz kırptım. Bunu zaten biliyordu. "Beni buraya babam gönderdi." Cameron'ın ifadesi sertleşti. Ellerimi karıştırdım. "Klip bir gün içinde viral olmuştu." 1'inde duran telefonu işaret ettim. "Kulüp için bir halkla ilişkiler sorunuydum. Onun için de bir problemdim ve bu yüzden buraya bir görevle gönderildim."

Tüm o öfke dağıldı. "Öyle söyleme."

"Neyi söylemeyeyim?"

"Senin bir sorun olduğunu." Sesi çatallaştı. "Sen lanet olası bir sorun değilsin, Adalyn."

Son günlerde ihmal ettiğim gardiyanlar devreye girdi ve tüm güçleriyle ortaya çıktılar. "Beni hiç sorun olarak görmemiş gibi davranma Cameron." Sözlerim sert ya da suçlayıcı değildi. Sadece bir gerçeği ifade ediyordum. Ve bu konuda kızgın ya da öfkeli değildim. Neden böyle düşündüğünü anlıyordum. Ama bu, ortada taraf diye bir şey yokken burada durup benim tarafımı tutmasını dinleyebileceğim anlamına gelmiyordu. "Sen onun yerinde olsan ne yapardın? Takımı korumak istemez miydin? Franchise'ı? Kurduğu imparatorluğu? Kendi adını? Çünkü ben isterdim. Bunların hepsini tehlikeye atıyordum. Bir şakaydım, hâlâ da öyleyim. Peki, gerçekten, onun yerine ne yapardın?"

"Tanrım, Adalyn," dedi. "Ben olsam seni korurdum. Başka bir şey değil. Seni korumak için her şeyi yapardım."

Sözleri bana öyle bir şiddetle çarptı ki, geriye doğru sendeleyebileceğimi düşündüm. Bir elimi taburenin arkasına dayadım. "Peki bunu tam olarak nasıl yapacaktın Cameron? Kapı kapı dolaşıp izleyen herkese durmalarını söyleyerek mi? Telefonlarını ellerinden alıp Aoor'a mı çarpacaktın? Ya da belki de basına benimle ilgilenmemeleri ve bunun yerine takımın geçirdiği şok edici derecede sönük sezona odaklanmaları için bağırarak mı? Ya da-"

"Evet," diye araya girdi. Ve bu tek kelime sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca havada asılı kaldı. "Bunların hepsini yapardım." Bizi ayıran mesafeyi geçti. "Yapabileceğim her şeyi yapardım."

Bir sonraki nefesim içeri girmedi. Ya da çıkmadı.

Cameron'ın elleri yüzüme dolandı, teninin tenime teması baş döndürücüydü, o anda işlemeye hazır olmadığım bir şekilde bunaltıcıydı. Ama bırakmak istemediğim bir şekilde. Henüz değil. Dokunuşuna doğru eğildim.

"Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapardım." Başparmakları yanaklarımı okşadı ve ne kadar kızgın görünse de sesi o kadar yumuşak, o kadar nazikti ki. "İnternet sana zorbalık yapıyordu, bu yüzden bunu 1 katına çıkarmaya çalışırdım. Ve asla ama asla sana bir sorunmuşsun gibi davranmaz ve seni yolumdan çekmek için bir kenara itmezdim."

Bu noktada göğsüm kabarıyordu ve hissettiğimi sandığım her şey kayboldu, acıya dönüştü. Orada olmasını istemediğim ama yardım edemediğim bir acı. "Ama sen de benim buradan gitmemi istedin. Ve seni suçlamıyorum. Kızgın ya da kırgın değilim." Boğazım düğümlendi. "Green Oak'a geldiğimde senin için bir rahatsızlık kaynağıydım ve sen beni kovmak istedin. Ben de suçsuz değilim ama bu babamın yaptığından farklı bir şey değil."

Boğuk bir ses çıkardı, alnı benimkinin üzerine düştü. Ellerim kalktı ve bileklerimi onun bileklerine doladım. Onu olduğu yerde istediğimi gösterdim. "Umurumda olurdu, aşkım. Ve sana göstereceğim, tamam mı?"

Nasıl olduğunu anlayamadım ama ona küçük bir baş selamı verdim.

Cameron biraz daha rahat nefes alıyor gibiydi. "Ben senin baban değilim ve onu gerçekten tanımıyorum. Ama bu..." Başını benimkine doğru salladı. "Yaptığı şeyden nefret ediyorum. Verdiği tepkiden." Elleri yanaklarımdan aşağı inerek boynumun kenarlarına yerleşti. "Ve eğer kapı kapı dolaşıp telefonları yere çarpacek kadar inatçı olmadığımı düşünüyorsan, beni tamamen yanlış anladın demektir."

Garip bir hava patlaması oldu ama bunun bir hıçkırık mı yoksa bir kahkaha mı olduğunu anlayamadım. Muhtemelen ikisi de değildi. Çünkü bu çok fazlaydı. Çok yoğundu. Ve bunu işleyecek araçlara sahip olduğumu sanmıyordum. Göğsümün içindeki ağır ve karmaşık her şey yok olana kadar gözlerimi kapalı tutabilmeyi diledim. Zamanı geri çevirmek ve bu konuşmayı yapmamak istemiyordum, çünkü bunun her zaman gerçekleşmesi gerekiyordu, ama sihirli bir şekilde yatağa girip gecenin geri kalanını geçirebilmeyi diledim. Yarın uyandığımda Cameron'ın misafir odasındaki yorganın içine gömülmüş olacaktım.

Ve tabii ki, hayatı buna bağılıymış gibi yüzümü hala ellerinin arasında tutan bu adam bir şekilde zihnimi okumuş gibiydi, çünkü sözsüz bir şekilde yerden kaldırılıyordum ve sonra kanepenin yumuşak ve pelüş minderlerine bırakılıyordum. İçimi çektim, dileğim kabul edildiği için yarı mutluydum ve bunun onun uzaklaştığı anlamına geldiği için yarı üzgündüm. Ama sonra, iri bir vücut benimkine doğru kıvrıldı ve Cameron'ın kolu olduğunu bildiğim şey ortama dolandı, belimin üzerinden kıvrıldı ve beni göğsüne doğru sürükledi.

"Her yere taşınmaktan nefret ettiğini biliyorum," dedi saçlarıma doğru. "Ama bütün gece kendimi durdurdum. Belki de bütün hafta."

Ellerimi bedenlerimizin arasına gömüp avuç içlerimin göğsüne, alnımın çenesine yaslanmasına izin verirken içimde birbiriyle çelişen duygular çığ gibi büyüdü ve çarpıştı. "Nefret etmiyorum."

Gerçekten istemedim. Ona direndim çünkü Cameron'ın kollarında olmayı çok seviyordum. Green Oak'un bir balon olduğunu ve Miami'de beni bekleyen bir hayat olduğunu kendime hatırlatacak kadar. Geri dönmek için çok mücadele ettiğim ama artık ait olmadığımı hissetmeye başladığım bir hayat. Ait olduğumu düşündüğüm gibi değil.

Peki bu beni nerede bıraktı? Bizi nerede bıraktı?

Geceyi kanepede geçirdik.

Ya da ben öyle sanıyordum. Şimdi yanımdaki boşluğa göz kırparken, yalnız uyuyup uyumadığımdan tam olarak emin değildim.

Willow başını kanepenin altından çıkardı. Kucağıma kıvrılmadan önce bana verdiği tek uyarı bir miyavlamaydı. Kulaklarının arkasını okşadım, tıpkı sevdiğini öğrendiğim gibi, saatin kaç olduğunu merak ediyordum ama kanepenin güvenliğinden ya da etrafıma sıkıca sarılmış battaniyeden ayrılmak istemiyordum.

Her şeyi hayal mi etmiştim? Dün gece bir rüya mıydı?

Elimi yan tarafa attım ve yastığın hâlâ sıcak olduğunu hissettim. Cameron'ın yanımda uyuduğunu hayal edemezdim.

Ellerimin gömleğinin altından kaydığını ya da parmak uçlarımin altındaki pürüzsüz ve sıcak tenini hissetmeyi hayal etmemiştim. Onu hayal

etmemiştim.

Elleri etrafımda dolaşıyor ve sırtımda bir yer buluyordu. Ya da başparmaklarının kot pantolonumun belinin altına nasıl girdiğini ve boğazının derinliklerinde nasıl mırıldandığını. Göz kapaklarım kapandı, nefesim bir anda içimden çıktı.

Uyandığımda tahrik olmama şaşmamalı. Hayır, bu hissettiklerim için kullanacağım bir kelime değildi.

Azgın. Ben de öyleydim. Ateşli. Ve rahatsız. Ve tahrik olmuştum. Ve o şu anda burada bile değildi.

Gözlerimi yeniden açtığımda Willow'un iki renkli bakışlarıyla karşılaştım. Bana baktı ve sonra *düşüncelerin çok gürültülü ve uyumaya çalışıyorum* şeklinde yorumladığım bir ses çıkardı.

"Kusura bakma kızım," dedim, parmaklarımı başının üzerinden bir kez daha geçirerek. Kaşlarımı çattım, aklıma bir şey geldi. "Hmm. Daha önce hiç cinsel olarak bu kadar sinirli olmamıştım, bu yüzden başa çıkmaya çalışıyorum."

Mutfaktan derin bir kıkırdama geldi.

Vücudumun üst kısmı yukarı fırladı. Başım sesin geldiği yöne doğru döndü.

Cameron adaya yaslanmış, bir eliyle Pierogi'yi severken diğer eliyle de bir kupa tutuyordu. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Sana da günaydın aşkım."

Ugh.

Kendimi sırtüstü bıraktım ve kanepenin arkasına geçerek gözden kayboldum. Ellerimi yüzüme götürdüm ve bir iniltiyi bastırdım. Bu Cameron'ın duyması gereken bir şey değildi.

Başı kanepenin üzerinde yeniden belirdi. Dirsekleriyle koltuğun kenarına yaslandı, yüzünde hâlâ insanoğlunun bildiği en kibirli gülümseme vardı.

Ellerimi Willow'un kürküyle meşgul ederken, "Bunun seni etkilemesine izin verme," dedim. Rahat olmaya çalışıyordum. "Bunu sabah odunu gibi düşün. Ama kızlar için. Seninle tamamen alakasız. Bir anda oldu." Başımı salladım. "Cinsel hayal kırıklığı yaygındır."

Bu sefer bir kahkaha attı. "Elbette," dedi. "Sadece ikimiz de biliyoruz ki hepsi benim. Aslında, ne kadarını kanıtlamak kolay olurdu." Ben kaşlarımı çatarken o bir kolunu kaldırıp pazularını sıvazlıyordu. "Gördün mü?"

Kollarına bayıldım. Özellikle de bu şekilde. Bir homurtu çıkardım. "Gerçekten mi?" diye tersledim. "Kaç yaşındasın, on mu?"

Cameron doğruldu. Ve hiç beklemediğim kadar hızlı bir hareketle gömleğini çıkardı.

Ağzım kapandı. Bütün yüzüm ısındı. Isındı. Aex demesine bile gerek yoktu. Yutkundum. Sertçe. Her zamankinden daha azgındım. "Kazanmayı ne kadar sevdiğini unutup duruyorum," dedim nefesimin altında.

"Hayır," dedi, dudakları daha da yukarıya çıkarken. "Bana daha sert ve daha uzun bir oyun oynamam için nedenler vermeye devam ediyorsun, sevgilim."

Dn geceden kalanlar aklıma geldi, onunla kanepede oturmamızdan değil, konuşmamızdan. Birbirimizi anlamak için çok önemli parçaları ortaya çıkarma şeklimiz. Çok yoğundu ama aynı zamanda gerekliydi de. O anda Cameron'a kendimi herkesten daha yakın hissediyordum. Kendini bana açmıştı ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Aynı şeyi yapmadığım için kendimi korkunç hissediyordum. Tam olarak değil. Ama beni en büyük hatama götüren her şeyi ona nasıl anlatabilirdim ki? Hâlâ Cameron'ın bana farklı gözle bakacağından korkuyordum. Babamın ya da David'in baktığı gibi. Dehşete kapılmışım.

Sanki içimdeki savaşı hissetmiş gibi Cameron'ın hafifliği kayboldu ve benden uzaklaştı.

Oturma odasının en ucundaki boşluğu geçerken bakışlarım onu takip etti, sırtında yontulmuş kaslar dans ediyor ve attığı her adımla aklımdaki tüm mantıklı düşünceleri yok ediyordu. Cameron diz çöktü, bir saniyeliğine gözümün önünden kayboldu ve elinde bir matla tekrar ortaya ıktı. Bu mattı. Bu da Yoga Zamanı olduğu anlamına geliyordu. Yoga zamanını severdim. Günün bu saatinde onu açıkça izleyebiliyordum.

Cameron bana bilmiş bir bakış atarak, "Bugün kancadan kurtuldun," dedi. "Ama yarın bana katılacaksın." Yüz ifadesi ciddileşti. "Senin de meditasyon yapmayı denemeni istiyorum. Kimseye ders verecek durumda değilim, Tanrı biliyor ya benim de kendi içimde halletmem gereken sorunlarım var ama bunun sana yardımcı olacağını düşünüyorum. Yaşadığın o kaygı patlamalarında."

"Benim... panik ataklarım."

"Evet." Bana başıyla onay verdi. "Bu onları 1 katına çıkarmaz. Bunun için terapinin anahtar olduğunu öğrendim. Ama ben bir terapist değilim ve senin..." Arkasını döndü ve kalbim kt küt atmaya başladı. "Bu bir başlangıç. Bebek adımları, değil mi?" Başımı salladım ve yardım etmeye çalışmasına izin verdiğim için rahatlamış gibi bir nefes verdi. Tanrım. Bu adam. "Güzel.

Sana temel konularda rehberlik edeceğim. Yarın. En kötü ihtimalle antrenman aklını bir süreliğine meşgul eder."

Paspası açmasını izledim. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Bu hoşuma gitmemiştir. "Sanırım o zaman bir tişört giymen gerekecek," dedim ona. "Aksi takdirde zihnimin rahatlayabileceğini sanmıyorum."

Sanki ruh halini hafifletmeye çalışmamı takdir ettiğini söylemek istercesine bana gülümsedi. Ama kaşları hâlâ çatıktı.

"Cameron?" Dedim. Yaptığı işi bırakıp bana baktı. "Bu kadar endişelenmemelisin. Yoga ve meditasyonu denemek istiyorum. Seninle birlikte. Ama ben... ben iyiyim. Çoğunlukla, sanırım. Dün gecedен sonra, benim için 1 şey yapman gerekiyormuş gibi hissetmeni istemiyorum. Uzun zamandır kendi başıma bir şeyler yapıyorum."

"Biliyorum," diye yanıtladı basitçe. "Ne kadar uzun sürdüğünü anlamaya başlıyorum." Gözlerindeki duygu parlıyor, onları her zamanki gibi yeşil gösteriyordu. Başka bir yere bakamadım. "Senin için ejderhalarını öldürmeye niyetim yok. İstemediğimden değil, inan bana istiyorum. Ama bundan nefret edeceğin ve bana ihtiyacın olmadığı için."

Gözlerimin arkasına basınç hücum etti. Ve garip bir şey oldu. Göğsümün ortasında bir şey. Anlamadığım bir Autter. Az önce ihtiyacım olmadığını ya da istemediğimi söylediği şeylere karşı bir özlem.

Cameron'ın yüzünde bir duygu belirdi ve duruşundaki genişlemeden bana doğru gelmekten kendini alıkoyduğunu anlayabiliyordum. Boğazını temizledi. "Josie seni bir saat içinde alacak, değil mi?"

Doğru. "Kızlar zamanı, evet."

Cameron bir an için ayaklarına baktı. "Ondan seni öğle yemeğinden sonra bırakmasını istedim. Ve ona zamanında geleceğine dair söz verdirdim, böylece seni hemen geri alabilecektim. Senin için planladığım bir şey var. Tamam mı?"

Bu yüzden seni yakında geri getireceğim. Garip Autter kıpırdandı.

"Elbette." Yüzündeki rahatlama o kadar netti ki duraksamama neden oldu.

Hayır diyeceğimi düşünmüştü.

"O zaman gidip duş alsam iyi olur," dedim ve arkamı döndüm. Dönmeden önce iki adım attım. Cameron hâlâ bana bakıyordu. Hareket etmemiştir. "Bundan nefret etmezdim,

biliyor musun?" Ona söyledim ve kaşlarını çattı. "Benim için ejderhalarımı öldüren kişi sen olsaydın bundan nefret etmezdim."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Adalyn

"İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım, bakışlarımı yoldan kaldırmaya cesaret edemedim.

"Neredeyse vardık," diye ekledi Cameron. Bana yaklaştığını hissettim. Arkamdan yürüyor, sanki daha büyük bir kayaya ya da patikadaki daha yamalı bir noktaya yaklaştığımızı biliyormuş gibi arada bir sırtıma ya da omzuma dokunuyordu. Avucunu sırtımın küçük kısmına dayadı, sesi kulağıma yaklaştı. "Harika gidiyorsun."

Nefesim kesildi ve kelimelerim birbirine karıştı. "Sadece yürüyorum." Eli yukarı doğru hareket ederek belime dolandı ve onu sıktı. Devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldım, "Bu bir yürüyüş ya da trek bile değil. Daha çok bir str..." Çenesi yanağıma değdi ve düşüncelerimi rayından çıkardı.

"Ne diyordun?" diye mırıldandı. Ben bir şey söylemeyince de kıkırdadı. Karanlık ve zengin ses doğruca karnıma gitti. Belki daha da aşağılara. "Yorgun musun yoksa canın mı yanıyor?"

"Ha, ne?" Kaşlarımı çattım ve durduğumu fark ettim. Oh. Doğru ya. Yürümeye devam ettim. "Ben Bir'im. Ve siz sormadan söyleyeyim, prenses gibi taşınmaya da ihtiyacım yok." Açıkçası umurumda da değildi. Bunu pek sevdiğim söylenemezdi.

"Bir erkek hâlâ umut edebilir," dedi, kolunu bıraktı ve tekrar öne geçmemi bekledi.

Onun bu teklifini kabul etmeden önce hızlandım, daha doğrusu son yirmi dakikadır sürdürdüğüm ılımlı tempoma geri döndüm. Cameron'ın kıkırdaması arkamdayken, dikkatimi yola vermek için elimden geleni yaptım. Bacaklarıma. Eforla hiçbir ilgisi olmayan kalbimin giderek hızlanan atışlarına.

"Yani..." Omzumun üzerinden ona bakarak başladım. Hata yapmışım. Giydiği yosun yeşili Aeece gözlerini zümrüt gibi parlatıyordu. Başımı salladım. Ben asla

daha önce kimsenin gözlerini mücevherlerle karşılaştırmamıştı. "Yani ben, hmm, güneş batmak üzereyken yürüyüşe çıkmaman gerektiğini sanıyordum?"

Cameron, "Ayağın yürüyüşe hazır değildi," dedi.

Önümdeki patıkaya kaşlarımı çatarak baktım. "Peki o zaman ne yapıyoruz?" "Bir sonraki en iyi şey."

Dudaklarım büzüldü, bu kadar gizemli olmasından şikâyet etmeye hazırdım ama sonra kolu tekrar bedenime dolandı ve beni sola doğru yönlendirdi.

O kadar güzel, o kadar odunsu, taze ve kesinlikle harika kokuyordu ki onu koklamadan edemedim. Onu kestim. Tıpkı Willow ya da Pierogi'nin yaptığı gibi. Ve benim tepkimi kaçırmayan Cameron bir mırıltı çıkardı.

Bu derin, gırtlaktan gelen ses yetmezmiş gibi, başını eğdi ve "Ellerimi senden uzak tutmakta özellikle zorlanıyorum" dedi. Bir an durakladım, midemle göğsüm arasında oluşan fokurdama hissini algılayamadım. Bizi ileriye taşıdı. "Seni, senin için aldığım bu kıyafetlerin içinde görmek."

Yeni bir sıcaklık dalgası yüzüme tırmandı. Ama bu... bu iyi hissettirdi. Hayır. Harika hissettirdi. Onun sözlerini, itiraflarını duymak bana daha önce hiç hissetmediğim türden bir haz verdi. Belki de bu yüzden onu sorgulama dürtüsü hissettim. Tam olarak anlamak için. Kendime şöyle bir baktım. "Ama her tarafım kat kat," diye mırıldandım. Bu o kadar da çekici olamazdı. Ya da çekici. "Ben bir soğanın açık hava versiyonuyum. Israr etmiştin. Bunu nasıl çekici bulabilirsin?"

Cameron karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Senin sıcak ve güvende olman beni sertleştirirse bu çok mu kötü olur?"

Kanım çekildi.

Bacaklarım tutmadı. Diğer kolu etrafıma dolanıp beni bir homurtuyla yanına sabitlediğinde ona doğru sallandım.

Senin sıcak ve güvende olman beni sertleştirirse bu çok mu kötü olur?

Vücuduma garip bir şeyler oluyordu. Titriyordu, sözlerine karşılık olarak titriyordu. Az önce söylediklerinden sonra yüzünü görme ihtiyacı hissederek dönmeye başladım.

Ama önümüzde bir şey beni durdurdu.

"Cameron?" Gözlerimi kırıştırdım, önümüzde duran şeyi nasıl kaçırdığımı merak ediyordum. "Bu da ne?"

Bu gerçekten de sorabileceğim en aptalca soruydu. Ama şu anda tüm ağırlığımı göğsünde taşıyan adam da aynı fikirdeyse bile bunu söylemedi. "Bu gece yıldızları izleyeceğiz." Önümde yürüdü ve sağını işaret etti. "Çadır bir önlem. Çok üşürsen ve bir dakikalığına gizlice girmek istersen diye. Bugün içine birkaç battaniye ve bir termos bıraktım. Ama bütün gece kamp yapmayacağız." Cameron dönüp bana baktı ve küçük bir gülümseme verdi. "Sadece on beş dakika uzaklıkta park etmiş durumdayız, yani ne zaman istersen geri dönebiliriz."

Bu gece yıldızları izleyeceğiz.

Göğsüm sıkıştı, içim içime sığmıyordu. "Sen..." Sözcük o kadar sert çıktı ki boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Bunu ayarlamak için daha önce geldin mi? Josie beni bıraktığında bu yüzden mi evde değildin?"

Cameron'ın başı yana eğildi, çenesi gerildi. Yüz ifadesinden bir şey geçti. Benim yakalayamayacağım kadar hızlıydı.

"Neyin var?" Fısıldadım.

"Şu anda yanlış olan tek bir şey bile yok." Elini uzattı, takıntı haline getirmeye başladığım o uzun bacaklarını açtı. "Buraya gel."

Tereddüt etmeden bizi ayıran kısa mesafeyi geçtim. Havada asılı duran ve beni bekleyen eline baktım. Bizi bekliyordu. Ve onu tuttuğumda, teninin dokunuşunu içimin derinliklerinde hissettim. O anda bir şeyler değişti, bunu hissedebiliyordum. Değiştiğini hissedebiliyordum. Cameron beni çadıra yaklaştırdı ve taşıdığı sırt çantasını yere bırakmak için elimi bıraktı. Kalın bir battaniye çıkarıp yere serdi, ardından çadırın içinden piknik sepeti olarak düşünebileceğim açık hava versiyonunu çıkardı. Son olarak battaniyenin bir kenarına oturup bacaklarını uzattı.

Dudaklarında yavaş bir gülümsemeyle bana baktığında kıpırdamadığımı fark ettim. Ceketimin eteklerini çekiştirdi, ağzı tamamen o çok sevdiğim sırtışa dönüştü. Ama ben hâlâ kıpırdamamıştım.

"Sevgilim," diye azarladı, sesinde dans eden bir eğlenceyle. "Bana öyle bakmayı bırakmazsan, bu gece tek bir yıldız bile görmene izin vereceğime söz veremem."

Bana söz ver, demek istedim. Söz vermeyeceğine söz ver. Bu gece göreceğim tek şeyin sen olacağına söz ver. Ama vermedim. Battaniyenin üzerinde ona katıldım, kalbim beklentiyle ve... olasılıkla çarpıyordu. Evet, beni nefessiz bırakan şey bu olmalıydı. A

Sıcak kap ellerime nazikçe yerleştirildi ve başımı kaldırdığımda Cameron'ın gözleri üzerimdeydi. Yüz ifadesi aynı anda hem yumuşak hem de sertti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Cameron'ın cevabı başını kucağıma doğru eğmek oldu. Termos. Kaldırdım ve kakao ile sütün tadına bakarak belli belirsiz bir yudum aldım. İçime bir sıcaklık doldu, kısmen içecek yüzünden ama daha çok yanımdaki adam yüzünden. Gözlerimi önümüzde uzanan ufka, eğimli arazinin çizdiği çizgiye ve güneşin artık neredeyse arkasında kaybolduğu çizgiye diktim.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim dürüstçe, yan tarafa baktım ve bana bakmayı bırakmadığını fark ettim. "Ben... buna alışık değilim." Cameron'ın açık havadan, manzaradan ya da sıcak içeceklerden ve kalın battaniyelerden bahsetmediğini anladığını biliyordum. Muhtemelen bu yüzden arkamı dönüp kararan gökyüzüne baktım. Birazdan, dağınık ışık noktaları üzerimizde canlanacaktı. "Güneş henüz tam olarak batmadı ama şimdiden çok güzel. Bunu beklemiyordum."

"Gerçekten çok güzel," diye onayladı ve Tanrım, gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Bu fikri bana sen verdin, biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Göldeki gece," diye cevap verdi kısık bir kıkırdamayla. "Sırt üstü yatıyordun, keçi bokuna bulanmıştın ve yıldızlara bakıyordun. Kaşlarını çatmıyordun ya da acıdan yüzünü buruşturmuyordun, bir an için mutluluk dolu bir huşu içindeydin." Ona baktım ve başını salladığını gördüm. "Yüzünde o ifadeyi hiç görmemiştim. Ne kadar güzel görüldüğünün ve o anda seni ne kadar çok istediğimin farkına varmak bana saldırdı. Beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki konuşamadım bile." Çenesi sıkıştı. "Ve sonra sen daha da kötüleştirdin."

Kelimeler beni sert bir nefesle bıraktı. "Öyle mi?"

"Göle gidip o lanet olası keçiyi sanki hayatın buna bağlıymış gibi sudan çıkarman gerekiyordu," dedi Cameron espriz bir kahkaha atarak. "Sen, topuklu ayakkabılar ve lanet olası bir takım elbise içinde..." Bir nefeslik hava onu terk etti. "Tanrım, hayatım boyunca hiç bu kadar şaşırmamış ve tahrik olmamıştım." Boğazı düğümlendi. "Sanırım o gece bir parçam seni buraya getirmeye karar verdi."

Termosu tekrar dudaklarıma götürdüm, kalbimin sessizleşmesini, şakaklarımda davul çalmayı bırakmasını ve bu muhteşem yerin huzurunun tadını çıkarmamı istedim. Fakat

Cameron'ın sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu. Onların ağırlığı ve aralarında yatan şey. Aramızda.

Göz kapaklarım bir an için aralandı ve ne söylediğimi fark edemedim kelimeler beni terk etti. "Senin için sırada ne var, Cam?"

Ona Cameron değil de Cam dediğimi fark etmemi sağlayan şey boğazındaki duyulabilir kasılmaydı. "Bilmiyorum," diye cevap verdi ve sesindeki dürüstlüğü duyabiliyordum. Aynı zamanda içinde bir korku olduğunu da söyleyebilirdim. Belirsizlik. "Masada Londra'da bir uzmanlık işi var. Ben istemiyorum."

Neden? Sormak istedim. *Amerika'dan ayrılmıyor musun o zaman?* Ama bunu ona soracak cesaretim olup olmadığını bilmiyordum. Bir parçam cevabı duymak istemiyordu. Gitmesini istemiyordum ama bu haksızlıktı. Çünkü ben de Green Oak'ta kalmıyordum. Yakında ayrılıyordum.

Cameron'ın bedeni battaniyenin üzerinde kayarak bana yaklaştı. Yine titriyordum ama bunun nedeni üşümem değildi ve sanırım Cameron da bunu biliyordu. "Eve dönmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Ayaklarıma baktım. *Evime.* "Tüm bunlar sona erdiğinde mutlu olacağımı ve hayatıma geri dönebileceğimi sanıyordum. Ama ben... Bu çok garip. Hiçbir zaman Miami Flames'in bir parçası değilmişim gibi hissetmedim ama burada ne kadar çok zaman geçirirsem o kadar kopuyorum. Sanki hiç onların bir parçası olmamışım gibi. Pek sayılmaz."

Cameron'ın avuç içi kalçama yerleşti, ağırlığı ve sıcaklığı giymem için ısrar ettiği pantolonun kalın kumaşından sızıyordu. Sıktı, o uzun parmakları tenimi öyle bir sıktı ki, bundan daha fazlasını yaptığını düşündüm -diye geçirdim içimden.

"Hep bir gün kulübün başına geçmeyi hayal etmişimdir," diye itiraf ederken duydum kendimi. "Bilirsiniz, babamdan görevi devralmak. Belki de bu yüzden buraya gelmekte tereddüt etmedim. Kendimi affettirmenin ve onu utandırdıktan sonra saygısını yeniden kazanmanın bir yoluydu." David'in o gün söylediğini duyduğum sözler geri geldi. "Yine de babamın bana hiçbir zaman tam olarak inandığını sanmıyorum. Ve sanırım ben de onu haklı çıkardım."

"Kes şunu," dedi Cameron yanımdan. "Sana çöpmüşsün gibi davranan her bir kişiyi haklı çıkarmayı bırak." Kaşları çatıldı ve dudakları aralandığında ben

içlerinden gelen soruyu biliyordu. "Ne oldu aşkım?" diye sordu bana, yumuşak bir sesle. "Sana ne yapıldı da böyle kırıldın?"

Mola.

Kırılmıştım, değil mi?

Evet. Hiç şüphe yoktu.

O güne, klibe ama en çok da Cameron'ın klibi gördüğünde verdiği tepkiye dair dağınık anılar aklıma geldikçe kan beynime sıçradı. Onun sözleri.

Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapardım.

"Bana hiçbir şey yapılmadı." Kelimelerimin arasında bocaladım, ellerimin titrediğini hissettim ve termosu kalçamın yanına koydum. "Yaptıklarımın sadece ben sorumluyum ve aksini düşünmek aptallık olur. Ve çocukça." Başımı iki yana salladım. "Olanlar bu güzel geceyi seninle geçirmeye değmez."

Cameron'ın avuç içi kalçamdan kalktı ve başımın arkasına indi. Parmakları saçlarımın arasına girdi. Ona bakabilmem için başımı eğdi. "Neyin zamanımı harcamaya değer olduğuna ben karar vereyim," dedi, tüm o yumuşaklık eriyip gitmişti.

Ve bunu gözlerinde görebiliyordum, gün gibi açıktı. *Umurumda olurdu. Söyle bana. Güven bana.*

Böylece kelimeler dilimden döküldü. "Eski sevgilim David yalan söylüyordu. Beni kullanıyordu.

Babam da bunun bir parçasıydı."

Cameron'ın gözleri bana dün geceyi, o aptal klibi gördüğünde verdiği tepkiyi hatırlatan bir öfkeyle karardı. Bir an için beni bırakacağını, uzaklaşacağını düşünmüştüm ama onun yerine dokunuşu daha sahiplenici, daha niyetli bir hal aldı, başımın yan tarafına doğru. Sanki bir yere gideceğimden korkmuş gibiydi. Ya da belki tekrar kırılacağımı düşündü.

"Meğer bir iş anlaşmasında teminattan başka bir şey değilmişim," dedim ona. Tanrım, bu sözleri duyunca midem bulandı. Kendime ilk kez bunu düşünme izni verdim. Devam ettim. "David hiçbir zaman sıradan Adalyn'le çıkmak istememişti. O sadece Andrew Underwood'un kızını istemişti. Babam da bunu teşvik etmişti çünkü biz... mantıklı geliyordu. David bir iş ortağının oğluydu ve ben de onun kızıydım. Aynı çevreler, aynı yaşlar. O..." Cameron'ın ifadesi gerginleşti ve ben de mizahsız bir kahkaha attım. "David'e benimle evlenirse kulüpte yüksek bir yönetici pozisyonu vaat etti. Sanki ben

takas ettiğiniz bir hisse senedi ya da mülk. Ya da daha kötüsü, David'in -ya da herhangi birinin- bir tür motivasyon ya da karşılık olmadan bunu yapacağına inanmıyor gibiydi. Bilmiyorum."

Karşımdaki adamdan hiçbir kelime çıkmadı. Tek tepkisi başparmağıyla çeneme dokunmak oldu. Sakinleştirici. Cesaretlendirici. Tüm bunlar olurken gözlerinin yeşilinin ardında bir fırtına kopuyordu.

"Babam haksız değildi," diye devam ettim. "David benimle evlenmeyi hiç düşünmemişti. Muhtemelen benimle çıkmayacaktı bile, çünkü ben 'soğuk, sıkıcı ve yatakta unutulabilir' biriyim." Tırnak içinde işaret ettim. Bunlar tam olarak onun sözleriydi. Umursamamam gerekirdi ama... umursadım. Bir parçam umursuyordu. "Bu yüzden pozisyona kilitlendiği ve ilan edildiği anda beni ölü bir ağırlıkmışım gibi bıraktı. "Kurşundan kaçtım," dedi. İçimden mizahsız bir kıkırdama geçti. "Planı geri tepmekle kalmayıp David tarafından gasp edildiğinde babamın ne kadar kızmış olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Neredeyse babamın yüzünü hayal edebiliyordum. Bir şey istediği gibi gitmediğinde yüzünün aldığı şekli. Ve daha da tuhafı, bu kadar çok insanla oynamış biri nasıl böyle oynanabilirdi? Anlayamıyordum.

"Nasıl zorla?" Cameron sordu ve dalgın olduğumu fark ettim. "David, babam onu kızdırır ya da rütbesini indirirse itiraf etmekle tehdit etti." Sparkles'la yaşanan olayın olduğu gün yıldönümü partisi vardı ve kutlama öncesi içki içilmişti. Alkolün David'e ne yaptığını biliyordum. Onu ukala yapıyordu. Kibirli. "David'i duydum. Çok mutluydu, tüm bunları Paul'e anlatıyordu. Sparkles'a. Tüm sırlarını takımın maskotuna anlatıyordu. Polyesterden yapılmış dev bir kuş. Tam orada, merdiven boşluğunda, herkesin duyabileceği bir yerde. Sanki bu benim hayatım değil de takım arkadaşlarıyla paylaştığın bir dolap hikayesiymiş gibi."

Konuşmayı bıraktım, kendime bir saniye ayırmam gerekiyordu. Cameron'ın dokunuşuna odaklandım. "Kendimi inanılmaz derecede küçük hissettim," diye devam ettim, sesim kırılarak. "Uygun görülmedim David tarafından. Babam tarafından hayattaki en doğal şeylerden birini idare etmekten aciz. Yetersiz. Ve daha da kötüsü, çok şey verdiğim kulüp tarafından ihanete uğramış gibi hissediyordum. Tüm bunları dinleyen kişinin Sparkles olması tuhaf bir şekilde her şeyi daha da kötüleştirdi." Sesim yine dalgalandı. "Bu yüzden, aptal kuşun kulübü temsil eden her şeyin ve herkesin ortasında kıcını salladığını gördüğümde

Miami Flames, on dakika bile geçmeden, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki tüm dünyam ekseninden dönmemiş gibi, kırıldım."

Cameron'ın gözleri çaresiz ve amaçsız bir şekilde yüzümde, vücudumda dolaştı. Sonunda benimkilere döndüklerinde, içlerindeki soruyu fark ettim. Ben de başımı salladım -nasıl sallayamazdım ki- ve daha gözümü bile kırpamadan beni kucağına oturtup göğsüne götürdü.

"Hatırladığım son şey Paul'e doğru yürüdüğümdü," diye fısıldadım ve Cameron'ın kolları omuzlarıma ve belime dolandı. Daha sıkı. Hiç sarılmadığım kadar sıkı. "Sonra Sparkles'ın başı ayaklarımın dibindeydi."

Cameron boğazının derinliklerinde mırıldandı, ses bedenimde yankılandı.

"Deli olduğumu düşünseydin seni suçlamazdım," dediğimi duydum. "Bu şekilde bile, duyduğum her şeyden sonra bile, buradayım, kendimi onlara kanıtlıyorum. Ona. Onlarla yüzleşmek yerine." Sesim bir mırıltıya dönüştü. "Ama sanırım o kadar cesur değilim. Ve hâlâ her şeyi berbat ettim. Dağınıklıktan nefret ederim. Genelde onları temizleyen ben olurum."

O kulüp bildiğim her şeydi. Benim hayatım Miami Flames ve dolayısıyla babamdı. Onları geri kazanmaya çalışmaktan başka ne yapabilirdim ki?

"Ne düşündüğümü duymak ister misin?" Cameron sordu.

Gözlerimi kapattım, başımı çenesinin altına gömdüm ve burnumu göğsüne dayadım. Tanrım, burayı sevdim. Tenime karşı bu kadar katı hissetmesini seviyordum. Ne kadar güvende. Bunu kaybetmek istemiyordum. "Hayır, gerçekten istemiyorum. Ama yine de bana söyleyeceğini de biliyorum."

Kısa bir nefes şakağıma çarptı ve onun sessizliği karşısında bir an paniğe kapıldım. Cameron'ın benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyordum. Nasıl hissettiğini ve beni nasıl gördüğünü önemsiyordum. Çok fazla önemsiyordum ve şimdi bunun yeni bir şey olmadığını fark ettim. Bir parçam her zaman önemsemişti.

"Sanırım," dedi sonunda, eli aniden yüzümü kavradı ve çenemi yukarı kaldırdı. "Her zaman başkalarının boktan davranışlarını haklı çıkaran biri olarak, kendine karşı son derece acımasısın." Gözlerinin yeşili koyulaştı ve dili alt dudağının üzerinde gezindi, sanki kendini bir sonraki şeye hazırlıyor gibiydi. "Bence kendini kontrol altında tutmak ve etrafına ördüğün o sert kabuğun ardında güvende olmak için o kadar çok çalıştın ki

hepsi çökmek zorunda." Bakışları dudaklarıma kaydı ve başparmağı ağzımın kenarını okşadı. "Ayrıca bu battaniyeden kalkar kalkmaz Miami'ye bir Aight yakalamaktan kendimi alıkoymam gerekeceğini de biliyorum." Kaşları ciddileşti. Odaklandı. Dikkat dağıtıcı. "Ve son olarak ama kesinlikle en önemlisi..." diye devam etti, sesi değişti, bir törpüye dönüştü.

Beni tutan adamın sanki duraklamaya ihtiyacı varmış gibi burnundan derin ve yavaş nefes alışını izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Bir an. Nefesinin altından bir lanet çıktı ve ben daha hazırlanamadan elleri hareket etti, belime uzandı ve birbirimize tamamen dönük olana kadar beni kucağına doğru yönlendirdi.

Vücudum aydınlandı ve avuçlarımı göğsüne dayadım. Kalbim küt küt atıyor, göğsünün ellerime çarpma şeklini yansıtıyordu.

"Son olarak," diye devam etti, sesi o kadar kısıktı ki bu kadar yakın olmasaydım duyamazdım. "Dehşet verici bir kesinlikle biliyorum ki, dünyaya bu kadar çirkin olduğu için duyduğum şok ve öfke geçtikten sonra, böyle bir gaddarlık gösterisi karşısında hiç bu kadar huşu içinde, bu kadar aptalca, bu kadar tahrik olmamıştım." Beni bacaklarıyla yukarı itti, bakışlarını onunkilerle aynı seviyeye getirdi ve dizlerimin kalçalarının her iki yanındaki battaniyeye düşmesini sağladı. "O kadar ki o videoyu izlediğimden beri kendimi seni öpmekten fiziksel olarak alıkoyuyorum. Ağzını almaktan ve dilime karşı içinde yanan tüm o 1re'yi hissetmekten."

Bütün o ateş.

Ateş. Cameron içimdeki 1re'yi gördü.

Ve sanki Aames aniden tenimi içten içe yalıyormuş gibi hissediyordum, bu da beni aniden o kadar sıcak yapıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Tek düşünebildiğim *beni öpmekti. Lütfen. Ağzımı al.* "Bu çok saçma," diye fısıldadım.

"Belki," dedi, ifadesi gerginleşti, ağzının eğimi sertleşti. "Ama bu onu daha az doğru yapmaz."

Ellerim ceketinin kumaşına dolandı. Hayatımda hiç böyle bir ihtiyaç duymamıştım. Görünüşün, mürekkebin ve kasların ötesine geçen bu baş döndürücü cazibe. Bu oydu. Bu arzusunun beni delip geçmesine neden olan Cameron'dı.

Cameron'ın çenesi aşağı eğildi. "Görmüyor musun? Sen tarafsız olmaktan başka bir şey değilsin Adalyn. Acımasızsın, kararlısın, 1ery'sin ve her şeyi yaptın

Şafakta her şeyi aydınlatan lanet güneş kadar canlı bir şekilde senin yanında olduğum an. Bunu göremeyen ya kördür ya da beş para etmezsin tekidir."

"Cameron," diye fısıldadım, sözlerini durdurarak.

Aramızdan bir şey geçti.

Çenesi sıkıştı. "Söyle bana," dedi. Kalbim hızlandı, göğsümden çıkmak istiyordu. Elleri belime dolandı, parmakları zorlukla dizginlenen bir baskıyla tenime bastırıyordu. "Bana izin ver-"

Ağzlarımız arasındaki mesafeyi kapattım.

Cameron bir an için afalladı, sanki onu reddetmemi bekliyormuş gibiydi ve sonra derin, gırtlaktan bir ses çıkararak bana karşı eridi. Ağzı benimkinin üzerinde hareket etti, dudakları ayrıldı ve ellerinden biri yukarı doğru hareket ederek başımın arkasını kavradı ve beni kendisine yaklaştırdı.

Her hücrem, benliğimin her zerresi onun dudaklarında canlandı. Cameron öpücüğü derinleştirdi ve göğsümden bir inilti yükseldiğinde, parmakları saçlarımın etrafında kıvrıldı. Buna karşılık kollarım boynuna dolandı ve daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle onu kendime çektim.

Bir inilti daha göğsümde, ağzımda, bedenimde titreşti ve diğer elinin sırtıma doğru hareket ederek omurgamın dibinde durduğunu hissettim. Beni kucağının daha derinlerine çekti. Kalçalarım çarpıştı ve Tanrım, onu altımda o kadar sert ve sıcak, vücuduma karşı o kadar inanılmaz derecede katı hissediyordum ki, tüm hislerim kaçtı.

Nefes nefese kaldım. Cameron'ın ağzı çeneme indi, tenimde, boynumda ve kulağımda gezindi. Oradaki hassas bir noktayı ısırды ve göz kapaklarım kapanırken, bana ait olduğundan emin olmadığım yüksek sesli bir inilti gecenin içinde yankılandı.

"Kahretsin," dedi tenime karşı.

Karınçalanma dalgaları - kıvılcımlar, elektrik - kanım nabız gibi atarken içime yayıldı, ihtiyaçla dönüyor ve tam uyluklarımın onunkilerle birleştiği yere doğru ilerliyordu. Gözlerimi tekrar açtım, bakışlarını üzerimde buldum, dikkatli, kararlı, geri dönüş olmadığını bana bildiriyordu. Bu bir şeyleri değiştiren bir öpücüktü ve bunu bilmeliydim. Cameron bana söylüyordu. Ve ben artık bu fikre ya da ona karşı koymuyordum.

Kendime bir şans veriyordum.

Şimdi titreyen parmaklarım ensesine gitti ve bu kez dudaklarının tadını çıkardım, dilinin benimkine değme hissini ezberledim ve tüm bedenimin böyle öpüşmenin ve öpülmenin hissiyle titremesine izin verdim.

Aynı anda nefes nefese, sarhoş bir şekilde havalandık ve Cameron fısıldadı, "Bana bunu senin de hissettiğini söyle."

Ona başımı salladım ve sessizce daha fazlasını hissetmek istediğimi söyledim. Her şeyi. Cameron kalçalarını yukarı doğru itti. Sürtünmenin, bacaklarımın arasında giderek hassaslaşan bir noktada yarattığı hissin etkisiyle dudaklarımdan bir inilti döküldü. Tanrım, nabzım atıyordu. İhtiyaçla çarpıyordum.

"Daha fazla mı?" Cameron dudaklarıma doğru sordu. Cevap vermeyince beni kavrayışını sıkılaştırdı ve kalçalarının yeni bir hareketiyle bedenimi kendisine yaklaştırırken hafifçe çekti. Bir başka hızlı itiş. Dudaklarım terk edilmiş bir sesle ayrıldı ve "Ben de öyle düşünmüştüm" dedi.

Gözlerimi tekrar kapattım, içimi kasıp kavuran, beni gecenin içine daha da iten her bir hissi kontrol altına almaya çalıştım. Onun içine. Cameron'a.

Sonra hareket etti, bacaklarını araladı ve içimde dönüp duran ihtiyacı daha da artıracak şekilde beni konumlandırdı. Şimdi, altımda inanılmaz derecede sertleştiğini hissedebiliyordum, sıcaklığını hissedebiliyordum. İçgüdüsel olarak kalçalarımı salladım.

Aman Tanrım.

"Tekrar," dedi ve iki elini başımın arkasına götürdü. Hareket etmediğimde, hala ne kadar iyi hissettirdiğinin şaşkınlığıyla, ağzımı aldı, yalvardı ve hareket etmemi emretti. Kalçalarım tekrar sallandı. Sonra tekrar ve tekrar. Cameron öpüşmeyi kestiğinde ağzını kulağıma götürdü. "Aferin kızıma."

Pervasız bir sesle karşılık verdim, içimdeki bir şey tüm hislerimi bastırdı ve çaresiz bir ihtiyaçla kendimi onun boyuna doğru itip okşamama neden oldu.

"Bakalım ne kadar tatlı boşalacaksın," diye kulağıma fısıldadı, hareketlerime kalçalarıyla eşlik ediyordu. Artık tüm bedenim titriyor, kalçalarımızın her sert hareketinde nabız gibi atıyordu. Ellerim hareket etmeye başladı, umutsuzca aramızdaki her şeyden kurtulmanın yollarını arıyordu. Onun ceketini, benimkini çekiştiriyordum.

onları parçalara ayır. Yok olmalarını sağla. Cameron'ın ellerinden biri bileklerimi yakaladı. "Beni böyle sür," diye emretti, sesi inanılmaz derecede karanlıktı.

Ellerimi bir anlığına bıraktı ama sadece arkama getirmek için. Vücudum bu değişiklikle birlikte kavıştı, kalçalarım kaydı ve boyu tam klitorisime sürtündü. "Seni hissetmeye ihtiyacım var," diye mırıldandım. Ellerimi kavrayışından bahsetmiyordum bile. *Onu* istiyordum. "Tenini hissetmeye ihtiyacım var."

"Senden ya da benden tek bir şey bile almayacağım," diye fısıldadı. Ağzı. "Sana ne demiştin, ha, aşkım?" Kalçalarını iterek beni daha da içine çekti. "Gerektiğinde biraz acımasız olurum. Şimdi kalçalarını kaldır ve bana karşı kendini boşalt."

Etrafımızdaki bir yerden bir ses geldiğini düşündüm -tanımam gereken bir ses-. Ama umursamadım. Boğazımdan inilti çıkarken umursayamazdım. Kendimi buna, bize kaptırmışken umursayamazdım. Bu yüzden Cameron'a karşı sallandım, talebine itaat ettim ve şimdi klitorisime kabaca sürtünen her santiminde kayboldum. Oh Tanrım. "Cameron?" İnledim.

"Bırak aşkım," dedi öyle bir çaresizlikle, öyle bir ihtiyaçla ki beni daha da uçurumun kenarına getirdi. Boştaki eli sırtımdan aşağı inerek kıkırma ulaştı, avuç içiyle bastırarak kalçalarımı ona daha hızlı binmeye itti. Daha sert. "Kendini bırakmanı ve bana ne kadar parlak olduğunu göstermeni istiyorum."

Göz kapaklarımda bir patlama meydana geldi, tüm vücudum bir sinir demetinden başka bir şeye dönüşmedi, titreşti, o kadar yoğun bir serbest bırakma ile nabız attı ki asla sona ermeyeceğini düşündüm.

"Siktir," diye fısıldadı Cameron, ellerini yüzüme götürmek için bileklerimi ve kıkırma bıraktı. Beni kendine çekti ve ağzıma sert bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin," diye mırıldandı ve alnını benimkinin üzerine koydu.

Tükenmiş ve uyuşmuş hissederek mırıldandım ve tüm ağırlığımı ona verdim. Gözlerimi yeniden açtım, ancak o zaman onları bir noktada kapattığımı fark ettim. Cameron'ın burun delikleri açıldı. Sert bir nefes vererek ağzını araladı. Ellerimi göğsünde gezdirerek ne kadar zor nefes aldığını hissettim.

Bakışlarını karşıladım, yeşilin o derin tonu ihtiyaçla dönüyordu. Onu görmek istiyordum. İstiyordum-

Cameron beni tekrar öptü. Sert ve yumuşak, aynı anda. Ona karşı eridim, ellerim göğsünden aşağı inip ceketinin kenarına ulaştı. I

Daha önce yapamadığım gibi parmaklarımı altına soktum ve başparmaklarımı pantolonunun ilmeklerine geçirdim. "Ah, aşkım," diye nefes aldı ve ardından mizahsız bir kahkaha attı. "Seni ormanın ortasında becermeyeceğim."

Pantolonunu çekiştirerek nefesini serbest bıraktım. "Ama sadece ben bitirdim. Sana bir orgazm borçluyum."

"Bana tek bir şey bile borçlu değilsin." Burnumun ucunu öptü, sonra sesini koyu bir törpüye indirdi, "Son kez içine girdiğimde hiç olmadığım kadar sert boşalacağıma söz veriyorum. Ama burada değil."

Boğazım çalıştı, mutluluğun ve olasılığın tatlı tadı dudaklarımı yukarı kaldırdı. Gülümsememi geri çektim. "Senin için böyle bir şeyin söz konusu olduğunu düşünmen çok küstahça."

O orantısız sırtış şekillendi. "Burada hâlâ uzun vadeli bir oyun oynamadığımı düşünmen aptallık."

Yüzüm düştü, kalbim boğazıma fırladı. Ona baktım, içimdeki umudu bastırmaya çalıştım, bu sözleri gerçekten kastetmesini talep etme ihtiyacı duydum. "Cam-"

Telefonum çaldı. Ve ben... Bunu daha önce de yapmış mıydı? Belli belirsiz farkındaydım.

Cameron homurdanarak kolunu uzattı ve cihazı sırt çantasının ön cebinden çıkardı.

Telefonu bana uzattı ve ben de onunla göz temasını kesmeden telefonu açtım.

Hâlâ uzun vadeli bir oyun oynamadığımı düşünmeniz aptallık olur.

Ne kadar sürecek? Sormak istedim. Nasıl-

Hattan Josie'nin sesi geliyordu ama ben Cameron'ın gözlerine, göğsümdeki umut ve korku patlamasına o kadar odaklanmışım ki söylediklerinin hiçbirini anlamıyordum. Ta ki bir cümle ağzından kaçana kadar.

"Ne?" Gerçek dünyaya geri dönerek ağzımdan kaçırdım. "Annem burada da ne demek?"

OTUZUNCU BÖLÜM

Adalyn

Cameron, Josie'nin eklemine birkaç metre önünde durdu.

Motoru durdurdu ve arabayı kaplayan sessizlik göğsümde atan kalbimi duymamı kolaylaştırdı. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Avuç içi tekrar uyluğuma düştü, ağır ve sıcaktı ve tüm bedenim dokunuşla uyandı. Tanrım, ergenlik böyle mi hissettirmeliydi? Bu huzursuzluk, kan dolaşımında yukarı ve aşağı tırmanan bu boğucu sıcaklık, bu... azgınlık.

"Neden özür diliyorsun aşkım?" diye sordu yanımdaki adam, sanki özür dilemek için yüzlerce nedenim yokmuş gibi.

"Çünkü sen güzel bir gece organize ettin ve ben yıldızları seyretmek yerine bir şekilde sana gevezelik etmeyi, seni cinsel olarak hüsrana uğratmayı ve annemi almanı sağlamayı başardım."

Ona bakmama neden olan bir kahkaha attı. Böyle gülümsediğinde gerçekten çok yakışıklı oluyordu. "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum..." dedi kapısını açarak.

Kaşlarımı çatmaya başladım ama sonra bakışlarım ona, kıkına, omuzlarına, arabanın etrafında kendinden emin uzun adımlarla yürürken her yerine yapıştı. Bu muhtemelen on altı yaşında olmaktan daha kötüydü.

Cameron kapıyı açtı ve içeri eğildi. "Gökyüzündeki yıldızlar hiçbir yere gitmiyor," dedi, sesi alçak bir gümbürtüden başka bir şey değildi. "Hiç gevezelik etmiyorsun. Ben sorduktan sonra benimle bir şey paylaştın." Başını eğdi, ifadesi sertleşti. "Cinsel olarak hayal kırıklığına uğramaktan çok uzağım," diye ekledi, gözleri boynumdan aşağıya, göğsüme kadar inip ağzıma geri döndü. "Aksine, açlıktan ölüyorum." Boğazını temizledi. "Ve annenle tanışacağım için meraklıyım ve biraz da heyecanlıyım."

"Elbette öylesin," diye mırıldandım. "Maricela Reyes söz konusu olduğunda herkes meraklı ve biraz da heyecanlıdır."

Beni dudaklarımdan sert ve hızlı bir şekilde öpmeden önce, "Bırak gitsin," dedi. "Seni endişelendiren her neyse, yok olmasını sağla. Artık bunun bir faydası yok." Bir an için alnını benimkine dokundurdu. Sadece bir dokunuş. "Ben buradayım."

Ona bakarken boğazım düğümlendi. Ama her zaman onunla tartışmaya, ona karşı çıkmaya istekli olan yanımda bu gece için çökmüştü ve muhtemelen bundan sonra da öyle olacaktı, çünkü artık Cameron Caldani'ye karşı koyamayacaktım. Gerçek şu ki, bunu yaptığımda, bir şeyleri bu kadar kesin bir şekilde ifade ettiğinde hoşuma gidiyordu. Kendimi daha hafif, daha az yük altında hissetmemi sağlıyordu. Kontrolü ona bırakmak istememe neden oluyordu, sırf bunu yapabileceğimi bana kanıtlasın diye.

İçimi çektim, sonra ona "Yolu göster" dedim.

Elimi tuttu ve beni arabadan dışarı çekti. Bırakmadı. Kapıyı benim için itip ilk benim girmemi beklediğinde bile... Şaşırtıcı derecede kalabalık kafeyi taradığımda annemin etrafının bir grup gülen yerliyle çevrili olduğunu gördüğümde de.

"Anne?" diye sordum ve Cameron sesimde ne duyduysa elimi sıkmasına neden oldu.

Annemin başı döndü, beni görünce tüm yüzü aydınlandı. "Adalyn, aşkım." Zarifçe yayılmış olduğu sandalyeden fırladı. Bize doğru ilerlerken etrafındakilere "Affedersiniz," dedi. "Kızım burada!"

Maricela Reyes "Ay, *hija*." diyerek kendini bana doğru fırlattı. Sesi titrediğinde benim de göğsüm titredi. Ugh. Başından beri kaçınmaya çalıştığım şey buydu. "Senin için çok endişelendim." Beni kucaklamadan bıraktı ama ellerini omuzlarıma koydu. Gözleri kısıldı. "Hasta mıydın? Yanakların kırmızı ve dudakların şişmiş görünüyor."

Elim ağzıma gitti. Ya da Cameron tarafından tutulmasaydı tutacaktım.

Maricela beni bir aşağı bir yukarı süzerek cık cık etti. "Baban bana nerede olduğunu söylemedi, buna inanabiliyor musun?" Başını salladı. "Her zaman küçük sırları vardır, ama bu yeni bir şey değil. Ama kendi kızıma bunu yapmak, sanki onun satranç taşlarından biriymişsin gibi. Ay, *hayır*." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Josie,

Tatlım? Kızım için biraz su getirebilir misin? Bayılacak gibi görünüyor." Bakışları sağ tarafıma kaydı. Gözleri kısıldı. "Belki bir yerine iki bardak?"

"Ben-" diye başladı Cameron, onu tanıştırmadığımı fark etmemi sağladı. Annem onun yerine "Cam," dedi. "Koç Cam. Hakkınızda çok şey duydum. Sadece

Şimdi. Kızımı ormana götürdün. Gece vakti."

Cameron irkilmedi. Onun yerine başparmağının elimin arkasında gezindiğini hissettim. "İşte bu, evet."

"Ee, Cam," dedi annem kaşlarını kaldırarak. "Umarım iyi bir şey yapmamışsındır. Çünkü kızımın biraz-"

"Mami," diye uyardım.

Josie elinde iki bardak suyla omzunun üzerinden fırladığında Maricela Reyes gözlerini devirdi. "Teşekkür ederim Josie. Haklıydın, onları birlikte seviyorum. Hatta aynı kıyafetleri giyiyorlar ve kızımı hiç dağ botlarıyla görmemiştim, o kadarını söyleyeyim."

Cameron'ın başı öne eğildi ve "Ondan hoşlanıyorum" diye fısıldadı. "Tabii ki hoşlanıyorsun," diye mırıldandım.

Cameron belli ki aptal botları için aldığı övgüden memnundu ama aynı zamanda güzel ve eğlenceli Maricela Reyes'i kim sevmez ki?

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" dedi annem, iki bardağı tutup göğsümüze dayayarak. "İç," diye emretti. "O zaman Adalyn'imle ilgili niyetinizin ne olduğunu bana söyleyebilirsiniz."

Suyu tükürdüm. "Anne."

"*Siempre* mom this, mother that." Elini önünde salladı. "*Soy tu madre*, olduğu gibi söylüyorum. On saatlik bir doğumu lafı dolandırmak için yapmadım."

"Lafı dolandırma," diye düzelttim onu.

"Ben vurmayı daha çok seviyorum," diye cevap verdi, umursamazca. "Avcılık zamanlarından geliyor, biliyorsun. Bir dergide okumuştum," diye açıkladı Josie'ye yeni en iyi arkadaşımı gibi bakarak. Kollarını yukarı çekti. "Eskiden çalılara ve ağaçlara vururlarmış ve ne kullanırlarmış biliyor musun? Sopalar. Şimdi bir şeylere vurmak için sopa gibi ne var? Bir sopa. Kusura bakmayın ama söylediğiniz bazı şeyler hiç mantıklı değil."

Josie dilini şaklattı. "Aman Tanrım, haklı olabilir."

"I..." Derin bir nefes aldım ve ona Green Oak'ta ne işi olduğunu sormaya hazırlanırken, takımdaki çocuklardan birinin ebeveynleri olduğunu anladığım bir çift kafeye girdi ve hemen arkalarından dokuz yaşında çok hevesli bir çocuk fırladı.

İlk kez kafenin içine baktım, akşamın bu saatinde ne kadar kalabalık olduğunu, ne kadar gürültülü ve heyecanlı konuşmalar yapıldığını fark ettim.

Josie'ye sorgulayan bir bakış attım. "Burada neler oluyor?"

Gözlerini kırıştırdı. "Sana telefonda söyledim," dedi ama kaşlarını çatmış olmalıyım ki hemen detaylandırdı. "Altı Tepe'yi yöneten ekiplerden biri diskalifiye edildi." Ellerini çırpı ve kaşlarım daha da çatıldı. "Bir ihbarcı *County Gazette*'yi aradı, görünüşe göre kadrolarında on üç yaşında çocuklar varmış. Sıralamadaki her takım bir basamak yükseliyor. Yani bu şu anlama geliyor-"

"Yeşil Savaşçılar finalde," diye onun için bitirdim. Josie sevinçle sıçradı ve ben ona sadece göz kırpabildim. *Yeşil Savaşçılar finalde.*

Bir an için konuşamayacak kadar sersemlemiştim. Ya da hareket edemeyecek kadar.

Ve sonra, hareket ediyordum. Tıpkı haftalar önce hayatımı alt üst ettiğim o gün gibi. Ama bu sefer baraj tamamen farklı bir nedenden dolayı yıkılmıştı.

Kendimi Josie'ye doğru fırlattım. Şok olmuş bir kahkahayla kollarını bana doladı. Birbirimizi sıktık ve onu bıraktığımda topuklarımın üzerinde döndüm.

Cameron'ın gözleri tam da tahmin ettiğim gibi üzerimdeydi ve gülümseyerek köşelerini kırıştırıyordu. Ben de kendimi ona doğru attım. Göğsüne yaslandığımda kolları çoktan açılmıştı. Kahkahaları yuvarlanıyordu, derin ve zengin bir kahkahaydı ve kalbime doğru ilerliyordu.

Mutluydum. Mest olmuşum.

"Başardık Koç," dedim boynuna doğru. Annemin, Josie'nin, tüm takımın ve kasabanın yarısının orada olması umurumda değildi. Bunun sadece çocuklardan oluşan bir eğlence takımı olması bile umurumda değildi. Henüz hiçbir şey kazanmamış olmamız ya da başka bir takımın şampiyonluğunu kutluyor olmam bile umurumda değildi.

disqualified. Sadece çocuklarımın ne kadar mutlu olacağını düşünabiliyordum. Maria'nın gülümsemesinin ne kadar büyük olacağını. Bunun kasaba için ne kadar iyi olacağını. "Başardık!"

Cameron'ın ağzı kulağıma geldi ve alçak sesle, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "Seni şu anda yiyebilirim," dedi. Bu da beni sadece kıkırdattı.

"*Mira, mira.* Bak," dediğini duydum annemin gülerek. "Tamamen seviştiler. Sence *durum arkadaşlığı* aşamasını geçmişler midir?"

Josie'nin kahkahası kulaklarıma ulaştı. "Umarım öyledir, Maricela." Cameron söz olarak yorumladığım bir homurtu çıkardı.

Başımı boynundan çıkardım ama beni bırakmadı. Bunun sorun olmadığını tahmin ettim, sosyal işaretler hiçbir zaman ona göre olmamıştı. "Bunu da nereden öğrendin anne?"

"Artık bir TikTok'um var." "TikTok?"

Gözlerini devirdi. "Bir saat her zaman *tik tak tik tak* yapar, yani eğer bir şey varsa, bu isim yanlış."

Aman Tanrım.

Aslında haklıydı.

Cameron annemin dev bavulunu kaldırıp dışarı çıkmadan önce dudaklarını başımın tepesine bastırdı.

Annem de tıpkı benim yaptığım gibi o giderken ona baktı ve sonra dönüp bana baktı.

"Ne?" Fısıldadım.

"Hayır, *hiç*," dedi ellerini havaya kaldırarak. Ama sırtıttığını görebiliyordum. Cameron'ın adasındaki taburelerden birini aldı ve oturdu. "Benimle otur."

"Mami," diye iç çekerek uyardım. "Cameron birkaç dakika içinde dönecek ve bu gece kanepede yatacak. Muhtemelen bu geceyi bitirmeli ve

Yarın sabah hepimiz dinlendikten sonra ne konuşmak istiyorsan konuşalım."

"Tamam, bir?" Ellerini havaya kaldırdı. "Benim yanımda nazlanmana gerek yok. İkiniz aynı yatağı paylaşabilirsiniz." Bu gecenin erken saatlerine ait görüntüler geri geldi ve beni nefessiz bıraktı. Annem dilini şaklattı. "Peki ya iki? Sen onu aramaya gidene kadar o adam geri dönmeyecek. Odaları bizim için hazırlayacağını söyledi ama konuşmamız için bize zaman tanıyor. O yüzden otur."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Ama-" "*Ahora*, Adalyn."

Gözlerimi devirerek tabureyi çıkardım. "Mutlu musun?"

"Pek sayılmaz," dedi, yüz ifadesi ciddi. "Neden hemen eve dönmedin? Neden babanın oyunlarına katıldın? Ve daha da önemlisi, nerede olduğunu öğrenmek için neden Matthew OP satın almak zorunda kaldım?"

"Beni böyle ispiyonlaması için ona ne yapmış olabilirsin?"

Annem omuz silkti. "Asla söylemeyeceğim. Bir anne çocuklarına ihanet etmez.

Ve bu adam benim hiç sahip olmadığım oğlum gibi."

Şikayet etmek için ağzımı açtım ama annem kaşlarını kaldırarak cevaplamam gereken sorular olduğunu hatırlattı. "Bu bir oyun değil. Her şeyi berbat ettim anne. Sözleşmemde bir davranış maddesi var-"

"Sen onun kızıydın," diye araya girdi. "Maddeleri umursamaması gerekir."

"Ben de onun çalışanıyım," diye karşı çıktım, göğsümün sıkıştığını hissettim. Ciğerlerime hava giriyor. "Ve umarım, her ikisi de olduğum için, bir gün onun yerine geçmesi için seçtiği kişi ben olurum." Bunlar birden fazla kez söylediğim, uğruna çalıştığım, kendimi yerine getirmeye adanmış sözlerdi ama bir şekilde... Bir şekilde, şimdi ağzımda acı bir tat bırakıyorlardı. Görmezden geldim. "1 katına ihtiyacım vardı. Ona bana güvenebileceğini göstermek için. Ayrıca benim... kaymamdan sonra takıma yardım etmek istedim."

Maricela Reyes başını salladı ve o güzelim siyah dalgalar yüzünün etrafında hareket etti. "Bana söylemediğin bir şey var. Ben biliyorum."

Yüzümün hareketsiz, ifademin boş kalmasını istedim. Anneme David'den ya da babamın yaptıklarından bahsedemezdin... sorumluluk duygusu beni sadece küçük ve yetersiz hissettiriyordu. Eğer annem bunlardan herhangi birini duyarsa, Sparkles'ın başına gelenlerin hiçbir önemi

kalmazdı.

onun yapacaklarıyla kıyaslanamaz. Şu anda Miami'ye giden bir uçağa biner ve-

Cameron da hikayeye tam olarak böyle tepki vermişti. Bu gece. Sözlerinden, yüzünden, bana sarılma şeklinden, her şeyden çok açıktı. O... beni önemsiyordu. Bu kadar.

"İşimi ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye devam ettim, biraz nefes nefese. "Kulübü. Babamın yaptığı işe ne kadar saygı duyduğumu."

"Her şeyi yanlış anlıyorsun, *aşkım*." Burnundan uzun bir iç çekiş çıktı. "Babanı severdim. Hâlâ da seviyorum. İlk büyük aşkınızı sevmekten vazgeçebileceğinizi sanmıyorum ve o benim için öyleydi. Ama küçüklüğünden beri onu kimsenin erişemeyeceği bir kaideye koydun. Sen bile."

"Bu çok mu yanlış?" Ona dürüstçe sordum. "Onun gibi olmayı istemek çok mu kötü?"

Onu etkilemek için mi?"

"Bilmiyorum." Başını salladı ve gerçekten bilmediğine inandım. "Ama sen oraya doğru giderken, tırmanıyorsun, yükseliyorsun ve düşmenden korkuyorum. Ona olan tüm inancını sarsacak bir şey yapmasından korkuyorum."

Karnımdaki yumağın kaydığını hissettim. Bu inancı test etmişti, değil mi? Ama sonra, ilişkimizi korumak için David'in taleplerine de boyun eğmişti. David'e evlenme teklif ettiğini öğrendikten sonra kalbimin kırılmasını engellemek için. Ve bunun bir anlamı vardı. Öyle olmalıydı.

"Baban iyi bir adam," diye devam etti. "Ya da belki bir zamanlar öyleydi. Şimdi kendi büyüklüğüne fazla kaptırmış kendini. Etrafındaki herkesin kendi entrikaları ve planları için emrinde olduğuna inanıyor." Elleri havaya kalktı ve parmaklarını açıp oynattı. "Kendisinin kukla ustası olduğuna inanıyor."

"İnsan bu tür entrikalar çevirmeden bulunduğu yere gelemmez."

"Bilemiyorum." Bir an için bakışlarını kaçırdı ve benimki kadar kahverengi gözleri yüzüme döndüğünde, annemin bana daha önce hiç söylemediği bir şeyi söylemek üzere olduğunu anladım. "Benden bir şeyler saklaman hoşuma gitmiyor. Hele baban da saklamışken. Sırlar."

"Özür dilerim, Mami." İyi ya da kötü, bazı şeyleri ondan saklamıştım. "İçten içe seni üzmemek için bunu senden sakladım. Sence babam bunu yapmak istedi mi?"

O da mı? Sırlarıyla birlikte mi?"

"Sanmıyorum. Aksi takdirde nereden geldiğini bilirdim," diye cevap verdi. "Geçmişinin büyük bir bölümünü kaplayan siyah bir leke var. İnsanları Miami'li olduğuna inandırıyor ama değil." Başını salladı. "Mektuplardan öğrendim."

"Mektuplar mı?"

"Sana hamile olduğumu öğrenmeden hemen önce masasında bir yığın mektup buldum. Ve ben burnumu sokmuyordum." Ben daha yorumumu yapmadan gözlerini devirdi. "Hepsi bir kadından geliyordu, bizzat ona yazılmıştı ve ona mektupları sorduğumda bir hayalet gibi sapsarı kesildi ve çocukluğuyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Ben de öyle anladım. Babanın kolay kolay sarsılmadığını biliyorsun."

"O muydu-"

"Aldatmak mı?" diye sordu. "Hayır. Öyle olmadığına yemin etti ve ben de ona inandım." Bir parmak başının yan tarafına dokundu. "Birinin yalan söylediğini anlayabileceğimi biliyorsun." Gerçekten söyleyebilirdi. "Ama bana gerçekte ne hakkında olduğunu hiç söylemedi." Elini masanın üzerinden uzattı ve parmaklarını benimkilere doladığında sıktım. "İşte bu yüzden onunla hiç evlenmedim. Sana normal bir aile veremediğim için özür dilerim ama yapamadım. Sorun mektuplar değildi, bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmemesiydi. Ben açık bir kitaptım, ona her şeyimi verdim. Ve onu o adam yapan şeyleri benden saklaması... Bu bana asla onunla eşit olmadığımı gösterdi."

"Bana bunların hiçbirini anlatmadın," dedim, sesimdeki duyguyu zorlukla bastırarak. "Ve sen benim ailemsin, tamam mı?" Annem babamla evlenmediği için onu suçladığıma gerçekten inanıyor muydu? Ailemizin normal olmadığını mı? "Büyürken ihtiyacım olan tek aile sizdiniz." Boğazımı temizledim. "Ve kabul edelim, sen her odayı, her evi insanlarla doluymuş gibi hissettiriyorsun."

Bunun bir şaka olması gerekiyordu, ama Tanrım, gerçeklerden başka bir şey değildi.

Annem gülümsedi ve gözleri sulanmaya başladı. "Aşk komik bir oyundur, aşkım. Kuralları yoktur ve kazanmak için ne kadar uğraşırsan uğraş, öyle ya da böyle, kalbin her zaman tehlikededir." Titrek bir nefes aldı. "Sana bunu hiç söylemediğim için özür dilerim. Ona bakış açını değiştirmeyi hiç istemedim."

Ellerini ellerimde sıktım. Ve onun sözlerini, kafamda çınlayan sözlerin ne kadar doğru olduğunu düşündüm. Hamile olduğunu bilmek ve sevdiği ama ona güvenecek kadar onu sevmeyen bir adamla hayatını paylaşmak zorunda kalmak onun için ne kadar yürek parçalayıcı olmalıydı.

Başını iki yana salladı. "Peki, aşktan bahsetmişken, bana neden bir erkekle yaşadığını açıklayacak mısın?" Bana doğru bir göz kırptı ve neyse ki konuşmama fırsat verilmedi. "Yine de şikayet etmeyeceğim. Bu Cameron çok yakışıklı. Ve uzun boylu. Oh, ne kadar uzun." Kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca bahse girerim ikimizi de kaldırabilir ve hiç terletmez. Ya az önce kolunda gördüğüm dövmeler?" Dudakları muziplikle büzüldü. "Onun mo-"

"Anne, hayır." Cameron'ın muhtemelen gizli dövmelerini annemle tartışmayacaktım.

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi omuz silkerek. "O zaman bana Miami'ye dönmemenin sebebinin o olup olmadığını söyle. Sana hak ettiğin gibi davranıyor mu?"

Bütün yüzüm kırmızının her tonuna büründü. "O..." Birden kelimeler kifayetsiz kaldı. Bana hak ettiğim gibi davranıyor mu? Cevapla birlikte kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Evet. Bana hiç kimsenin davranmadığı gibi davranıyor."

Annem bir, iki, üç kez göz kırptı. Ve büyük bir şokla kahkahalara boğuldu. "*Dios mío, hija.*"

Kulaklarımın ucunun yandığını hissettim.

"Seni hiç böyle görmemiştim." Göğsünü okşadı, ayılmadan önce son bir kez kıkırdadı. Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Sen de aynı derecede kötüsün."

"O kadar kötü mü?"

"Onun gibi, *aşkım.*" Tabureden atladı ve önümde durdu. Yanaklarını avuçladı. "İki saattir şehirdeyim ve karşımda olduğu her saniye sana yemek istediği *bir pastelito* gibi bakıyor." Sesini fısıltıya indirdi. "Daha önce sevişme konusunda şaka yapıyordum. Hoşlanmadığım bir tepki verip vermeyeceğini görmek istedim." Gözlerim dehşetle açıldı. "Merak etme, testi geçti. Şimdi, gerçekten, onu daha öpmedin mi?" Çenem Aoor'a düştü. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Cameron'ın sözleri kafamda *yankılandı*, *seni şu anda yiyebilirim*. Sonra dudaklarının benimkilere değdiğini hatırladım. Elleri her yerimdeydi. Hayır. Görünüşe göre bir cadı olan annem buradayken bunu düşünemezdim.

"Seni böyle seviyorum," dedi, o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabildim. "Parlıyorsun."

Bana ne kadar parlak yandığını göster.

Kalbim göğüs kafesimde zıpladı ve annemin dudaklarından bir kıkırdama çıktı, ardından kollarını bana dolayarak Maricela Reyes'in en sıkı sarılışıyla beni sarmaladı. "Tek istediğim buydu. Senin iyi olduğundan emin olmak. Artık bunu bildiğime göre, sadece bu gece için burada olacağım." İç çektik ama üzgün değildi. "Ben burada olduğum sürece o adamın sana dokunmayacağını biliyorum ve *kızım*, gitmen gerek-"

"Anne. Tanrım, lütfen dur," diye yalvardım. Ama bu sefer gülerek.

Ve hakkını yemeyelim, durdu. Yine de bana "İsa'yı bu özel konuşmaya dahil etmek istediğimizi sanmıyorum, *mi reina*" demeden durmadı.

Uyuyamadım.

Kafamın içinde çok fazla gürültü vardı. Annemle yaptığım konuşma beni hem olumlu hem de olumsuz anlamda tedirgin etmişti. Birincisi, onu şimdi her zamankinden daha iyi anladığımı hissediyordum. Ve keşke bunu daha önce konuşsaydık diye düşündüm. Geçmişte onu pek çok kez susturmasaydım ve bana bunları anlatması için ona bir şans verseydim. Ayrıca onun tarafını daha fazla tutmadığım için kendimi kötü hissediyordum. Korkunç. Babamın onu önemseydiğini iddia etmesine izin verdiğim için suçluydum, oysa bu sözleri hiçbir zaman eylemleriyle destekleyemezdi.

Huzursuz hissetmemin tek nedeni bu değildi. Kafamın arkasında sürekli bir uğultu vardı. Cameron'la tanıştığımdan beri orada olan bir uğultu. Her geçen gün daha da artıyordu. İlişkimizin yaşadığı bu inişli çıkışlı trende geçirdiğimiz her saniye. Bu gece değişen bir uğultu. Bu geceden önceki her günü düşündüğümde kanatlarını çırpan bir uğultu. Ya da onunla hissettiklerimi. Ya da bana hiç onun baktığı gibi bakılmadığını. Başlangıçta, çatıştığımız, anlaşılamadığımız ve didiştığımız zamanlarda bile, kendimi asla görünmez hissetmemiştim.

O karşımdayken. Bana her zaman, her zaman tüm dikkatini verirdi. İyi ya da kötü.

Ve şimdi... şimdi daha fazlasını istiyordum. Onun ilgisinden daha fazlasını istiyordum. Bu gece hissettiğim gibi hissetmek istiyordum. Görülmek. Bağlanmak. Birine değil, ona. Cameron'a.

Nasıl yapacağımı bilmeden Cameron'ın geniş yatağından yuvarlandım ve çıplak ayaklarım parkenin üzerinde ilerledi. Oturma odasına ulaştım ve hemen onun şekline odaklandım.

Kanepenin büyük bir kısmını kaplamıştı ve bir zamanlar üzerini örten battaniye beline kadar kıvrılmıştı. Ona gitme dürtüsü ikiye katlandı. Kendimi ona sarma ve ikimizi de örtme ihtiyacı. Bu cinsel bir şey değildi, her ne kadar ona dokunduğum anda kanımın bir kez daha ihtiyaçla dolacağını bilsem de. Hayır, bu başka bir şeydi.

Kanepeye doğru yürüdüm. Yanında neredeyse hiç yer yoktu ama umurumda değildi. Kendimi savunmasız hissediyordum, sanki içim dışıma çıkmış, en çıplak yanlarım sergileniyordu. Bir dizimi kalçasına koydum ve yavaşça yanına kıvrıldım.

Boğazından bir homurtu çıktı ve hızlı, yumuşak bir hareketle kollarını bana doladı ve yan yattı. Aşağı baktı, gözleri yarı açıktı ve beni göğsüne çekti.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Mırıldandı ve sesi karnımda ve göğüslerimde hissettim. "Uyuyamıyor musun?" Başımı hafifçe salladım. Tek kelime etmeden ellerimi hareket ettirdim ve uyku tişörtünün eteklerine uzandım. Göz temasını kesmeden parmaklarımı gömleğin altından geçirdim. Avuç içlerimi onun pürüzsüz ve sert tenine dayadım.

Sıcaklık kollarımda ve omurgamda dolaşüyor.

Cameron titrek bir nefes verdi. "Aşkım," dedi ve bunun bir uyarı olduğunu biliyordum. "Sadece sana dokunmaya ihtiyacım var," diye itiraf ettim, ellerimi yukarı kaldırdım ve parmaklarımın uçlarını tenine bastırdım. "Seni yakın hissetmeye ihtiyacım var." Gözleri karardı ve ağzı bir çizgi halinde sıkıştı.

Bana çok ciddi bakıyordu. Çok sert. Sanki yalvarışım hayatımı değiştiren bir olaydı. "Seni hiç kimsenin olmadığı kadar yakınımda istiyorum."

Kolları etrafımda sıkılaştı ve beni kendine çekti, daha da yaklaştırdı, beni vücudunun içine aldı ve orada hapsetti. Göğsünde çarpan kalbini hissedebiliyordum. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım, bu hissin tadını çıkarıyordum. "Sen de bana dokunabilir misin?"

Dudaklarından bir hırıltı döküldü ve bunun ona kısıtlamasının bir kısmına mal olduğunu biliyordum, ama itaat etti. Elbette etti. Cameron battaniyeyi üzerimize çekti ve ancak o zaman ellerini iç çamaşırımın üzerine giydiğim tek şeyin altına soktu - onun gömleklerinden biri - ve avuç içleri sırtımda gezinirken bileğiyle buruşturdu.

Ona doğru kaydım, karnıma doğru sertleştiğini hissettim. Ayrılmış dudaklarımdan sığ bir nefes çıktı. Ve ben tekrar hareket edemedim Cameron bedenimi onunkine yasladım.

"Cameron?" Fısıldadım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Seni becermemi isteme aşkım," dedi, sesi bir törpüden başka bir şey değildi. "Çünkü yapacağım."

Dudaklarımdan soluk soluğa bir kahkaha döküldü. "Daha fazla bir şey istemem," dedim ona, her kelimesinde ciddiydim. Bu itirafım karşısında şok olmuş olmalıydı çünkü vücudu benimkinin altında dondu kaldı. Sadece bir saniyeliğine. Sonra sarsılarak devam etti ve kanının dokunuşum altında titreştiğini, ihtiyacının benimkiyle birlikte arttığını hissedebiliyordum. "Ama annem duvarın öbür tarafındayken bunun adil olmayacağını biliyorum. Biliyorum..."

Boğazım bitmemiş bir düşünceyle çalıştı.

Ama bu geceye ve sadece ona cevap veren içgüdüsel ve içsel bir parçama dayanarak Cameron'la seksin sadece hızlı ve sessiz bir çift olmayacağını biliyordum - içimde derinlerde hissediyordum. Annem duvarın diğer tarafındayken yapmak isteyeceğim bir şey olmayacaktı.

"Hmm," diye mırıldandım. "Bir kez daha düşündüm de, belki de annemi Sweet Heaven Cottage'a yerleştirmeliyiz."

"Burası bir yazlık değil," diye homurdandı çabucak. Kaşlarımı çattım ama dizlerinden birini benimkinin arasına sokup dikkatimi dağıtarak beni yeniden düzenledi. "Ve *biz* hiçbir şey gibi mi söyledik?" Bir duraksama. "Beni öldürmekten başka bir işe yaramadı. O yüzden bana sorunuzu sorun."

"Sence ben biraz ona benziyor muyum?" Dudaklarımdan sığ bir nefes çıktı ve Cameron sanki asıl sormak istediğimin bu olmadığını biliyormuş gibi bekledi. "Yoksa onun yanında kaybolup gidiyor muyum? Biraz siyah-beyaz, soğuk ve donuk değil miyim?"

O ve ben her zaman çok farklıydık ve bazen... Bazen ona biraz daha

benzeyip benzeyemeyeceğimi merak ederdim. Şimdi, ben de merak ediyordum.

babam beni o videodan önce hiç görmemişti. Eğer dünya görseydi. Cameron gerçekten gördüyse.

Ben ona bakana kadar alnını benimkine dayadı. Gözleri o kadar parlak, o kadar açık ve çığ bir dürüstlikle doluydu ki, nabzımın titremesine neden oldu. "Görebildiğim tek şey sensin," dedi, sözleri tam dudaklarıma düşüyordu. "Gözlerimi kapattığımda bile tek gördüğüm sensin."

Göğüs kafesimdeki kargaşayı yatıştırmak için tenine karşı mırıldanma sırası bendeydi. Bunu hep yapardı. Bana her zaman neredeyse inanamayacağım mükemmel cevaplar verirdi. "Cameron?"

"Evet, aşkım?"

Sorum bir fısıltıdan başka bir şey değildi. "Bana bir sır söyle. Kimsenin bilmediği bir şey."

Sözlerime şaşırdıysa da bunu belli edecek bir şey söylemedi ya da yapmadı. Tek yaptığı ellerinden birini enseme dayanana kadar yukarı kaldırmak oldu. "Çok korktum," dedi ve ben neden bahsettiğini biliyordum. Başımı nazikçe göğsüne yasladı, kendini yastık olarak kullandı. Benden asla reddedemeyeceğim bir teselli istiyordu. "Hâlâ dehşet içindeyim." Kalp atışlarını saydım -bir, iki, üç, on, on bir- yanağımın altında, sonsuza kadar orada kalabilmeyi diledim. Her gece. Zamanın sonuna kadar. "Jasmine Hill'le hiç çıkmadım. Hepsi Liam'ın, menajerimin işiydi. Bana tuzak kurdu ve kaba olmamak için yemeğe kadar oturdum. Medya olayı abarttı ama ABD'ye geldiğimden beri kimseyle birlikte olmadım."

Bir süre daha sessiz kaldık ve son itirafından sonra kendimi dizginlemekle o kadar meşguldüm ki bir sonraki sözlerini neredeyse kaçırıyordum.

"Kulübe artık benim," dedi ve ben sustum. "Kolay olmadı ama bu sabah Lazy Elk'i satın alma işlemini tamamladım."

Kalbim durdu. Sonra iki, üç, dört kat hızla çarpmaya başladı. "Ne oldu?" diye fısıldadım. Ama sormak istediğim şey *neden* olduğuydu?

Cameron anlamış görünüyordu. "Bir şey istediğimde utangaç değilimdir. Param konusunda da utangaç değilim. Bunun için çok çalıştım." Sesi hafifledi. Kendinden emin. Sadece Cameron'ın yapabileceği bir şekilde ukala. "O kulübe yıkılıyor. Sana başka bir şey inşa edeceğim."

Ben... ona izin vermek istedim. Tüm bunların sonuçlarını da istedim. Beni mutlu ettiler. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım. Ve bir avuç başka

Onun kollarında olmasaydım üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğüm duygular. "Bu birden fazla sır demek," dedim ona. "Ve ben sadece bir tane istedim."

Zaman tek kelime edilmeden akıp geçti ve Cameron'ın bedenine sarılmış halde o kadar sıcak, o kadar rahat, o kadar güvendeydim ki karanlığa gömülmeye başladım. Yarı burada yarı değil. Tekrar konuştuğunda, sözlerini yanımda getirdim. Rüyalarım. "Sana her zaman istediğinden fazlasını vereceğim, aşkım. Ne istediğini bilmediğin zamanlarda bile."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Cameron

Kenardan Tony'ye baktım.

Orta saha çizgisinde durdu, etrafı sanki gökyüzüne hem ayı hem de yıldızları asmış gibi ona göz kırpan dokuz yaşlarındaki bir grup çocukla çevriliydi.

Sırıttım. İyi bir genç adamdı ve oyunu uzun zamandır sevdiği belliydi. Çocukların ona bakışlarına alışması biraz zaman almıştı - sert ve temkinli olan Juniper hariç - ama bu ilgiyi işine yönlendirmeyi başarmıştı.

Bugünkü antrenmanın ilk yarısı yoğun geçti. "Koniye koru" gibi basit alıştırmalardan kaliteli paslar gibi şeyler gerektiren daha ayrıntılı alıştırmalara geçtik. Kolay olmadı ama kızların coşkusu eşsizdi. Bir kenara çekip kalecilik becerileri üzerinde bizzat çalıştığım Juniper bile temel ayak hareketleri ve dalıştan biraz eğlenceli kaymaya geçmekten mutlu olmuştu. İkimiz de kirlenmiştik ama buna değmişti. Bu işte harikaydı.

Aklıma kızların geçirdiği evrimden çok mutlu olan bir müdür geliyordu. Haftalar önce bir barakadan başka bir şey olmayan yere baktım ve içindeki kadının ne yaptığını merak ettim. İçerisi yeterince sıcak mıydı? Ekim ayı gün geçtikçe daha da soğuyordu ve Moe'dan elektrikli ısıtıcılardan almış olmama rağmen dışarısı hâlâ cehennem gibi soğuktu. Ya da Moe'nun söylediği gibi, *kıç soğuğu*.

Bugün aldığım kapüşonlu tişörtün cebinden telefonumu çıkardım. ekranı kontrol ettim. Liam'ı şimdi ararsam onu hâlâ yakalayabilirdim. Ondan sonra Adalyn'i kontrol etmeye gidecektim.

Adına dokundum ve cihazı kulağıma götürdüm.

"Cameron Caldani'nin kendisi beni aradığına göre kıyamet kopmuş olmalı."

İçimi çektim. "Ve bak bunun karşılığında ne alıyorum." Karşılık vermesini beklemedim. "Sorularım var. E-postan hakkında."

"Vay canına. Direkt konuya giriyorsun, öyle mi?" Bir kıkırdama çıkardı. "Tamam, çek."

"Miami Flames'in yeni bir sportif direktör aradığını söylemişsiniz," dedim ses tonumun mümkün olduğunca tarafsız olmasına dikkat ederek. "Muhtemelen bir medya durumunu telafi etmek için."

"Evet," diye onayladı Liam. Kıkırdadı ve ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum. "Videoyu gördün mü? O kadın w-"

"Evet." Kelime dişlerimin arasından tıslayarak çıktı. Gözlerimi kapadım, içimde şekillenmekte olan korku yumağını zapt etmeye çalıştım. "Onu gördüm. Tabii ki gördüm. Sebebinin başka bir şey olduğundan şüphelendiğini söylemiştin. Bununla ilgisi yok."

Hattan bir iç çekme sesi geldi. "Duydum. Bağlantılarım çoğunlukla batıda ama Miami'de birkaç kulağım ve gözüm var. Ama onlar..." Tereddüt etti. "Hiçbir şey kesinleşmedi. Şimdilik sadece konuşuluyor. Durum belirsiz. Korkarım her şey medya lasco ile ilgili olabilir."

Bir çift iri, yuvarlak kahverengi göz belirdi zihnimde. Bir çift güzel dudak. Tenimdeki ellerinin sıcaklığı ve yumuşaklığı. "Bana ne bildiğini söyle."

Bir anlık sessizlik. "İyi misin dostum?" Cevap vermeyince Liam dilini şaklattı. "Pekâlâ. Takımın el değiştirebileceğini duydum. Yakında. Bu, birinin neden etrafı kurcaladığını açıklayabilir. Benim tahminim tabii ki."

Hay sikeyim. Bir elimi yüzüme götürdüm ve giderek artan rahatsızlığı biraz olsun gidermeye çalıştım. Bir satın alma mı? Devir mi? En kötüsü de Adalyn'in bundan haberi olmamasıydı, yoksa bana söylerdi. Bir sonraki Aight çıkışında olurdu. "Bundan ne kadar eminsin?"

"Şimdilik fısıltıdan başka bir şey yok." "Emin misiniz?"

"Evet, dostum." Bir duraklama. "Ama bu neyle ilgili?"

"Kesin olarak öğrenebilir misin? Bir şey bulursan beni haberdar eder misin? Muhtemelen önemli olmadığını düşünseniz bile. Bilmek istiyorum." Cevabını beklemedim, sorarsam soracağını biliyordum. "Bu arada diğer konuda yardımcı olduğun için teşekkürler. Kulübe. Doğru dürüst teşekkür etmedim."

Liam güldü. "Şimdi de bana teşekkür mü ediyorsun? Tanrım, Cameron." Hattın nefes verdiğini duydum. "Dinle, sana her ne oluyorsa, bunu çözmen gerekiyor. Kendini toparla ve kariyerini bitirmek isteyip istemediğine karar ver. Sadece... bu yaşa, gül, sev dönemini bir an önce bitirmeye çalış, tamam mı? Artık seninle evcilik oynamayacağım. Artık senin asistanın ya da menajerin değilim ve yapacak işlerim var. O yüzden önceliklerin hakkında kararını ver."

"Önceliğimin ne olduğunu biliyorum," dedim hiç tereddüt etmeden. "Masadaki tüm tekliflere hayır deyin." Ve sonra telefonu kapattım.

Yanımda bir boğaz temizlendi.

Döndüm ve hızla bağımlısı olmaya başladığım o güzel yarım gülümseme beni karşıladı. Uzun zamandır hissetmediğim bir netlikle göğsüm ve karnım arasında bir şey sıkıştı.

"Biraz ara verelim mi, Koç?"

Ses tonu karşısında dudaklarım titredi ve yeni öğrendiğim bilgileri bir kenara itmek için elimden geleni yaptım. Ama emin olmadığım bir şey için Adalyn'i endişelendiremezdim. Bu onu oyalar ve Yeşil Savaşçılar hakkında içinde kabardığını kendi gözlerimle görebildiğim umut ve heyecanı bastırırdı. Bu kadını olası bir kalp kırıklığı ya da darbeden korumaktan başka bir şey istemiyordum. Bu yüzden Liam'a mümkün olan her açıdan bilgi verecektim ve ancak o zaman, emin olduğumda, onu kendim Miami'ye götürecek ve babasından bir açıklama talep edecektim. Bunu birlikte atlatacaktık. O zamana kadar bugünün, bu akşamki maç öncesi yemeğinin ve yarınki maçın tadını çıkarmayı hak ediyordu. Kazansın ya da kaybetsin, ona sağlayabileceğim mutluluğu tattırmak için her şeyi yapardım.

"İyi misin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Omuzlarımı dikleştirdim. Tüm bunları bir kenara ittim ve önümdekilere yeniden odaklandım. Bugüne. "Bilmiyorum patron." Ona çok açık bir şekilde bir kez daha baktım. "Sen söyle. Başım belada mı?"

Dudakları büzüldü ve yanaklarındaki kızarıklık bana bilmem gereken her şeyi anlattı. "Olabilirsin." Sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir arzuyla dalgalanıyordu. "Seni sorumluluklarını Tony'ye devrederken yakaladığıma ve antrenmanın bitmesine sadece birkaç dakika kaldığına göre seninle konuşmam gereken bir şey var." Boğazı düğümlendi. "Seni ofisimde görebilir miyim?" Çenesini kaldırdı. "Şimdi."

Yalan söylemeyecektim, bu otoriter ses tonu karşısında spor ayakkabılarımın içinde daha da sertleştım. Bizi ayıran mesafeyi geçtim ve başını geriye yaslamak zorunda kalana kadar onun üzerinde yükseldim. Bakışlarım onun ağzına kaydı. "Yolu göster." Dudaklarımı yaladım. "Bayan Reyes."

İlk o hareket edene kadar bekledim. Sellsh piçi olduğum için bunu yaptım, çünkü yürürken o kot pantolonun içindeki kıcını izleyebilecektim. Saçlarının omuzlarının üzerinde nasıl hareket ettiğini ve kalçalarının her kararlı adımda nasıl sallandığını. Vay be. Onun için gerçekten açlıktan ölüyordum.

Temiz ama sıkışık alana girdiğimizde kapıyı arkamdan kapattım ve bana doğru dönmesini izledim. Yanakları kızarmıştı ve masasının kenarına yaslanmıştı.

"Kapıyı kapatabilir misin?" Bir duraklama. "Koç?"

Başımı eğdim ve gülümsememi geri çektim. Kapı çoktan kapanmıştı ama bir şey söylemedim ve başımı salladım. Onun bu kadar karmakarışık olmasına bayılıyordum. Onu böyle yapmamı seviyordum. Çoğu zaman ben de böyle hissediyordum. Bakışlarım göğsüne, beline, bacaklarına, sonra tekrar yukarıya, bana kafasındaki bir şeyi çözmeye çalıştığını söyleyen o güzel yüze kaydı. Dudaklarını yalamak için dilini dışarı çıkaran bir şey.

Antrenman her an bitebilirdi ve Tony'nin çimlerin üzerinde olmasından hiç bu kadar memnun olmamıştım. Elimi arkama götürdüm ve kilidi yerine yerleştirdim.

"I..." Adalyn fısıldadı. "Sen..." Dudaklarını tekrar ıslattı ve elleriyle oynamaya başladı. "Aslında başın belada değil. Ya da belki de öylesin. Sanırım bu duruma göre değişir."

Gerginliği karşısında kaşlarımı çattım ve *kaşların düşünceyle çatıldığında güzel görünüyorsun* gibi bir saçmalık söylememek için kendimi zor tuttum. Ona doğru yürüdüm. Ellerim ona dokunma isteğiyle dolup taşıtı ama onları yanlarıma yaslayıp bekledim. Başımı sallayarak söylemek istediği şeyi söylemesi için onu cesaretlendirdim.

"Ben..." diye tekrar başladı, sesi yumuşaktı. "Size resmen teşekkür etmek istedim." Düşmelerine izin vermeden önce kollarını iki yana açtı. "Bunun için. Dün gece için. Benim için yaptığın her şey için. Ben..." Dili dışarı çıktı ve dudaklarını ıslattı. "Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bana verdiğin değer için çok minnettarım.

düşüncelilik." Elini kaldırdı ve aramızdaki küçük boşluktan geçip usulca göğsüme inişini izledim. Bakışlarım onunkilere döndü. "Ve sana ne kadar çok olduğunu göstermek istiyorum."

O avuç bana bastırdı, beni geriye ve masanın etrafına yönlendirdi.

Direnmedim. Gittim.

Bacaklarımın arkası ofis sandalyesine çarptığında, diğer eli göğsümde birleşti. Onları omuzlarıma kadar takip etti. Beni aşağı itti. "Otur," dedi yumuşak bir sesle. O kadar yumuşaktı ki onun yerine ben ona doğru gitmek istedim. Ama bedenimi sandalyeye attım, gözlerindeki kararlılıktan büyülenmiş, büyülenmişim. Dudaklarını ayıran beklenti. Ne kadar güzel, cesur bir kadındı. Sadece ona bakarken bile göğsüm ağrıyordu.

Adalyn tam önümde, bir adım ötemde duruyordu. Elleri ceketinin fermuarına gitti. Omuz silktilti. Göğsü sert bir nefesle kabardı ve bluzunun kumaşı tenine baskı yaptı. Bluzu bir arada tutan minik düğmeler gerildi. Tek düşünebildiğim, *şu lanet olası bluzdu. Dışlerimle yırtıp açmak istiyorum.*

Ellerim sandalyenin kollarına gitti, ona uzanmamak için parmaklarım sıkıca kenetlendi.

Adalyn açık bacaklarıma doğru yürüdü, bakışları yüzümün her yerinde geziniyordu. Ta ki gözleri aşağı inene kadar. Aşağıya. Tüm kanım o yöne doğru aktı. Eğer düşündüğüm -umduğum, arzuladığım- şeyi yaparsa, tüm kısıtlamalarım beni terk edecekti. Bir anda yok olacaktım. Biliyordum. "Adalyn." Adı dudaklarımdan döküldü. "Sevgilim, ben-"

İki elini kalçalarıma dayadı ve diz çöktü.

Gözlerim kapandı, ayrık dudaklarımdan bir lanet çıktı.

Ellerinin bacaklarımda iz bıraktığını hissettim, dokunuşu nazik ama kararlıydı, doğrudan aletime daha fazla kan gönderiyordu. Beklentiyle nabzımın atmasını sağlıyordu.

"Adalyn," diye tekrarladım, bu kez bir uyarıdan çok bir dua gibiydi. Gözlerimi ona doğru açtım ve eşofmanımın üzerinde giderek büyüyen şişkinliğe baktım. Lanet olsun. Çok sertleşmişim ve o daha... "Bana dokunacak mısın aşkım?" diye sordum. Sesimin çatladığını duyarak ona sordum.

Adalyn alt dudağını ısırıldı. Düşüncelere daldı. Şehvet. Bana hızlıca başını salladı ama ellerini hareket ettirmek için acele etmedi. Sabırsızlıkla inledim, sesi onu

gölümsedi. Avuç içleri nihayet hareket etti ve parmaklarını kapüşonunun alt kenarından geçirdi. Pantolonunun bel bandına yapıştı.

Çekiştirdi.

"Söyle bana," dedim ona, sesimin ihtiyaçtan çatladığını duyarak. Tanrım, onu istiyordum. Hem de şimdi. Günlerdir onu istiyordum. Haftalardır. "Bana ne yapacağını söyle, ben de kalçalarımı kaldırayım."

"I..." Yukarı baktı, bakışlarımla buluştu. Aman Tanrım. Çarpıcı, inanılmaz bir kadın, bacaklarımın arasında diz çökmüş. "Seksi olmak istiyorum. Senin tarafından böyle görülmek. Bütün gün kafamda bu anı planladım. Bunları aşağı çekmek istiyorum ve..." Göz kapakları kısa bir süreliğine kapandı. "Seni ağzıma almak istiyorum. O gece bana hissettirdiğin gibi hissettirmek istiyorum. Ama ben-" Başını iki yana salladı. "Cesaretimi kaybediyorum. Bu senaryoda nasıl sorumlu olacağımı bilmiyorum. Seni tercih ederim..."

Bu ifadeyi tamamlamasına gerek yoktu.

Bir saniye daha gözlerinin içine baktım, tüm ihtiyacımı ortaya koydum, yüzümde oynamasına izin verdim. "Beni dışarı çıkar," dedim ona, sözlerim hırıltıdan başka bir şey değildi. "Bana ne yapmak istediğini göstermek için güvendesin, ama ben yardım edeceğim." Bakışları aşağı indi ve kalçalarımı kaldırdım. Aletimin büyük hatları kumaşa baskı yapıyordu. "Siktir," diye homurdandım bu manzara karşısında. Adalyn'in bel bandını kavrayışı sıkılaştı ama ellerini hareket ettirmedi. "Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım, aşkım. Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Nefesi Adalyn'in boğazına takıldı ve elleri hareket ederek bir an havada asılı kaldı. Tereddütlüydü. Ona bu konuda rehberlik etmemi istediğini söylüyordu. Onu cesaretlendirmemi. Parmakları spor ayakkabısının kumaşının arasından beni sıyırdı. İnledim. Derin, gırtlaktan ve ihtiyaç dolu.

Sonunda pantolonunu indirdi ve onu benden ayıran iki katmandan birini serbest bıraktı.

Bu sandalyede ne kadar kalacağımı çok iyi biliyordum.

"Benimle oynamak için iki dakikan var," dedim ona, kalçalarımın onu kavramasına engel olamıyordum. Buna karşılık eli sikimi kavradı ve kumaşın üzerinden bana yavaş bir vuruş yaptı. Bu yeterli değildi. "Boxer," diye homurdandım. "Şimdi, lütfen."

Tek bir hareketle iç çamaşırımı indirdim ve aletim karnıma yaslanmadan önce serbest kaldı.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Adalyn, yumuşak itirafı beni bir anlığına yeryüzüne geri getirdi. Onun sözleriyle içimde bir şeyler harekete geçti. Bakışları benimkilerle buluştu. "Sanırım seni uzun zamandır istiyorum Cameron."

Sandalyenin kolları ellerimin sıkılaştıran tutuşu altında gıcırdadı. "Okşa beni o zaman." Ciğerlerimdeki tüm havayı burnumdan dışarı attım. "Em beni ya da yala beni ya da bana istediğin gibi işkence et. Şimdi yap, ben kırılmadan önce."

Gözlerinin kahverengisinde ihtiyaçla karışık bir merak vardı ve bu da benim arzumu kamçıliyordu. Bana neyin çarptığını anlamadan önce avuçları sikimin etrafındaydı, teni tenime değiyordu ve bana sert bir vuruş yapıyordu.

Gözlerim kapandı, tüm bedenim sandalyenin üzerinde zıpladı. "Daha sert," dedim ona. Talep ettim. Yalvardım. Adalyn buna uydu, iki eli de beni tekrar içine aldı. Başını köküne doğru hareket ettirdi. "Aynen böyle," diye onu cesaretlendirdim. Beni tekrar okşadı. "Yalvart beni sevgilim. Daha fazlası için canımı yak."

Bacaklarımın arasında hareket ettiğini, yaklaştığını, bana daha fazla eğildiğini hissettim ve vuruşları durduğunda, ne olacağını biliyordum. Gözlerim açıldı, sikimin etrafında kapanan o güzel ağzına odaklandım.

Hay sikeyim. Yüce İsa. Tanrım. Hayatımda hiç bu kadar çok dua etmemiştim ama Tanrım. Ağzına hürmet ederdim. Bu kadına. Onun kalbine. Kalçalarım yukarı doğru itildi, ağzına daha fazla girdim. Adalyn etrafımda inledi ve ben nazik olamadım, kırılma noktamdaydım. Patlamak üzereydim. "Üç berbat," diye dişlerimin arasından gıcırdadım. "Hepsi bu kadar."

Adalyn başını ikinci kez aşağı yukarı hareket ettirdi ve bir inilti boğazından yukarı tırmanıp aletime doğru düştüğünde içimde bir şeyler koptu.

"Yalan söyledim," dedim, ellerim başına gitti ve onu nazikçe ama yavaşça üzerimden kaldırdım. Dudakları kiraz kırmızısıydı ve yanakları bugüne kadarki en güzel pembeyle kızarmıştı. "Çarpıcı, güzel, muhteşem kadın," diye mırıldandım ve bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakmasını sağladım. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, nabzım kanımı hızlandırıyordu. "Sen kazandın, aşkım. Sen kazandın. Sen kazandın."

O bir Şey söyleyemeden bileklerinden tuttum ve ikimizi de yukarı çektim.
Sonra onu döndürdüm.

"Ellerini masaya koy," dedim ona, sesim ancak hırıltılı çıkıyordu. Bana uydu ve avuç içleri ahşap yüzeye değdiğinde üzerine yürüdüm. "Aferin kızıma," dedim kulağına karşı. "Bu çok hızlı olacak."

"Hızlı olmak istemiyorum," diye inledi. Ellerim ön tarafına doğru hareket etti, parmaklarım bluzunun kumaşına dolandı. "İstiyorum... İstiyorum..."

"Bu lanet şey beni deli ediyor," diye itiraf ettim, ipeksi kumaşın 1. parçalarını çekiştirerek. "Rüyalarım giriyor," diye fısıldadım boynunun arkasındaki deriye doğru. "Bütün bu düğmeleri koparmayı o kadar çok istedim ki. Altında ne sakladığını ne kadar çok düşündüm."

O güzel göğüsler. O pürüzsüz ten. O değerli kalp.

Vücudu benimkinin altında titredi ve kalçaları geri itildi, kıcı sert uzunluğuma bastırdı. "Evet. Hepsine."

Bluzunu çekip ayırdım ve o küçük düğmelerin patlamasına neden oldum. "Siktir. *Siktir*." Bir saniye bile kaybetmeden vücudunu kendime yaklaştırdım ve sırf ona bakabilmek için sırtını kamburlaştırdım. Muhteşem, güzel danteller göğüslerini kaplıyordu. Lavanta. "Fantezilerim buna yetişemedi. Senin ne kadar çarpıcı bir kadın olduğunu."

"Cameron?" Adım dudaklarından bir sızlanmayla döküldü. Ama ellerim yukarı doğru hareket etmekle meşguldü, avuçlarım teninin üzerinde geziniyor, parmaklarım göğüslerine ulaşıyor ve onları sahiplenerek kapatıyordu. Gözleri kapanmıştı. "Bizi iyi hissettir."

Biz.

Uçurumun kenarındaydım.

Ağzımdan anlaşılmas bir ses çıktı ve ellerini masaya geri koyarak bedenimi onunkinin üzerinde kavislendirdim. Kot pantolonunun fermuarını açtım, elimi içeri soktum ve daha fazla dantelle karşılaştım. Ona sadece külotunun üzerinden dokunduğumdan emin olarak - yoksa gerçekten aklımı kaçıırırdım - parmaklarımı kıvrımlarının üzerinde gezdirdim. "Adalyn'im, çok ıslak ve mükemmel."

Adalyn altımda kasıldı ve kalçalarım kıcına doğru itildi.

Parmaklarımı hareket ettirdim, tepeye ulaştığımda baskı uyguladım, sonra klitorisinin üzerinde daireler çizdim.

"Dışarıda," dedim ona, diğer elimi sikime götürdüm ve onu okşarken kendimi de okşadım. "Bana patronluk taslayabilirsin. Bir şey söyle ve itaat edeyim. Beni hemen aletinin etrafına sardın." Onun altında huzursuzlaştığını hissettim

Sert dokunuşumla külotunun kumaşı sıırıslıklam oldu. Çaresizce kalçalarımı ona doğru bastırarak l'incime doğru tünel açtım. "Ama kapalı kapılar ardında?" İkimizi de serbest bıraktım, onu çevirdim ve masanın üzerine ittim. Kendimi açık bacaklarının arasına yerleştirerek içine girdim. "Burada," dedim ona, bakışlarıyla buluşarak. Parmak eklemlerim kıvrımlarına bastırarak kendimi l'ime pompaladım. Aletim sıırıslıklam külotunu sııırdığında ikimiz de bir inilti ısırdık. "Burada sorumlu olan benim."

Dudakları evet olduğunu bildiğim bir iniltiyle ayrıldı. Bir lütfen. Bir onay. Yeşil bir ışık. Ve ikimizi de okşarken ona doğru sarsılarak hareket etmeye devam ettiğimde, kolları boynuma dolandı.

"Cameron," dedi, sesi güzelce kırılmıştı.

Alnımı onunkine bastırdım ve ona doğru eğildim. "Gel, aşkım." Her hamlede ucumun doğru noktaya değdiğinden emin olarak hareket ettim. "Gel ve yemin ederim, bu gece seni çok iyi ve uzun süre becereceğim."

Adalyn'in tüm vücudu kasıldı ve ben de hemen arkasından karnının her tarafına döküldüm. Aşağıya baktı ve bakışları daha önce hiç görmediğim kadar puslu ve mutlu bir hal aldı, içimde külotunu yırtıp içine girme isteği uyandırdı. Bir dakika içinde tekrar sertleşecektim. Günlerdir sürekli sertleşmişim.

Ama yapmadım. Alnımı onunkine yasladım ve sonra kollarımı vücuduna dolayarak onu kendime çektim. Kendimi durduramadım, elimde değildi. Onu tam orada istiyordum. Altımda, bana karşı, kollarımda. Ne şekilde olursa olsun bu kadının içinde olmak istiyordum.

Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi dudakları ağzımın kenarına dokundu ve ben de kıpırdandım, sert ve umutsuz bir öpücükle dudaklarını aldım. Bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum. Ama geri adım attım. Tek kelime etmeden kollarını nazikçe artık harap olmuş bluzundan çıkardım ve onunla karnını temizledim.

Dudaklarımı şakağına bastırarak onu masadan indirdim ve kot pantolonunun düğmelerini ilikledim. İdeal bir dünyada, neredeyse hiç ısıtması olmayan derme çatma bir ofiste değildik. O dünyada antrenman henüz bitmemişti ve bu akşamki maç öncesi yemeğini hazırlamaya yardım etmemiz gerekmiyordu. Onun yerine, vücudundaki her giysiyi soyabilir ve her santimini yalayabilirdim. Ama bu ideal bir dünya değildi, bu yüzden kendimi pantolonumun içine soktum ve tekrar sertleştiğimi görmezden geldim.

Kapüşonumu silktim. "Kollar yukarı," dedim ve kollarını havaya kaldırdığında başının üzerinden geçirdim.

"Peki ya sen?" Yerine oturtmak için çekiştirirken kumaştan gelen sesleri duydum.

Kollarını kolların içine çektim. "Bana karşı gelmenle ilgili beni bir ömür boyu ateşli tutacak kadar anım var."

Adalyn görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım yumuşak bir ses çıkardı. Şu anda o kadar benim gibi görünüyordu ki. Nefesimi kesti.

"Bu gece," diye söz verdim, burun deliklerimi açarak.

Adalyn gülümsedi, utangaç ve güzeldi ve göğsümü yumruklamak istememe neden oldu. "Bu gece."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Adalyn

Bu gece.

Bu gece o geceydi. Ve kendimi hiç bu kadar hazırlıksız hissetmemiştim.

Bir insan bekâretini ikinci kez kaybedebilir miydi? Seks yapmayalı o kadar da uzun zaman olmamıştı. Belki de öyleydi. Her şey bir şekilde birbirine karışmıştı. Cameron'ın dokunuşunun nasıl bir his olduğunu bildiğim için geçmişteki her deneyim griye dönüştü.

Bu gece farklıydı.

Daha fazlası gibiydi.

Seksten daha fazlası. Birini istemekten daha fazlası. Fiziksel çekimden daha fazlası.

İçimde durmadan talepte bulunan çığ bir ihtiyaç vardı. Cameron'a yakın olmak istiyordum. Daha yakın. Öpülmek, alınmak ve etrafta savrulmak istiyordum. Yüzü yumuşadığında bugün bana baktığı gibi bakmasını istiyordum. Ama aynı zamanda beni bütün olarak yemek için sabırsızlanıyordu. Bana yavaşça gülümsemesini, kaşlarını çatmasını ve kafamın içine gizlice girmeye çalışırken başını eğmesini istiyordum. Onu güldürmek ve bana o İngiliz grupness'ında tatlı ya da seksi olduğu için değil, daha önce kimse bana böyle seslenmediği ve sadece onun seslenmesi doğru geldiği için aşk demesini istiyordum. Ama her şeyden önce, onun tarafından istenmek istiyordum. Arzulamak. Birinin göğsünüzde her şeyi aydınlatan o hissi arzulaması gibi. Benim onu arzuladığım gibi.

Avucunun uyluğuma dokunuşu beni hemen geri getirdi ve ona baktığımda gözlerinin yeşili onu ele verdi.

Kaçmak için sabırsızlanıyordu. O-biz-buradaydık çünkü ondan biraz daha kalmasını istemiştim. Josie takıma katılmak isteyen herkes için iyi şans yemeği düzenlemişti ve ailelerin çoğu gelmişti.

"Neden bu kadar ciddisin Koç?" Dudaklarımın kenarları yukarı doğru bükülerek sordum. "Bu iyi şans için. Seni böyle güzel bir törene saygısızlık edecek biri olarak düşünmemiştim."

Bana attığı sırtıyla kan beynime sıçradı. Öne doğru eğildi ve tam kulağımın dibinde konuştu. "İyi şans için uygulayabileceğimiz birkaç şey düşünebilirim." Dudakları tenimi okşadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderdi. "Eğer hemen şimdi gidersek."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Sanırım..." Kasabanın yarısı masadayken onun kucağına atlamamın ne kadar tuhaf olacağını düşünerek yutkundum. "Sanırım bu tartışabileceğimiz bir konu. Ama henüz gitmiyoruz. Patronun emri."

Tenime karşı mırıldandı ve ağzını geri çektiğinde başı çok uzağa gitmedi.

Tanrım. Belki de kendime iyilik yapmıyordum. İyi şans yemeklerinin ne kadar sürmesi gerekiyordu?

Masadan telefonum çaldı, ben de elime aldım ve bildirimleri kontrol ettim. Annemden.

"İyi mi?" diye sordu yanımdaki adam gerçek bir endişeyle.

"Sürüş iyiydi," diye yüksek sesle okudum.

İç çekti. "Onu kendim götürebilirdim. Asheville sadece birkaç saat uzaklıkta."

Yalan söylemeyecektim ama, onun okşayışını hatırlayınca yanına sokuldum. "'Vincent'a sapımı verdim,'" diye okumaya devam ettim. "Genç ama ona birkaç şey öğretebilirim." Bir duraklama. "Aman Tanrım."

"Vincent kimdi?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Josie'nin arkadaşının kuzeni, sanırım? Josie ile bazı işleri konuşmak için şehre gelmişti ve bugün Asheville'e dönüyordu." Cameron bir şeyler mırıldandı ve ben de elimi yanağına koydum. "Bu kadar tatlı olmayı bırak. Zaten ellerimi senden uzak tutmakta zorlanıyorum, Cam."

İç çekerek dokunuşuma yaslandı. "Bana yine Cam de."

Sesimi alçalttım. "Cam."

Cameron küçük bir homurtu çıkardı. "Tamam, şimdi söyle bana, nasıl tatlı oluyorum ve neden durmalıyım?"

"Annem için endişeleniyorum," diye cevap verdim, göğsümdeki kükremeyi zar zor görmezden gelebiliyordum. "Sana karşı koymamı gerçekten zorlaştırıyor."

Başını çevirdi, dudakları avucumun derisini sıyırdı, sonra bileğime kadar indi. "Neden bana direnmek isteyesin ki?" Hınzırca bir hızla tenimi ısırды. "Bu hoş karşılanmaz. Uzmanlar senin için iyi olan şeylere direnmemeni tavsiye ediyor."

Kıkırdadım. Kıkırdadım.

Cameron'ın gözleri benimkilere kaydı ve tenime karşı, "Bu sesi duyarak bir ömür geçirebilirim," dedi. Sözlerini sorgulamadım bile. Doğru olduklarını biliyordum.

Göğsüm genişledi. "I-"

Yanımda biri boğazını temizledi ve ikimiz de döndük.

"Merhaba," dedi Bay Vasquez -Robbie-, yüzünde dikkatli bir ifade vardı. Maria onun yanındaydı ve bana gülümsemeden önce bacağını dürttü. "Böldüğüm için özür dilerim" diye atıldı.

"Sorun değil," diye güvence verdim. Ve bunda ciddiydim. "Hiçbir şeyi bölmüyorsun."

Yanımdaki adam yumuşak bir şikâyet homurdandı.

Robbie'nin gözleri yüzüme dönmeden önce Cameron'a dikildi. "Sadece teşekkür etmek istedim. Tony ve Maria için yaptıkların için ve... her şey için. Tony ekiple vakit geçirmeye başladığından beri... sesi ve görünüşü daha çok kendine benziyor. Çiftlikte çok fazla zaman geçirdiğini fark ettim. Daha bir çocukken çok fazla çalışıyordu. I-" Boğazı düğümlendi. "Ona sevdiği bir işi verdiğiniz için teşekkürler." Robbie gülümseyerek kızına baktı. "Mutlu musun?"

Sesini alçaltarak yüksek bir fısıltıya dönüştürdü. "Ona biletleri sor." Adam nefesinin altından küfretti. "Maria-"

"Yap şunu," diye tekrarladı. "Bana ona kötü davrandığını söyledin, o yüzden özür dile. Kaba davrandığımda her zaman özür diletiyorsun, o zaman sormamda bir sakınca yok. Tony buna bayılacak. Biliyorsun Charlotte'daki o takım için seçmelere katılmak istiyor. Aklını kaçırarak."

Adam dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı ve bana özür dileyen bir bakış gönderdi. "Lütfen, görmezden gel-"

"Olmuş bil," dedim ona. "Yarın kızların maçından sonra randevular hakkında konuşabiliriz. Zaten sana sormak istediğim başka bir şey daha vardı. Ama bekleyebilir. Yarın konuşuruz." Robbie hâlâ emin görünmüyordu, ben de eski halime dönme ihtiyacı hissettim. "Miami Flames seni ziyaret etmekten mutluluk duyacak, söz veriyorum."

Cameron'ın vücudu benimkine karşı gerildi. Sadece bir anlıktı ama yaslandığım tüm sert kaslar onun nefesiyle gerildi ve sıkılaştı.

Maria ellerini çırparak dikkatimi tekrar çekti. "Yaşasın!" diye haykırdı ve hiçbir uyarıda bulunmadan kendini bana attı. "Kutlama kucaklaşması," dedi yanağıma doğru ve ben de kendimi tutamadım. Onu kollarımla sıktım. Sonra, sanki hiç düşünmüyormuş gibi, yumuşak bir sesle, "Ah. Bu çok iyi hissettiriyor. Bunu daha sık yapmalıyız."

Ona daha da sıkı sarıldım.

Beni bıraktığında gülümsüyordu ve yüzümün ne yaptığını bilmiyordum ama göğsüm lapa gibi hissediyordu. "Yarın görüşürüz Bayan Adalyn." Yanımda oturan adama baktı. "Ben de yarın görüşürüz, Koç Campanile."

Robbie nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Cameron kıkırdayarak kollarını omuzlarıma doladı ve beni tekrar kendisine çekti.

"Ah!" Maria, babasının elini çekerken çoktan uzaklaştığını söyledi. "Koç'a gömleğini vermeyi unutma!" Sonra Robbie'yi de peşinden sürükleyerek uzun masanın uzak ucunda gözden kayboldu.

"Ne gömleği?" Cameron sordu.

İçimi çektim. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu." Başımı salladım. "Geri döndü ho

-" Kendimi durdurdum. Nedenini bilmiyordum ama durdum. Boğazımı temizledim. "Lazy Elk'e geri döndüm."

Cameron mırıldandı. "Yakın," diye mırıldandı, kolu belime dolandı. "Sorun değil, aşkım. Devre arasında pes edecek biri değilim."

Cameron kulübenin ön kapısının kilidini açtı ve kenara çekildi.

İçeriye, Cameron'ın odasına giden sağa dönen koridora doğru baktım. Benim odamın tam karşısındaydı. Göz kapaklarım bir an için kapandı.

Arkamı döndüm. Onunla yüzleştım. Kabine girmesini engelledim. Derin yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve "Merhaba." dedim.

"Merhaba," diye karşılık verdi. Dudakları kıpırdadı ve bana yavaş bir gülümseme vereceğini düşündüm, bu beni şaşırtacak ve belki de düşüncelerimden uzaklaştıracaktı. Ama onun yerine çenesini sıktı. Gözlerinin yüzümde gezinişini izledim, uzun bir süre gibi gelen ama sadece bir ya da iki saniye süren bir süre boyunca dudaklarıma yerleşti ve Cameron'ın bana özgü olmayan bir şekilde benim olmadan önceki o sersemlik, o beklenti içimde kabardı.

"Aklında ne var?" Ona sordum.

Elini yüzüme götürdü ve elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Birkaç şey var," diye itiraf etti o sakın, sert ses tonuyla, sanki kapının eşiğini geçmemize engel olmamı umursamıyormuş gibi. "Düşünüyorum da, Tanrı'ya şükür, akşam yemeği nihayet bitti." Bunun üzerine gülümsedim ve başparmağının ucu alt dudağımı sıyırdı. "Ayrıca düşünüyorum da, Tanrım, bu ıııkta çok güzel. Dolunay üzerimizde ııl ııl parlarken. Bunu belirtmek çok mu klişe olur? Güler mi? Onun gülüşünü seviyorum."

Gülümsemem düştü, kalbim göğsümün duvarlarına karşı garip bir şey yaptı. "Bu bana söylenmiş en güzel şeylerden biri olurdu." Parmaklarımı bileğine doladım, başparmağımın altında nabzını hissettim. Hızlı, aceleci bir atıştı. O da gergin miydi? "Ben gülmezdim. Muhtemelen daha uzun süre oyalanırdım."

"Oyala," diye tekrarladı yavaşça. "Bana nedenini söyle."

Kulağa çok benzediğinden şüphelendiğim bir şey söylemek için ağzımı açtım: Çünkü o sensin ve o benim. Ve hiç böyle hissetmemiştim. Ama bana kalan cevap, "Açıklaması zor." oldu.

Eğer bugün -son günler- bir şeyi kanıtladıysa, o da baştan çıkarıcı olmadığımды. Ve Cameron'a karşı umursamadım. *Sorumlu olan benim.* Bunu bugün erken saatlerde söyledi. Yine oPer olmasını istedim. Sorumluluğu almasını. Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim,

Benim yerime geçtiği zamandan daha özgürdüm. Yine de... bu gerginlik beni meraklandırıyor ve kendimden şüphe etmeme neden oluyordu. Bunu hak edecek, beni bu kadar istemesini sağlayacak ne yapmış olabilirdim? I-

"Dene beni," dedi Cameron.

"I..." Muhtemelen mantıklı olmayan bir şekilde dile getireceğimi bilerek denedim. "Her zaman hiçbir yere tam olarak yerleşemediğimi hissettim. Sanki orada olmayı hak ettiğimi herkese göstermek için her zaman daha büyük bir ePort yapmam gerekiyordu. Ve işte buradasın." Başımı salladım. "Bana ulaşmak için arayı kapatacakmışsın gibi hissettiriyorsun. Sanki seni ikna etmeme gerek yokmuş gibi. Sen-"

"Siktir et onu," dedi Cameron, bakışlarımı ona çevirerek. "Siktir et onları. Sana hak ettiğin her şeye değmediğini hissettiren herkesin canı cehenneme."

Göğsümün içinde bir şey kilitlendi. Yüksek sesle. Kalbime çok yakın. "Yapmak zorunda değilsin-"

Yukarı kaldırıldım ve geniş bir omuza bırakıldım.

"Artık fazla düşünmek yok," dedi ikimizi de içeri götürürken. "Artık sana karşı ne hissettiğimi sorgulamak yok. Bir saat boyunca kamp şarkıları dinlemedim ki seni eve götürdüğümde beni tekmelemek için bir nedenin olsun." Diğer eli dizlerimin arkasına düştü ve sanki kollarından atlamaya çalışacağımdan korkuyormuş gibi beni kendisine doğru sabitledi. "Bu," dedi oturma odasına doğru tepinerek. "Seni alıp böyle omzuma atmamak için kendimi zor tuttum. Josie korkunç bir şarkıcı."

Sırtına, kışına, uzun bacaklarına göz kırptım ve... bir kahkaha patlattım.

Hemen durdu, kolundaki mendeneyi gevşeterek beni omzundan aldı ve önüne yerleştirdi. Kendimi onun göğsüne yasladım.

Gözleri ağzımla gözlerim arasında dans ederken, "Bunu tekrar yapmak için şimdiden can atıyorum," dedi. Kalbinin atışları avuçlarımda birkaç dakika öncesine göre daha hızlı çarpıyordu. "Bunu her gün yapabilirim. Her kapıda."

"Tartışılabilir." Hâlâ yarı yarıya gülüyordum ama Cameron'ın çenesi tekrar sıkılınca tüm o hafiflik kayboldu. "Tamam, sana şımarık sürprizini vermeliyim."

Ağzını açtı ama ben çoktan ondan uzaklaşmış ve topuklarımda üzerinde dönmeye başlamıştım. Misafir odasına doğru yürüdüm ve hediye

sakladığım gardırop.

Arkamı döndüğümde Cameron benimkinin tam karşısındaki yatak odasının kapısının çerçevesine yaslanmıştı. Yutkundum. Elimde pembe çantayla ona doğru yaklaştım.

Ona teklif ettim.

Cameron çantayı açtı ve içindekileri çıkardı. Çanta ayaklarımızın dibine düştü. Elleri gömleği havada tutuyordu.

"Bu koç maymun kışını tekmeliyor," diye yüksek sesle okudu. Yutkundu. "Koç Chamomile, Yeşil Meşe'nin Yeşil Savaşçıları. Six Hills Little League, NC."

Kalbim hızla çarpıyordu. "Bu çok aptalca," dedim, sesimin alçak ve temkinli çıktığını duyarak. "Kızlar yarın imzalayabilsin diye yaptırdım." Titrek bir nefes aldım. "Maria ilk bölümü bulmama yardım etti."

Cameron'ın kolları düştü. Bana tanımadığım bir duyguyla baktı. Tişörtün neden olmasını beklediğim duygulardan biri değildi bu.

"Bunun bir şaka olması gerekiyordu," diye açıkladım. "Komik bulacağını düşünmüştüm."

Çenesindeki bir kas sıçradı. "Yarınki maça basın mensupları katılmayacak, değil mi?"

Midem ayaklarımın dibine düştü. "Tabii ki hayır." "Hiçbir maça basın yoktu."

Boğazım düğümlendi, tıkanı ve yutkunmak zorunda kaldım. "Senin anonimliğini ya da mahremiyetini asla riske atmam. Bana söylediklerinden sonra olmaz."

"Ama sen bunu daha yeni öğrendin," diye karşı çıkarak bana bir adım daha yaklaştı. "Ondan önce fikrini değiştirdin. Neden?"

Titrediğimi hissettim. Titriyordum. "Hâlâ işe yaramasını sağlayabilirim." Bir adım daha. "Miami'ye dönüş biletin pahasına mı?"

Ağzım kapandı. Kalbim hızlandı. Gözlerim kapandı. Cameron'ın parmakları yanağımı okşadı. "Evet mi hayır mı aşkım?"

Bakışlarıyla karşılaştım ve orada tam olarak nasıl hissettiğimi yansıtan o kadar çok şey vardı ki. Çaresiz. Muhtaç. O kadar hızlı ve sert düşüyordum ki zar zor nefes alabiliyordum. "Evet," dedim. "Ne pahasına olursa olsun. Ne pahasına olursa olsun seni koruyordum ve koruyacağım."

Yüzümü avuçladı. "Seni görüyorum, Adalyn." Diğer eli de ona katıldı ve

tuttuğu gömlek ayaklarımızın dibine düştü. "Seni görüyorum aşkım. Ama sen 1nally

Benim için böyle açılmak? Karşılığında benim de açılmamam imkansız hale geliyor."

Bileklerini kavradım. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Sakladığın o tarafını tedavi ediyorum," dedi ağzıma karşı. "Sırf yapabildiğim için onu şımartmak istiyorum. Üşüdüğünde seni yastıklara gömmek ve her gece kollarımda yatağıma taşımak istiyorum. Tartıştığımızda seni sertçe öpmek ve beni ne kadar delirttiğini hatırlatmak istiyorum."

Göğsümde alışık olmadığım bir tür basınç yükseldi. Gözlerime ulaştı ve onları yaktı. Ve patlamak istedim. Gerçekten patlamak. Kendimi o kadar mutlu, o kadar coşkulu, o kadar... yüksek sesle söyleyemeyeceğim, hatta düşünemeyeceğim bir şeyle dolu hissediyordum ki, dikişlerimi patlatmak ve onun görmesini sağlamak istiyordum.

Dudaklarımdan kırık bir kahkaha döküldü ve "Sürprizimi gerçekten kötü gösterdin" dediğimde kendimi bile tanıyamadım.

"Sürprize bayıldım," dedi yumuşak bir sesle, o kadar yumuşaktı ki okşar gibi hissettirdi. Beni vücudunun içine çekti ve geriye doğru yürümeye başladı, bizi odasına çekti. "Bu gece kontrolümü kaybettiğimde sürprizi suçlayacağım."

Başımı salladım, tek bir damla gözyaşı çaresizce yanağımdan aşağı süzülüyordu. "Neden?" "Çünkü artık mutlu olduğumu biliyorum, gerçekten mutlu olduğumu. Peki ya bu gözyaşı?" diye ekledi, Ağzını tenime bastırıyor ve dudaklarıyla ıslak izleri takip ediyor. "Bu ne kadar çok olduğunun kanıtı." Başımı geriye yatırdı ve suçlu gözün kaşını öptü. Bakışları dudaklarıma doğru kaydı. "Şimdi, ağzını alabilirim ve nasıl hissettiğimi bildiğini biliyorum. Bunun hak edilmesine gerek yok. Sen zaten bu hakka sahipsin."

Bu sefer, mesafeyi geçip onu öpmemi bekleyen Cameron değildi. O öptü.

Cameron ağzımı aldı, dudaklarımı öyle bir aklıkla ayırdı ki destek için kollarımı boynunun arkasına bağlamak zorunda kaldım. Dillerimiz birbirine değdi ve onu kendime çektim, hızlıca, karnımda, kulaklarımda, uzuvlarımda, göğsümde, her yerde ihtiyaç titreşiyordu. Ve bir hırıltıyla ileri doğru hareket etti, ellerini boğazımdan, omuzlarımdan, belimden aşağıya doğru sürükledi, kalçalarımın etrafından dolaştı ve kırıma indi. Beni yukarı kaldırdı.

Sanki bunu yüzlerce kez yapmışım gibi bacaklarımı beline doladım. Kollarımı omuzlarına dayadım, vücudumu yukarı doğru ittim, doğru noktayı aradım, ta ki kalçalarımın birleştiği yer onun sert çıkıntısına

sürtünene kadar

Pantolon. Göğsü bir hırıltıyla titriyordu ve hava almak için doğrulduğunda gözlerinin yeşili hiç görmediğim kadar parlıyordu. Ağzı bir saniyeden fazla zaman kaybetmeden tekrar aşağı indi ve dişleriyle boynumun yan tarafını sıyırdı.

Başımı geriye attım, inledim ve sonra yumuşak bir şeyin üzerine bırakıldım. Onun yatağına.

Onun kokusundan bir bulut beni sardı. Bu his göğsümü öylesine doldurdu, mutlulukla öylesine dolup taşı ki, Ay'ı görebileceğime yemin edebilirdim.

Yatağın ayak ucundan "O gülümseme" diye homurdandı. Cameron'a baktım. Dudaklarım kıpırdamadı. "Gel buraya," dedi ayağımı çekiştirerek. "O gülümsemeyi ağzımda hissetmeye ihtiyacım var."

Elleri ayak bileklerime dolandı ve beni olduğu yere kadar sürüklemesine izin verdim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve bakışlarına karşılık verdim, hâlâ gülümsüyordum, hâlâ kendimi patlayacak kadar dolu hissediyordum. Aradaki mesafeyi geçtim, ağzımı onunkine bastırdım ve istediğini yaptım.

Bir inilti onu terk etti ve sonra dudaklarını yüzümde gezdirmeye başladı. Bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola giden tatlı ama sert okşamalar kollarımdan aşağı ürperti yayılmasına ve parıldamasına neden oluyordu.

"Hiç kimseyi böyle istememiştim," diye fısıldadım ağzına karşı, avuçlarımı omuzlarına yerleştirdim. Kısa bir nefes aldım. Ve şimdi çok sevdiğim elbiselerinden birinin eteğine ulaşana kadar parmaklarımın gövdesinden aşağı düşmesine izin verdim. l'lerimi kumaşın etrafına kapattım. "Kendimi hiç bu kadar güvende, bu kadar değerli, bu kadar istenir, bu kadar..." Sevdim. "Seni çok istiyorum."

Cameron'ın vücudu titriyordu. Kısıtlamayla mı, ihtiyaçla mı, dile getirmekten çok korktuğum o duyguyla mı? Bilemezdim. Umursadığımı da sanmıyorum. O anda ellerinin benimkilere dolandığını ve çekiştirdiğini hissettim. "Soy beni," dedi zar zor bir sesle.

Kollarına kadar uzanamadığımda yardım etmek için ellerini benimkilerden ayırarak yukarı çekti. Önümde güzel bir mürekkep ve ten kolajı ortaya çıktı. Yeni bir tür ihtiyaç beni sardı. Dokunma, ezberleme, damgalama ve onu benim yapma ihtiyacı.

"Göster bana," dedi vücudunu ellerime doğru iterek. "Beni ne kadar çok istediğini göster."

Bilinçli bir şekilde yavaşça dudaklarımı göğsüne bastırdım, tam kalbinin üzerine, üzerinde bir gül deseni vardı. Kaslarının tepki olarak kasıldığını hissedebiliyordum. Teni çok pürüzsüz, çok katı ve sertti ve kalbi neredeyse çok hızlı atıyordu. Dişlerimi tüm o mürekkebin üzerinde gezdirdim ve eli enseme indi.

Yukarı doğru hareket ettim, boğazının dibine kadar ağzı açık bir öpücük izi bıraktım, parmaklarının saçlarımın arasına girdiğini hissettim. Bu sefer biraz daha sert bir şekilde derisini ısırđım ve dudaklarından bir inilti geldi. Böylesine heybetli bir adamın dokunuşlarımın altında böyle ufalanması harika bir histi.

Bu düşünceyle göz kapaklarım hızla kapandı ve bir sonraki hamlesini tahmin edemedim ikimizi de yatağı yatırdı.

Kokusu üzerimi kapladı, ciğerlerimi tekrar doldurdu ve daha fazlasını hissettirdi. Ağırlığı bana o kadar tatlı bir şekilde baskı yapıyordu ki kollarımı boynuna doladım ve onu aşağı ittim. Cameron direndi, eli tam başımın yanındaydı.

"Ayakta kalan her duvarı yıkacağım," dedi kulağıma karşı, diğer eli hareket etti, yan tarafıma tırmandı ve kazağıının ve gömleğimin kumaşını onunla birlikte aldı. "Ve bir kez içeri girdiğimde," diye homurdandı, başparmaklarının pedleri göğsümün alt tarafına ulaştı. Parmaklarını sütyenimin üzerinde gezdirdi, kabaca, umutsuzca. "Kendimi içine öyle bir gömeceğim ki" -danteli aşağı indirerek göğsümün dışarı çıkmasını sağladı-"nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı anlayamayacaksın."

"Evet," diye fısıldadım. "Bunların hepsine. Evet. Yüz kere."

Yanıt olarak karanlık bir kıkırdama duyuldu. Sonra kollarımı başımın üzerine kaldırıp yorgana sabitledi. Ağzı göğsüme indi ve nefesim kesildi. Tenimde bir uğultu titreşti, sonra dişleriyle meme ucumu sıyırdı. Çekiyordu. Çekiştiriyordu. Sırtımı yatağı yasladı.

Aynısını diğerine de yaptı ve ben şikayet ettim, kendimi kısıtlanmış hissettim, ona dokunmak istedim. Ağzımı da ona değdirmek istiyordum.

Hızlı bir hareketle, göğsümün üst kısmında toplanmış olan giysiler sütyenimle birlikte çıkarıldı. Serin hava tenimi okşadı ve göz kapaklarımın kapandığını hissettim, ona karşı çırılçıplak kalmanın verdiği duyguyla kendimden geçmişim. Bu

Biri beni böyle görmeyeli uzun zaman olmuştu ama bu çıplak tenden çok daha fazlasıymış gibi hissettiriyordu.

Bir hırıltı duyuldu. Ardından bir küfür.

Kapalı olduğunu bilmediğim gözlerimi açtığımda Cameron'ı kalçalarımın binmiş, geniş göğsü kabarmış, her kası gergin bir şekilde sallanan mürekkep çizgileriyle karşılaştım.

"Bütün gece sana bakabilirim," dedi, elleri yanlarımı sararken. "İhtiyaçtan çıldırtıyorsun beni." Parmaklarını aşağı doğru çekerek kot pantolonumun paçalarına ulaştı. "Mümkün olan en iyi şekilde." Parmaklarıyla düğmeyi çözdü. "Yukarı kaldır."

Hiç tereddüt etmeden yaptım. Cameron da bir saniye bile kaybetmeden kot pantolonumu indirdi ve bacaklarımı açarak Aoor'un üzerine fırlattı.

Tekrar eğildi, bu sefer yavaşça, nabzıma ağzı açık bir öpücük kondurdu.

"Cameron," dedim, yalvardım. Ellerim pantolonunun beline gitti, kemer halkalarına dolandı ve göğsümden aşağıya doğru daha fazla öpücük bırakarak göğüslerimin kabarıklığına ulaştı. Göbeğime kadar devam etti. Kalça kemiğime. Pantolonunun bel bandını kavrayışımı kaybettim. "Sana içimde ihtiyacım var. Şimdi."

Karanlık bir kıkırdama onu terk etti. "Ama daha seni dilime bile almadım."

Ve bir anda önce elleriyle, sonra omuzlarıyla bacaklarımı araladı ve en sonunda başı kalçalarımın arasındaydı. Nefes alış verişim tüm kontrolünü kaybetmişti, beklenti ve ihtiyaç kanımda o kadar yoğunlu ki kalbimin her şiddetli atışında döndüğünü hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Ağzını külotumun kumaşı tarafından örtülmüş, nabız gibi atan sinir demetine bastırdı. Aciliyet, net ve yüksek sesle, vücuduma fırladı ve dudaklarımdan bir lanetin düşmesine neden oldu.

Dişlerini kıvrımlarımda aşağı yukarı gezdirdi ve dudaklarını kumaşın üzerinden hissedebiliyordum, sevdiğim o kesilmiş sakal düzinelerce sinir ucunu uyandırıyor. Bunun çok fazla, çok hızlı, çok iyi olduğunu düşünmüştüm ama sonra dişleriyle iç çamaşırlarımı kenara itti ve dudaklarıyla hareketi tekrarladı. Emdi, dili içeri girdi ve işte o zaman gözlerimin arkasında gerçek, parıldayan yıldızları gördüm. Onları derimin altında hissettim.

Klitorisime bir inilti düştü ve meme uçlarımı okşadığı başparmağı ağzına katıldı, serbest bırakılmayı talep eden o zonklayan noktanın üzerinde daireler çizdi. Başım döndü. Nabzım hızlandı. Tüm vücudum sarsıldı.

Cameron elinin o hınzır hareketlerini durdurmadan vücudumda yukarı doğru hareket etti, ağzımı geri aldı ve içimden yükselen tüm iniltileri yuttu.

"Gözlerini aç," dedi. Ben de açtım. "Bana bak," dedi, sanki yakışıklı yüzünü tüm o lerceness ve ihtiyaç бүkerken başka bir yere bakabilirmişim gibi.

Bakışlar kilitlendi, dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonunu indirdi, gözlerimi tam zamanında aşağıya çekerek kendini çıkarışını izledim. Birincisini sert sikinin etrafına kapattı ve kendine sert bir vuruş yaptı.

"Siktir," dedi sikini bırakmadan ve o güçlü parmaklarını külotumun kumaşına dolamadan önce. Onları benden kopardı, bir kenara fırlattı ve kıvrımlarımı ve klitorisimi tekrar kızdırdı.

İnanılmaz bir şekilde daha yüksek sesle inledim ve sonra tam o elini sikinin etrafına getirip kendini tekrar okşadığında boşalacağımı sandım. İçimde kendini kapladığını görmekten daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Elimle aşağı uzandım, tüm kontrol duygum kayboldu ve kendime dokundum.

"Benim," diye uyardı, elimi yakaladı ve üzerime geldi. Sert ve yapışkan uzunluğu tam klitorisimin üzerine düştü. "Prezervatif," sözcüğünü bir yudum havayla soludu. "İhtiyacım var-"

"Hap," diye fısıldadım. "Hap kullanıyorum. Seni istiyorum. Sadece seni. Ben temizim. Sen temiz misin?"
_"

"Evet." Bileklerimi sıkıca kavradı ve tekrar başımın üzerine getirdi. Cameron'ın ağırlığu yer değiştirdi, kalçaları benimkilere yapıştı ve beni açtı. "şimdi," dedi, sikinin başını girişime yerleştirerek. "şimdi, benimle birlikte hareket et." İtti ve sırtım yüksek sesli bir iniltiyle kavislendi. Tekrar itti. Bu sefer daha sert. Ve tekrar. "şimdi benim için gel."

Onun emriyle yaptım. Göz kapaklarımın ardında yıldızlar parladı, zevk içimde dalgalandı ve beni mutlu bir an için karanlığa itti. Ve Tanrım. Hayatımda hiç bu kadar hızlı orgazm olmamıştım.

"Çok tatlı geliyorsun," dedi kulağıma karşı, bedenim bitkin bir uzuvlar yumağından başka bir şey olmayana kadar zevk dalgasının içinde bana binerek. "Çok parlak geliyorsun."

Ağzımı oynattım ama hiçbir kelime çıkmadı, hislere kendimi kaptırmıştım, hâlâ içimde hareket ediyor, beni dolduruyor hissine kendimi kaptırmıştım.

Dudaklarını benimkilere sertçe bastırdı ve sonra karnımın üzerine yatırıldım.

Elleri yanlarıma doğru hareket etti ve bedenimi yukarı kaldırdığında onu sıcak, sert ve ıslak bir şekilde sırtımda hissettim. Sert avuç içleri kaburgalarımda, karnımda, kalçalarımda aşağı yukarı gezindi, sonra göğüslerime tırmandı. Meme uçlarımdan birini çekiştirerek o ihtiyacı yeniden canlandırdı. Kalçaları altımdan kaydı, sikinin şaftı arkadan girişimi dürttü ve yeni bir aciliyet başımı döndürdü. Kendimi ona doğru bastırdım.

"Söyle bana," dedi Cameron, dişlerini boynumun kenarında gezdirerek. "Beni böyle istediğini söyle," diye talep etti, kalçalarını hareket ettirdi ve şaftını klitorisimi kızdırmak için getirdi. "İstediğin buysa benim olduğunu söyle."

"Cameron," diye inledim ve o da bunu omzuma kondurduğu bir öpücükle ödüllendirdi. "Sadece seni istedim," diye kelimeleri ağzımdan kaçırdım. Ses sert ve ihtiyaçla sıırılsıklamdı ama çok da doğruydı. "Seni mümkün olan her şekilde istiyorum."

Aletini hareket ettirdi, başı içeri kaydı. "O zaman seni becermemi söyle." "Becer beni," diye fısıldadım. "Lütfen."

Sonuna kadar itti, pozisyonu, büyüklüğü, şimdi birlikte olma şeklimiz ikimizin de ağzından ikiz iniltiiler çıkarıyordu.

"Ah siktir, aşkım," diye homurdandı, içime daldı. "Ne kadar da yumuşak ve mükemmelsin." Kolları belime dolandı, itişlerinin hızı arttı, tüm ritim duygusunu kaybetti. "İçine öyle derin gömüldüm ki." Elini birleştığımız yere götürdü ve avucunu oraya bastırdı. "Bazen anlaşmazlığa düşebiliriz. Birbirimizi delirtebiliriz. Ama biz böyle sevişiyoruz." Parmakları klitorisimin etrafında dolaştı. "Ne olursa olsun seni hep böyle becereceğim. Biz buyuz."

"Evet," diye inledim, yeniden içime dolan his tsunamisinde kayboluyordum. "Bu biziz. Sadece seninle. Sadece biz." Arkamdan inledi, açığı değiştirdi ve farklı bir noktaya vurdu. Daha fazla yıldız. Daha fazla saf ve ham his dalgası. Çok fazla ve yeterli değil. "Beni boşalt. İçime gel."

Boştaki eli çeneme gitti, hafifçe, bir adım daha atarak, kalçalarını yukarı ve yukarı itti. "Sana o kadar söz verdim, değil mi?" Başımı hareket ettirerek gözleriyle buluşmamı sağladı. "Bana bak, bana ne yaptığını gör." İtişlerinin ritmi bozuldu. "Benimle gel, aşkım." Sesi atallaştı. "Seni parlarken görmeme izin ver."

Serbest bırakma beni yakaladı, beni yakaladı ve döndürdü, Cameron'ın adını çığlık atarken tüm vücudumun zonklamasına neden oldu.

Sanki senkronize olmuş gibi, iri ve katı vücudu altımda kasıldı, uzuvları ve horozu serbest bırakılmasıyla sarsıldı, hayatımda hiç kimse tarafından tutulmadığım kadar sıkı bir şekilde bana sarılırken kendi ismim bir hırıltı içinde ağzından ıktı.

Göğslerimiz kabarırken, o yükseklikte kaldık, kalçaları hala sallanıyordu, eli hala klitorisimin üzerinde hareket ediyordu ve siki hala içimde sertti. Cameron'ın ağzı çenemin yan tarafına bastırdı ve başım göğsüne düştü.

Bu pozisyonda ne kadar kaldığımızı bilmiyordum, tek bildiğim bir noktada içimden çıkıp beni kollarının arasında yeniden düzenlediğiydi. Beni bir öpücükle yaşam dünyasına geri döndürdü ve işlemeye gitmemi istedi çünkü içime boşalmıştı ve bunu yapmam önemliydi. Sonra açtığı duşa girdik ve beni göğsüne götürdü. Sıcak suyun üzerimizden akmasına izin verdik, birbirimizin parmak uçlarının altında tenimiz pırıl pırıl oldu.

"Adalyn, aşkım," diye fısıldadı kulağıma, elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Bu artık bir oyun değil." Kalbim onun sözleriyle göğsümde kabardı. izdikleri olasılık karşısında. Sakladığım gerçek. "Bana anladığını söyle."

Başımı göğsünden kaldırdım ve bakışlarıyla buluştuğumdan emin oldum. Anlamıştım. O kadar ki, nasıl hiç şansım olmadığını anlamaya başlamıştım. Green Oak'a adımımı attığım anda çoktan kaybetmiştim. Ama şimdi, kalbim de tehlikedeydi. şimdi, tehlikede olan şey kefareten daha büyüktü. Bir halkla ilişkiler karmaşasını düzeltmekten ya da birinin güvenliğini geri kazanmaktan daha büyüktü.

Ama bu Cameron'dı. Ve ona hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum. Bunu anladım. Bu yüzden onu göğsünün ortasından öptüm ve "Biliyorum" dediğimde her kelimesinde ciddiye dim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adalyn

Yüzümde bir dürtme ve bir telefonun karakteristik vızıltısıyla uyandım.

Gözlerimi kırıştırarak açtığımda hiç beklemediğim bir çift gözle karşılaştım. "Willow?" Mırıldandım.

Pençesi tekrar aşağı indi ve yastığının yanına otururken yanağıma bastırdı.

Arkasına baktım, yatağın Cameron'ın bulunduğu tarafının boş olduğunu gördüm.

Haftalardır, hatta belki de yıllardır uyuduğum en iyi geceden sonra, onun kalktığını fark etmemiştim bile. Yenilenmişim ve mümkün olan en iyi şekilde ağrım vardı. Evet. Dün gece yaptığımız şey hayatımın en iyi seksiydi - yer sarsıcı, çoklu orgazm türünden en iyisi.

Peki ya Cameron? O bir sarılıcıydı. Sarılıcıydı. Ve her ne kadar kendim hiç sarılmamış olsam da, Cameron'la sarılmanın en iyi gece yarısı seksine yol açtığını öğrenmiştim. Tembel ve boğucu ve-

Görmezden geldiğim telefon tekrar çalınca sesin geldiği yöne doğru yuvarlandım.

Sırtımı Cameron'ın gecenin bir yarısında kaldıraç olarak kullandığı yatak başlığına yaslayarak doğruldum.

Willow uğultunun üzerine miyavladı.

"Evet, evet. Biliyorum," dedim ve telefona uzanırken onu kucağıma oturttum. "Babana kafayı takmış durumdayım."

"Sen nedin?" Telefonun hoparlöründen bir erkek sesi geldi.

Kafamı kaldırdım ve ekranda Matthew'un yüzünü gördüm. Oops. Aramayı kabul etmiş olmalıyım. "Ben..." Başladım ama sonra gözlerinin altındaki koyu torbalara baktım. Saçları her yöne dağılmıştı. "Neyin var senin?"

"Bu bir kedi mi?" diye sordu, sorumu duymazdan gelerek. Willow miyavladı ve ekranı kontrol etmek için başını kaldırdı. "Neden bir kediniz var?"

"Matthew," dedim, artık ciddiydim. "Neler oluyor? Sabahın köründe beni arıyorsun." İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Kendi hayatıma o kadar dalmıştım ki bir süredir onu kontrol etmemiştim. "Neler oluyor?"

Çenesi sıkıştı ve bir şeylerin ters gittiğini anlamam için tek kelime etmesine gerek kalmadı. Muhtemelen birden fazla şey.

"Matthew-"

"Aman Tanrım," diye inledi birden. Dramatik bir şekilde gözlerini kapattı. "O kedinin altında çıplak mısın? Bekle. Sakın söyleme."

"Kedi ile benim aramda bir yorgan var." Arka planda bir kadın sesi duyuldu.

Matthew kafasını çevirip bağırmadan önce iç çekti, "MA! SANA BİR TELEFON EDECEĞİMİ SÖYLEMİŞTİM."

Şaşkınlıkla göz kırpıttım. "Eve mi döndün? Massachusetts'te mi?"

"Adalyn mi o?" diye seslendi arkadan. "Ona ziyarete gelmesini söyle. Tanrı biliyor ya ihtiyacın var-"

"YINE MI ANNE?" Benimle yüzleşti. "Bu uzun bir hikaye." Başını salladı. "Her neyse. Sanırım bu neden böyle görüldüğünü açıklıyor..." Perişan bir halde arkasını dönüp gitti. "Bunun gibi."

"Nasıl görünüyorum?" diye sordum.

"Çok güzel," diye yanıtladı Cameron. "Çarpıcı, gerçekten."

Başımı dün gece kulağıma her türlü şeyi fısıldayan o derin, boğucu, aksanlı sese doğru çevirdim. Üstü çıplaktı ve kapıdaki yerinden o kadar yakışıklı ve davetkâr görünüyordu ki sadece bakabildim.

"Ve iyice becerdin," diye ekledi ve çenemin Aoor'a düşmesine neden oldu. Matthew telefonda garip bir ses çıkardı.

Cameron tüm bunları görmezden geldi. Uzun, kararlı adımlarla bana doğru ilerledi, yeşil gözleri benimkileri delip geçti. Yatağın kenarına ulaştı ve öne doğru eğildi. "Çıplaksın, benim yatağında, kucağında kedimle, başka bir adamla konuşuyorsun. Endişelenmeli miyim, aşkım?"

"Cameron," diye mırıldandım aptal gibi, basit bir hayır yerine. Ya da *"Saçmalama, senin için deli olduğum belli değil mi? Ya da "Böyle şeyler söylemeyi bırakmazsan en büyük endişen çaresizce sana aşık olan ben olmalıyım. Ama beynim çalışmıyordu.*

"CAMERON?" En iyi arkadaşım telefonumdan tükürdü. "Cameron Caldani'deki gibi, CAMERON CALDANI'deki gibi mi?" Panikle durakladım. "Cameron Caldani'nin kedisi mi o? Cameron Caldani'nin yatağındasın." Sesi yükseldi. "Cameron Caldani'nin mi-"

"Matthew," diye durdurdum onu. "Lütfen onun adını böyle söylemeyi keser misin?"

Aslında, siz de tüm bu saçmalıkları vurgulamayı bırakırsanız iyi olur."

Cameron elime bir kupa tutuşturdu ve beni öptü. Sertçe. Sertçe ama ağzını benimkinden ayıracak kadar dikkatle.

Matthew'un nefesi kesildi.

Ve ben... O öpücükten çok etkilenmişim. Dikkatim dağılmıştı. Bunun gibi daha fazla öpücük istedim. Göğsünden daha fazla ses çıksın istedim.

"Cameron Caldani'yle birliktesin," diye mırıldandı en iyi arkadaşım, sanki bu bilgi şimdi kafasına dank ediyormuş gibi. "Sorularım var. Birincisi gömleğim nerede? İkincisi, ne kadar ciddisin? Bütün bunlar nasıl oldu? Kayınbirader mi oluyoruz?"

Cameron yatağın kenarına oturdu, bir kolunu omuzlarıma doladı ve "Bu eğlenceli olacak" diye mırıldandı.

İçimi çektim. "Cameron, bu benim en iyi arkadaşım, Matthew Flanagan. Ve Matty, bu da-"

"Cameron Caldani," diye tamamladı benim için, gözleri üç beden büyümüşü. Ama en azından nefesi kesilmiyordu. "Büyük hayranınızım Bay Caldani. Yıllardır kariyerinizi takip ediyorum. I-" Kendini durdurdu. "Durun, devam etmeden önce, Adalyn'in en iyi arkadaşı olarak bir uyarıda bulunmam gerektiğini hissediyorum."

"Matthew, hayır," diye fısıldadım yüksek sesle. "Ve ona tam adıyla hitap etmeyi kes lütfen. Bunu çok garipleştiriyorsun."

Cameron omuzlarıma doladığı koluyla beni kendine çekti ve ancak ben onun yanına sokulduğumda elini yorganın altından geçirip çıplak kalçama koydu. "Bırak da adam konuşsun." Bacağımı sıktı ve kanım tam o noktaya hücum etti. "Ben kolay kolay korkmam."

En iyi arkadaşım o kadar şaşkın görünüyordu ki şu anda bir Ay'ı korkutabileceğinden şüpheliydim ama boğazını temizledi. "Adalyn'in son erkek arkadaşı tam bir pislikti."

Cameron, "Bu işin gidişatını şimdiden sevdim," diye mırıldandı ve eli karnıma giderek beni daha da yaklaştırdı.

Matthew devam etti, "Onunla tanıştığım anda eninde sonunda suratını dağıtmak isteyeceğimi biliyordum." Gerildim. Matthew, Cameron'ın ne yaptığını bilmiyordu. "Bana bir sebep vermesini bekledim, mahkemede kendimi savunmam gerektiğinde kullanabileceğim sağlam bir sebep, ama hiç vermedi." Bunu bir anlık sessizlik izledi. "Seni gerçekten tanımıyorum Cameron. Ama senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Ne kadar hoşlandığımı bilseydin muhtemelen garipserdin ama-"

"Tanrım, Matthew," diye tısladım. "Tehdide git çünkü katılmamız gereken bir maç var."

Matthew yüz ifadesi sertleşmeden önce gözlerini devirdi. "Ama sahadaki adamı ne kadar sevsem de, ona zarar verirsen suratını dağıtırım." İçimi çektim, ondan şüphe ettiğim için değil, tam tersine. Ve bunun Cameron'ı gerçekten korkutup kaçıracağından korkuyordum. "Onunla birlikte olmanı, ona sevimli kedilerden, bebeklerden oluşan bir aile vermeni ya da bizi ömür boyu en iyi arkadaş yapacak her şeyi yapmanı çok isterim ama onun kalbini kırma. Çünkü eğer kırarsan, yemin ederim yaparım-"

"Yapmayacağım," dedi Cameron. Kararlı bir şekilde. Hiç tereddüt etmeden. "Ve tüm bunları yapma gücüne ve seçimine sahip olan kişi o. Ben değil. Sadece bana izin vermesini bekliyorum."

Kalbim durdu. Bildiğim kadarıyla ruhum bedenimi terk etmiş olabilirdi. Bayılacaktım. Ya da kusacaktım. Gerçekten kusacaktım.

Neler oluyordu? Neden kedi ailelerinden ve bebeklerden bahsediyorlardı ve Cameron neden sanki... Sanki bunu almak için sadece noktalı çizgiyi imzalamam gerekiyormuş gibi konuşuyordu? Bunun ne anlama geldiğini konuşmamıştık bile. Geleceği. Green Oak'tan ayrılıyordum. Tahmin etmem gerekirse, bu oyundan kısa süre sonra. Ve o... O bu kulübeyi daha yeni satın almıştı.

Sadece bana izin vermesini bekliyorum.

Şimdi kalbim pirouette yapıyor. Konuşmamız gerekiyordu. Kediler ya da bebekler hakkında değil, çünkü bu çok saçmaydı, ama bundan sonra olacaklar

hakkında. Şu andan sonra.

"Pekâlâ," dedi Matthew ellerini çırparak ve beni geri getirdi. "Şimdi bu aradan çıktığına göre. Size birkaç soru sorabilir miyim Bay Caldani?"

Yanımdaki adam irkildi. Ve yine de, "Elbette." dedi.

"Hayır," diye araya girdim 1rm tonuyla, nihayet kendime döndüm. "Soru yok. Gazeteci saçmalıkları yok. Kapat şunu."

En iyi arkadaşımın ağzı bir an için açık kaldı, kaşları çatıldı. "Ama -"

"Hayır dedim," diye tekrarladım, sesimde çok fazla duygu vardı. "Cameron sadece arkadaşım olduğun için evet dedi. Ama gerçek şu ki onun özel hayatı ne seni ne de başkasını ilgilendirir. Konuşmaya karar verdiğinde konuşacak ve eğer bu hiçbir zaman gerçekleşmezse, sorun değil."

Matthew her zaman yaptığı gibi çabucak toparlandı. Tanrım, kendimi bir pislik gibi hissediyordum ama Cameron'ı onu ifşa etmekle tehdit ederek zaten incitmişim. Ve bu sonsuzluk kadar önce olmuş gibi gelse de, onu tekrar o duruma sokmayı düşünmek bile beni suçluluk duygusuyla titretiyordu.

"Özür dilerim," dedi Matthew ve bunda ciddi olduğunu biliyordum. Gözleri Cameron'a doğru döndü. "Bence seni tutabilir dostum. Adalyn bana asla Rottweiler gibi davranmaz. Onu Saint Patrick's'e sürüklediğim zaman hariç-"

"Matthew, lütfen." İnledim. "Bana bir daha bu konu hakkında konuşmayacağına söz vermiştin."

"Pekâlâ," dedi en iyi arkadaşım. "Artık gerçekten gitmem gerekiyor." Ses tonu kasvetli bir hal aldı. "Addy?" dedi ve artık bundan rahatsız olmadığımı fark ettim. "Görmen gereken bir şey var. Seni bu yüzden aramıştım. E-postanda var." Tekrar yanımdaki adama baktı. "Ona iyi bak, olur mu? Ben... O her şeyin üstesinden gelir ama bazen bunu tek başına yapmamak iyidir."

Arka planda, Matthew'un sandalyesinin arkasından bir ses geldi, ama ben daha ne olduğunu anlayamadan, hatta az önce söylediklerinin anlamını kavrayamadan telefon görüşmesi sona erdi.

Cameron bardağı elimden aldı. "Hey, daha işim bitmedi-" diye başladım.

Ama Cameron'ın ağzı benimkindeydi, elleri belimdeydi ve sırtım yatağa çarpıyordu. Üzerime geldi ve anında bir doğruluk, güvenlik, heyecan ve sıcaklık hissi üzerime çöktü, beni sardı ve zihnimin durmasını sağladı.

Willow sanki odadan kaçıyormuş gibi uzakta bir yerde miyavladı ve Cameron tüm dikkatimi geri isteyerek tekrar dudağımı ısırdı.

"Seni güzel, bir tanecik kız," dedi dudaklarıma karşı. Kalçaları benimkilerin arasına yerleşti. "Beni böyle koruyorsun." Dudakları boynumda gezindi. "Bu beni taş gibi yaptı."

Ellerim başına gitti, parmaklarım saçlarının arasına girdi, aşağıya doğru devam eden ağzının hissine zorlukla karşı koydum. "Senin-" Cameron meme ucumu ısırdı ve ben de sırtımı dikleştirdim. "Sanırım..." Dili karnıma doğru ilerledi. "Sanırım-" Kalçama sert bir öpücük kondurdu. "Sanırım biz-"

Başını kaldırdı, bakışları benimkilerle buluştu. "Sence ne yapmalıyız aşkım?"

Göğsüm inip kalkıyor, ihtiyacım içimde kabarıyor ve düşünmemi zorlaştırıyordu. "Konuşalım. Bence konuşmalıyız."

Tepkisini bekledim, neredeyse konuyu geçiştirmesinden ya da çekip gitmesinden korkuyordum.

Ama Cameron'ın dudakları kıpırdadı, yukarı doğru büküldü ve o göz kamaştırıcı gülümsemeye şekil verdi. "O zaman konuşuruz." Karnıma bir öpücük daha kondurdu, sonra yukarı tırmandı ve dudaklarını çeneme bastırdı. Göz kapaklarım birden kapandı ve tekrar açıldığında yatağın kenarında durmuş, ben yorganın içinde yayılmış yatarken bana bakıyordu. Hâlâ. "Maça kadar birkaç saatimiz var. Senin için mutfığa kahvaltı bıraktım. Taze çişini de. Duşa girip bu işi halledeceğim." Uyku pantolonunun üzerinden kendini kavradı. Yutkundum. "Katılman için açık bir davet. Her iki durumda da evden çıkmadan önce konuşuruz."

Hayretler içinde eşofmanının cebinden bir şey çıkarmasını izledim. Sonra öne eğildi ve başımın üzerinden geçirdi. Aşağı baktım, bir zincirde asılı duran mühür yüzüğünü gördüm.

"İyi şans için," dedi. "Böylece ne kadar batıl inançlı olduğumu unutmazsın." Ve böylece arkasını döndü ve beni olduğum yerde bıraktı.

Tanrım. Artık hayatım bu muydu? Güzel grüP erkekler tarafından duşta seks yapmaya davet edilmek ve onların aile yadigarlarını boynuma takmak mı?

Bu, katılmanız için açık bir davettir.

Ayağa fırladım. Ayaklarımın topukları Aoor'a öyle sert vurdu ki, muhtemelen bir iz bıraktım. Her şekilde konuşacaktık. Bunu kendisi söylemişti. Yani önce birkaç orgazm yaşayabilirdik, değil mi? Cameron bana seçim şansı veriyordu. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. Aklımda bir şey olduğunu biliyordu ve bana bir giriş ve bir çıkış sundu. Her iki durumda da yanımda olacağından emindi.

Kendini okşuyor.

Tuvalete gitmeye başladım ama sonra telefonum tekrar çaldı.

Neredeyse içgüdüsel olarak bildirime bir göz attım. Matthew'un e-postasıydı.

Onunla ilgili bir şey vardı, söylediklerinde beni huzursuz eden bir şey vardı. Matthew ile ilgili bir şeyler vardı ve cevap o e-postada olabilirdi.

Telefonu elime aldım. Kilidini açtım. Gelen kutumu açtım ve postaya dokundum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adalyn

Beni dünyaya geri döndüren Cameron'ın sesiydi.

"Adalyn?"

Gözlerimi kıptım, telefonumun ekranı artık siyahtı. Ne kadar zamandır boşluğa bakıyordum?

Her şey bulanıktı. Cameron'ın tişörtlerinden birini giydiğimi ya da mutfağa geldiğimi bile hatırlamıyordum. Sadece Matthew'un e-postasını açtığımı ve hareket etmem gerektiğini hatırlıyordum. Üşüdüğümü. Bir bardak suya ihtiyaç duyduğumu. Nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Adalyn?" Cameron'ın sesi tekrar geldi, bu sefer panik içindeydi. Adımlarını duydum, sonra elleri yüzümdeydi. "Nefes almalısın, aşkım."

Nefes almıyor muydum?

Hava boğazıma takıldı, nefesim kesildi ve bana bir cevap verdi.

Cameron'ın kaşları düğümlendi, yüz ifadesini endişe kapladı. O haklıydı. Cameron bunca zamandır haklıydı. Bu bir panik atak olmalıydı. Ve göz ardı etmemem gereken bir şeydi. Bu konuda birine görünmeliydim. Muhtemelen bilmem gereken tetikleyicilerim vardı. I-

"Gitmem gerek," diye mırıldandım. "Babam arıyor. Matthew'un e-postası. Miami'ye giden bir uçağa yetişmem gerekiyor."

Elleri yüzüme dolandı. Yüzümü geriye yatırdı. Bakışlarımla buluştu. "Nefes al."

Haklıydı, bunu yapmam gerekiyordu.

"İşte bu," dedi, ben kendimi büyük nefesler alıp vermekle sınırlarken. "İyi iş, sevgilim."

Kafamın içindeki gürültü azalmaya başladı. Göğsümdeki gümbürtü yavaş yavaş azaldı. Ama sonra, yeni duygular içeri sızdı. Suçluluk. Keder. Şok.

Cameron beni böyle bulduğunda çok korkmuş olmalı. Çok endişeliydi, benim yüzümden gafil avlanmıştı. Başımı salladım.

"Babam kulübü satıyor." Sözcükler boğazımda düğümlendi. Göğsümdeki basınç arttı. Cameron'ın yüzüne odaklandım. Gözlerinin yeşilinin beni sakinleştirmesine izin verdim. "Matthew'un ağındaki gazetecilerden birinin söylediğine göre David'e. Ve bu benim yüzümden olmalı. Ben her şeyi berbat ettikten sonra babamın başka seçeneği kalmadığı için olmalı. David muhtemelen ona bir şekilde şantaj yapıyor, beni yine teminat olarak kullanıyor. Videoyla Flames'i soktuğum durumdan faydalaniyor olmalı. Yoksa babam bunu asla yapmazdı. O..." Cameron'ın yüzünde bir ifade belirdi. "Babam asla satmaz."

"Bunların hiçbiri senin suçun değil," dedi kendinden emin bir şekilde. Kararlılık. Her şeyi daha iyi hale getirme, endişeyi benden uzaklaştırma dürtüsü. "Beni duyuyor musun? Hiçbir şey. Sen sorumlu değilsin."

Bu sözler onu rahatlatmıştı ama o... Neden daha fazla şok olmamıştı? Yüzüne yayılan o duygu neydi acaba?

"Adalyn," dedi. Yavaşça, dikkatlice. "Dün-" O zaman anladım. "Biliyordun."

Sessizlik vardı. Anlamak istemediğim bir sessizlik.

Arkama yaslandım. Onun yüzüne baktım. Çok sevdiğim o yakışıklı yüze. Evet, Cameron'ın birçok özelliğini seviyordum. Ama boğazıma düğümlenen kalın yumrunun içinden konuşmaya zorladım kendimi. Sadece aynı iki kelimeyi tekrarlamak için bile olsa. "Biliyordun."

Cameron'ın ifadesi dalgalandı ama bunu inkâr etmeyeceğini biliyordum. Bunu önemsizmiş gibi göstermeye de çalışmayacaktı. Cameron o tür bir adam değildi. "Emin değildim."

Bacaklarım ağırlığının altında iki katına çıkacakmış gibi hissediyordum.

Sesimi toparlamayı başarana kadar ağzım sözsüzce açılıp kapandı. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Bir gün," dedi. "Ama gerçekten bilmiyordum. Emin değildim." Ellerini isteksizce geri çekti, sanki boşluğa ihtiyacım olduğunu biliyordu ama bırakma konusunda kararsızdı. "Liam, eski ajanım. Dedikoduları duyan oydu. Flames beni sorduğu için bundan bahsetti."

Flames. Cameron'ı mı sordular? Başka ne kaçırmışım? Belli ki çok fazla şey. "Bilmiyordum," diye mırıldandım. "Ama bilmem gerekirdi. Bütün bunları."

"Babanın bilmeni istediğini sanmıyorum," diye cevap verdi Cameron o kadar basit, o kadar kolay bir şekilde ki, bir yanım çıldırmak istedi. Ama kızmadım. Kafam karışmıştı. Ve incinmişim. Kolu uzandı ama kendini durdurdu. Eli yanında bir 1 yaptı. "Gerçekten bir oPer değildi ve öyle olsaydı, bunu düşünmeden önce duyacak ilk kişi sen olurdun. Ama seni üzen bu değil." Durakladı ve ben- Tanrım, neden şu anda kendimi bu kadar... kaybolmuş hissediyordum? Neden herkes beni kendi hayatım hakkında karanlıkta tutuyormuş gibi hissediyordum? "Sana dedikodulardan bahsedecektim, aşkım. Ama sana yalan söylemeyeceğim, bugünün ilerleyen saatlerine kadar bekleyecektim."

Anlayamadığım şey de buydu.

Şu anda bavullarımı hazırlıyor olmalıydım. Bir Aight'a binip Miami'ye dönüp bunu 1 katına çıkarmalıyım. Bunu durdurmak için. Babama David'in onu manipüle etmesine izin vermemesini, rüşvet olayını bildiğimi söylemeliydim. Satmaması gerektiğini. Ama bunun yerine buradaydım, neden kalbimin bu kadar kırıldığını anlamaya çalışıyordum. İhanete uğramış.

Düşünmeye, duygularımı ve kafamda dönüp duran düşünceleri düzene sokmaya ihtiyaç duyarak kendimi uzaklaştırdım. Aramıza mesafe koydum ve mutfağın karşı tarafındaki tezgâhta durdum.

Cameron'dan boğuk bir ses çıktı.

Bunun bana ne kadar korkunç hissettirdiğini, böylesine yüksek sesli bir sıkıntı işaretinden sorumlu olmaktan ne kadar nefret ettiğimi bir kenara ittim, ama bana dokunduğunda hiçbir düşüncayı ifade edemedim. Tek hissettiğim oydu.

"David'in ne yaptığını biliyordun," dedim ona, anlamaya çalışarak. "Kulüp hakkında ne hissettiğimi de biliyorsun." Başımı salladım. "Ve sen benim burada, bu hayal dünyasında kalmama izin veriyordun. Oyun oynuyordum." Kendi sözlerimi duyduğumda göğsümde oluşan acıyı görmezden geldim. "Tanrı bilir David, babamın transfer olmayı düşünmesi için ne yapmıştır. Bunların hepsi benim suçum."

Cameron bana doğru adım attı. Ağzı açıldı.

Bir elimi kaldırdım. "Benim için ya da yaptıklarım için bahaneler üretme. Şimdi olmaz, lütfen." Ellerimi şakaklarıma götürdüm. Bir an için

gözlerimi kapattım. Tanrım. Ne yapıyordum ben? "Toplanıyor olmalıydım, seninle evcilik oynamamalıydım."

Çenesi o kadar sıkılmıştı ki dudaklarını zar zor görebiliyordum. "Bu asla bir oyun değildi." Bir adım öne çıktı. Ben de geri çekildim, omurgamın alt kısmı arkadaki tezgâha çarptı. "Ben oyun oynamıyordum Adalyn. Ve bunu anladığını bana kendin söyledin. Dün gece."

"Ama beni karanlıkta bıraktın," dedim ona, hoşlanmadığım alçak ve sessiz bir sesle. Cameron'ın ağzı aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. "Tıpkı onlar gibi. Sadece bir günlüğüne bile olsa." Başımı salladım. "Biliyor musun? Tek istediğim... görülmekti. Bir iz bırakmak. Onun onayını kazanmak ve herkese tıpkı babam gibi olabileceğimi kanıtlamak." Kendi sözlerim sanki ilk kez kendi ağzımdan duyuyormuşum gibi kulaklarımda yankılandı. "Ve şimdi, çok geç kalmış olabilirim ve bunların hiçbiri için hiçbir şey yapamam." Sesim kesildi ve devam etmeden önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Keşke haklı olsaydın. Keşke tüm bunlar bir oyun olmasaydı ama hayat bir oyun. Ve ne kadar denersem deneyeyim, her zaman, her zaman kaybediyorum." Gözlerimi kapattım, kafam çok bulanıktı. Düşüncelerim birbirine karışıyor ve birbirine karışıyordu. "Zaten burada bulunmamın her zaman geçici olması gerekiyordu."

"Yapma," dedi Cameron.

Boğazım sıkıştı, göğsümle midem arasındaki bir nokta çok hassaslaştı, çok zayıfladı. "Gitmem gerekiyor. Şimdiye kadar Aight'a binmiş olmalıydım. Çok geç olmadan bunu 1x yapmalıyım."

Cameron bana doğru adım attı, o kadar dikkatli, o kadar yavaştı ki hareket ettiğinden bile emin değildim. "Adalyn-"

"Hayır." Başımı hızlıca salladım. Beni mazur gördüğünü duymak istemiyordum. Ya da benim tarafımı tutmasını. Tekrar bunun bir oyun olmadığını söylemesini duymak istemiyordum. "Duyduğun anda bana söylemeliydin. Sadece söylentiler olsa bile."

"Belki de yapmalıydım." Tüm yüzü gerildi, sanki susmak istiyor ama yapamıyordu. Her duygu yüzeye çıkmaya başladı. Burun delikleri açıldı. "Ama ben öyle yapmadım, yani hayır."

Gözlerimi kırptım, bu açık itiraf karşısında şaşırmıştım.

"Hayır," diye tekrarladı sertçe. "Ne yaptıysam yaptım ve bu şekilde öğrenmenden ne kadar nefret etsem de, kendime gelene kadar sana söylememe kararı aldığım için pişman değilim."

Bunun gerçekten olacağından eminim. Neden biliyor musun? Çünkü senden başka bir şey almalarına izin vermeyi reddediyorum."

Göğsümdeki o hassas nokta yayıldı, büyüdü ve beni o kadar savunmasız hale getirdi ki artık bir sonraki sözlerinden korkuyordum.

Zorlukla kontrol edebildiği tavrı kırıldı. "Seni gördüğümü söylediğimde ciddi dim." Kolunu indirdi. "Seni görüyorum ve babanın sana ne yaptığını görüyorum. Ve David'in de ne yaptığını." Gözlerindeki yeşil hayal kırıklığıyla dönüyor, ağzı hırlamaya çok yakın bir şekilde büzülüyordu. "Tek bildiğim, bu o lanet olası sahtekârın sana bilerek zarar vermek için yaydığı bir haber olabilir. Durumun böyle olmadığından emin olmam gerekiyordu."

Bunun arkasında David'in olma ihtimali gözlerimi açtı. Matthew'un e-postasındaki bilgilerin arkasında.

Cameron sesini yumuşatarak devam etti: "Ben kendi halinde bir adamım Adalyn. Ve bunu senin almanı istedim. Onun-onların bugünü senin için mahvetmesini istemedim. Uğruna bu kadar çok çalıştığın tek şeyi. Küçükler ligi umurunda bile değildi ama bunu senin için kazanıyordum. Maça gitmeni ve kendinden geçmeni istiyordum. Aklında hiçbir endişe olmasın. Gülümse ve nadiren yaptığın gibi gül. Benimle ve kızlarla iyi vakit geçir ve hak ettiğin neşeyi topla. Hak etmene gerek olmayan lanet olası sevgiyi. Benliğim bana bunu yaptırıyor."

Parmak uçlarım tuhaf hissetmeye başladı. Uyuşuk. Ve karıncalanma. Hepsi birden. "Bana daha fazla gülümsememi söyleme. Ya da daha az endişelenmemi." Titremeye başlayacaklarından korkarak ellerimi birbirine kenetledim. Ve garip his kollarıma kadar yayıldı. "Ben neysem oyum."

"Biliyorum, aşkım." Sesi dalgalandı. "Seni değiştirmek istemiyorum. Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdim, her ne kadar bazen beni tamamen delirtiyor olsan da." Sanki bir an için kaybolmuş gibi başını salladı. "Sen olduğun gibisin. Ve ben bunu seviyorum. Bırak o lanet gülümsemeler benim olduğu sürece nadir olsun."

Sen olduğun kişisin. Ve

ben bunu

seviyorum.

O lanet gülümsemeler benim olduğu sürece nadir olsun.

Benim olsun.

Kalbim ayaklarımın dibine düştü ve Tanrım, ortamda açılan o aptal delik nabız gibi atıyor, ihtiyaçla çarpıyor, doyurulmayı talep ediyordu.

"Bu konunun dışında" dediğimde kelimeler zar zor ağzımdan çıktı.

Sözlerimden pişman oldum. Hem de hemen. Konunun dışında değildi. Söylediğı şey... her şeydi. Her şeydi.

Cameron'ın bakışları hiç şaşmadı. "Sorun değil." Öne doğru bir adım attı. "Senin kum torban olacağım." Bir adım daha. "Ne olmamı istersen o olurum. Bir Aight'ın üzerine atlayıp elini tutacağım. Çıplak ellerinle bir şeyleri kırmana yardım ederim. Kahretsin, orada durup izlerim." Bana ulaştı ve tüm vücudum ona tepki verdi. Yakınlığına. Sözlerine. "Neye ihtiyacın olursa. Şimdi gitmek istiyorsun. Gideceğiz."

Sen olduğun kişinin. Ve

ben bunu

seviyorum.

"Beni korumana ihtiyacım yok," dedim ona ve keşke kendi sözlerime inanabilseydim. Keşke tek istediğim onun kollarına atlamakmış gibi hissetmeseydim. Ama bu beni sadece o gün hayatının kontrolünü kaybetmiş aynı kadın yapıyordu. Duygularına hakim olamayan aynı kadın. "Bu. İşte bu yüzden bana söylemedin. Bazı şeyleri halledebileceğime güvenmiyorsun. Kendi başıma. Sparkles'la olanlardan ve kontrolümü kaybettiğimi gördüğün her seferden sonra bunu hak ediyor olabilirim ama ben hayatım boyunca her şeyi kendi başıma hallettim Cameron. Ve 1 ne oldum."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Hıçkırıldı ve işte o zaman kırıldığını anladım. Cameron yıkılıyordu. "Bana ya da başka birine ihtiyacın olmadığını biliyorum. Kendi başına çok daha iyi olduğunu biliyorum. Tanrım, Adalyn, işte bu yüzden seni lanet bir köpek gibi korumak istiyorum."

Sonra eli yüzümü kavradı ve Tanrım. Çok doğru hissettirdi. Dokunuşu o kadar rahatlatıcı, o kadar sıcaktı ki kendimi çok canlı hissettim. Gözlerimi kapattım.

Sesi yumuşadı. "O kadar güçlü, o kadar bağımsızsın ki, buna mecbur kalmadan önce seni mutlu ve güvende tutmak istiyorum." Çenemi okşadı. Ve ancak o zaman dişlerimin kısıtlamadan dolayı takırdadığını fark ettim. "Sana güveniyorum. Hayatın karşına çıkardığı tek bir şeye bile dayanabileceğinden bir kez bile şüphe etmedim. Ama bu, hiçbir şeyin sana tekrar zarar vermesini engellemek istemediğim anlamına gelmiyor."

Kalbim göğsümde pervasızca çarpıyor, şakaklarımda ve başımda yankılanıyordu. Gözlerimi kapattım, oksijeni ciğerlerime çekmek için ePort yaptım. Ağzımdan içeri. Burnumdan dışarı.

Beni seni bir köpek gibi korumaya iten şey de bu.

Ağzımdan giriyor. Burnumdan dışarı.

Sana güveniyorum.

Ama kendime güveniyor muydum?

Gözlerimi açtım. "RBC'deki işi kabul etmelisin. Bu hayatının fırsatı."

O boğuk seslerden biri daha onu terk etti. Ve şimdi kalbim şakaklarımda gümbürdüyordu. Kelimeleri *geri al*, diye yalvardı içimden bir ses. *Onları geri al. Bugün seninle Miami'ye gelmesini iste. Mecbur olmadığın halde bunu tek başına yapma.*

"Hayır," dedi Cameron. Belirtti. Kesin bir şekilde. Sesinde en ufak bir şüphe izi bile yoktu. İnatçı, dik kafalı bir adam. Onun inadı bende çılgılık atma isteği uyandırdı. Ağlamak. Onun kollarında olmak. "Bunu hiç düşünmemiştim ama artık aklımın ucundan bile geçmeyecek bir seçenek. Bir yere gitmiyorum."

Kalbim o kadar sert, o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, "Neden?" dediğimde Kelimeyi duyduğumu sanmıyordum. "Neden almayasın ki? İngiltere senin evin."

Cameron'ın çenesi gerildi. Eli düştü. "Yapma." Başını iki yana salladı. "Bana bu kelimeleri yüksek sesle söyletme. Şimdi olmaz. Beni uzaklaştırmaya çalışmadan hemen önce olmaz."

Kelimeler.

Hangi

kelimeler?

İçimden çıkmaya çalışanlar mı?

Önemli olmadığını tahmin ettim. Söylenmeden bırakıldığını düşündüğü şeyin önemi yoktu. Çünkü her ne kadar bunu benden neden sakladığını anlasam da, artık dokuz yaşındaki çocukların futbol oynadığı, sonbahar şenliklerine katıldığımız ve bir kulübeyi paylaştığımız dünyaya ait değildik.

Ait olduğum yere geri dönme zamanım gelmişti.

Benim sessizliğim üzerine Cameron'ın gözleri kapandı. Sadece bir an öylece durdu. Sonra uzaklaştı.

Uzun bir süre boyunca tek ses benim sığ nefes alışım ve onun kapıya doğru ilerlerken attığı adımlardı. Ve bu kadar uzun süre kendini toparlamış biri için ne kadar büyük bir karmaşa yarattığımı düşünüp durdum. Birçok kez duygularını yeterince göstermemekle suçlanmış biri için.

O lanet gülümsemeler benim olduğu sürece nadir olsun.

Elimi göğsüme götürdüm, kalbimi sıkan mengeneyi yatıştırmayı başaramadım.

"Gerçekten ciddi miydin aşkım?" diye sordu ve ancak o zaman kapıdan bana baktığını fark ettim. Gitmemişti. "Bana ejderhalarını öldürenin ben olmama aldırmayacağını söylediğinde." İçimde bir şeyler kırıldı. "Bunu mu demek istedin?"

Ciddiydim. Kim olduğumun her zerresiyle.

Ama şimdi her şey değişmişti. Bu onun misafir odasını almak ya da takımda onunla birlikte çalışmakla ilgili değildi. Onun dokunuşuna ihtiyaç duymayı kabul etmekle ilgili değildi. Balon patlamış, peri masalı yırtılmış ve ben bir gümbürtüyle Aoor'a düşmüştüm. Tıpkı annemin tahmin ettiği gibi. Bu gerçek hayattı. Ve babam, hayatım boyunca evim olarak gördüğüm kulübü, onu manipüle etmek için beni kullanan adama satıyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cameron

Sıçıp
batırmıştım.

Asilce.

Asla sebepsiz, iyi düşünülmüş bir plan olmadan hareket etmezdim. Ama bu sefer bir hata yapmıştım. Adalyn haklıydı, onun için en iyisinin ne olduğuna, onun da söz sahibi olmasına izin vermeden karar vermemeliydim. Tek istediğim onun bu lanet şeye sahip olması olsa bile. Onu tanımama ve kendi mutluluğunu feda edeceğini bilmeme rağmen. Miami'ye gidip, sorumlusu olmadığı bir durumu 1x'e çevirecekti.

O lanet olası herifler onu kendi iğrenç güç oyunlarında bir satranç taşı gibi kullanıyorlardı. Ve bu benim kanımı kaynattı.

Ama her ne kadar onu korumak istesem de, yanlış hesap yapmıştım. Her şeyi berbat etmişim. Ve şimdi, kulübeden ayrılmamam gerektiğini de biliyordum. Adalyn'in yalnız kalmaya ihtiyacı olduğuna kendimi inandırmamalıydım. Onu bırakıp en iyisini ummamalıydım. Kalmalıydım.

Çünkü artık Adalyn burada değildi. Maça gelmiyordu ve bir daha dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum.

Ayaklarıma baktım, toplanan kalabalığın ve kızların sesi kısık bir uğultudan başka bir şey değildi.

Beni korumana ihtiyacım yok... İşleri kendi başıma halledebileceğime güvenmiyorsun.

Tanrım. Tam bir aptalmışım. Artık buna inanıyordu. Onu buna inandırmıştım. Tek düşündüğüm onun ne kadar güçlü ve cesur olduğu olsa bile. Ve aslında bana ne kadar az ihtiyacı olduğu konusunda endişeleniyorum.

Ve şimdi o havaalanına gidiyordu ve ben buradaydım, ellerim arkamdan kendi eylemlerimle bağlıydı. O uçakta tek başına oturduğunu düşündükçe midem bulanıyordu. Ne olur ne olmaz diye elini sıkacak kimse yoktu.

güvenceye ihtiyacım vardı. Telefonumu çıkardım ve Aights uygulamasını açtım, ancak onun sözlerini hatırlatması Ingers'ımı durdurdu.

İşleri halledebileceğime güvenmiyorsun.

Sahip olduğum her şeyle ona güvenirdim. Ama Miami'ye yerleşirsem buna inanır mıydı? Beni suçladığı şeyi yaptığımı düşünür müydü? Onunla savaşılmaya çalıştığımı söyler miydi?

Zorla bir yudum hava çıkardım. Başımı salladım. Telefonumu kilitledim. Kaldırmaya gittim ama sonra geri çıkardım ve kilidini açtım. "Lanet olsun," diye mırıldandım. "Lanet olsun," diye devam ettim ve yüzü gözlerimin arkasında belirdi. *Dil, Koç*, derdi dudaklarını eğerek. Yüzüme bir darbe yemiş gibi hissettim. "Seni mutlak kurbağa." Gözlerimi kapattım. "Ona nasıl yalan söylersin, seni-"

"Koç Cam?"

"Maria," dedim başımı sallayarak, dönmeden önce kendimi toparladım. "Hey, bana Cam dedin."

Maria omuz silkti. "Özel tişörtünü giyiyorsun," dedi, sanki bu nedenini açıklıyormuş gibi. Kahretsin, şimdi göğsüm yine ağrıyordu. "Bu iyi bir şey. Ama kurbağa kim? Ve kime yalan söyledi?"

İçimi çektim, ona bir cevap verecek gücü kendimde bulamadım.

Gözlerini kıstı ama bunu şüpheyle değil, anlayışla yaptı. "Bayan Adalyn bu yüzden mi geç kaldı? Saçımı yine öreceğini sanıyordum. Geçen seferki gibi." Takımın toplandığı sahanın kenarını işaret etti. "Chelsea yüz boyası getirmiş, böylece yanaklarımıza çizgi çekmek için yine o süslü rujunu kullanmasına gerek kalmayacak."

"I..." Hay sikeyim. Bunu yapamazdım. Hava boğazımda düğümleniyordu. "Bayan Adalyn'in maça geleceğini sanmıyorum, Maria."

"Neden?"

"Miami'de acil bir durum vardı ve gitmesi gerekiyordu."

Maria başını öne eğdi. "O zaman neden onunla birlikte değilsin?" diye sordu. Ve Tanrım. Bu o kadar basit bir soruydu ki, sanki onun yanında olmamdan başka bir olasılık yokmuş gibi, o kadar gerçek bir şokla formüle edilmişti ki, neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Ben... gerçeklerden başka bir şey söylemedim. "Her şeyi berbat ettim. İşleri kendi başına halledebileceğine güvenmediğime onu inandırdım. I..." Ona, onu korumaya çalıştığım tek adamın davrandığı gibi davrandım. "Ama geri dönecek," dediğimi duydum. "Geri dönecek. Siz onun için hâlâ çok önemlisiniz."

Ben kendimi hazırlarken Maria bana bakıyordu. Eğer takımda bu sahayı kıcımla silmekte tereddüt etmeyecek bir çocuk varsa, o da oydu. Ve ben bunu hak etmiştim. Başlangıçta Adalyn'e nasıl davrandığımı için bana attığı her kaş çatmayı ve şüpheli bakışı zaten hak etmiştim. Bunu da hak edecektim.

Yüzünü buruşturdu. Sonra başını eğdi. "Saçımı örmek seni daha iyi hissettirir mi?"

Reddetmek için ağzımı açtım ama kendimi onun yerine başımı sallarken buldum. "Tamam," dedi iç çekerek, elimi tutup beni bütün yol boyunca sürüklemeyi önce.

bankın yolunu tuttu. "Buraya otur," diye emretti. Ben de oturdum. Önümde durdu. "Umarım bu işte Tony'den daha iyisindir. Onun örgüleri gerçekten berbat."

Dağınık saçlarının arkasına baktım, birkaç dakikalığına da olsa amaç duygusunu memnuniyetle karşıladım ve işe koyuldum.

"Çok kız arkadaşınız oldu mu, Koç Cam?"

Sorusu karşısında hazırlıksız yakalandığımı için kaşlarımı çattım. "Hayır. Bir süredir kız arkadaşım olmadı, hayır."

İç çekti ve bu iç çekiş bana yeterince şey anlatmalıydı. "Bayan Adalyn'i seviyor musunuz?"

Ellerim havada dondu ve kalbimin durduğuna yemin edebilirim. "Evet," diye mırıldandım, saçlarımı rastgele döndürmeye ve örmeye devam ettim.

"Ona söyledin mi?"

Konuşmak için boğazımı temizledim. "Hayır."

Maria hıçkırdı. "O zaman nasıl geri dönecek?" Şimdi lanet olası kalbim yeniden kırılıyordu. "Kalbini nerede takip edeceğini nasıl bilecek?"

Gözlerim kapandı. "Korkarım bu da sorunun bir parçası."

"Sevgi asla sorunun bir parçası değildir," diye yanıtladı Maria. Tanrım, dokuz yaşında bir çocuğun söylediği sözler beni neden bu kadar etkilemişti?

"Bundan biraz daha karmaşık, tatlım."

"Ama ona dokunduğunuzda size nasıl baktığını gördüm."

Bakışlarım bir an için duraksadı. "Peki bu hangi yüz?"

"Brandy'nin onu okşayanın ben olduğumu fark ettiğinde yaptığı yüz ifadesinin aynısı," dedi ve ben de kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Ama sonra çocuk devam etti: "Sanki nihayet rahatlayabiliyormuş gibi. Sanki korkuyordu ama şimdi iyi. Çünkü benimleyken her zaman, her zaman güvende."

Bana daha önce hiç kimseye hissetmediğim şeyleri hissettiriyorsun Cameron. Hiç istemediğim şeyleri istememi sağlıyorsun. Adalyn'in sesi kafamın içinde şekilleniyor, göğsümdeki çarpıntıyı gölgede bırakıyor gibiydi.

Maria sözlerinin beni ne kadar etkilediğinden habersiz devam etti: "Bize hayatın zor olduğunu söyledin. Kaybetmenin sadece bir oyunun sonu olduğunu söyledin. Ayağa kalkıp ödülü kovalamamız gerektiğini söyledin. Bir oyunu kaybetmek sadece çelme takmaktır, ayağa kalktığınız sürece sizi güçlü kılar."

"Ben... yaptım." Çocuklara bunu söylemişim. Ve sözlerimin onları ezdiğinden emindim. Ve şimdi onlar yüzüme geri fırlatılıyor, beni eziyorlardı.

Maria omzunun üzerinden bana bir lastik uzattı. "Bayan Adalyn ödülünüz mü?" "Hayır." Boğazım düğümlendi. "O kazanılacak bir ödül değil."

Lastiği aldım.

ondan. "O... o bir oyun değil. O kazandığın bir şeyden daha fazlası. Bir kayıptan daha fazlası. O, uğruna oynamaya değer her şeydir. Aradaki her şey."

"Gördün mü?" dedi sadece çocukların sahip olduğu o soğukkanlılıkla. "Aşk asla sorun değildir. Aşk kolaydır, filmlerdeki gibi. Onu karmaşık hale getiren bizleriz. Bu yüzden maçı kaçırdığı için onu affedeceğim." Lastiği sıkmayı bitirdim. "Ama o gerçekten senin her şeyinse ve önemli bir şeyle uğraşıyorsa, o zaman onunla birlikte olman gerekmez mi? Her şeyi berbat etmiş olsan bile. Ya onun yerine oynayacak birine ihtiyacı varsa? Şu anda senden hoşlanmıyor olabilir ama bu seni orada istemediği anlamına gelmez."

Ben daha bir şey söyleyemeden arkasını döndü.

Kahverengi gözleri beni inceledi ve ben de inanamayarak ona göz kırptım. Söylediklerini düşünüyordum. Ne kadar mantıklı olduğunu düşündüm. Böyle söylediğinde ne kadar kolay görünüyordu.

"Telefonunuzu alabilir miyim?" Maria sordu.

Ona uzattım, başım hâlâ dönüyordu.

Maria cihazın kamerası olduğunu tahmin ettiğim kameradan kendine baktı. İ ekti.

"Koç Cam?" diye seslendi ve bakışlarım yeniden ona odaklandı. "Örgülerin berbat." Telefonumu geri verdi ve ben de çocuğa göz kırptım. "Ondan sana öğretmesini isteyecek misin?"

Umutsuz ve aptal bir adam gibi, "Ne zaman?" diye fısıldadım.

Ve Maria, sanki cevap dünyanın en açık şeyiymiş gibi dudaklarını büzdü. "Onu geri aldığında."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Adalyn

Ağzımdan çıkmak üzere olan kelimeler için kendimden nefret **ettim**, gerçekten nefret ettim.

"İşine devam etmek istiyor musun?" Düşündüğümde daha da kötü hissederek ciyakladım. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun ki?"

"Evet." Adam gözlerini kırıştırdı. "Ve giriş izniniz iptal edildi, Bayan Reyes. Geçmenize izin veremem."

Yani biliyordu. Bu piç.

Piç kurusu. Cameron da tam olarak böyle söylerdi. Hatta kafamın içinde onun sesinden dökülen kelimeleri bile duymuştum. Eğer burada olsaydı-

Hayır.

Kısa süre sonra hıçkırık başlangıcına benzeyen bir şeye dönüşen acı bir kahkaha attım. Bugün bunu çok sık yapıyordum. Neredeyse hıçkırarak. Neredeyse kırılıyordum. Neredeyse Cameron'ı arıyordum. Neredeyse Josie'ye mesaj atıp benim adıma kızlardan özür dilemesi için yalvaracaktım. Neredeyse hata yaptığımı hissetmeme izin verecektim.

Önümdeki soğukkanlı adam kaşlarını çattı.

"Dinle," dedim yavaşça, omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak. "Geç olduğunu biliyorum ve burada sadece işinizi yaptığınız çok açık. Bunun için seni alkışlıyor ve teşekkür ediyorum. Ama bu acil bir durum ve babamın burada olduğunu biliyorum. O her zaman burada ve şoförü de hemen dışarıda." Gözlerinin içine baktım. Yalvardım, yakardım. "Geçmeme izin vermelisiniz."

Tereddüt etti. Etrafına bakındı. Ama sonra başını salladı. "Bunu yapamayacağım Bayan Reyes."

Gözlerimi kapattım, bu adamın önünde kırılmayı reddediyordum.

Tüm yetişkinlik hayatım boyunca çalıştığım yere girmeme izin verilmediğine inanamıyordum. Uzun zamandır sahip olmayı umduğum yere giremeyeceğime inanamıyordum.

bir gün. Babamın aradığım hiçbir telefona cevap vermediğine inanamıyordum. Bir kere bile. I-

"Patron?"

Göz kapaklarım kalktı ve bu saatte burada olmasını beklemediğim bir yüz gördüm.

"Sen olduğuna inanamıyorum," diye devam etti Kelly, topuklarını bana doğru vurarak. "Vay canına, bu ışıltı da neyin nesi? Podyumun tozunu attırıyorsun patron. Ve saçların. Aman Tanrım, saçların çok vahşi ve... çok güzel."

Bir an için kot pantolonuma, botlarıma ve genel olarak pratik kıyafetlerime baktım. Sonra başımı salladım. "Kelly," dedim, gözlerim gözlerini kırpmasına neden olacak kadar ciddiyetle onunkilerle buluştu. "Lütfen izin verir misin..."

"Billie," dedi adam ona baktığımda. "Ellis." Kelly ona doğru baktı. "Gerçekten mi?"

Billie içini çekti. "Ondan on beş yaş büyüğüm, hanımefendi. Ve onun ismiyle olan benzerliğim tamamen tesadüfi."

"Bu çok komik," diye mırıldandı Kelly, onu inceliyor ve gülümsemiyordu bile. "Burada yeni misin?" Billie'nin ağzı açık kaldı, belli ki şaşırılmıştı. "Çok tatlısın. Takma adın ne, gerçek olmayan-billie-ellis ya da onun gibi bir şey mi?" Telefonunu çıkardı. "Ben-"

"Kelly," diye seslendim, sesim çaresiz, yorgun ve... seçmem gerekirse umutsuzdu. "Telefonda konuştuğumuz acil durumla ilgilenebilmem için Bay Ellis'e ulaşmam gerektiğini açıklayabilir misin?" Bana göz kırptı. "Giriş iznimin iptal edildiğine inanıyor gibi görünüyor ama babam tarafından buraya gelmemin istendiğini çok net hatırlıyorum. Bugün." Yüzümü ona çevirdim. "Hatırlıyorsun, değil mi?"

Eski asistanım yavaşça başını sallamaya başladı. "Ohhhhhhhh. Doğru. Evet." Başını çevirip boş koridoru inceledikten sonra dikkatini tekrar bize verdi. "Acil durum," dedi daha kararlı bir şekilde. "Billie, yılın en büyük krizi sırasında büyük patronun kızını içeri almayan adam olmak ister misin?" - ellerini havaya kaldırarak havayı kesti- "yılın en büyük krizi?"

Billie kaşlarını çatı ama yanaklarına biraz pembelik yayıldı.

"Aynen öyle," diye onayladı Kelly. "Bu harika bir görüntü değil, değil mi?" Billie başını salladı. "Harika. Şimdi bariyeri aç ki günü kurtarabilsin." Bir elini kalçasına koydu. "Tabii bir kadının kahraman olamayacağını

düşünmüyorsanız. Burada uğraştığımız şey bu mu?"

"Ne?" Gözleri büyüdü. "Hayır. Ben bir feministim."

Kadın ona sırtıttı. "Bariyer, lütfen?"

Birkaç saniye sürdü ve bir küfür savurdu ama ofis alanına giriş sağlayan cam kapı açıldı.

Kelly'nin topuk seslerini duyarak koridordan babamın ofisine doğru koşmaya başladım.

"Patron?" Seslendi ve ben dönmeyince ya da durmayınca hızlandı. "Vay be. Bu şeylerin içinde hızlı koşuyorsun." Koştum. Botlarımı sevmeye başlıyor olabilirim. "Sana soğuk davrandığım için özür dilerim ama başka seçeneğim yoktu-"

"Sorun değil Kelly," diye ona güvence verdim ve köşeyi döndüm.

"Tamam, vay be," diye cevap verdi, şimdi biraz nefes nefese kalmıştı. "Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre, daha önce bilmeniz gereken bir şey var-"

"Biliyorum," diye araya girdim, hızlanarak. "Ve bunu öyle ya da böyle durduracağım."

"Ama patron, onlar..."

Kapıya ulaştığımda Kelly'nin elini omzuma koyup bir şeyler söylediğini hayal meyal fark ettim ama bir saniye daha kaybetmeyecektim. Bunun yeterince uzun sürmesine izin vermiştim. Kontrolü geri alıyor ve David'in manipülasyonuna bir son veriyordum. Babama her şeyi bildiğimi söyleyecek ve alışverişi durduracaktım. Kapıyı fırlatıp açtım.

İki kafa bana doğru döndü.

"Adalyn," dedi babam şok edici derecede sakin ve soğuk bir sesle ve duraksamama neden oldu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, kafamda prova ettiğim şeylerden herhangi birini, ama tek düşünebildiğim *David'in elinde ne tuttuğu* oldu. Çünkü bu olamazdı-

"Hey, tatlı çay," dedi David küçümsemekten başka bir şey bulamadığıma inanmadığım bir gülümsemeyle. "Bir dakika, orada tatlı çay mı içiyorlar?" Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken kollarımdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Bu kesinlikle bir sürpriz oldu. Neden oduncu bir sürtük gibi giyindin?"

Kelly'nin arkamdan bağırdığını duydum.

Babam gözlerini devirdi ve "David" dedi. Sanki bu adam az önce bana saygısızlık etmemiş ve bu tek uyarı yeterli değilmiş gibi.

Bu beni neden bu kadar sinirlendirdi? Onun önünde bana söylenenleri umursamaması. Kendi başımın çaresine bakabileceğime inandığı o tembellik. Yapabilirdim, ama bundan daha fazlasını yapması gerekmez miydi?

David omuz silkti. "Özür dilerim. Hey, sana bir sürprizim var." Elindeki şeyi kaldırdı. "Güzel, ha?"

Boğazım kurudu. Miami Flames formalarından biriydi. Tanıdım. Önündeki sponsor baskısı dışında. O yeniydi. Enerji içeceğinin logosuydu. Benim yüzümün olduğu.

Çenem Aoor'a düştü. Odaklan Adalyn. Dikkatimi babama çevirdim. "Biliyorum." İfadesinde bir şey duraksadı. Kalbim kulaklarımda gümbürdedi. "Her şeyi biliyorum baba. Bu yüzden bunu durdurabilirsin."

"David," dedi hemen. "Bize bir dakika ver." Şikayet etmeye başladı ama babam elini kaldırdı. "Yalnız. Burası henüz senin ofisin değil."

Henüz.

Bana doğru yürürken David'in gözleri benimkileri buldu ve yanımdan geçerken göz kırptı. Tüylerim diken diken oldu.

Kapı arkamdan kapandı ve ancak o zaman ilerlememe izin verdim, babamın masasının karşısındaki boş sandalyeye olan mesafeyi kapattım. Oraya oturalı çok olmamıştı. Ama şimdi sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Cameron'ın yeşil gözleri kafamda belirdi ve dizlerimin titrediğini hissettim, göğsümde karşı konulmaz bir his belirdi. *Keşke burada olsaydı, diye* mırıldanıyor gibiydi kafam. Elim tutmuyordu ama tutmaya ihtiyacım olduğunda tutabilecek kadar yakındı. İçimdeki boşluğu yatıştırmaya çalışırcasına göğsümü okşadım, gömleğimin altında bir şey buldum.

Cameron'ın yüzüğü. Hâlâ oradaydı, bu sabah boynuma taktığı zincirde asılıydı.

"Bütün bunları seni korumak için sakladım," dedi babam beni geri getirerek.

Sertçe yutkundum. Bana benzer bir şey söyleyen son adamı düşündüm. Ama bu... Bir şekilde farklı hissettirdi. Farklı bir etkisi vardı. Bir parçam babama inanmakta tereddüt ediyor gibiydi. "Beni korumana ihtiyacım yok. Ben çocuk değilim. Gerçeği kabul edebilirdim."

Babam iç çekti ve bu, çok fazla şey taşımayı başaran kısık, hızlı bir sestti. "Annen de bana aynen böyle söyledi." Başını iki yana salladı. "Bugün ona çok benziyorsun."

"Öyle mi?"

Bana başıyla onay verdi. "Böyle olmasını hiç istemedim," diye devam etti babam masaya bakarak. "Bunca zamandır tek pişmanlığım bu oldu. Beni annenden ve senden uzak tutan şey." Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre hatalarımı tekrarlıyorum. Bana kızgın mısın Adalyn? O da bana kızgın mı?"

Ağzımı açtım ama bir şey konuşmamı engelledi. O mu? "Anne? Bunun için size neden kızsın ki?"

Babamın kaşları soru sorarcasına birleşti. Annemden bahsetmiyordu.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordum. Ve kafamın arkasında bir şeyler uğuldamaya başladığı için ekledim: "Sana kim kızmalı baba?"

Andrew Underwood'un kafası bir an için öylesine karışmış gibiydi ki, cevap verdiğinde sesi bir törpüden başka bir şey değildi. "Josephine."

Kalbim bir an durdu. Josephine mi? Ama olamazdı-

"Josie'nin kulübü satmakla ne ilgisi var?"

Soldu.

Dizlerimin bağı çözüldü. Elimi sandalyeye dayadım, ağzım açık ona bakıyordum. Yüz ifadesine baktım. Bir hayalete benziyordu. Ve bu bana annemin söylediklerini hatırlattı. Mektupları.

Babanın sırları var.

Sonra daha fazlası gelmeye başladı, anılarla sarsıldım. Bir araya getirilmemiş gerçekler.

Yarın gidiyorsun. Bir görev için... Aslında bu bir süredir düşündüğüm bir şeydi.

Green Oak'a bakan bir çeşit muhafız var.

Robbie bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor ama çok borcu vardı ve belki de hala var.

"Sen Green Oak'ın melek yatırımcısısın." Boğazım çalıştı ama yumru orada kaldı ve konuşmamı zorlaştırdı. Cameron'ın elini tuttum.

yüzük. Sonra Josie'nin o gün söylediği başka bir şey içime işledi. Düşündüğüm anlama gelmeyen bir şey. Ama öyle olmalıydı. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun? Neden Josie'den bahsettin? Bunu duymam gerek. Yüksek sesle."

Bana baktı ve sonra "Josephine senin üvey kardeşin" dedi. Ve bu itiraf yüzüme bir kova su dökülmüş gibi hissettirdi. "O benim kızım," diye ekledi ve sesinde ya da yüzünde en ufak bir suçluluk ifadesi yoktu. Utanç yoktu. Ya da pişmanlık. Özlem. Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey yok.

"Farkına vardığını sanmıştım," dedi. "Burada olma sebebinin ve o dramatik girişin nedeninin bu olduğunu sanıyordum. Her şeyi bildiğini söylemiştin."

Nefes alabileceğimi sanmıyordum. Bir kız kardeşim vardı. Üvey kız kardeşim. Babamın bir kızı daha vardı. "Josie'yi bildiğimi mi sandın? Ama sen..." Bakışlarım yüzünde dolaştı. Vurdumduymazdı. "Şaşırmadın ya da kızmadın. Sen birsin. I..." Kafam dönüyor, düşünceler sağa sola savruluyordu.

Bir şeyleri birleştiriyor ve diğerlerini parçalara ayırıyordum. Nefes nefese kaldım. "Bir şeylerin farkına varacağımı mı umuyordun? Josie?" Ama olamazdı, değil mi? "Beni bu yüzden mi oraya yolladın?" "Hem evet hem hayır," diye çabucak itiraf etti. Benim anlayamayacağım kadar hızlı. "Ben gönderdim

Çünkü Green Oak senin faydalanabileceğin bir deneyim gibi görünüyordu. Ama senin bir araya getirdiğini düşünmedim desem yalan olur." Omuz silkti. "Sanırım yanılmışım."

Babamın gözlerine bakarken sözleri kafamın içinde yankılandı. Onlar Josie'nin açık mavi gözleriydi. Sadece onlarda Josie'nin sahip olduğu her şey yoktu. Farkına vardığımda, bunun ne kadar açık olduğunu anladığımda, bir araya getiremediğim için beni nasıl aşağıladığını gördüğümde içimde güçlü bir duygu dalgalandı.

Bunu hep yapardı. Beni aşağı indirdi. Bir şeyler sakladı.

"Yanıldığını mı düşünüyorsun?" Tekrarladım, göğsümde bir şey isyan ediyordu. Az önce nefes almak için nasıl çırpındığımla hiçbir ilgisi olmayan bir şey. "Benden sakladığın üvey kardeşini öğrenebileceğimi bilerek beni oraya gönderdin, onunla etkileşime gireceğimi, muhtemelen onunla arkadaş olacağımı biliyordun ve bu şekilde omuz silkiyorsun?"

"Bir kez daha, bu yüzden burada olduğunu düşünmüştüm," dedi. Ve Tanrım, kulaklarımda çok fazla gürültü vardı. Kafamda. Düşünemiyordum.

Cameron'ın beni dünyaya bağlayan ellerini özlemiştim. "Bir süredir bunu bekliyordum."

Gözlerimi hafifçe kapattım, kendime çirkin ve baskın duyguların yukarı ve aşağı tırmanışını süzmek için birkaç saniye verdim. "Buraya geldim çünkü Flames'i sattığına dair söylentiler duydum. David'e. Çünkü onun seni kullandığını biliyorum. Beni kullandığını. Çünkü seni zorlamasından bir şekilde benim sorumlu olduğumu düşündüm."

İç çekti. "Geç oldu. Eve gidelim ve buna başka bir zaman devam edelim. Kulübün satışını durdurmanın bir yolu yok zaten, ama eminim bu konuda sorularınız olacaktır. Şoföründen sizi evinize bırakmasını isteyeceğim."

Sözleri üzerine göğüs kafesimdeki, başımdaki kan hücumu o kadar yüksekti ki bir an için onu doğru duymadığımı düşündüm. Ne de olsa bir insanın kendi kızına hayatını değiştirecek böyle bir haber vermesi ve ardından bunu yapması imkânsızdı. Başımı kaldırdım ve dağınık olan zihnim odaklandı.

"Hayır," diye tükürdüm yüzündeki boş ifadeye bakarak. "Beni bu şekilde reddedemezsin. Şu anda burada olmak için çok şeyden vazgeçtim." Kızları hayal kırıklığına uğrattım. Arkamda kalbi kırık bir Cameron bırakmıştım.

Saatini tekrar kontrol etti. "Geç oldu Adalyn," dedi yavaşça. "Belli ki çok sarsılmışsın ve tartışacak durumda değilsin. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Tıpkı diğer her şey gibi."

"Yani bir kardeşim olduğumu mu saklıyorsun ya da David'e bir iş karşılığında benimle evlenmesini mi teklif ediyorsun, sanki ben alınıp satılan bir sığırımı gibi?"

Çenesi sıkıştı. "Bu bir abartı."

Bunca yıldır olmayan bir berraklık kristalize oldu. "Başka ne olabilir ki? Belki de seni etkilemek için yaptığım çabaları görmezden gelmedi. Onayını ve saygını kazanmak için. Bu benim iyiliğim için miydi?"

"Seni asla göz ardı etmedim, Adalyn."

"O zaman neden?" diye sordum, sesim korkutucu derecede sakindi. "Neden kızını korkunç bir adama verdin? Neden bana söylemen gerekirken söylemeyerek ikimizle de oynamasına izin verdin? Kulübün yıldönümü sırasında kendi ağzından öğrenmek zorunda kaldım. Bu beni nasıl koruyor? Beni hapse göndermek, sürgün etmek bunu nasıl yapıyor? Beni bir kez bile kontrol etmedin." Elimi göğsümün ortasına götürdüm. "Sen benim babamsın."

Babam yavaşça başını salladı, sonra anlamadığım bir kıkırdama çıkardı. "Demek bu yüzden böyle oldun ve Sparkles'a saldırdın? Aman Tanrım, Adalyn. Neredeyse kulübe mal oluyordu."

İçimde hâlâ var olan tüm umut kırıntıları yok oldu.

"Söylemen gereken tek şey bu," dedim, sormadım. Çünkü bir cevaba ihtiyacım yoktu. O bana bir cevap vermişti. Başımı salladım. "Benimle ilgili değildi, değil mi? Hiçbir şey değildi."

"Yaptığım her şey bizim için," dedi, bir şey ona ulaşmıştı. "David, Başkan Yardımcılığı pozisyonunu ondan alırsam anlaşmamızın hikâyesini bir dedikodu sitesine anlatmakla tehdit etti. Sponsorlar da öyle. Ama bunlar köprünün altından çok sular aktı. Dürüst olmak gerekirse, bunun seni rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar kendine saygın olduğunu sanıyordum."

Yani babam ilişkimizi hiç korumamıştı. Ya da beni. O sadece kendini korudu. Adını. Ve bu kalbimi kırdı. Bu konuşma boyunca kalbimin parçalandığını fark ettim. Ama şimdi tamamen paramparça oldu.

Ofise uzun bir süre sessizlik çöktü. Buraya geldiğime, kızların güvenini kırdığıma inanamıyordum. Bugünü kaçırdığıma. Yüz adım geri atmıştım ve bu göğsümü hiç olmadığı kadar acıtmıştı. Cameron'ın yüzüğünü ilk elime aldım.

"Vasquez çiftliğinin ne kadar borcu var?" Daha fazlasını söylememe gerek yoktu. Babamın anladığını biliyordum.

"Büyük borç."

Başımı salladım. "Josie. Bu nasıl oldu?"

Babamın gözleri kısıldı ve başka zaman olsa bu bakış beni susturmaya yeterdi. Ama birden umursamadım. Onun saygısını istemiyordum. Sadece cevap istiyordum. "Josephine'in büyürken hep iyi bakıldığından emin oldum. Onun ihtiyaçlarını karşıladım. Benim doğduğum aynı üzücü yerde büyümek zorunda kalmasın diye kasabaya yatırım yaptım."

İnsanları Miami'li olduğuna inandırıyor ama değil. Bunlar annemin sözleriydi.

Bulmacanın bir sonraki ve son parçası da bu şekilde yerine oturdu. Babam Green Oak'lıydı.

Sanki oynayabileceği bir kartmış gibi, "Bu asla benim haddime değildi," dedi. Sanki bu söylediği ya da yaptığı her şeyi haklı çıkaracakmış gibi. "Ben her zaman

daha büyük şeyler. Bu yüzden mümkün olan en kısa sürede bavulumu topladım, geride hiçbir şey ve hiç kimse bırakmadım. Sadece bir kez döndüm. Annenle tanışmadan kısa bir süre önce." İç çekti. "Ama bunun hiçbir anlamı yoktu, sadece hayatım boyunca bedelini ödediğim dikkatsiz bir geceydi." Josie'ninkilere hiç benzemeyen gözler bana baktı. "Bununla gurur duymuyorum ama kararlarımdan pişman değilim."

"Bundan gurur duymuyorsun," diye tekrarlardım sözlerini. İçimden hüznü, umutsuz bir hüP geçti. "Akıllı, güzel, çalışkan bir kadın hakkında sanki düşünmek istemediğin kötü bir yatırımmış gibi konuşuyorsun." Başımı salladım. Birden hareket etme ihtiyacı duydum. İki elimi önümdeki sandalyenin arkasına dayadım. Bakışlarıyla buluşmadan önce yere baktım. "Hiç benim devralmamı istedin mi?"

Omuzları çökmüştü, bunun bir tepki olduğunu biliyordum. "Portföyümüzde herhangi bir görev alabilirsin. Gayrimenkul, altyapı şirketleri, hatta sahip olduğumuz tatil köylerinden biri. İsteddiğini seç. Ama kulüp olmaz. Miami Flames'i David ve babasına satıyorum." Masasının etrafında yürüdü. "Karar verilmiştir."

Sessiz kaldım. Anlamıyordu. Babam bunların hiçbirini anlamıyordu.

"Kulübe olan tutkunu geride bırakacaksın." Ellerini düzeltti ceketinin yakalarını okşadı. "Zaten yavaş yavaş ölüyordu, on yıldır ölüyordu, bu yüzden senin küçük doğaçlama arızan ve David'in sırada beklediği sponsor anlaşması sayesinde kâr edeceğimiz için mutlu ol."

Benim sayemde mi, yoksa benim zararına mı? Sormak istedim.

Ama bunun bir önemi yoktu. Babamın o enerji içeceğinin takıma sponsor olmasına izin vermesi ya da onların parasını alması önemli değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu hiçbir zaman mirasla ya da aşkla ilgili olmamıştı, hatta parayla bile.

"Lanet olası kulübü sat," dediğimi duydum. Babam yüzünü buruşturdu. "Bu asla benimle ilgili değildi. Ya da Flames'le. Seninle ilgiliydi." Elim tekrar göğsüme gitti ve Cameron'ın yüzüğünü kavradı. Korunmanın, önemsenmenin, kollanmanın ne demek olduğunu biliyordum. Cameron bencil olduğunu iddia etmişti ama şimdi ne kadar yanıldığını görüyordum. Tüm bunları özveriyle yapmıştı. Benim için yapmıştı. Benim iyiliğimi düşünerek. Bir hata yapmış olsa bile. "Anlamak istemiyorsan sen bilirsin."

Arkamı döndüm ve çıkışa doğru ilerledim.

"Adalyn," diye uyardı babam.

Durmadım. "Anneme ve Josie'ye söylemek için yirmi dört saatin var," dedim arkama bakmadan. "Sana yaptığın hatayı yapmaman için bir şans veriyorum."

benimle birlikte. Ama onlara söylemezsen, ben söylerim." Kapının önünde durdum. "Ayrıca Vasquez'in şu anki tüm borçlarından da kurtulmuş oluyorsun. Sanırım arızamın sana kazandırdığı onca paradan zarar gelmez."

Kapıyı açtım, hiç tereddüt etmeden, aklımda sadece tek bir hedef vardı.

Ve bir sonraki konuşmamda tek bir düşünce, tek bir adam, tek bir plan vardı aklımda ve bir ayağım diğer taraftaydı. Hayatımın geri kalanının başlangıcında. "Oh, ve eğer anlaşılmadıysa? İstifa ediyorum."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Cameron

Telefonu kulağıma dayadım ve parmak eklemlerimin çatladığını hissettim.

"Aç, aç," diye yalvardım. Dua ettim. "Hadi, aşkım. Aç şu telefonu."

Duymak için can attığım ses bir türlü gelmeyince, nefesimin altında küfrettim. Lanet şeyi taksinin camından dışarı fırlatmamak için kendimi zor tutarak telefonu kapattım.

Tanrım, neredeydi? Bir şey mi oldu? Neden telefonunu açmıyordu? Saat çok geç olmuştu ve ben-

Telefonum çaldı.

Hemen açtım.

"Cameron," dedi Adalyn. Dudaklarından dökülen ismim doğrudan içime işledi. Göğsüme.

Kalp. "Cam?"

"Neredesin?" Kendi kendime havladığımı duydum. Gözlerimi kapattım. Onu geri kazanmanın yolu bu değildi. Yapmaya kararlı olduğum gibi sürünmek. Ona güvendiğimi göstermek için. "I

- Neredesin aşkım? Bana bir adres lazım."

Arka plandan sesler geliyordu. Bir kadın ve bir erkek sesi. Beni mi dinliyordu?

"Adalyn?"

"Tanrım, buna inanamayacaksın," dedi. Peki sesi neden kırılıyordu?

"Babam- Aman Tanrım. Çok aptalca davrandım. Keşke burada olsaydın. I
-"

"Miami'deyim, şimdi sana geliyorum ama bana nerede olduğunu söylemen gerekiyor."

İçinden hıçkırığa benzer bir ses çıktı ve Tanrım, ellerimdeki telefonu sıkıca kavradım. Adalyn konuştu. "Miami Flames sahasından çıkmak üzereyim. Eve gidiyordum ki cevapsız çağrılarını gördüm."

"Beni orada bekleyebilir misin?" Saatler sonra ilk kez biraz daha rahat nefes aldım. "Henüz eve gitme. Ben sana geliyorum. Sadece... beni bekle. Lütfen."

"Ama-" diye başladı.

Ama ben çoktan şoföre "Daha hızlı sürebilir misin?" diye bağırmaya başlamıştım. Adam bana bir bakış attı. "Sana iki katını öderim." Motoru gazladı. "Neredeyse geldim, aşkım." Elim telefona sıkıca sarıldı. "Bugün bana ihtiyacın olmadığını biliyorum ama kahretsin Adalyn. Gidişinden nefret ettim, geri dönüp dönmeyeceğini bilmemekten nefret ettim. Sanırım elini tutmam gerekiyor. İyi olduğundan emin olmalıyım. Bunu benim için yapar mısın? Lütfen mi? Henüz dairene gitme. Söylemem gereken yüzlerce özür var."

"Cameron," dedi tekrar ve kalbim bir, iki, on beş atım atlar gibi oldu. "Dairemi kastetmemiştim. Green Oak'ı kastettim." Diğer taraftaki güzel ve akıllı kadından boğuk bir ses geldi. Ve nefesimin kesildiğini sandım. "Seni kastetmiştim."

Şüphesiz tesislerin ne olduğunu gördüm. Otoparka girdiğimizde ona "Arabayı durdur." dedim. Cüzdanımdan ona söz verdiğimden daha fazla para çıkardım ve omzuna sıkıştırdım.

"Efendim, yapamazsınız-"

Oh, ama yapabilirdim. Arabanın kapısını açtım ve ofis olması gereken girişe doğru birkaç metre koştum. Cam kapılardan hızla geçtim ve işte oradaydı. Adalyn, benim Adalyn'im. Tam istediğim gibi oradaydı, telefonu kulağındaydı ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. Telefonu kapatmadığımı fark ettim.

Gözlerimiz büyük salonun karşısında buluştu.

Dudakları bir an için titredi. Ve sonra, harekete geçti.

Hay sikeyim. Hayatımda hiçbir zaman bu kadar güçlü, bu kadar kuvvetli bir aciliyet hissetmemiştim, kollarımı bana doğru bu hızla gelen birine sarmak için.

Adalyn göğsüme yaslandı ve onu kendime, içime çektim, her şey nihayet sakinleşti. Kafamın içindeki kargaşa, göğsümde biriken duygu fırtınası. Dünya. Etrafımda ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Burayı kastetmiştim," dedi boynuma doğru. "Sensin Cameron. Sana geri dönüyordum."

Elim başının arkasına dolandı, parmaklarım saçlarının arasına girdi. Bana bakması için çekiştirdim. "Çok özür dilerim. Beni affettiğini söyle, lütfen." Bunu duymam gerekiyordu. Emin olmam gerekiyordu. "Sana güvendiğimi ve sadece senin için en iyisini istediğimi göstermem için bana bir şans vereceğini söyle. Sana birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi gösterme şansını elde etmeden bu işin peşini bırakma."

Gülümsedi ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. "Sadece bana kelimeleri söylersen. Söylemek istemediklerini."

Yutkundum. Sonra yavaşça, sanki yok olmasından korkuyormuşum gibi, dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattım ve her bir zerremle dudaklarına yapıştım. Ona sahip olduğum her şeyi söyledim.

Ve ancak onun da hissettiğini anladığımda, "Çünkü seni seviyorum," dedim. Alnımı onunkine bastırdım. "Çünkü senin için deli oluyorum ve lanet olsun, Adalyn. Eğer istediğin buysa Flames'i senin için satın alacağım. Arkama yaslanıp dünyayı fethetmeni izleyeceğim. Seni ne kadar önemseydiğimi ve istediğimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Kendimi sana verdim, ama bu yeterli değilse her şeyi yaparım-"

"Ben de seni seviyorum Cameron Caldani," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ve sadece sana ihtiyacım var."

Ben daha hazır olmadan gömleğinden bir şey çıkararak uzaklaştı. Yüzüğüm boynundaki zincirde sallanıyordu ve o anda bu kadınla bir gün evleneceğimi anladım. Ona kedileri, bebekleri, isterse korkunç keçi yavrularından oluşan bir çiftlik verirdim. Bu şansını elde etmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Kim olduğumu her zerremle biliyordum.

"Sana söylemem gereken çok şey var," dedi, yüz ifadesine bir gölge düşmüştü. "Seni uzaklaştırmakla ve benim iyiliğimi düşünmediğini düşünmekle ne kadar yanıldığımdan başlayarak ama-" Yutkundu. "Bekle. Aman Tanrım. Kazandık mı? Kızlar beni affedecek mi?"

Biz. Beni *biz* öldürdük.

Ağzını tekrar aldım, dilimle tadına baktım. Cevabı istediğini biliyordum ama ben de onu istiyordum. Ve bunu yapabilecek kadar da bencildim. Hava almak için kalktığımızda dudakları şişmiş, gözleri buğulanmıştı. "Kızlar yola gelecek ve Yeşil Savaşçılar Altı Tepe Küçükler Ligi'nin galibi olacak.

Bu haber yarın tüm yerel basında yer alacak. İlçe ve eyalet." Gözleri büyüdü. "Onları kendim aradım. Kim olduğumu duyduklarında-"

Adalyn'in ağzı açık kaldı. "Ne yaptın?"

Bir boğaz temizlendi ve dönmemize neden oldu.

Bir kadın kocaman bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Hay sikeyim. Ne kadar zamandır oradaydı? "Böldüğüm için üzgünüm, bu 1re'ydi ve kesinlikle itiraf etmem gerekenden daha fazla hayal kuracağım, ama..." Gözleri sağını işaret ediyordu.

Sarışın bir adam bariyerlerin arasından yürüyor -aslında avlanıyordu- ve bakışlarımı kaçırarak iri gözlü bir güvenlik görevlisine sırtıyordu. Kahretsin, az önce kaç kişi kadının yüzünü yememi izlemişti? Sanırım umurumda değildi.

Adam bizi fark etti ve Adalyn'in gerildiğini hissettim.

Kim olduğunu öğrenmem için gereken tek işaret buydu.

Göğsüme bastırdığım kadını bıraktım ve arkamdan gelen ikiz şaşkınlık çığlıklarını duymazdan gelerek ona doğru yürüdüm. "David?" Ona ulaştığımda sordum.

Otuzbirci gülümsedi. Gülümsedi. "Hi-"

Onu yakasından tuttum. Biraz çekiştirdim. Adam bembeyaz kesildi. Neandertal gibi davranıyordum. Bunu biliyordum. Bu doğru değildi. Ama kendime engel olamadım. "Teşekkür ederim," dedim ona. Ya da dudaklarımın arasında gıcırdattım. "Bir şekilde, hayatımı değiştirdiğin için senin aptallığına teşekkür etmeliyim."

Adam kaşlarını çatı, dudakları aniden etrafa fırlatmak istediğim bir şey gibi titriyordu. Omzumda bir el hissettim. Bu basit dokunuş beni hemen sakinleştirdi. Şimdi yanımda olan Adalyn'e "Özür dilerim aşkım," dedim. Bakışlarımı David'e çevirdim ve ekledim: "Ne kadar huysuz olduğumu bilirsin."

David gözlerini kırptırdı. "Sen... Sen Cameron Caldani'sin." Bir şey düşünüyor gibiydi, sonra gözleri bir tarafa kaydı. "Kelly? O telefonu bırakmazsan işini kaybedeceksin."

"Oh," diye cevap verdi Kelly, yeni öğrendiğim kadarıyla. "İşi bıraktım. Bu gece o ofiste olup biten her şeye kulak misafiri oldum ve sen bir pisliksin."

"Bu da ne-" diye başladı David.

Tutuşumu sıkılaştırdım. "Dil." David'in dudakları inceldi ve ben de gülümsedim. Ona vurmayacaktım. Vurmak istedim ama Adalyn'in bunu bir

jest olarak göreceğini sanmıyordum. Ayrıca, ben-

Omzumdaki parmaklar sıkıştı. "Hey, aşkım?" Adalyn söyledi.

Gözlerim bir kalp atışında onun üzerindeydi. "Bana aşkım mı diyorsun?" Fısıldadım. "İşte bu edepsiz bir oyun." Neredeyse, o bu kelimeyi defalarca tekrarlarlarken ona yaptığımı hayal ettiğim şeyler kadar edepsizdi.

"Ah, biliyorum," diye itiraf etti kız bir hışımla. "Ama benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum." Tereddüt ettim ve parmakları boynuma kadar uzandı. Parmaklarını tenimde gezdirdi ve lanet olsun, bu kadın beni avucunun içine almıştı. "Lütfen?"

Kollarımı sallayarak David'i serbest bıraktım.

Geriye doğru tökezledi ve "Neyin var senin?" diye söylendi. Gömleğini karıştırarak bize bir bakış attı. "Ve ne zamandan beri siz ikiniz bir şeysiniz?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Adalyn ona. "Ve ayrıca? Sen benim kendi başıma öldürebileceğim bir ejderhasın."

Ben daha gözümü kırpamadan Adalyn serbest kolunu savurdu ve David'in çenesine bir yumruk indirdi.

Bir iniltiyle iki büklüm oldu.

"Tamam." Adalyn'i belinden tuttum ve daha fazla katliam planlanması ihtimaline karşı onu geri çektim. "Beklenmedik ama hak edilmiş."

David toparlandı ve bize baktı. "Bundan kurtulamayacaksınız. Sen -"

"Öyle," dedi Kelly oturduğu yerden. "Elimdeki tek videonun bu olduğunu mu sanıyorsun? Sürtük, lütfen. Diğer pek çok şeyin yanı sıra Adalyn'in babasıyla yaptığı konuşmayı da kaydettim." Bize doğru döndü. "Artık gidelim mi?"

Adalyn başını salladı ve arkasını döndü. Onu yanıma getirdim ve onunla birlikte yürüdüm. "Benim lanet savaşçım." Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Bu son derece tahrik ediciydi ama yarın acıyacak."

Dudakları acı içinde kıvrıldı. "Zaten öyle," diye mırıldandı. Ellerini ellerime aldım ve kancayı attığı elini inceledim. "Bir dahaki sefere yumruklama işini sana bırakacağım."

Tüm vücudumun gülümsediğinden oldukça emindim. "Bir dahaki sefere?"

Omuz silkti. "Biliyorsun, Yeşil Savaşçılar'la yaşadığım deneyimlerden yola çıkarsak... kuracağım gençlik kulübü beni içinden çıkmam için yardıma ihtiyaç duyabileceğim bir belaya bulaştırabilir." Bir an durakladım. "Ben

Kuzey Carolina kırsalını düşünüyor. Eğer ilgileniyorsanız koçluk direktörlüğü pozisyonu açık. Sanırım yönetici zaman ayırdığınıza değmesi için elinden geleni yapacaktır." Burnundan bir nefes çekti. "Sen ne düşünüyorsun? İlgileniyor musun?"

Ne yaptığımı anlayamadan elini ağzıma götürdü. "İlgileniyor musun?" Dudaklarımı dudaklarının arkasına bastırdım. "Açlıktan  l yorum, aşkım."

O güzel kahverengi gözler mutlulukla ve olasılıklar dünyasıyla parlıyor, kalbimin göğsümden çıkıp onun ellerine çarpmasını istiyordu. O anda, umutsuzca, tamamen onun olmuştum.

"Bana kelimeleri söyle," diye yalvardım, onları tekrar duymaya ihtiyaım vardı. Gelecek her gün. Her gece bana sarılmasını istiyordum.

"Seni seviyorum Cameron Caldani," dedi Adalyn.

Ben de onu çok seviyordum.

Sahip olduğum her şeyle.

Ve bana nefes kesici bir gülümseme verdiğinde, daha önce hiç hissetmediğim bir inançla, bu kadın yanımdayken hayatımın en zor, en güzel oyununa gireceğimi biliyordum. Kaybetmenin ihtimaller dahilinde olmadığı ve bugün başlayan bir oyun. Bu kadının gülümsemesiyle ve kollarımdayken.

EPİLOG

Bir yıldan biraz fazla bir süre sonra.

Adalyn

Devam et, aşkım.

Kelimeleri söylemesine gerek yoktu. Onları yüzünden okuyabiliyordum. Bu onda, bizde sevdiğim şeylerden biriydi, birbirimizin ne düşündüğünü bilmek için tek bir kelime etmemize gerek yoktu. Bir dokunuş yeterliydi. Ellerin bir fırçası. Bir bakış. Başını eğmesi. Dudaklarının köşesinde bir seğirme. Gözlerinin yeşilinde ince bir değişiklik.

Ya da bu durumda, Cameron Warriors Futbol Gençlik Kulübü'nün birinci yıl dönümünde kalenin önünde dururken, orantısız bir gülümsemenin başlangıcı.

Çimlerin üzerindeydik ve yoğun talep üzerine kutlamaya bire bir maçla başladık. Cameron'ın eldivenleri hala asılı duruyordu -kelimenin tam anlamıyla, ofisimizin duvarında asılı duruyorlardı- ancak geçen yıl, en genç kadın takımımıza koçluk yaparak ve daha büyükler için işe aldığımız koçları yönlendirerek saha kenarındaki yerini almıştı. Hırsızlığın yankılarıyla başa çıkmasına yardımcı olmak için hala düzenli olarak terapi seanslarına katılıyordu, ancak Cameron artık kalabalıkların ortasında dik durma veya dikkat çekme konusunda o kadar çekingen değildi. Ben de terapiden payıma düşeni almıştım ve bunun çok ama çok daha önce yapmam gereken bir şey olduğunu hemen fark etmiştim. Sadece birinin bana hayatımı kontrol etmek için her endişeyi kafamda nasıl biriktirdiğimi ya da babamla olan ilişkimin sağlıklı bir ilişki olduğunu göstermesi için değil, kafamdaki kaosu işlemek ve paniğe dönüşmesine izin vermemek için gerekli araçları öğrenmek için.

Her iki şekilde de mutluydum. Biz mutluyduk. Miami Flames'le bağlarımı kopardığım için pişman değildim - David kötü seçimleriyle ün kazanmış gibi görünürken ve kulüp bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalırken bile. Kalbimin bir parçası her zaman Flames'e ait olacaktı ama geriye bakmıyordum. MLS arkamdaydı ve Cameron'la birlikte yetenek geliştiriyoorduk. Bu ikimizin de yaptığı en tatmin edici şeydi. Green Oak ve Charlotte arasında bir yerdeydik ve kırsal ya da kentsel, bölgenin her yerinden gelen çocuklarımız vardı. Sıfırdan bir şey inşa etmek kolay olmamıştı ama ikimiz de azimli olduğumuz kadar inatçıydık da. Bu ve Cameron ile benim sektördeki bağlantılarımız sayesinde kulüp nispeten hızlı bir şekilde faaliyete geçti. Şimdi hedef profesyonel liglere hitap edecek kadar büyümekti.

Önümde uzun bir yol vardı ve yeniden başlamak korkutucuydu, ancak hayatım hiç bu kadar dolu, zengin ya da basitçe daha iyi olmamıştı. Bunun nedeni bu girişim ve beni kendilerinin olarak kabul eden topluluktan, ama aynı zamanda yanımda olan adamdı. Ondan önce bilmediğim bir tür güvenlik sağlıyor ve yolun her adımını biraz daha az korkutucu ve çok daha az yalnız hale getiriyor.

Çünkü Cameron'la yalnızlık nedir bilmiyordum. Onunlayken sivri uçlarımanın bir önemi yoktu, onlara rağmen değil onlar sayesinde seviliyor, takdir ediliyor ve el üstünde tutuluyordum. Ve daha mutlu olamazdım. Daha şanslı. Onu daha fazla sevemezdim. Ona her gün hatırlattım. Her gece. Elime geçen her fırsatta.

Cameron ellerini önünde birleştirdi, bana meydan okuyan bir bakış fırlattı ve bana gel işareti yaptı.

Ukala, rekabetçi bir adam. Benim olmasını seviyordum.

En büyük gülümsememi, Cameron gülümsememi takındım ve koşarken ayağımdaki topla hokkabazlık yaparak yörüngeme devam ettim. Bu arada spor ayakkabılarımla. Cameron duruşunu genişletti, ceza sahasına girdiğimde gözlerini bana dikti.

Tribünlerden biri bağırdı, "GİT, KÜÇÜK SİS! K.ÇINI TEKMELE!"

Josie. Göğsüm ısındı. Hayatımın çok önemli bir parçası olmuştu. Danışmanım. Birdenbire ortaya çıkana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim kişi. Babam son birkaç ay boyunca ikimizin de gönlünü almaya çalışmıştı. Hâlâ her şeyi, özellikle de Josie'yi isteksizce sindirmeye çalışsak da, en azından denediğini bilmek bize huzur veriyordu.

Cameron bir adım öne çıktı, vücudu teknik ve hünerden ibaret olduğunu bildiğim bir pozisyona kilitlendi. Gösteri zamanı diyordu. Gözlerimi ona diktim ve en zayıf açısı olan sola doğru dönerken hedefime odaklandım. Bunun üzerine sıırttı. Ben de bacağımı geriye attım, kendi sırtışıım şekillendi. Ve tekme atarak kalenin üst köşesine nişan aldım.

Sıçradı, kollarını havaya kaldırarak vücudunu havaya kaldırdı, tıpkı son aylarda çocuklara birçok kez anlatırken gördüğüm gibi. Topun taşıdığı hız düşünüldüğünde bu gösteri gereksizdi ama çok güzeldi. Güçlüydü. Sıcaktı. Son derece. Çünkü oydu, elbette. Ama kazanmama izin vermediği için. Cameron kazanmama asla izin vermezdi. Ve ben onun bu yönünü seviyordum.

Avuç içleri topu engelledi. Ve göğsüne bastırıldığı küreyle yere indiğinde, bunu gülümseyerek yaptı. Sırtarak. Başını kaldırdı, çimlerin üzerinden bana etkilenmiş bir bakış gönderdi ve göz kırptı.

Aman Tanrım.

Kulübün çocukları ve ailelerinden oluşan kalabalık tribünlerden tezahürat yaptı.

Üniversiteyi ve yardımcı antrenörlük işini bir arada yürüten Tony, topu almak ve kadrodaki herkese imzalatmak için bize doğru koşmadan önce saha kenarından alkışladı.

"İyi kurtarış, Koç Chamomile!" Robbie'yle birlikte Green Oak'tan gelen

Maria yuhaladı. Döndüm ve onu hemen fark ettim. Geçen ay ben, Josie, Willow ve Pierogi'yle birlikte kız kıza yatıya kaldığımızdan beri büyümüştü.

Bana el salladı. "Sadece kibarlık ediyordum!" diye bağırdıktan sonra arkasını döndü ve tişörtünün arkasını işaret etti. TEAM ADA yazıyordu ve üzerinde

Brandy ile benim resmimiz vardı. "Ben her zaman kız takımını tutacağım."

Resmin çekildiği günü hatırlayarak kahkahalar attım. Brandy'ye bir hafta sonu boyunca bakıcılık yapmak zorunda kalmıştık. Eğer bir keçi varsa

Cameron

isteksizce tahammül ettiği kişi Brandy'ydi.

Sanki zihnim tarafından çağrılmışım gibi Cameron'ın kolları belime dolandı. Ona karşı hemen gevşedim ve burnuyla boynumun yan tarafını dürttü.

"Mükemmel bir atıştı aşkım," dedi tenime karşı.

"Oh, biliyorum," diye itiraf ettim. "Tony ile pratik yapıyordum. Nasıl tepki verdiğini öğrenmek için eski maçlarından bazılarının kasetlerini izliyorum. Sadece bunun için."

Cameron başını kaldırdı. Bakışlarımla buluştu, gözlerindeki yeşil renk koyulaştı. "Bu inanılmaz derecede tahrik edici."

Midem bulandı. Ama başımı salladım. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Seninle ilgili her şey beni tahrik ediyor," diye karşılık verdi. Bu bir yalan değildi. I

bunu biliyordu. Ve böyle hisseden tek kişi o değildi. Şu anda bana dokunması, kollarının beni sarması, kokusunun nefis bir şekilde ciğerlerime dolması, vücudunun bu kadar yakınımda durması, hepsi kanımı kaynatıyordu. Dili dışarı çıktı ve dudaklarını ıslattı. "Sence fark edilmeden gizlice çıkabilir miyiz? Diyelim ki... hemen şimdi?"

Daha fazla bir şey istemezdim. "Bir partinin ortasındayız," dedim biraz fazla soluk soluğa. "Az önce kelimenin tam anlamıyla tekmeledik ve konuşma yapmamız gerekiyor."

Cameron boğazının derinliklerinde mırıldandı. "On dakikaya ne dersin?" Bir kahkaha attım.

"On beş mi? Senin ofisinde mi benimkinde mi?" "Sen imkansızsın."

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Sana inanılmaz derecede aşığım."

Lanet olsun. Onu öptüm. Böyle şeyler söylediğinde onu öpmemezlik edemezdim. Cameron hemen beni kollarına aldı ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle kontrolü ele geçirdi. Ağzımı kendi ağzıyla ayırdı, sırtımı kamburlaştırdı ve parmak uçlarıma tırmanmamı sağladı. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordum. Her şeyi sessizleştiriyor, etrafımızdaki dünyayı yok ediyordu.

"Ee?" diye fısıldadı dudaklarıma, hava almaya çıktığımızda. "Beş dakika mı? Bir mi? Hemen şimdi mi? Hızlı olacak." Ağzı kulağıma geldi. "Hızlı ve sert."

Gözlerim kapandı ama başımı salladım. İki elimle yüzünü kavradım ve etrafta kalabalık varken kulağıma müstehcen sözler fısıldamayı bırakması için doğrudan bana bakmasını sağladım. "Seni seviyorum Cameron Caldani," dedim ve yüzü hemen yumuşadı. "Ve şu anda ofis seksinden başka bir şey istemiyorum." Canlandı. "Ama yazdığın konuşmayı görmeden ya da duymadan hiçbir yere gitmiyoruz. Herkesten önce. Ben istemiyorum

1Çocukları ağlatan konuşma biçimleri ya da spor metaforları. Bu çok fazla kez oldu."

Kaşlarını çattı. "Geçen sefer benim hatam değildi. Tony bu şekilde ifade etmem için beni cesaretlendirdi."

"Pekala, Koç. Belki de on dokuz yaşındaki birine güvenmemelisiniz. Onun yerine patronunuza güvenin. Seni asla yanlış yönlendirmeyeceğim ve üslubun berbat olduğunda sana her zaman söyleyeceğim."

Çenesi sıkıştı. "Bu sertleşmene yardımcı olmuyor, aşkım."

Bu yanaklarımı ısıttı ama gözlerimi devirdim. "Etrafımız insanlarla çevrili, zor durumundan bahsetmeyi bırak."

Arkamda bir boğaz temizlendi.

Josie oradaydı, yüzünde sıkılğan bir ifade vardı. "Neden hep sen seks yapmak üzereyken ya da seks yapmaktan bahsederken içeri giriyorum?"

Cameron güldü. Açıkça ve özgürce, sanki Josie'yi rezil etmek umurunda değilmiş gibi. Gerçek şu ki, umursamadığını biliyordum.

Ağzımı açtım ama Josie'nin tuttuğunu görmediğim telefonda bir inilti geldi. Benim telefonum. KickoP için çimlere atlamadan önce ona eşyalarımı vermişim. Bir ses konuştu: "İdollerimden birinin en iyi arkadaşımı nasıl kızdığını duymak beni pek heyecanlandırmıyor."

"Matthew?" Ben sordum.

Josie yüzünü buruşturdu ve telefonu çevirdi. Matthew'un yüzü ekranda belirdi. "Seni arayıp duruyordu, ben de açtım," diye açıkladı. "Her zaman bu kadar çok mu konuşur? Onu hiç ziyarete davet etmemene şaşmamalı."

Telefonda bir huP sesi geldi. "Çok mu konuşuyorum? Az önce bana neden Adalyn'in yeni en iyi arkadaşı olduğuna dair on maddelik bir neden listesi verdin."

"Çünkü öyleyim," dedi Josie gülümseyerek. "Ayrıca bundan daha fazlasıyım. Ben onun kız kardeşiyim, yani senin için oyun bitti sanırım." Bana baktı ve *"O çok tatlı. Ama sinir bozucu."*

Matthew yüksek sesle nefes verdi. "Dudak okuyabiliyorum ve az önce seni bunu yaparken gördüm. Bana şahsen görmediğim tesisleri göstermek için değiştirdiğinden beri arka kamera açıktı."

Josie omuz silkti. "Etrafin gösterilmesini istediğini sanıyordum. Hiç davet edilmediğini düşünürsek."

"Elbette, tatlım," dedi Matthew. "Benim sevimli olduğumu düşünüyorsun." "Ve sinir bozucu."

Matthew sırtıttı. "Sevimli olmaya çalışıyorum. Mükemmel bir seçici işitme yeteneğim var."

Josie homurdandı ve ondan daha sevimli olduğunu düşündüğü ünlülerin bir listesini içeren bir konuşmaya başladı. Matthew dikkatle dinledi, sanki onu çürütmek için zihinsel notlar alıyordu.

Cameron'ın eli belime doğru kaydı. "Bu... olayların şok edici bir şekilde gelişmesi. Bence müdahale etmeliyiz." Bir duraklama. "Ben mi yapmalıyım yoksa sen mi?"

"Bunu takım için alacağım," dedim ve uzanıp şaşırtıcı derecede isteksiz Josie'den telefonu aldım. Kızardı, arkasını döndü ve hızlı bir "Görüşürüz!" ile kaçtı. Gerçekten. Bunu sonraya bıraktım ve yeniden Matthew'a odaklandım. "Tamam, ne oldu? Neden arıyordun? Bir şey mi oldu?"

"I..." Matthew arkasını döndü. Yüz ifadesi düştü. "Green Oak'ta sahip olduğunuz pansiyon boş mu?"

Kaşlarımı çattım.

"Evet," dedi Cameron ve sesinde benim hissettiğim endişenin aynısını duyabiliyordum. "Artık kulübe daha yakın oturuyoruz."

Matthew başıyla onayladı. "O zaman bir iyilik isteyeceğim."

TEŞEKKÜRLER

Selam sana. Hâlâ benimle kaldığına inanamıyorum. Ve bunun için sadece tüm pastayı hak etmekle kalmıyorsun (huysuz ama gizliden gizliye yumuşak bir adam tarafından servis ediliyorsun, üstelik gömleksiz, çünkü neden olmasın?), aynı zamanda takdirlerimin en başında yer almayı da hak ettin. Her zaman. Çünkü siz okurlar, blog yazarları, romans severler olmasaydınız ben burada olamazdım. Bu yüzden geldiğiniz, bitmek bilmeyen saçmalıklarına katlandığınız ve bu hayali hala mümkün kıldığınız için teşekkür ederim. Sizi gülümsetebildiğim ve kelimelerimle aşka biraz daha aşık edebildiğim için inanılmaz derecede mutlu ve onurluyum. Her şeyi size borçluyum.

Jess, Andrea, Jenn ve Sandra Dijkstra'daki herkes, bir yazarın isteyebileceği en iyi rüya takımı olduğunuz için teşekkür ederiz. Ya Jess? Kafamda çok makul görünen her türlü korkuyla patlamak istediğimde beni bir arada tuttuğun için (hala) teşekkür ederim. Sen benim süperstar menajerim, terapistim, vaftiz annemsin. Beni asla bırakma, lütfen.

Kaitlin, Megan, Morgan ve Atria'daki güzel ekip: Kitaplarımı dünyaya sunmak için yaptığınız tüm inanılmaz işler için teşekkür ederim. Sizi tekrar görmek, sarılmak, Cameron'a hayran olmak ve keçi yogasına gitmek için sabırsızlanıyorum. Evet. Üzgünüm ama söz vermiştin. New York olması umurumda değil. Bunu gerçekleştir. Bizim için yap.

Molly, Sarah, Harriett ve muhteşem İngiltere ekibimin geri kalanı: Bu kitap çıktığında sizinle tanışmak üzere olacağım. Umarım sıkılmaya hazırsınızdır, çünkü çok yakında benim bir kucaklayıcı *olduğumu* öğreneceksiniz. Sürekli e-postalarınız ve bana karşı her zaman en nazik olduğunuz için çok teşekkür ederim. Size söyleyebileceğimden çok daha fazla minnettarım.

Hannah, merhaba :) Geçtiğimiz birkaç ayın çok önemli bir parçası oldun ve sana arkadaşım diyebildiğim için çok mutluyum. Ayrıca sana mesaj atıp bağırabildiğim ve bardağın dolu tarafını görmekte ısrar eden o sinir bozucu kız çocuğu olabildiğim için de mutluyum. Husbandbyhan'ın *The Long Game* ile poz verdiği fotoğrafları sabırsızlıkla bekliyorum.

Bay B., Aower'larım nerede? Seni seviyorum, ama Tanrım, dostum.

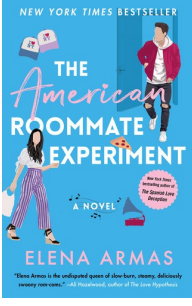
Anne ve baba, amigo kızlarım olduğunuz için teşekkürler. Anne? Etkinliklerde okuyucularımla fotoğraf çektmeyi bırak, benim şimşegiimi çalışyorsun.

Maria, burada olduğun için teşekkürler (özellikle de beni kabul ettiğin için). Söz veriyorum, seni yan tarafta çalışan biriyle tanıştıracam. Sadece bir yere sıkışmak için yaratıcı bir yol bulmam gerekiyor.

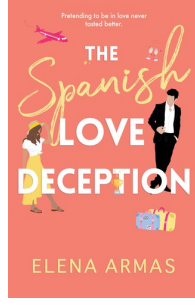
Erin, bir insanın isteyebileceği en iyi beta okuyucu olduğun için teşekkür ederim. Senden *TSLD*'yi okumanı istememin üzerinden neredeyse üç yıl geçtiğine inanmıyorum. Sana (ve kümes hayvanları hakkındaki bilgine) çok minnettarım.

Ve gitmeden önce, Cameron ve Adalyn'in yolculuğunu benim kadar sevdiğinizi umduğumu söylemek için birkaç kelime sıkıştırmak istiyorum. Bu kitabı yazmak uzun (ve açıkçası sıkıcı) nedenlerden dolayı kolay olmadı. Hepimiz bir şekilde mücadele ediyoruz. Bu yüzden hem Adalyn hem de Cameron'a (ama özellikle Adalyn'e) kendimden birkaç dağınık parçadan daha fazlası verildi. Tek umudum onların kusurlarındaki ve kırılganlıklarındaki sihri görmeniz ve onlarla ilişki kurabilmeniz. Umarım siz de onların içinde biraz mutluluk bulursunuz ve DM'lerimden bana bağırırsınız. Çünkü kusurlu, inatçı aptallar hakkında ağır ağır romantizm yazmak ve bağırılmamak, Joey'nin dediği gibi, "iki pizzasız Cuma gibi".

Yazardan daha fazlası

[Amerikan Oda Arkadaşı Deneyi](#)

[İspanyol Aşk Aldatmacası](#)

YAZAR HAKKINDA

ELENA ARMAS İspanyol bir yazar, umutsuz bir romantik ve gururlu bir kitap istifçisi. Aynı zamanda uluslararası ve New York Times'ın en çok satan kitapları *The Spanish Love Deception* ve *The American Roommate Experiment*'in yazarıdır. Kitapları otuzdan fazla dile çevriliyor - ki ona sorarsanız bu harika bir şey.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Elena-Armas

[f @AtriaBooks](#) [t @AtriaBooks](#) [i @AtriaBooks](#)

AYRICA ELENA ARMAS TARAFINDAN

İspanyol Aşk Aldatmacası

Amerikan Oda Arkadaşı Deneyi

**Umarız bu Simon & Schuster
e-kitabını okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni sürümler, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kaydolmak için aşağıya tıklayın ve şartlar ve koşullara bakın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir baskısıdır.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Elena Armas tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Atria Karton Kapak baskısı Eylül 2023

ATRIA PAPERBACK ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kapak tasarımı Laywan Kwan
Kapak illüstrasyonu Bee Johnson
Yazarın fotoğrafı yazarın izniyle Library of

Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Armas, Elena, yazar.

Başlık: Uzun oyun / Elena Armas.

Açıklama: İlk Atria Paperback baskısı. | New York, NY : Atria Paperback, an Imprint of Simon & Schuster, Inc., 2023.

Kimlikler: LCCN 2023016632 (basılı) | LCCN 2023016633 (e-kitap) | ISBN 9781668011300 (ciltli)
| ISBN 9781668011317 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR9155.9.A76 L66 2023 (baskı) | LCC PR9155.9.A76 (e-kitap) | DDC
823/.92- dc23/eng/20230414

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023016632> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023016633> adresinde mevcuttur

ISBN 978-1-6680-1130-0

ISBN 978-1-6680-1131-7 (e-kitap)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.